

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

It was supposed
to be one night.
Now he's obsessed.

BRUTAL SECRET

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
LAURELIN PAIGE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BRUTAL SECRET

Hot Alphas. Smart Women. Sexy Stories.

BRUTAL SECRET

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
LAURELIN PAIGE

Telif hakkı © 2023 Laurelin Paige

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak fotoğrafı: Anthony Dehodencq Kapak

modeli: Lucas Weslet

AI EĞİTİMİ YOK: Yazarın [ve yayıncının] telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm hakları saklı tutar. dil modellerinin geliştirilmesi için lisanslama hakkını saklı tutar.

İÇİNDEKİLER

Laurelin Paige'in diğer

eserleri Önsöz

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31 Epilog](#)

[Daha fazla Sebastian mı](#)

[istiyorsunuz? Laurelin](#)

[Paige'in diğer kitapları](#)

[da var. İletişimde](#)

[kalalım!](#)

[Paige Press](#)

[Laurelin Paige hakkında](#)

LAURELIN PAIGE'İN DİĞER ESERLERİ

İçerik uyarıları ve daha ayrıntılı okuma sırası için www.laurelinpaige.com adresini ziyaret edin.

Acımasız Milyarderler

[Brutal Billionaire](#) - bağımsız bir kitap (Holt Sebastian)

[Dirty Filthy Billionaire](#) - bir novella (Steele Sebastian)

[Brutal Secret](#) - bağımsız bir roman (Reid Sebastian)

Kirli Evren

Kirli Düet (Donovan Kincaid)

[Pis Pis Zengin Adamlar](#) | [Pis Pis Zengin Aşk Kincaid](#)

Kirli Oyunlar Düeti (Weston King) [Kirli](#)

[Seksi Oyuncu](#) | [Kirli Seksi Oyunlar](#) **Kirli**

Tatlı Düeti (Dylan Locke)

[Tatlı Yalancı](#) | [Tatlı Kader](#)

(Nate Sinclair) [Kirli Pis Düzeltme](#) (bir yan roman)

Kirli Vahşi Üçlemesi (Cade Warren)

[Vahşi Asi](#) | [Vahşi Savaş](#) | [Vahşi Kalp](#)

Sorumlu Adam Düeti

[Sorumlu Adam](#)

[Aşık Adam](#)

[Benim İçin Adam](#) (bir yan roman)

Sabit Evren

Sabit Serisi (Hudson & Alayna)

[Sana Bağlı](#) | [Sende Bulundum](#) | [Sonsuza Kadar Seninle](#) | [Hudson](#) | [Sonsuza Kadar Bağlı](#)

Found Duet (Gwen & JC) [Free Me](#) | [Find Me](#)

(Chandler & Genevieve) [Chandler](#) (bir yan roman)

(Norma & Boyd) [Falling Under You](#) (bir yan roman)

(Nate & Trish) [Dirty Filthy Fix](#) (bir yan roman) **Slay**

Serisi (Celia & Edward)

[Rekabet](#) | [Yıkım](#) | [İntikam](#) | [Yükseliş](#)

(Gwen & JC) [The Open Door](#) (bir yan roman)

(Camilla & Hendrix) [Slash](#) (bir yan roman)

İlk ve Son

[İlk Dokunuş](#) | [Son Öpücük](#)

Hollywood Bağımsız Filmleri

[Bir Kez Daha](#)

[Yakın](#)

[Seks Sembolü](#)

[Yıldızın Etkisi](#)

Flört Sezonu

[Bahar Aşkı](#) | [Yaz Aşkı](#) | [Sonbahar Aşkı](#) | [Kış Aşkı](#)

[Bahar Aşkı](#) | [Yaz Aşkı](#)

Kayti McGee ile birlikte Laurelin McGee adıyla da yazılmıştır.

[Miss Match](#) | [Aşkın Büyüsü](#) | [Yanlış Anlama](#) | [Kiralık Tatil](#)

Sierra Simone ile birlikte yazılmıştır

[Porno Yıldızı](#) | [Ateşli Polis](#)

Her ay en çok satan yazarların **ÜCRETSİZ** kitaplarını alabileceğiniz haber bültenime mutlaka **kaydolun**. Bu kitaplar sadece benim aboneler ve en son yayınlarımla ilgili güncel bilgiler.

PRO İPUCU: **Kayıt olmadan önce** laurelin@laurelinpaige.com adresini kişilerinize ekleyin, böylece liste doğrudan gelen kutunuza gelsin.

BİLİYOR MUYDUNUZ...

Bu kitap, tüm büyük çevrimiçi perakendecilerde hem basılı hem de sesli kitap olarak mevcuttur! Bağlantılar [web](#) sitemde [bulunmaktadır](#). İmzalı basılı kitap sipariş etmek isterseniz, çevrimiçi mağazam yılda birkaç kez [burada](#) [açıktır](#).

*Bu kitap, bazı okuyucular için hassas konular
içerebilir.
İçerik uyarıları için lütfen www.laurelinpaige.com/brutal-secret adresini
ziyaret edin. Spoiler içerebilir.*

**Ben tek çocuğum, ama annem Sebastianlar gibi büyük bir
aileden geliyor. Tüm bu aile üyeleri kafa karıştırıcı olabilir.**

Bunu çözmek için, web sitemde [bir aile ağacı bulabilirsiniz.](#)

Romantik komedi yazmak istediğimi soran ve biraz mizahın huysuz kedi imajımı bozmayacağına beni ikna eden Ann'e.

Ve Lina'nın tuhaflıklarına büyük ilham kaynağı olan Kayti ve Ryan'a. Garip hayatlar yaşadığınız için teşekkürler, böylece ben de bu altınları çalabiliyorum.

Gelecekte, çocuğu uygunsuz bir tişört giydiği için onu kesip çıkaran bir anne ve

ve belki de orada olduğunu unuttuğu için sorulara cevap vermeyen bir kızın olduğu bir kitap çıkacağına inanın.

BÖLÜM BİR LINA

Denny içkilerimizi yüksek masaya koyar ve kulübün gürültüsünün içinde onu duyabilmem için kulağıma eğilir. "Şuradaki barmen senin çeneni kapatıp uslu bir kız gibi onun sikini almanı istiyor."

"Ha ha. İstemiyor." İçkimin bir yudumunu alıyorum ve ilk başta ekşi tadı yüzünden yüzümü buruşturuyorum. "Ancak, çok iyi bir limonlu martini yapıyor."

Denny bir yudum bira içer, kahverengi gözleri bara doğru bakar. "İzle. Sürekli buraya, sana bakıyor. Senin bacaklarının arasına girmek istiyor, Lina. Sana söylüyorum."

En iyi arkadaşım, gece sonuna kadar biriyle yatmak için gösterdiğim ciddi çabayı hafife alarak tam bir pislik gibi davrandığı için ona bakmayı bile reddediyorum. Kırmızı rujlu dudaklarımı büzüp ona doğru kaşlarımı çatıyorum. "Cinsel bir insan değilsen cinsel şakalar yapmamalısın."

"O zaman sen de baba değilsin, baba şakaları yapmamalısın."

Hmm. Haklı mı?

Hayır. Siktir et. "Bu adil değil çünkü baba şakalarının baba olmakla bir ilgisi yok. Onlar sadece aptalca, saçma şakalar..."

Denny sözümü keser. "Çabuk. Şu anda sana bakıyor."

Bakıyorum çünkü ben bir enayi. "Hangisi? Hiçbiri bakmıyor... Oh."

Nefesim kesilir, çünkü kimse bana bakmıyor, ama barmenlerden biri büyük harfle yazılan Rüya gibi biri. Görünüş olarak tamamen benim tipim. Uzun boylu, koyu saçlı, geniş omuzlu ve Spice gibi karanlık bir kulüpte, birkaç metre uzaktan bile dizlerimi titretmeye yetecek şeytani bir gülümsemesi var.

Ya da belki de limonlu martini yüzündendir. Gerçekten çok sert bir içki.

"Sakallı Süpermen'e benzeyen adam. Kimden bahsettiğimi anladın mı?"

Tam olarak kimi kastettiğini biliyorum.

"Evet, çok seksi. On üzerinden on. Onunla yattım. Ama benimle yatması imkansız, o yüzden belki de altı ya da yedi aralığında, daha çok benim tarzım olan birini aramaya devam etmeliyim." Garip bir hayran gibi görünmemek için isteksizce göz alıcı adamdan uzaklaşıyorum. "Ayrıca, muhtemelen benden on yaş büyük."

"Öncelikle, hayır. Artık bakire olmadığın şeklindeki modası geçmiş etiketi kazanmak için standartlarını düşürmüyorsun. İkincisi, bu gece objektif olarak çok seksisin. Bu bir görüş bile değil. Şu anda çok seksisin."

Benim için, en azından. Üzerimde, altında seksi siyah bir sütyen olan şeffaf siyah bir gömlek ve her şeyi içine çeken dar siyah bir etek var. Bu, geceleri giydiğim renkli grafik tişörtler ve el yapımı takılardan çok farklı.

"Üçüncüsü," diye devam ediyor, "yaş farkı şu anda çok moda. Ama en önemlisi, Sakallı Süpermen Bey? Kesinlikle seninle yatmak istiyor. Nasıl bildiğimi sor."

"Çünkü sürekli bana bakıyor."

Kafasını sallıyor. Sonra durup başını sallıyor. "Evet. Öyle yapıyor, ama ayrıca, içeceklerimizi sipariş etmeye gittiğimde olanlar da var."

Denny şakaları kesinlikle çok uzatabilir, bu da bizim çok iyi anlaşmamızı sağlayan şeydir, ama ifadesinde bana samimi olduğunu gösteren bir şey var. On yıllık

arkadaşlıktan sonra, Denny'nin yüz ifadesini yorumlamakta nadiren yanılırim ve bu akıllıca olsun ya da olmasın, heyecanlanmaya başlarım.

"Ne oldu? İyi miydi? Benimle mi ilgiliydi? Hemen söyle."

O gülüyor. "Beş dakikadır sana anlatmaya çalışıyorum."

"Dinliyorum. Dinliyorum!"

Aslında, yaptığım şey iki elimle gömleğine tutunup, sanki bir kumbaraymış gibi ağzından bilgiyi çıkarmaya çalışmak.

Gerçi, bozuk paralar domuzcuk bankasının ağzından mı yoksa başka bir yerden mi çıkıyor emin değilim, bu yüzden belki de bu kötü bir benzetme. Önemli olan, daha fazla bilgi almak için ona yapışıp kalmış olmam.

"Tamam, öyleyse..." Barın yönünü işaret etmeye başlar, ama *benim* önümde durduğum için bunu yapamayacağını fark eder. "Lina, diğer adamı gösterebilmem için beni bırakman gerek."

"Başka bir adam mı var?"

"Evet, o..." Yine kolunu kaldırmaya başlar.

"İşaret etme! Tanrım." Yine de gömleğini bırakıyorum ve ikimiz de aynı yöne bakana kadar hafifçe dönerek içkimi yudumluyorum. "Tamam, neye bakacağım?"

"Telefonuyla uğraşıp Sakallı Süpermen'le sohbet eden takım elbiseli adam."

Onu gözden kaçırmak imkansız. Kim gece kulübüne takım elbise giyer ki? Bu mesafeden bile çok güzel bir takım elbise. Özel dikim falan. Patron falan olmalı. Mekanın sahibi Sebastian'lardan biri, bu yüzden ona ikinci kez bakmamak için yeterli bir neden.

"O ne olacak?"

"Süpermen içkilerimizi hazırlarken, Takım Elbiseli Adam onun sürekli sana baktığını fark etti."

"Barmen mi? Bana bakmış olamaz. Başka biri olmalı..."

Denny parmağını dudaklarıma koyarak beni susturdu. "Takım elbiseli adam şöyle dedi: 'Bir kızda sevdiğin her şey var, Reid. Kalçalar, dudaklar ve kızıl saçlar.'"

Denny'ye dönerek sordum. "Sakallı Süpermen barmenin adı Reid mi?"

"Evet, sanırım. Kalçalar, dudaklar ve kızıl saçlar kısmını duydun mu? Açıkçası sen."

Başımı salladım, evet, o benim. Kıvrımlı, büyük ağızlı, asi kızıl saçlı. Annem kalın, koyu renkli, düzgün saçlı, güzel bir İtalyan iken, babamın İrlandalı rengini almış olmamı bir lanet olarak görürdüm.

Babam birkaç yıl önce vefat ettiğinden beri, kendimi daha çok benimsedim. Saçlarımı kabullendim. Ya da en azından bununla barıştım. Bu gece saçlarım tamamen açık ve şekillendirilmiş, ve dürüst olmak gerekirse, en iyi hali bu, ki bu da oldukça iyi.

Kulüpteki en yakışıklı erkeği çekecek kadar iyi olduğunu düşünmemiştim, ama böyle bir yere ilk kez geliyorum, ne bilirim ki?

"Sonra Takım Elbiseli Adam, Süpermen, yani Reid'in senin gerçek bir kızıl saçlı olup olmadığını öğrenmesi gerektiğini söyledi. Ama Reid ona siktirip gitmesini söyledi, bu da benim için bir artı çünkü açıkça kaba biri değil. Ama aynı zamanda, sana bakmaktan da vazgeçmedi."

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve ensemdeki saçlarım diken diken oluyor. Denny, "Aslında, şu anda yine sana bakıyor" diye eklemekten önce bile Reid'in bakışlarını profilimde hissedebildiğime yemin ederim.

Seksi barmen bana bakmaya devam ediyor ve gördüğü şey, ona bakan en yakın arkadaşım, yani bir erkek.

Denny'nin çenesinden tutup yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Bakmayı kes. Onu istediğini düşünecek."

Sanki bu, hayal edebileceği en kötü şeymiş gibi titriyor. "O zaman sen ona bak."

"Hayır, çünkü o zaman onunla ilgilendiğimi düşünecek." "Onunla ilgileniyorsun."

"Biliyorum, ama..." Bir sonraki şarkının ritmiyle birlikte hızla yutulan bir "gah!" sesi çıkardım.

Bu delilik. Kendimi süsleyip püsleyip, beni eve götürüp vücuduma kötü şeyler yapmak isteyecek bir erkek bulmayı umarak kulübe geldim, ama aslında bunu iyice düşünmemiştim. Yani, yapılmasını istediğim kötü şeyleri çok düşündüm, ama ondan önceki her şeyin benim hiçbir çaba sarf etmeden sihirli bir şekilde gerçekleşmesini umuyordum.

"Senin neyin var, aptal? Seni beğenen yakışıklı bir erkek, istediğin şey buydu."

Denny anlamıyor. Sadece karşı cinsten ya da aynı cinsten kişilerden etkilenmediği için değil, aynı zamanda tüm sosyal ilişkilerinde çekici olduğu için, ben ise birisi göz teması kurduğu anda felakete dönüşüyorum.

"Ama ben de seksi bir kıza nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum."

Dudaklarımı büzerek abartıyorum, ama gerçekten çok endişeliyim. Tanıdığım herkes bu konuda benden daha iyi gibi geliyor. Seks, erkekler ve flört konusunda daha iyiler. Hepsi bunu lisede öğrendiler, ben ise ölmek üzere olan babamla ilgilenmekle meşguldüm. Sonra, babam vefat ettikten sonra, üniversiteyi bitirmek ve yas tutan annemi teselli etmekle çok meşguldüm. Boş zamanımın çoğunu onunla geçirdim, hatta mezuniyet hediyesi olarak *onun* memleketi İtalya'ya bir geziye gitmeyi bile kabul ettim, sadece *onu* izlemek için, babamın ölümünden sonra ilk gördüğü erkekle yatmakla kalmayıp, bir haftalık fırtınalı bir romantizmden sonra onunla evlenmeyi kabul etmesini izlemek için.

Onun için mutluyum. Gerçekten, mutluyum.

Şans eseri, nişanlısı, yani benim müstakbel üvey babam, New York'ta yaşıyor, bu yüzden Brooklyn'deki brownstone evimiz —artık *benim* Brooklyn brownstone evim sanırım— onun yeni evinden çok uzak değil. Durum bu.

Oh, ve müstakbel üvey babam da Sebastian, Spice'ın ve tüm mahallenin sahibi olan Sebastian'lar gibi, yani Tanrı kadar zengin, hatta belki daha da zengin.

Ama şimdi okul bitti ve annem taşındı, kendimi amaçsız hissediyorum. Amaçsız ve akranlarımla gerisindeyim, çünkü bir işim yok ve bir erkekle yaşadığım en uzak deneyim, ona mastürbasyon yapmam karşılığında çok rahatsız edici bir parmaklama oldu. Denny bile seks yaptı, oysa hayatı boyunca seks yapmasa da mutlu olurdu. Bu nasıl adil olabilir?

İlk kez değil, ona kirpiklerimi kırıpıştırıp yalvarıyorum. "Senin evine gidelim, acı kanat sipariş edelim, sen beni becer, sonra *Spy X Family* izleyip geceyi bitirelim, ne dersin?"

"Seni baştan çıkarmam dışında cennet gibi geliyor."

Koluna sarılırım ve başımı omzuna yaslarım. "Hadi ama Denny! Bu kadar abartmaya gerek yok."

"Önemli bir şey olmasaydı, geçen yıl annemin sana Noel için aldığı dildoyu kullanmaya devam edebileceken, bacaklarının arasına bir penis sokmaya bu kadar odaklanmazdın." Bilginiz olsun, Denny'nin annesi çok havalı biridir. "Bak, gerçekten her şeyi unutmak istiyorsan, tamam. Ama önce biraz denemeye ne dersin? Buradasın. Sen seksisin. Seni kesen seksi bir adam var, muhtemelen benim erkek arkadaşın olduğumu düşünüyor çünkü ellerini benden çekemiyorsun."

Onu o kadar hızlı itiyorum ki neredeyse devriliyorum.

"Tamam, aptal," diye devam ediyor. "İkincisini kaldırabileceğinden emin değilim, ama şimdi gidip bir martini daha sipariş etmelisin. Açıklığa kavuşturmak gerekirse, seksi barmenden."

Sadece bunu düşünmek bile yüzümü kızartıyor. "Yalnız mı? Nereye gideceksin?"

"Sanırım DJ birazdan molaya çıkacak. Ona son miksini neyin ilham verdiğini soracağım."

Ve aptal olan benim.

O çoktan uzaklaşmaya başlamış, ben de onu durdurmak için kolunu tekrar tutuyorum. "Ama ne diyeceğim?"

"Merhaba, bir limonlu martini sipariş etmek istiyorum." O omuz silkiyor. "Bilmiyorum, Leen. Kendin karar ver. Onunla gitmeye karar verirsen, kimliğini fotoğrafını bana gönder, böylece Hudson Nehri'nde sonun olursa, onu teşhis edebilirim. Aksi takdirde, beni bul, birlikte gidelim."

Bununla, benimle ve endişemle artık ilgilenmediğini anlayabiliyorum. "Peki," diye iç çekiyorum. "Seni sevdiğim kadar nefret ediyorum."

O kadar uzakta ki, bizim sloganımızı tekrar edip etmediğini duyamıyorum, bu da resmi olarak kendi başıma olduğum anlamına geliyor. Kahretsin.

Ama bu sefer Reid'e (namı diğer Sakallı Süpermen, namı diğer Seksi Barmen) baktığımda, nefesim kesildi çünkü o yüzde bin bana bakıyordu. Hiç şüphe yoktu. Ve benim ona baktığımı fark eder etmez, çenesini bana doğru kaldırdı ve göz kırptı.

Ya da belki de bu benim gözümün bir yanılgısıdır ve o az önce sipariş veren adama göz kırpmaktadır, bu durumda Denny, içeceklerimizi sipariş ederken olan biteni yanlış analiz etmiştir

ve tabii ki bunu kesin olarak öğrenmenin tek yolu, külotumu çekip büyük bir kız gibi onunla konuşmaktır.

Tüm cesaretimi ve limonlu martiniyi bir yudumda bitirerek, kendimi yüksek masadan kalkmaya ve kalabalığın içinden geçmeye zorluyorum, ama sonunda başarıyorum. Bara gidip, takım elbiseli adamın karşısındaki yere oturuyorum. Adam biraz korkutucu görünüyor ve benim yapmaya çalıştığım, şey, flört etmeye çalıştığım kişiyle çoktan ilgilenmeye başlamış gibi görünüyor. İki taburenin arasına yerleşip, gözden kaçmamak için 1,75 metrelik boyumu tam olarak ortaya çıkardım. Sonra Reid'in elindeki işi bitirip siparişimi almaya gelmesini bekledim.

Aslında onu izlemek neredeyse hipnotik bir etki yaratıyor. Ve inanın bana, onu izliyorum. Hareketlerinde bir ritim var. Bir tür dans gibi. Birinci vuruşta müşteriyi dinlemek için eğiliyor, ikinci vuruşta bir bardak almak için geri çekilirken aynı anda bir içki şişesini kapıyor. Üçüncü ve dördüncü vuruşlarda içkiyi döküyor. Sonra...

"Ne alırsın tatlım?"

Barmen bana bakarken hayal aleminden birden uyandım. Farklı bir barmen. Reid değildi, çünkü tabii ki tezgahın arkasında üç kişi çalıştığını unutmuştum ve içlerinden birinin bana daha yakın olduğunu ve görünüşe göre meşgul olmadığını fark etmemiştim.

Muhtemelen böyle durumlarda söylenecek nazik bir şey vardır. *Oh, teşekkürler, hala karar vermeye çalışıyorum*, sonra da konuşmak istediğim adama doğru yavaşça ilerlerim. Ya da neyse, adını biliyorum. *Reid'i beklediğimi* söyleyebilirim, ama *Reid* adını bildiğimi fark ederse durum biraz garip olabilir ve o zaman Denny'nin duyduğu her şeyi açıklamak zorunda kalırım, bu da *gerçekten* garip olur.

Ya da belki *her şeyi* açıklamak zorunda kalmayacağım, ama beni tanıyanlar bilir, yine de ağızımdan kelimeler kusar gibi dökülür ve şimdi *kelimeler kusmak* kelimesini düşündüğümde, kendimi gerçekten aptal, seksi olmayan ve bu konuda tamamen yetersiz hissediyorum.

Bu yüzden hiçbir şey söylemek yerine, tamamen korkup kaçıyorum.

Kaçmaktan başka bir şey düşünmeden, barın yanındaki karanlık koridora daldım, umarım bu koridor beni tuvaletlere götürür. Bunun yerine, daha iyi bir şey buldum

daha iyi bir şey buldum: dışarıya açılan açık bir kapı. İçeri süzülerek Sebastian Center'ın avlusuna çıktım. Avlu boştu, bu sıcak bir Ağustos gecesi için şaşırtıcıydı, ama utançtan başımı kaldıramadığım için bunu umursayacak durumda değildim.

"Senin sorunun ne, Lina?" Evet, kendimle konuşuyorum. Yüksek sesle. Genellikle yalnızken. "Normal görünümlü bir barmenle bile konuşamıyorsun, ve ne yapacağını sandın? Yakışıklı olanla tatlı dilli konuşmayı mı?"

Sanki benim tüm beceriksizliğimi ve nezaketsizliğimi görmezden gelip, *"Hey, bu kıızı eve götürüp sevişmek istiyorum"* diye düşünecekmiş gibi.

"Evet, imkansız."

Sonra, sanki evren benim kendimi zaten yeterince utandırdığımı kanıtlamak istermiş gibi, arkamdan derin, boğuk bir ses duyuldu.

"Umarım seksi olan benimsin."

Döndüğümde orada kimin durduğunu tahmin et.

Tanrım, beni şimdi öldür.

BÖLÜM

İKİ

LİNA

Ayaklarımın üzerinde pek iyi durmam, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi söylerim ve bu da gerçekten çok saçma olur.

"Bir oyun için prova yapıyordum," derim ve arkamı dönerim. "Oyun bir barda geçiyor ve iki seksi barmen var. Aslında üç. Tam bir 'Neden Seçmelisin' durumu. Çok karmaşık."

Bana bakıyor, gözlerini kısarak bana inanmıyormuş gibi. Bu biraz kırıcı çünkü beni tanımıyor bile. Ya ben gerçekten replikleriyle zorlanan ve onları prova etmek için en iyi zamanın cuma gecesi kulüpte olduğuna karar veren bir aktris olsaydım? Belki de ben bir yöntem aktörüm. Yabancılarla şüpheyle yaklaşmamalı ve çok açıkça yalan söylüyor olsalar bile hemen yalan söylediklerine karar vermemelidir.

Aldatmaya devam etmiyorum - ki bu benim çok yapmaya meyilli olduğum bir şey - çünkü tam o anda o ışığa doğru adım atıyor. Karanlık bir ortamdayken bu adam bakması çok hoş biriydi, ama şimdi? Lamba yüzüne tam olarak düşüyor ve sanki bir spot ışığıyla aydınlatılmış gibi. Kalın siyah saçları dağınık, çenesi kare şeklinde ve omuzları geniş. Basit, beyaz, kısa kollu bir Henley giyiyor ve kollarını kavuşturmuş haliyle, ağırlık kaldırdığı belli oluyor.

Ama nefesimi kesen şey, daha doğrusu *şeyler* gözleri. Şeytani bir ışıltıyla parıldıyor, sanki buraya özellikle bela aramaya gelmiş ve bulduğuna da eminmiş gibi.

"Tanrım, Meryem ve Yusuf, buna hazır değilim." Filtre kullanmadığımı söylemiş miydim?

Işığı parlar. "Oyununuzdan başka bir replik mi?"

"Hayır," diyorum, sanki bu çok açıkmuş gibi. "Açıkçası, oyunum için hazır değilim."

"Bu yüzden prova yapıyorsun." "Aynen öyle."

Bu bir zafer gibi hissettirmeli, ama gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar sanki gülümsemeye direniyor gibi görünüyor. Gerçekten, ne bekliyorum ki? Ben de kendime gülerdim. Keşke bu konuda daha açık olsaydı da, utançtan başımı eğip, bu sefer beni takip edemeyeceği bir yere kaçabilseydim. Mesela kadınlar tuvaletine. Ya da Hudson Nehri'ne.

Bana gösterdiği bu ara durumla, bu mizahi türden somurtkanlıkla ne yapacağımı bilmiyorum. Onlarla ne yapacağımı bilemediğimden, kollarımı ileri geri sallıyorum, sonra muhtemelen bir aptaldan daha aptal, ya da en azından bir çocuk gibi göründüğümü fark ediyorum, bu yüzden aniden duruyorum, kollarımı arkamda birleştiriyorum ve onun bakışlarının ağırlığı altında ezilmemek için alnına bakmaya çalışıyorum. "Ee..."

"Burada olmamalısın."

Oh. Kahretsin. Etrafa bakıyorum, bankı, dışardaki küllüğü ve arkasındaki açık kapıyı fark ediyorum. Bu sefer camda açıkça yazan "*Sadece Çalışanlar*" yazısını görüyorum ve buranın bir tür dinlenme alanı olduğunu anlıyorum. Şimdi neden burada tek başıma olduğum daha mantıklı geliyor.

"Siktir. Ben..." Tabelayı işaret ediyorum. "Orada yazdığına göre okumalıydım. Ben sadece..." Kollarımı, dramatik bir etki yaratmak istediğimden çok, kasmaya çalışıyormuşum gibi sallıyorum. "Karakterimde kayboldum."

"Olur böyle şeyler." Omzunu lamba direğine yaslar ve ben, manzara o kadar ateşli ki başım dönüyor, kelimenin tam anlamıyla sallanırım.

"Düşündüğünden daha fazla. Yani, çok... daha fazla." *Aman Tanrım, kendimi kaybettim.*

Ve mesele Şu ki, bu sabah, daha az kendimi kaybetmeye çalışacağıma dair özel bir yemin ettim. Genel olarak, ama özellikle erkeklerle ilgili olarak. Bu, bekaret etiketinden kurtulmak istememin nedenlerinden biri, çünkü bunun nasıl bir Şey olduğunu, nasıl olacağını veya *hiç olacak mı* bilememenin verdiği endişe, her Őeyimi çok fazla etkileyen, üzerimde büyük bir baskı yaratan... bir Şey. Bu baskı ortadan kalktığında, kesinlikle daha dengeli olacağım.

Ya da en azından daha az çaresiz. Kesinlikle daha az belirsiz.

Ama önce onunla normal bir sohbet edemezsem, hiçbir erkeğin beni yatağına atmasını sağlayamam. Siktir et. Bu adam zaten benim deli olduğumu düşünüyor, o zaman bu fırsatı değerlendirip ona en başından söylemem gerekenleri pratik yapayım, böylece bir dahaki sefere benim ligimin çok dışında bir erkekle karŐılaŐtıđında bu kadar zorlanmayayım.

Yani, bundan sonra tekrar bir ilişki aramaya karar verirsem demek istiyorum. Şu anda, bu pek olası görünmüyor.

"Bekle," diyorum.

Sanki o zaten benim bir Şey yapmamı beklemiyormuş gibi parmağımı kaldırıyorum — muhtemelen gitmemi — sonra dönüp onun çıktığı yöne bakıyorum, yeniden başlamak için hazırlanıyorum. "*Geri sar*" kelimesini yüksek sesle söylemeden önce kendimi durduruyorum, ama bunun yerine ağzımdan aptalca bir vızılı sesi çıkıyor, ki bu çok daha kötü, bu yüzden ona doğru döndüğümde yanaklarımın kızardığını biliyorum.

"Ne yapıyorsun...?"

İstemeden sözünü kestim, yeniden baŐlama konuşması çoktan dudaklarımdan dökülmüŐtü.

"Aslında, Reid. Oyun için prova yapmıyorum. Aslında seninle konuşmaya gelmiŐtim, ama sen benim sana seksi dediğimi duyunca panikledim. Neden prova yaptığımı söylediğimi bilmiyorum, çünkü ben aktris değilim ve tiyatroyla da hiç ilgilenmiyorum. En azından *Noises Off* için seçmelere katıldığım ve İngiliz aksanımı o kadar kötü bozduğumdan Fransızca gibi geldiğinden beri değil, ki biliyorum, ikisi birbirine hiç benzemiyor. Sonra sahne dekorunu devirdim ve bir kova boyayı döktüm, bir daha sahneye adım atmayacağıma yemin etmek zorunda kaldım ve tüm bunlar

çok utanç vericiydi, belki de bu yüzden aklıma geldi, çünkü bu an da...

Birdenbire aklıma geldi, o bana hiç söylememişken ben onun adını söylemiştim.

"Adını sadece arkadaşım sayesinde biliyorum. Seni takip etmiyorum. O, içeceklerimizi getirirken adını duymuş. O da seni takip etmiyordu. Ayrıca, senin benden hoşlanıyor olabileceğini de duymuş, ki bu gerçekten..." Kısa bir kahkaha attım. "...düşündüğümde. Ama o bundan oldukça emindi ve senin bana bakışlar attığını ısrarla söyledi. İyi anlamda bakıyormuşsun. Uzaktan bana kötü gözle bakmıyormuşsun gibi. Ben de şüpheliydim, çünkü sana bir bak. Ama daha özgüvenli ve kendime güvenen biri olmak için çalışıyorum, şu anda öyle görünmüyor olabilir ama. Eminim ki, çok uzağım. Önemli olan denemem. Ve bu da benim denemem."

Bir başka kısa kahkaha daha kaçıyor — bu sefer daha çok korkunç bir homurtu gibi, ki bu da gayet normal — çünkü az önce önümde duran seksi zaddy'ye Taylor Swift'in şarkı sözlerini mi alıntı yaptım?

Ve ne kadar arka plana çekilip karanlığın beni sarmasını istesem de, lanet olsun, önemli bir noktayı kaçırdığımı fark ediyorum.

"Eğer belli olmadıysa, *senden* hoşlanıyorum," diye ekliyorum. "Yani, birlikte olalım anlamında. Odanın diğer ucundan, zaten ilgileneceğimi düşünmüştüm. Ve şimdi seni yakından gördükten sonra, hala... Hatta daha da fazla. Hayır, *daha fazla*. Sadece daha fazla."

Resmi olarak bir daha evimden çıkmayacağım.

Ben daha da çılgınca bir şey yapma ya da söyleme fırsatı bulamadan o konuşmaya başlar. "Kimliğin var mı?"

Evet. Beni çocuk sanıyor. Daha fazla aşağılanmam mümkün değil sanıyordum. Kendim hakkında her zaman yeni şeyler öğreniyorum. Çok eğlenceli.

"Yasalım. Yemin ederim." Sütyenimin içinde kimliğimi arıyorum — çünkü giyim üreticileri hala kadınlar için cepli kulüp kıyafetleri üretmedikleri için kimliğimi ve telefonumu orada saklıyorum — ve göğüs terinden nemli çıkınca utanıyorum.

Elimden almak için bir adım öne çıktı ve aklıma gelmemiş bir düşünceye odaklanarak göğüs teri için özür dilememeyi başardım.

"Yani... Bekleme süresi falan yok, değil mi? Yirmi bir yaşını doldurduğun gün geçerli, değil mi?"

Reid avucundaki kartı inceliyor ve ben dün postayla gelen fotoğrafta ne kadar aptal göründüğümü düşünmemeye çalışıyorum. "Bugün yirmi birinci yaş günün mü?"

Kafamı sallarım, sonra sallamayı bırakırım. "Henüz gece yarısı olmadı, değil mi?"

Kafasını hafifçe sallar. "Doğum günün kutlu olsun, Emmalina." Adımı sonuna ekleyerek ona vurgu yapar.

Bunu söyleme kararı kasıtlı ve bilinçli gibi geliyor ve dilinde bu ses o kadar güzel ki, her zaman nefret ettiğim gerçek vaftiz adım olmasına bile aldırımıyorum. Aslında o kadar güzel geliyor ki, vücudumda aptalca bir titreme yaratıyor ve sesli bir şekilde iç çekmeme neden oluyor.

Boğazımı temizleyerek durumu kurtarmaya çalışıyorum. "Gördün mü? Yeterince yaşlıyım. Berbat durumdayım ama yeterince yaşlıyım."

"Bu günlerde fazla tedbirli olmakta fayda var." Kartımı geri verip bana doğru yürümeye başlıyor. Aslında, kendinden emin bir adamın yapabileceği türden bir yürüyüşle.

Kimliğimi tekrar sütyenime sokup, o yaklaşırken geriye doğru yürüyorum. Düşünmeden. Ta ki uyluklarım metal bir şeye çarpıp, kırımın üstüne düşene kadar.

Neyse ki çarptığım şey bir bank ve popom yere değil, koltuğa çarptı. Reid hiç durmadı. Tam önüme gelene kadar yürümeye devam etti.

Sonra eğilir ve ellerini bankın arkasına dayayarak üzerime doğru eğilir. O kadar yakındır ki, başımı yukarı kaldırdığımda dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktadır.

"Reşit olmayan birine içki servisi yapmak yeterince kötü. Onlarla yatmak ise bambaşka bir şey."

"Oh." Nefes almayı unuttuğuma eminim. "Yani... bu evet demek, değil mi? Bu, beklediğimden daha hızlı oldu..." Kokusu burnuma ulaştığında sözlerim kesildi. Barın kokusu mu, yoksa martinimin kokusu mu, bilemiyorum ama odunsu ve hafif bir narenciye kokusu vardı. Ve bu hafif baharat kokusu da ne?

Belki başımı kaldırırsam...

"Sen... beni kokluyor musun?"

Kafamı sallıyorum. "Burnum gıdıklanıyor. İyiyim." İyiyim, artık çıldırmak için kullandığım kelime. Her şey yolunda.

Dudakları bir tarafta kıvrılıyor, mideyi altüst eden bir yarı gülümseme. Öte yandan gözleri kararıyor ve izin versem beni yiyip bitireceğinden neredeyse eminim.

Peki, izin vereyim mi?

"İşte şöyle yapacağız." Gözlerini benden ayırmadan soluna doğru başını salladı. "Şuradaki kapı otoparka açılıyor. Sokağa çıkmanın en hızlı yolu bu. Bir blok ötede bir otel var. Beş dakikalık yürüme mesafesinde. Bize bir oda ayarlayacağım, doğum günü şampanyası sipariş edeceğim ve sonra seni bir hafta boyunca yürüyemeyecek kadar sert bir şekilde becereceğim. Ben uyanıp tekrar yapmak istersem diye bütün gece kalacaksın, ki isteyeceğim. Sabah ayrılacağız. Soyadlarımızı paylaşmayacağız. Telefon numaralarımızı paylaşmayacağız. Hepsi bu. Bir gece ve hepsi bu. Kulağa hoş geliyor mu?"

Sesi hipnotik bir şekilde gürültülü ve söylediklerini sindirmek için birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekiyor. Bir otel. Tamam. Otel güvenlidir. Otel güvenlidir. Her yerde kameralar olacak ve odanın üzerinde onun adı yazacak. Muhtemelen öldürülmeyeceğim.

"Tamam."

Yutkunuyorum.

Gülümsemesi

genişliyor.

"Ama..." Ağzımdan kaçiverdi.

"Ama?" Kaşlarını kaldırdı, bu o kadar havalıydı ki itirazımı neredeyse unutuyordum.

Sonra hatırladım. "Kimliğimi gördün zaten. Yani soyadımı biliyorsun. Emmalina Quinn oldukça benzersiz bir isim. İstersen beni tekrar bulman kolay olur."

Sırıtiş kendini beğenmiş bir hal alır. "Bulmayacağım."

"Peki, bu kadar emin olduğun için çok teşekkür ederim." "Kişisel bir şey değil..."

Tekrar iş yapmamasının tüm nedenlerini dinlemek istemiyorum. Neyse. Konu bu değil. "Kişisel bir şey olmadığına eminim. Belki ben de seni tekrar bulmak istemem."

Şüpheli görünüyor. Açıkçası, ben de öyleyim.

"Ama oyun alanı eşit değil. Sen de adresimi gördün."

"Ezberlediğimi mi sanıyorsun?" Bir kolunu bankın arkasına bırakarak, diğer kolunu yanına indirir ve hafifçe geri çekilir.

"Öyle olabilir. Seni tanımıyorum. Belki süper yeteneklerin vardır ya da sadece hafıza tekniklerinde çok iyisindir ve ezberlemek için bir püf noktası bulmuşsundur."

"Bana çok güveniyorsun."

"Sırf sen erkek ve benden yaşlısın diye (sanırım) senin planına uymak zorunda mıyız, yoksa benim de söz hakkım var mı? Senin 'işler böyle olacak' konuşman pantolonumu eritmedi değil." *Gerçekten pantolonumu eritti.* "Çünkü öyle oldu, ama biraz küstahça geldi."

"Oda parasını ben ödediğim için benim programıma uymak zorundayız."

"Çünkü yarı yarıya paylaşamayacağımı mı düşünüyorsun? Yani, bu otelin kalitesine bağlı. En azından bir miktar katkıda bulunabilirim. Yüz dolar falan. Ama yürüyemediğim için trenle gitmek istemeyeceğimden, Brooklyn'e dönmek için yeterli parayı biriktirmeliyim. Elli. Elli dolar katkıda bulunabilirim. Ya da sen öde, sorun değil. Bu beni gerçekten rahatsız etmiyor, sadece gece yarısı uyanıp tekrar yapmak istersem ne olacak diyorum? Ya da sabah yapmak istersem? Ya da hiç uyumak istemezsem?"

O kadar hızlı hareket ediyor ki, ağzı benimkine değene kadar ne yaptığını anlamıyorum. Dudaklarım "Oh" diye bir ses çıkarmak için açılıyor ve sonra dili içeri giriyor ve sonra aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Öpüşmek gerçekten böyle mi olmalı? Sert, sahiplenici ve her şeyi tüketen? O otoriter ve ağzım sorgusuz sualsiz onun liderliğini takip ediyor. Sanki ciğerlerimdeki havayı alıp kendine ait hale getirmek ve sonra bana geri vermek istiyor gibi ve ben buna kızmıyorum çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum. Onu yaklaştırmak için gömleğine tutunuyorum. Ya da belki destek almak için, çünkü oturuyor olmama rağmen düşecekmişim gibi hissediyorum.

Ama bu en güzel türden bir düşüş. Keşke sonsuza kadar sürse diye düşündüğüm türden bir düşüş. Coşkulu ve bir şekilde ilkel hissettiren türden bir düşüş. Sanki bunun için yaratılmışım gibi. Sanki vücudum, benim yeni farkına vardığım gizli zevkler yaşayabilecekmiş gibi. Kirli gizli zevkler. En pis olanlar.

Birkaç saniye sonra nefes nefese ayrıldığında, bu çok erken oluyor. Vücudum titriyor, uyluklarım titriyor. Ağzım onu takip ediyor ve sırtım kavisleniyor, ta ki o sert bir elini boynumun yanına koyup beni yerine oturtana kadar.

Gözlerimi açtığımda, bana sırtıyor. "Bu iş yolunda gidecek, Emmalina."

Dudaklarımı ısıyorum ve kendime gelmeye çalışıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, öpülmeden önce biraz daha uyarı almaya alışkınım. Zahmet eden birkaç erkek, kibar, izin isteyen tiplerdi, ki bunu her zaman takdir etmişimdir. Öpücükleri, daha fazlasına dönüşmeden önce nazikti. Her açıdan naziktiler.

Ama hiçbir öpücük bu kadar ateşli olmamıştı. Cildim elektriklenmiş gibi, uyluklarım terlemiş ve sanırım Reid'in kontrolü ele alma yaklaşımının bununla biraz ilgisi var. Ya da çok ilgisi var.

Ya da *tamamen* bununla ilgili.

Mesele şu ki. "Evet. Bence bu iş gayet iyi gidecek."

BÖLÜM ÜÇ LINA

Reid bir adım geri çekildi, bu benim ayağa kalkmam için bir işaret olabilir, ama o çılgın öpücükten sonra dizlerimin beni tutacağından emin değilim, bu yüzden oturmaya devam ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, tek gecelik ilişkilerde nasıl davranılması gerektiği konusunda biraz emin değilim. Filmler ve kitaplar genellikle aradaki kısımları atlarlar. Çiftin barda flört etmesinden, yatak odasında sevişmeye geçmelerine kadar, kıyafetleri çoktan çıkarılmış halde, ve bu da birçok pratik soruyu akla getiriyor.

Mesela, kıyafetleri kim çıkarır? Birbirimizin kıyafetlerini mi çıkarırız, yoksa kendi kıyafetlerimizi mi?

Ve o işini bitirene kadar barda beklemeli miyim, yoksa daha sonra buluşmak için bir saat belirlemeli miyiz?

Reid'in bana yoğun bakışları, benim bir şey yapmamı beklediğini gösteriyor, o halde ayağa kalkayım.

"Peki, tüm bunların ne zaman gerçekleşmesini düşünüyorsun?" Belirsizliğimi fark ediyorum ve açıklığa kavuşturmam gerektiğine karar veriyorum. "Yani, bu gece olduğunu biliyorum. Ama bir saat sonra mı, yoksa...?"

"Şu anda hazır mısınız?"

İçim küçük bir deprem gibi titriyor. "Şimdi mi? İstedğin zaman çıkabilirsin? Yoksa vardıyan mı bitti?" Saatin kaç olduğunu görmek için sütyenimden telefonumu çıkarıyorum

ve telefonun yasak olduğu bir kulüp olduğu için Spice'ın giriş kapısında bırakmak zorunda olduğumu hatırlıyorum.

"Ya da öyle bir şey." Gözlerinde, tam olarak anlayamadığım, eğlenceli bir ışıltı var. "Hadi yapalım."

"Harika. Evet. Önce telefonumu almam lazım." Ve olayların hızından dolayı bir an için paniğe kapılmak.

"O zaman plan değişikliği. Telefonunu alıp yan kapıdan gizlice çıkacağız."

Reid elini belime koyar ve beni içeriye götürür. Barın önünden uzaklaşırız, belki de şu anda sıra olduğu için ve kalabalığın içinde sıkışmak istemediği içindir.

Reid, telefon kontrolünde de sıra olduğunu fark edince, beni "*Sadece Personel*" yazan bir kapıya götürür. Boynundaki zincirden bir anahtar kartı çıkarır ve sensöre bastırır. Kapı açılır ve boş bir koridora çıkarız.

Reid, biletimi ister ve sonra telefon kontrol odasının çalışan girişi olduğunu düşündüğüm başka bir kapının arkasında kaybolur. Bir dakika sonra elinde cep telefonumla geri döndüğünde tahminim doğrulanır.

"Bir çalışanla birlikte çıkmanın avantajı," derim ve telefonumu açarım

"*Benimle* gitmenin faydası," diye düzeltir. "Birçok faydadan biri."

Birdenbire yüzüm kızardı. Ne yazık ki, bunun için fazla bir şey gerekmiyor.

Suluk tenli birinin hikayesi.

Kafamı telefonuma eğiyorum, umarım fark etmez. "Arkadaşıma hızlıca bir mesaj atmam lazım, yoksa kaybolduğumu sanacak."

"Az önce birlikte olduğun adam mı? O senin erkek arkadaşın değil, değil mi?"

İlişkimizi açıklamak karmaşık ve Denny'nin kişisel bilgilerini paylaşmak benim işim değil. Ayrıca, başka birine mesaj atarken sohbet etmek zor, bu yüzden cevabımı kısa tutuyorum. "Ne önemi var?"

"Anonim ilişkilerin avantajı, yükün olmamasıdır. Beni onu kıskandırmak ya da bir şey için intikam almak için kullanıyorsan..."

"Seni kullanmıyorum." Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "En azından o konuda değil."

Mesajımı bitirip arkadaş bulma uygulamasını açıyorum. Eskiden kampüste birbirimizi bulmak için bu uygulamayı kullanırdık. Bunu hatırladığım için kendimle gurur duyuyorum.

Sonra telefonumu kimliğimle birlikte sütyenime koyuyorum.

Ona baktığımda, Reid eğlenerek bana bakıyor. "Hiç çanta taşımayı düşündün mü?"

"Çanta mı? Oh. Sütyenime mi? Bu yüzden mi bana gülüyorsun?" "İnan bana. Sana gülmüyorum."

"Çantalar çok..." Onların baş belası olduğunu düşündüğümü ifade eden bir ifade takınıyorum. "Bilirsin, dans etmek için. Ve..." Sütyenime bir şey sıkıştırıyormuş gibi bir hareket yapıyorum. "Çok daha kullanışlı."

"Senin için belki." Kendini düzeltir ve ancak o anda adamın sertleştiğini fark ederim.

"Kahretsin. O şey...?" Yine sütyenime bir şey sıkıştırıyormuş gibi bir hareket yapıyorum. "Yoksa...?" Kafamı, sanırım avlu yönüne doğru sallıyorum ve öpüşmemizin hatırası yanaklarıma bir kez daha kızarıklık getiriyor.

Ya da belki de bir erkeği tahrik ettiğim düşüncesi yüzümü kızartıyor. Hiçbir şey yapmadan. Vay canına. Bu, sahip olduğumu bilmediğim bir güç.

"Daha önceden. Ama yalan söylemeyeceğim, güzel göğüslerin var. Onları vurgulamak yardımcı olmuyor."

"Özür dilerim."

Derin bir kahkaha atıyor ve bu kahkaha içimi titriyor. Başparmağıyla yüzümün yanını okşadığında bu titreme daha da şiddetleniyor. "Sen çok eğlenceli olacaksın."

Bu sefer daha yumuşak ama yine de umut dolu bir öpücük verdi ve şimdi kendimi soyacak olanın ben olmasını umuyorum, çünkü külotum utanç verici derecede ıslak ve bunu kimsenin bilmesine gerek yok.

"Hazır mısın?" diye soruyor, uzaklaşırken.

Hazır mıyım? Bir saniye düşünmem gerekiyor.

"Evet?" "O kadar emin değilsin gibi geldi."

"Hayır, kesinlikle eminim. Ben sadece..." Onun yanında kendimi yeterince güvende hissetsem de, daha önce kendisi de söyledi, bu günlerde fazla dikkatli olmakta fayda var.

. "Telefonunu biraz ödünç alabilir miyim?" "Seninki çalışmıyor mu?"

"Sadece önlem alıyorum."

Yedi yaşımdan beri öğrenmeye çalıştığım (ama başaramadığım) havalı kaş kaldırma hareketini yapıyor, ama telefonu açıp bana veriyor.

Bir an için, bana verdiği gücün tadını çıkarıyorum. Bu günlerde telefonlar her şey demek. Fotoğraf albümleri, güvenlik merkezleri, cüzdanlar ve günlükler. Hepsine parmaklarımın ucuyla erişebiliyorum.

Ne yapacağımı ya da nereden başlayacağımı bilmiyorum. Özellikle de o bana bakarken. Bu yüzden planıma sadık kalıyorum, tuş takımını açıyorum ve kendi numaram dışında ezbere bildiğim tek numara olan Denny'nin numarasını giriyorum.

Bir daha görülmezsem diye, bu numara son görüldüğüm kişinin numarası.

Numarayı gönderdikten sonra telefonu sahibine geri veriyorum.

"Kendine mesaj atıyorsun." Telefonu arka cebine sokuyor. "Bu gecedен sonra o numarayı engellemem gerekeceğini biliyorsun."

Sinirlenmem gerekirdi. Bu gecedен sonra ona yapışacağımdan endişeli olduğu belli, ama ben hiç de öyle değilim. Muhtemelen. Belki. Ne bileyim ki? Hiç seks yapmadım ki.

Mesele şu ki, onun ciddi güven sorunları var. Aslında güvenimi kanıtlayan kişinin ben olduğumu düşünürsek – onunla gitmeyi kabul ederek falan – ona mesaj attığım kişinin aslında Denny olduğunu söylemeye gerek görmüyorum.

"O zaman sana karşı koyacak gücüm olup olmadığını asla bilemeyeceksin."

Bir nefes bile almadan elini saçlarıma doladı ve ensemin arkasına dayadı. Beni kendine çekti ve kulağıma eğildi. "Yok. Neden bu kadar emin olduğumu bilmek ister misin?"

"Neden?" Sesim neredeyse ciyaklıyor.

"Çünkü amının kokusunu alabiliyorum ve sana neredeyse hiç dokunmadım bile."

"Oh." Cidden. *Ohhhh*. Yarısı utanç, yarısı daha da tahrik olmuş durumdayım.

Ayrıca, onun düşünce sürecindeki hatayı da belirtmeden edemem. "Ama bu gelecekle ilgili bir şey ifade etmez. Bu sadece şu an için geçerli. Yani, şu anda ereksiyon oldun. Bu, bana direnme gücün olmayacağı anlamına mı geliyor? Belki de *senin* numaranı engellemesi gereken benim."

"Belki." Bana bakarken, yüzümü incelerken gülümsememek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor.

Loş salon ışığında göz bebekleri büyümüş. Gözlerinin kenarları yeşil, ama daha dikkatli baktığımda kahverengi benekler de olduğunu görüyorum. Bir insanın uzun süre bakabileceği türden gözler. Bir geceden fazla. O kişinin ben olduğumu görebilmem kötü bir şey mi?

Sanki aklımı okumuş gibi, ifadesi ciddileşti. "Yirmi bir, ha? Bunun iyi bir fikir olduğuna emin miyiz?"

Aslında kendine sorduğunu hissediyorum, ama aniden göğsümü bir çaresizlik kaplıyor. "Yetişemeyeceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle hayır."

"Bilmiyorum. Sanırım bunu kanıtlaman gerekebilir."

"Kanıtlayacağım." Elini boynumdan koluma kaydırıp benimkini kavradı. Sonra beni koridordan başka bir kapıya doğru çekti.

Daha önce gösterdiği kapı gibi, bu kapı da otoparka açılıyor. (Neyse ki) iyi aydınlatılmış, ama halka açık bir otopark olmadığı için sessiz ve neredeyse boş.

Yürüdüğümüz için, şüphe anının geçtiğinden eminim, ama yine fikrini değiştireceğinden endişeleniyorum.

Aslında, sadece gerginim, o kadar. Bir yabancıнын beni çok ıssız bir yere götürmesine izin veriyorum ve eğer buradan onun beni öldürmeden çıkarsak, o zaman beni çıplak görecek. Endişelerimin bu kadar farklı iki şey olması garip, ama bence ikisi de gergin olmak için geçerli nedenler.

Ve gergin olduğumda? Aklıma ne gelirse söylüyorum. Düşünmeden.

“Bir gece kulübünde çalışmak çok havalı olmalı. Özellikle Spice gibi seçkin bir kulüpte. Şu anda şehirdeki en popüler yer gibi. İçeri girebileceğimizi hiç düşünmemiştim, ama Denny bir DJ forumunda üye – DJ olduğu için değil, DJ'leri izlemeyi ve tanımayı çok sevdiği için. Bir tür özel ilgi alanı gibi, ama bu terimin uygun olup olmadığını bilmiyorum çünkü Denny hiçbir zaman bir uzman tarafından resmi olarak nörolojik farklılık gösteren biri olarak tanımlanmadı, ama bunu bir uzmanın söylemesi mi gerekiyor? Bir kişi kendini nörolojik farklılık gösteren biri olarak görüyorsa, bu yeterli olmalı.

“Ama neyse, forumundaki birisi, bu gece çalan DJ'i tanımıyor olsak da, sıraya girmeden geçmemizi sağlayacak DJ'in arkadaşları şifresine sahipti. Tabii ki yine de ödeme yapmak zorunda kaldık. Ve az önce fark ettim ki, bunu Spice çalışanına itiraf etmemeliydim, çünkü muhtemelen bir kuralı ihlal etmiş oluyorum. O yüzden söylediklerimi unut. Hepsini değil. İlk kısmı hala geçerli. Spice'da çalışmanın harika bir şey olduğunu söylediğim kısım. Ne zamandır orada çalışıyorsun?”

"Biliyor musun, bu anonim seksi anonim tutmayı zorlaştırıyorsun."

"Siktir. Üzgünüm. Düşünemedim."

Başka bir kapıyı iterek açar ve içinden geçtiğimizde kendimizi sokakta buluruz.

Ve ben öldürülmedim.

Bu bir rahatlatma. Ama şimdi bu adam beni kesinlikle çıplak görecektir ve muhtemelen benim bir aptal olduğumu düşünecek.

Elim hala onun elindeyken, beni caddeden aşağı, köşedeki trafik ışıklarına doğru çekiyor.

"Yaş farkı yüzünden mi?" diye soruyorum, çünkü gerginlikten sessiz kalamıyorum. "Bu yüzden mi her şeyin gizli kalmasını istiyorsun? Cevap vermek için çok mu fazla şey açığa çıkar?"

Gülmemeye çalışıyor. "Hayır, cevap vermek için çok fazla bir şey ortaya çıkarmıyor."

Bana daha fazla bilgi vermediğinde - itiraf etmeliyim ki, uzun süre beklemedim - onu rahatsız etmediğimi söyleyerek onu sakinleştirmeye başladım.

"Aslında ben de bunu seviyorum. Anonim olmayı. Sadece bir gece. Sonra ayrılmak. Başka bir şey yok. Özel bir nedeni yok, ama annem evleniyor ve bu da demek oluyor ki..." Duruyorum.

Aile geçmişimi anlatmaya başlamadan önce kendime bir soru sordum. "Karmaşıklığa ihtiyacım yok. Sanırım senin için de durum aynıdır. Sadece 21 yaşında bir kıza takılıp kalmış mısın diye merak ettim. Çünkü senin yaşındaki erkekler için genç bir kızla yatmak bir zafer sayılmaz mı?"

"Sence kaç yaşındayım?"

Yardıma olabileceğini düşünerek profilini inceliyorum, ama gerçekte yaş tahmininde berbatım. "Kırk yaşında değilsin, değil mi?"

Başını bana doğru çevirdi. "Kırk mı? Kırk yaşında mı görünüyorum sence?"

"Bilmiyorum! Yaşları tahmin etmekte pek iyi değilim. Yirmi yaşın üzerindeki herkes bana aynı görünüyor."

"O zaman düşük bir tahminde bulun. Kimseyi kırmamak için."

"Kırıldın mı?" Kırıldığını mı yoksa sadece bir noktaya mı değinmek istediğini anlayamıyorum.

"Evet, çok kırıldım." Sesinde alaycı bir ton var.

Ama öylesa bile bunu itiraf edemezdi, çünkü kendine güvenen biri olduğumu düşünmemi istiyor gibi görünüyordu, ki bu da itiraf etmeliyim ki çekiciliğinin bir parçasıydı.

"Yaş farkımızın çok büyük olabileceğinden korktuğunuzu gördüğüm için yüksek bir tahminde bulundum ve 'Ne kadar yaş farkı büyük sayılır?' diye düşündüm, ama bilmiyorum. Muhtemelen babam olacak yaşta biri ve bu aralıkta bir tahminde bulunursam, senin babam olacak yaşta olmanla bir sorunum olmadığını anlayacağını ve belki sen de rahatlayacağını düşündüm. Yani bu durumda, yüksek bir tahminde bulunmak olası bir rahatsızlığı gidermek içindi."

"On iki yaş farkı kesinlikle babanız olacak kadar büyük bir yaş farkı değil."

Otuz üç, o zaman. Bu küçük bilgiyi bir ödül gibi sıkıca tutup saklıyorum. "Babam olacak kadar yaşlı değil. Yani yaş farkı çok da büyük değil. Gördün mü? Gerçekten kırıldın mı?"

"Kırılmadım." Bir süre durdu. "Yirmi bir yaşında olmak etkilenmeye açık bir yaş. Bunun senin için gereğinden fazla anlam ifade etmesini istemiyorum."

"Bu seks, Reid." Ona bakmıyorum, böylece ne dediğimi bilmediğimi fark etmesin. "Tanıdığım çoğu insan

on beş yaşında sevişiyordu. Yirmi bir yaşında etkilenebilir değilsin. Belki de otuz üç yaşında olmak sadece egoistliktir."

Gülüyor. "Anladım." Bir süre geçiyor. "Ama ben gerçekten kırk yaşında görünmüyorum."

"Eminim öyle görünmüyorsun."

"Yani, gerçekten."

"Sana inanıyorum." Geniş bir gülümsemeyle. *Yaşlanma konusunda hassastır.* Paylaşmaktan hoşlanmayan birinden gelen her türlü bilgi önemli gelir.

Aslında bunların hiçbirinin önemli olmaması gerekse de. Önemli de değil. Sadece, yapılacaklar listemden silmem gereken bir madde, hepsi bu.

Köşeye vardığımızda ışık kırmızı. Birkaç kişi daha bizimle birlikte bekliyor. Öyle olmaması gerekse de, Reid'in neden bu kadar bağlanmadan bir ilişki kurmak istediği konusunda merakım hala devam ediyor. "Kalbin kırıldı mı..."

Reid, hiç uyarı yapmadan kolunu belime doladı ve beni kendine çekti, ağzı kulağıma yaklaştı. "O ağzını meşgul etmek için gerçekten çok sabırsızlanıyorum."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" Alınmadım. Çok konuşurum. Bununla ilgili şaka yapabilirim.

"Aklıma birçok yol geliyor. Gerçekten. Yaramaz. Yollar." Sonra kalçalarını öne doğru itti ve ben bir kez daha onu etkilediğimin farkına vardım.

Ya da onun hala etkilendiğini. Bunun nasıl işlediğini yeterince bilmiyorum.

Bildiğim tek şey, onun paketi korkutucu ve bu paketle ilgili planları var - gerçekten yaramaz planlar - ve birdenbire, yıllardır endişelendiğim ve merak ettiğim bu şeye, bu *eyleme*, bu muhtemelen abartılmış ve yeterince açıklanmamış deneyime ne kadar yakın olduğumu fark ediyorum.

Ve hayatımda ilk kez, o kadar gergin oluyorum ki, bu beni susturuyor.

BÖLÜM DÖRT

LINA

Sessizce caddeyi geçiyoruz, bu da zihnimi daha da gürültülü hale getiriyor. Sürekli konuşmamın sebebi, kafamdaki sürekli sesleri duymamak için.

Meğer sessizlik vücudumu da ekstra gürültülü hale getiriyormuş. Mecazi anlamda tabii. Kalp atışlarımın bu kadar farkında olmamıştım. Sıcak bir yaz gecesinde ensemden biriken teri hiç fark etmemiştim. Yakışıklı bir erkeğin yanında göğsümün ne kadar sıkıştığını hiç fark etmemiştim. Reid'in elinde avucum nemli. Otel sadece yarım blok ötede ve oraya vardığımızda, döner kapıdan girmek için elini bırakmam gerektiği için rahatlardım, böylece eteğimdeki teri gizlice silebildim.

Terimi silmeye çalışıyorum. Eteğimin suni derisi nemi çoğunlukla başka yerlere yayıyor ve bu durumdan rahatsız olduğum için, içeri girdikten sonra elimi tekrar tutmaması için saçımı parmaklarımla taramaya odaklanıyorum. Elini tutmayı çok sevdiğim için bu durum beni hayal kırıklığına uğrattırıyor, ama saçın da iyi bir emici olduğu ortaya çıkıyor.

Asansöre vardığımızda, ellerim artık terli değildi ve kendimi çok daha az iğrenç hissediyordum. Ama "terli olduğum için seks yapmaya uygun değil miyim" ikilemiyle kafam meşgul olduğu için,

Asansöre binene kadar ön büroda durmadığımızı ve Reid'in otel kartını okutup kırkinci katın düğmesine bastığını fark etmedim.

Başka bir deyişle, zaten bir odası var.

O anda kafamda birçok şey bulanıklaşıyor ve sesim bunları çözmek için geri geliyor. "Sen bir çapkınsın!"

"Ne?" Benim suçlamamın baş başa kalmamızı engelleyip engellemeyeceğinden emin değil gibi görünüyor ve açıkçası bu noktada ben de emin değilim.

Bu yüzden bazı şeyleri netleştirmem gerekiyor. "Check-in yapmadık. Zaten bir anahtarın var, bu da bu gece burada kalmayı planladığın anlamına geliyor. Bunun mantıklı nedenleri, kendi dairenizin kullanılamıyor olması olabilir - belki bir boru patlamış ya da klima bozulmuştur - ya da sadece eğlence için otellerde kalmayı seviyorsunuzdur, ki bu da insanların yapabileceği bir şey sanırım."

Kapılar bizim katta açıldı. Dışarı çıktım ve Reid'i beklerken devam ettim.

"Ama zaten bir anahtarın olmasının en olası nedeni, bu gece buraya birini getirmeyi planlıyor olman."

Asansörden benim arkamdan çıkar, sonra elini sırtıma koyar ve beni koridora doğru yönlendirir.

Şeffaf gömleğimin üzerinden hissettiğim avucunun sıcaklığı dikkatimi dağıtır, ama düşüncelerimi toparlamayı başarıyorum. "Ya gelmeyen birinin yerine ben geldim. Ya da sen birini almayı planlıyordun. Herhangi birini. Belki de ilk ilgilenen kişiyi. Gecenin bu kadar erken saatinde ve tanışmadan hemen önce hala vardiyada olduğunu düşünürsek, senin ekşiye düşmüş olman pek olası görünmüyor. Ayrıca, senin ekildiğini hayal edemiyorum, bu yüzden rastgele biriyle buluşmayı planladığın fikrine inanacağım ve sık sık yapmadıkça kim önceden oda ayırtır ki? Bence, tanıma gereği, o kişi bir çapkındır."

Bir kapının önünde durur, kilidi açar ve içeri girmem için işaret eder.

Onun yanından geçip süite giriyorum. "Ve eğer bir oyuncuysan, burası senin seks yatağın. Ama kimliğini gizli tutmaya çalışıyorsan aynı odayı kullanmak biraz aptalca. Bir kız numarayı hatırlayıp geri gelebilir..."

Reid içeri girer ve kapı arkasından kapanmadan önce beni duvara iterek kalçalarıyla beni sabitler. Bu onun taktığı gibi görünüyor — hakimiyetiyle beni susturmak, bu da belki de eşitlik ve benzeri konularda şikayet etmeme neden olmalı, ama görünüşe göre sert davranılmaktan hoşlanıyorum. Çenemi kaldırıyorum çünkü beni öpeceğini düşünüyorum, ya da belki de emir almaya pek alışkın olmadığım ve onun beni öpmesini *istediğim* için.

Sanki tam olarak ne istediğimi biliyormuş gibi sırtıyor, ama ağzı benim ağzımın birkaç santim üzerinde duruyor. Alay ediyor. "Geç saatlere kadar çalıştıgımda kulübe yakın olabilmek için bu odayı tutuyorum." Bu kadar yakinken, nefesi cildimde sıcak. "Pratik bir şey. Ama seksi seviyorum. Çok seviyorum. O yüzden kadınları da buraya getiriyorum. Genellikle check-in yapmadığımızı fark etmiyorlar, fark etseler bile, konut katlarına girmek için özel bir anahtar gerektiğinden genellikle endişelenmiyorum."

Kalbim bir sinek kuşu gibi çarpıyor, ama etkilenmemiş gibi davranıyorum. "Burası bir konut katı mı? Lüks bir otelde. Bir barmenin maaşıyla."

Düşündüm de, saati müstakbel üvey babamın taktığı şık saatlere çok benziyor ve Reid'in ayakkabılarının tasarımcı marka olduğuna bahse girerim. Ya barmenler sandığımdan daha fazla kazanıyor ya da Reid'in ek işi var.

Hizmetlerinin karşılığını benden beklemiyor, değil mi? "Oda için yardım teklif ettiğimi biliyorum, ama gerçekten üzerimde fazla para yok."

Tanrım, şu sırtış. "Oda ücreti kulübe yazılır."

"Sebastianlar senin seks yatağının parasını mı ödüyor? Ne güzel bir anlaşma yapmışsın."

Dürüst olmak gerekirse, yakında ben de Sebastians'tan ayrıcalıklı muamele görmeyi umduğum için bunu eleştirmeye hakkım yok.

Neyse ki Reid bu konuyu tartışmak istemiyor gibi görünüyor. Omzumdan bir bukle kaldırıyor. "*Burada* çok iyi bir anlaşma yaptım."

Denny'nin barda duyduğunu söylediği şeyi hatırlıyorum — takım elbiseli adam, benim onun tipi olduğumu söyleyerek onunla dalga geçmişti. "Kızıl saçlı kadınlardan hoşlanıyor musun?"

"Şu anda sana ilgi duyuyorum."

Şu anda.

Her fırsatta bunun geçici olduğunu bana hatırlatma ihtiyacı neredeyse komik.

"Ve o kıvrımların..." Vücudumu inceleyebilmek için geri çekiliyor ve tıslıyor. "O kıvrımlar tehlikeli."

"Teşekkürler?" 16 beden kalçalarım hayranlığa alışık değil. "Bu bir iltifat, değil mi?"

"Onlar beni delirtiyor delirtiyor. Ne düşünüyorsun bunu bunu"

Dudağımı ısırp başımı sallıyorum.

Gözleri ağzıma odaklanıyor. "Şimdi bilmem gerek, Emmalina, bunların herhangi biri sorun olacak mı, yoksa beni kızdırmayı bırakıp bu eteği çıkarmama izin verecek misin, böylece dilimle bu kıvrımları yalayabileyim."

Bu, duyduğum en iyi oyuncu repliği. Çok fazla duymuşluğum yok ama işe yarıyor. Cildim arzuyla titriyor. Onun dokunuşuna, hangi şekilde olursa olsun, ihtiyaçtan yanıp tutuşuyorum. Tecrübeli olması, beni bu dönüşümde, tırtıldan kelebeğe, bakireden fahişeye, çaresizden doygunluğa götürecek doğru kişi olduğuna daha da emin kılıyor.

Dramatik olabilir, ama bu anı uzun zamandır bekliyordum.

Hala soğukkanlı davranmaya çalışarak, omuzlarımı silkiyorum. "Sanırım bu seks makinesinde prezervatifler de var, değil mi? Çünkü bende sadece bir tane var."

Cebim ya da çantam olmadığını çoktan anlamıştı. Bakışları göğsüme kaydı. "Sütyeninde mi saklıyorsun? Tanrım, kadın, çıplak olman lazım."

Hayatımda hiç bu kadar soyunmak için motive olmamıştım.

Ama Reid duvardan ittiğinde, elimi tutup beni süitin içine doğru çekti. Beni yemek masasının önüne bıraktı — *oda o kadar büyüktü ki içinde yemek masası bile vardı* — ve mutfağa girdi. "Sanırım şampanya sözü vermiştim."

Aslında şampanya konusunda pek tecrübem yok. Şarap konusunda var. İtalyan annem, ergenlik çağımın başlarında akşam yemeğinde şarap içmeme izin verirdi. Belki de bu yüzden alkolü hiç önemsemedim.

Ama uzun boylu, esmer bir yakışıklının ustaca şampanya mantarını açışını izlerken, birdenbire şampanya meraklısı olduğumu fark ettim.

Elinde şişeyle, dolaptan bir flüt kadeh alır ve bana doğru yavaşça yürür. Gerçekten *yavaşça yürür*. Bu kelimeyi daha önce hiç hareket halinde görmemiştim. Reid, havalı tavırları ve rahat özgüveniyle bu kelimenin tam tanımıdır.

Tam önümde durur. "Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkürler." Tabii ki kızardım, çünkü garip olmak benim tam tanımımdır.

Tek bardağa biraz şampanya döker ve şişeyi masanın üzerine koyar. Sonra bardağı bana uzatmak yerine, kendisi bir yudum alır. Sonra beni öper ve ağızındaki sıvıyı benim ağızıma aktarır.

"Ben biraz dil ile şampanya tercih ederim," diyor sonra.

"Bu, şey, gerçekten çok iyi bir şampanya." Şampanya umurumda bile değil. Ama bütün gece boyunca bana alkol kokulu öpücükler verebilir. Bir insan bu şekilde sarhoş olabilir mi?

Belki de çoktan sarhoş olmuşumdur. Onun tadı, enerjisi ve kanımda dolaşan hormonların etkisiyle sarhoş olmuşumdur.

Kadehi dudaklarıma götürüyor ve bu sefer beni öptüğünde, şampanya yutulduğunda durmuyor. Bu öpücük giderek büyüyor, ta ki ben onu acil bir ihtiyaçla kendime çekene kadar. Her yerim ateş gibi. Her yerim, sadece onun verebileceğinden emin olduğum bir rahatlama için yalvarıyor ve elleri şeffaf bluzumun altındaki tenime ulaştığında, onu üzerimden çıkarmak için neredeyse yırtıyorum.

Reid benden kesinlikle daha sakin. "Sakin ol."

Sanki tüy kadar hafifmişim gibi beni kaldırıp masanın kenarına oturtuyor. Sonra kollarımı kaldırmamı işaret ediyor ve ben kaldırdığımda sabırla o şeyi üzerimden çıkarıp yere atıyor.

O anda sütyenimin kupalarına sakladığım bir sürü şeyi hatırlıyorum. Sırada onların çıkacağını düşünerek, sanki bir palyaço arabasından eşya boşaltır gibi eşyaları çıkarıyorum. Telefonum. Kimliğim. Metro kartım. O gece tanıştığım bir dövme sanatçısının terli ve buruşuk kartviziti.

Annemin ecza dolabından çaldığım tek bir kare folyo paket.

Reid büyülenmiş gibi izliyor. Eğlenceli bir şekilde büyülenmiş değil. Daha çok, bu muhteşem manzaradan gözlerini alamayan bir şekilde büyülenmiş.

Bu hoş bir sürpriz. Şeffaf üst kısmın hayal gücüne pek yer bırakmadığını düşünmüştüm. D bedenim olmasına rağmen, kalça hizasındaki kıvrımlarımın üst kısmımı gölgede bıraktığını düşünmüştüm.

Sanırım yanılmışım.

Reid parmağıyla göğüslerimin arasında bir iz bırakıyor. "Bunları daha sonra sikmek isteyeceğim."

"Tamam." Aslında izin istemediğinden eminim.

Terk edilmiş flütü alır ve sanırım bana bir yudum daha içmem için getiriyor. Bunun yerine, flütü göğsüme döker.

Soğuk şampanya, parmağıyla çizdiği izden aşağı damlayıp sütyenimin bandına birikince nefesim kesildi.

"Oops." Sanki bilerek dökmemiş gibi. "Sanırım bunu temizlemem gerekecek."

Eğilip göğüslerimin üst kısmındaki nemli cildi diliyle yaladı. Sonra biraz daha aşağıda aynı hareketi tekrarladı. Sonra biraz daha aşağıda, sütyenimin bandında biriken sıvıyı yalayana kadar.

"Az önce emmeyi seksi hale mi getirdin?" *Az önce hayal edilebilecek en seksi olmayan şeyi mi söyledim?*

"Öyle mi?"

Ruh ikizleri veya tek gerçek aşk fikrine hiç ilgi duymamıştım, ama şimdi bizim çiftimizin arkasında daha yüksek bir güç olabileceğine ikna olmuş olabilirim. Gerçekten, beceriksiz, deneyimsiz ve garip olan benim için mükemmel eş mi? Ağzımdan çıkan aptalca sözlerle dikkatini dağıtan ve göğüs teriyle karışık şampanyanın tadı onu rahatsız etmeyen, çok havalı bir baba.

Sikişmekten sorumlu aşk tanrılarına büyük övgüler. Aferin.

Daha fazla öpüşme var. Sonra göğüslerimi daha fazla okşama. Okşama diyorum, çünkü adam sütyenimi çıkarmak için hiç acele etmiyor. Bunun yerine, önce bir meme ucunu, sonra diğerini kumaşın üzerinden çekerek, Reid'in komutası altındaki askerler gibi dikkatlerini çekiyor. Sonra

daha fazla öpüşme, sonra elleri gövdemden aşağı kayıyor ve eteğimin yanındaki fermuarı buluyor.

Fermuarı aşağı çekip, elini karnıma koyarak beni dirseklerimin üzerine düşürecek şekilde itiyor. Nazik bir itme değil, ama onun saldırganlığı benim kendi ihtiyacımı yansıtıyor. Eteğimi kalçalarımın altına çektiğinde, hiç tereddüt etmeden kalçalarımı kaldırıyorum, tamamen çıplak kalmaya fazlasıyla hazırım.

"Sen çok güzelsin." Neredeyse saygıyla, fısıldayarak mırıldanır. Sanki bizi bu tek gecelik ilişki için bir araya getiren kaderi de fark etmiş ve bu onun duasıymış gibi.

Bir titreme geçiyor içimden ve kısa bir an için gözlerim ağlayacakmış gibi ıslanıyor. İltifatlar bana böyle etki eder, bu da normal şartlar altında utanç verici bir durumdur. Eğer bu ön sevişme sırasında olursa, kendimi asla affetmem.

Neyse ki, Reid şişeyi çıkarıp karnıma şampanya döktüğünde duygusallıktan uzaklaşıyorum. Daha doğrusu, göbek deliğime.

Şaşırtıcı bir şekilde, orada bulunan tüm sinir uçlarını düşününce, beklediğim kadar soğuk gelmiyor. Ayrıca bu bölgenin ne kadar erojen olduğu da şaşırtıcı. Dilini o deliğe bir kez daldırmasıyla, vücudum neredeyse masadan kalkıyor.

Bu arada, bu gece için plan yaparken okuduğum tüm "ilk kez" makalelerine yazarak, hazırlık listesine *temiz göbek deliğini* eklemelerini talep ediyorum. Bu bölgeye en son ne zaman özel olarak dikkat ettiğimi hatırlayamıyorum ve bundan çok utanıyorum.

Reid'in pantolonunun fermuarının üzerine baskı yapan şişkinliği fark edene kadar. Artık daha dikkatli baktığım için, bunun bir takım elbise pantolonu olduğunu anlıyorum. Bir barmenin iş başında giyeceği türden bir pantolondan daha kaliteli.

Daha da ilginç olan ise şişkinliğin *boyutu*. Son baktığımdan beri büyümüş. Ya da son dokunduğumdan beri. Ve başlangıçta boyutu oldukça makul gelmişti. Bu adam ne tür bir silah taşıyor?

"Şu anda sikime bakışını ne kadar sevdiğimi sana anlatamam." Reid'in sesi, fermuarının görünüşü kadar gergin geliyor. "Açgözlü küçük bir kız gibi. Öyle misin?"

"Öyleyim. Aynen öyle." Şu anda, o ne isterse oyum. Özellikle de açgözlü olmak, gerçekten tahrik olmak ve biraz korkmak anlamına geliyorsa.

Muhtemelen birazdan da fazla. Kesin karar vermeden önce, pantolonundaki canavarın boyutlarını iyice anlamam lazım.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Reid şöyle diyor: "Bu odanın kuralı —ben onu çıkarmadan önce sen gelmelisin."

Nereye gelmek diye sormak üzereydim. Neyse ki, kendimi rezil etmeden önce anlamını kavradım.

"Oh. Gerçekten mi?"

Ağzının karnımdan aşağı doğru kayışını düşününce, beni nasıl boşaltmak istediği açıkça belli oluyor.

"Evet. Gerçekten." Ayağımı kaldırıp ayakkabımı çıkarır ve masanın üzerine koyar. Sonra diğer ayağımla da aynı işlemi tekrarlar. Uyluklarımla arasında çerçevelemiş yüzünü görmek beni eritir.

Tanrım, tek yapması gereken klitorisime üfleme, o anda parçalanabilirim.

Şimdi başka bir ikilemeyle karşı karşıyayım. Bu deneyimi benim açımdan hiç ya da çok az zevk alarak atlatmaya hazırdım. Araştırmalarımla, kadınların cinsel ilişki sırasında orgazm olmamasının oldukça yaygın olduğunu gösteriyor. Tabii ki orgazm taklidi yapmayı denedim. Ama o anda tüm dikkatlerin üzerimde olacağını beklemiyordum.

"O kısmı atlasak da olur."

Oturmaya çalıştım, ama Reid ellerini karnımın üzerine koydu ve beni tekrar yatırdı. "Bu bir kural, gerçekten. Bunu çiğneyemem."

"Bu çok..." *Samimi*. "Yapabiliriz." *Ana olaya geçelim*.

"Oh, kutsal gece, ne yapıyorsun?"

Yaptığı şey, yüzünü külotumun pamuklu kısmına gömmek, ki bu yeterince utanç verici, ve sonra da derin bir nefes almak.

Ölmek istiyorum.

"Harika kokuyorsun. Zaten sıırılsıklamsın. Seni orgazma ulaştırmak için sabırsızlanıyorum."

"Tamam, bu hoş." Gerçekten, hoş aslında. Birçok bencil sevgili hikayesi duydum, bu yüzden bunu itiraf etmek istememiştim. "Ama ben iyi orgazm olamıyorum."

"Dinliyorum." Parmaklarını külotumun elastik bel bandına doladı. "Kalçalarını kaldır, bebeğim."

Vücudum onun emirlerini yerine getiriyor. Aynen öyle. Kalçalarım kalkıyor ve o da külotumu indiriyor. Bana genel bir evcil hayvan adı söylüyor ve birdenbire, özgür iradem kalmıyor. Ya da belki de benim bilmediğim bir yerlerde bir ayar var — göbek deliğimin içindeki bir düğme ya da boynumun arkasındaki bir kol. İçimde bir şeyi tetikledi ve bu da ona benim eylemlerimi kontrol etme yetkisi verdi.

Külotumu çıkarmasını istemediğimden değil. Gerçekten istiyorum. Sadece bunun için daha fazla ikna ve muhtemelen vücudumda daha fazla alkol gerekeceğini düşünmüştüm. Yani, pratikte çıplığım. Bir erkeğin önünde. Çok, çok, çok seksi bir erkeğin. Bunun beni ne kadar savunmasız hissettireceği konusunda bilgilendirilmedim.

Bana bakışları, onun istediği her türlü pis şeyi yapmam için gereken tüm ikna gücünü sağlıyor olabilir. Gözleri karanlık birer havuz gibi. Aç. Sahiplenici.

Derin boğaz yapmamı mı istiyor? Diş fırçamla bile öğürüyorum, ama o bakış için bir yolunu bulurum.

Beni ters çevirip anal yapmayı mı tercih edersin? *Lütfen Reid, beni senin fahişen yap.*

Onun merhametine kaldım ve bu, bütün gece boyunca

Tek yapabileceğim şey, aynı şekilde ona yoğun bir şekilde bakmak. İlk olarak o göz teması kurmayı keser ve estetikçiye ağda randevumda bırakmasını istediğim saçlı bölgeyi parmağıyla okşar. "Gerçek bir kızıl saçlı."

Sesi zar zor kontrol altında. Sanki tasmalı ve tasmağını çekiyormuş gibi.

"Kızıl saçlılara karşı bir zaafın var." Artık ikna olmuş bir şekilde gülümsüyorum. Bu adam beni bu kadar güçsüz hissettirdiğinde, kendi silahlarımın olduğunu bilmek bana güven veriyor. Saç rengim, kıvrımlarım. Süperman'ın kriptoniti aslında benim.

Bu, yeniden ayaklarımın üzerinde durmama yardımcı olmalı, ama çoğunlukla sadece kafama giriyor.

Onaylamak ya da reddetmek yerine, başparmağını kıvrımlarımın arasına bastırıyor ve klitorisimi kolayca buluyor. "Orgazm hakkında ne diyordun?"

Zor mu bitiyorsun? Zorluklardan korkmam."

"Uh." Onun keskin bakışları altında düşünmek yeterince zor. Bir de başparmağıyla yaptığı şeyi ekleyince, neredeyse aklımı kaçırıyorum.

Ama eğildiğinde göz teması kesiliyor ve bana bir nefes alma fırsatı veriyor. Ben de bu fırsatı değerlendirip açıklamaya çalışıyorum. "Mutlaka sorun değil. Aslında bir sorun olmadı, ama ben gerçekten bilmiyorum..." Daha önce başka birinden orgazm olmadığımı ve bu yüzden kendi kendime yapmadığımda sorun yaşayıp yaşamadığımı bilmediğimi itiraf etmeden önce kendimi durduruyorum. Yalnızken sorun yok, ama o durumlarda kesinlikle daha rahatım.

Başka biriyle nasıl olacağımı merak etsem de, endişelerim var. "Demek istediğim, bu olduğunda, ben pek... çekici değilim?" Duraklıyorum. "Bu bir soru değil. Bir gerçek."

Evet, kendimi videoya çektim. Başkalarına vermek için değil, bilmek için. Biriyle yakınlaşmadan önce bilinmesi gereken önemli bir bilgi gibi geliyor. Bana karşı çıkın.

"Komik sesler çıkarıyorum, yüzüm buruşuyor ve vücudum sanki kasılma gibi bir şey yapıyor ve..." Dilinin klitorisimi okşamamasıyla sözüm kesiliyor. "Oh."

Oh, yani orgazmın yarısına gelmişim demektir. Oh, yani bunu durdurmanın bir yolu yok demektir. Oh, yani *kibirli davranışları boş ver, bu olacak demektir*.

"Tadın inanılmaz." Bu sefer, şişmiş ve çok hassas klitorisime geri dönmeden önce, dikişimin tamamını yaladı.

Ve işte burada hormonlar kafama tuhaf şeyler yapmaya başlıyor, çünkü bunların sadece seks kelimeleri olduğunu bilsem de — *taniştığımıza memnun oldum ve iyi günler gibi* belirli anlar için standart ifadeler — kafam sanki bunlar gerçek ve samimi iltifatlarım gibi tepki veriyor ve yüzüm o kadar ısınıyor ki, termometre ateşimin çıktığını göstereceğine eminim.

Hayır, durun. Isı sadece seks kelimelerinden gelmiyor. Isı daha aşağıda, dilini kullandığı yerden geliyor. Ve ağızından. Ve dişlerinden, ve aman tanrım, aman tanrım, aman tanrım, ben bir

istatistiksel bir anomali olmalıyım çünkü kendi kendime yapmadığım ilk seferde orgazm olmak bu kadar kolay olmamalı, ama gerçekten de olan bu ve evet, yüzüm sıkıca buruşmuş, vücudum titriyor ve ağzımdan çıkan ses sanki biri bir köpeğin kuyruğuna basmış, sesi kaydetmiş ve çok yavaşlatmış gibi.

Oh, ve inanılmaz bir neşe her sinirime yayılıyor. Daha önce hiç hissetmediğim saf enerji. Sanki vajinamın içinde güneş patlamış gibi ve şimdi, uzuvlarım sakinleşmeye ve nefesim geri gelmeye başladıkça, ben sadece mutlu, uçan yıldız tozu gibiyim.

"Boşaldığında çok güzel oluyorsun."

Birden farkına varıyorum. Reid'in burada olduğunu unutmuşum gibi değil, ama Reid'in burada olduğunu unutmuşum. "Tanrım, çok utanıyorum."

Yüzümü ellerimle kapatıyorum, ama Reid ellerimi kolayca çekip başımın üstüne koyuyor.

"Gördüğüm en güzel şey." İnanmamak için elimden geleni yaptığım daha fazla seks sözcüğü. "Hayatım üzerine yemin ederim."

Vücudunu benim üzerime uzatıyor ve dudakları benim dudaklarıma değmeden bir saniye önce ağzında benim kokumu fark ediyorum ve tadı dilimde. Bu şaşırtıcı bir şekilde iğrenç değil. Ya da belki *ben* iğrenç biriyim, çünkü bunun iğrenç olmadığını düşünmekle kalmayıp, bunun bana şimdiye kadar yapılan en seksi şeylerden biri olabileceğini de düşünüyorum.

Ama sonra düşüncelerim tamamen kaybolur ve geriye sadece çaresizlik kalır. O kadar vahşi ve ham bir çaresizlik ki, artık kendimi medeni hissetmiyorum. Reid'in gömleğini çekiştiriyorum, kelimelerle ifade edemediğim şeyler istiyorum. Kalçalarım, anlamadığı şeyler talep ederek sallanıyor.

O da pelvisini benimkine sürter, sert penisi çok yakın ve çok uzak. "Biliyorum, bebeğim. Beni içinde istiyorsun."

Evet, o. İhtiyacım olan şey bu.

Kahramanca bir netlikle prezervatifi hatırlıyorum. Sütyenimden attığım eşyalara bakıyorum, folyoya göz atıyorum, umarım bu Reid'in ne demek istediğini anlaması için yeterlidir. Bu konuda tartışma çıkmaması için dua ediyorum.

"Bu yetmez. Daha büyük bedenini getireyim. Ama önce..." Ağzımı yine agresif bir öpücükle ele geçiriyor. O kadar müstehcen bir öpücük ki, ben...

neredeyse tekrar boşalacaktım. Muhtemelen onun son sözleri kafamı meşgul etmeseydi boşalırdım.

Çünkü mesele şu: Kondomu takarken aptal gibi beceriksiz davranmamak için dildoma kondom takmayı denedim. Asla tam olarak öğrenemedim - meğer doğru ve yanlış bir şekilde açmak varmış - bu yüzden bu işi partnerime bırakmayı planladım. Mesele şu ki, o lateks parçanın boyutunu biliyorum. Hangi boyuta uyduğunu biliyorum. Dildomun çevresi oldukça geniş.

Ve Reid *daha büyük* bir şey istediğini mi söylüyor?

Zaten korkmuştum. Şimdi ise neredeyse paniğe kapılmak üzereyim.

Ama beni gerçekten dehşete düşüren, onun sonraki sözleri. Dudaklarımı bıraktığında, dilini çene hattım boyunca gezdirip, sonra ağzını kulağıma dayadığında. "Sert sevişmeyi seviyor olsan iyi olur, Kızıl, çünkü şu anda nazik olmak için kendimi tutacak gücüm yok."

Sonra, söylediğim şeylerin yarısı gibi, ağzımdan çıkıverdi. Uyarı olmadan. İzin olmadan. Önceden düşünmeden. Asla söylemeye niyetim olmamasına rağmen.

"Ben bakireyim!"

BÖLÜM

BEŞ

LINA

Zaman durmuş gibi.

İnsanların bunu söylediğini duymuştum ama şimdiye kadar ne anlama geldiğini tam olarak anlamamıştım. Reid üstümde donmuş durumda, kaşları kendine özgü o son derece havalı şekilde yukarı kalkmış. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ama nefesim ciğerlerimde sıkışmış, kaçamıyor ve kafam bana bu gezegendeki en büyük aptal olduğumu haykırıyor.

"Söylediğimi unut," diyorum. Dehşetimi yeterince atlatıp, ağzımdan kaçan sözleri silmeye çalışırken.

Reid, neredeyse üstümdeymiş gibi konuşuyor. "Bakire misin?"

Yutkunuyorum. Sonra başımı sallıyorum, çünkü daha önce onu bir oyun için prova yaptığımı ikna etmeye çalıştığım da görüldüğü gibi, berbat bir yalancıyım.

Ellerini masanın üzerine koyar, birini başımın her iki yanına, ve kolları düzleştirir, böylece bana yukarıdan bakabilir. En azından niyeti bu gibi geliyor. "Eğer bunu, benim hoşlandığım şey olduğunu düşündüğün için söylüyorsan..."

Onu kesip geçtim. "Değilim. Öyle değilim." Aslında, bu konuyu hiç düşünmemiştim. Eski moda, kar gibi saf gelin kavramı, erkeklerin el değmemiş kadınları istediği fikrine dayanmıyor mu? "Sanırım bakirelerden hoşlanabilirsin."

Masadan kalkıp ayağa kalktı ve beni çok çıplak ve sergilenmiş hissettirdi.

Muhtemelen pratikte çıplak ve sergilenmiş olduğum içindir.

Oturarak ona uzanıyorum, önceki havayı yeniden yakalamaya çalışıyorum. "Önemli bir şey değil. Hiç de bile." Ellerimi gövdesinde yukarı aşağı gezdiriyorum. "Yani, kan falan akacağını sanmıyorum. Kendime bakmayı severim, anlarsın ya, ve eminim ki kızlık zarım yıllar önce yırtılmıştır, ama sen sert olacağını söyledin ve ben de bunun tam olarak işe yaramayacağından endişelendim, o yüzden bunu söylemem gerektiğini düşündüm. Özellikle de sen, şey, büyük bir erkeksin, ve vay canına, orada ciddi bir göğüs kası var. Vücudunda çok sert şeyler var gibi görünüyor."

Tanrı aşkına, Lina, konuşmayı kes.

Bana avluda olduğu gibi aynı şaşkın/büyülü bakışla bakıyor. Şaşkın ve büyülü değil, mutlaka. Sadece ikisinden hangisi olduğunu anlayamıyorum.

"Yirmi bir yaşında değil misin?"

O zaman kafası karışık. "Hayır, yirmi bir yaşındayım."

Ellerimi tutup göğsünden kaldırıyor. "Yirmi bir yaşındasın ve hala *bakiresin?*"

"Bu biraz yargılayıcı bir soru." Birazdan da öte, ama yine de burada sevişmeyi umduğum için azarlamayı en aza indiriyorum. "Bak, önemli olan nokta, yasal yaşta ve çıplak olduğum ve senin sikini içimde hissetmek istediğim, lütfen."

Onun elinden kurtulup, avucumu söz konusu penise koymak niyetindeyim. Ancak o, elimi çekip bir adım geri atınca, kelimenin tam anlamıyla engellenmiş oluyorum. "Hayır."

Bazen — tamam, daha çok çoğu zaman — en kötü senaryoyu düşünürüm. Ama doğum günleri de yılbaşı gibidir. Kararlar almak ve kendini geliştirmek için iyi bir zamandır, bu yüzden Reid'in reddini en iyi şekilde yorumlamaya karar veriyorum. "Hala prezervatif alman gerekiyor! Doğru. Gidip almak ister misin? Seninle gelmemi ister misin? Belki bunu yatak odasına taşıyabiliriz?"

"Bu işin yapılacağı tek yer kapının dışı." Eğilip gömleğimi aldı. Sonra eteğimi. Sonra da külotumu. Sonra hepsini bana fırlattı.

...ve işte bu yüzden kararlar almıyorum.

Ama aynı zamanda... "Ciddi misin?"

Yere işaret ediyor. "Ayakkabıların burada."

Yüzünde hiç mizah yok. Adam tamamen ayık.

"Ve tüm eşyalarını da unutma." Sütyenimden çıkardığım eşyaları işaret ediyor.

Birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. "Gerçekten deneyimsiz olduğum için bunu durduruyor musun?" *Heyecanlanmanın* bu kadar kolay *sinirlenmeye* dönüşmesi biraz komik. "Beni *bakire olduğum* için utandırıyor musun?"

"Sana bunun bir anlamı olmadığını söylemiştim." Garip bir şekilde, o da benim kadar heyecanlı görünüyor.

"Önemli değil. Önemli değil." Gömleğimi başımdan geçiriyorum, az önce soyunmak için acele ettiğim kadar aceleyle giyinmeye başlıyorum.

"Etkilenebilir birini istemediğimi söyledim. Yaşın yeterince kötü..."

"Şimdi de *gençliğimle* dalga geçiyorsun."

"Buna bakire olduğunu da ekleyeyim mi? Hayır. Yapmayacağım. Hayatında o kadar önemli olmayı reddediyorum."

"Ah, sen bir narsistsin. Anlıyorum." Terli, yapışkan bacaklarımı masadan kaldırıp yere atlıyorum. "Seninle geçirdiğim o tek gecenin etkisinden asla kurtulamayacağıma inanıyorum."

"Bekaretini kaybettiğini hatırlıyorsun. Bu olağanüstü bir an."

"Kadınları sadece çocuk doğurma yetenekleriyle değerlendiren arkaik bir toplumsal gelenek böyle diyor." Külotumu giydikten sonra eteğimi giymeye başladım.

Reid, giyinirken bana bakıyor, gözlerinde, amımı yalarkenki kadar ateşli bir bakış var. Sinirli ses tonuyla tamamen zıt bir şekilde. "Bu kadar uzun süre saklamışsın. Senin için bir anlamı olmalı."

Tabii ki o, fırsat eksikliğini anlayamayacak kadar ayrıcalıklı biri.

Başka bir cevap vermeden önce, ondan uzaklaşıp nefes alıyorum ve telefonumu ve diğer eşyalarımı (kullanılmamış prezervatif hariç) sütyenime sıkıştırıyorum. Nasıl oldu da tüyler ürpertici bir orgazm ve seksle dolu bir gece vaatlerinden bu saçma sapan sohbete geldik? Onu yanlış mı anlıyorum? Bu durumdan kurtulmak mümkün mü?

Geri döndüğümde, daha sakinim. Dürüst. Hassas. "Hiçbir anlamı yok. Bu yüzden ondan kurtulmaya çalışıyordum. O bir yük. Hatırlamak istemiyorum. Bir daha asla düşünmek istemiyorum." "Ve belki de bir daha asla düşünmeyeceğin partnerlerle anlamsız seksler yapmaya devam edeceksin, ama ilk seferin konuşma konusu olacak. İlk seferin, içki içerken arkadaşlarıyla ve sevgililerle, yıllar sonra gerçekten gerçekleşir. İlk ilk ilk olur bir anlatılır. Bu benim anlamsız ya da unutulabilir diye düşündüğüm bir şey değil."

Hayır. Kurtarılabilir değil. O çok büyük bir pislik ve paranoyası için açıkça terapiye ihtiyacı var. "Tebrikler, soyadı olmayan Reid. Bu anı sonsuza kadar hafızama kazıdın. Ve ben hala bakireyim."

"Ben pislik olarak hatırlanmayı tercih ederim."

"O zaman pantolonunu bile indirmeden bana inanılmaz bir orgazm yaşatmak için bu kadar ısrarcı olmamalıydın." Şu anda ona iltifat etmek istemiyorum, ama daha çok puan kazanmakla ilgileniyorum. "Unutulmaz bir tek gecelik ilişki böyle olmaz."

"Eğer bakire olmasaydın, bu kadar inanılmaz olduğunu düşünmezdin."

"Sadece vasat bir sevgili olduğunu mu itiraf ediyorsun?"

Bana doğru bir adım attı, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Hayır, farkı anlayamayacak kadar cahil olduğunu söylüyorum."

Ah. Gerçekten acıttı.

Çünkü bu, bakirelik yükünden kurtulma arzumun ardındaki tek neden. Çünkü akranlarımdan geri kaldığımı ve cahil olmayan çok büyük bir topluluktan dışlandığımı hissediyorum. Harika bir orgazm ile sıradan bir orgazm arasındaki farkı bilen insanlar. "İyi türden" bir ağrının nasıl bir şey olduğunu bilen ve yeni sevişmenin getirdiği içsel mutluluğu anlayan insanlar.

Tabii ki, her zaman cahil kalacağım korkusu da var. Asla popüler grubun bir parçası olamayacağım korkusu. O kulübe davet edilecek türden bir kız olmadığım korkusu.

Bu konuda incinebilirim.

Ya da onun da beni hatırlamasını sağlayabilirim. Bir pislik olarak, çünkü o bunu tercih ediyor.

"Haklısın. Kesinlikle haklısın." Eteğimin fermuarını tekrar açıp çıkardım.

"Ne yapıyorsun?"

"Gerçeği itiraf ediyorum. Sana şimdiden tamamen takıntılıyım." Masadan şampanya şişesini alıp yatak odasına götürüyorum. "Oda numaranı ezberledim, sen bakmıyorken anahtar kartını çaldım. O kadar etkilenebilirim ki, tek bir orgazm beni *Fatal Attraction* dönemine itti ve sen bunu tahmin ettin. Bravo."

Kral boy yatak açılmış, yastığın üzerine nane konmuş, onu alıp yorganın üzerine atıyorum. "En büyük korkun zaten gerçekleştiğine göre, şimdi beni sikebilirsin."

Peşimden gelen Reid, kapıdan bana inanamayan bir bakışla bakıyor. "Seni kesinlikle sikmeyeceğim."

"Sanki şimdi seninle yatacakmışım gibi, seni kibirli kedi kız!" Şampanyadan bir yudum alıp komodinin üzerine koydum. "Ama sen bu kadar küstah bir pislik olduğun için özür dilemeden buradan ayrılmayacağım."

"Özür dilememi mi istiyorsun?"

"Daha önce hiç özür diledin mi? Özür dilemenin ne demek olduğunu biliyor musun?" Açıkçası, sadece onun sinirlenmesini istiyorum.

Ayrıca, artık kendi ısıımızı yaratmadığımız için oda biraz soğuk.

Yataktan atlayıp dolaba doğru koşuyorum ve kapıyı açıyorum. "Ne yapıyorsun sen... ellerini eşyalarımından çek."

Onun eşyaları birkaç çift takım elbise pantolonu ve tek bir gömlek. Onların arkasında aradığım şeyi buluyorum: otelin monogramlı bornozu. "Mükemmel."

Bornozu askıdan alıp giyiyorum. "Vay canına, bu çok kaliteli." Sosyal medya durumumu "*bornozla ilişki içinde*" olarak değiştirmeyi düşünüyorum. "Oh, belki de yine cehaletim konuşuyor. Bu aslında kalitesiz bir kumaş mı? Belki sen bana söyleyebilirsin."

Hedef ulaşıldı — adam kesinlikle sinirlenmiş.

"Biliyor musun? Tamam. Kal. *Ben* gideceğim." Yatak odasının eşliğinden kaybolur.

Bu kesinlikle bir taktik.

Yine de merak ettiğim için peşinden gidiyorum.

Kapının ortasında durur ve arka cebinden bir anahtar kartı çıkarır — çünkü ben onu kullanmadım — ve bana fırlatır. "Al, al. Zaten bundan sonra yeni bir süite geçeceğim."

"Hâlâ senin peşinden geleceğimi mi sanıyorsun? İnanılmaz." "Oda saat 10'a kadar ödenmiş."

"Harika. Kahvaltı sipariş edeceğim. İki kez."

Benim tehdidimi görmezden geliyor, ki bu sadece bir tehdit değil, çünkü bunu gerçekten yapmaya niyetliyim. "Ve, şey, kulübe geri dönersen, seni kovdururum."

"Denemek istersen dene bakalım." Sebastian soyadının ayrıcalığını kendi çıkarlarım için kullanacak türden bir kız olduğumu sanmıyorum, ama müstakbel üvey babam belli bir barmeni kovdurabilirse bir istisna yapabilirim.

Parmağını bana doğrultup bir şey söylemek için ağzını açar, sonra fikrini değiştirir gibi görünüp tekrar kapatır. Koridora açılan kapıyı açtıktan sonra, durup bana öfkeyle bakar. "Asla sahip olamayacağın penisi hayal ederek yalnız gecenin tadını çıkar."

"Bu çok alçakça." Cümlelerin ortasında kapı kapanır, bu yüzden beni duymadığından eminim. En iyi cevap olmadığı için bu da iyi oldu.

Bir saniye sonra aklıma daha iyi bir cevap gelir, bu yüzden kapıya koşar, kapıyı açar ve ona seslenirim. "Sikini hayal et ya da sikini unut? Kararını ver."

Müstehcen ve uygunsuz şeyler bağırmayı bitirene kadar, koridorda ters yönde yürüyen yaşlı bir çift olduğunu fark etmedim.

Ugh. Ya benim bile olmayan bir odadan atılırsam?

"İçeriden bir şaka." Her şey yolundaymış gibi, deli gibi ağlamak üzere değilmişim gibi sahte bir kahkaha atıyorum. "Farklı bir tür horoz. Şey... boş ver."

Bir iç çekerek kapıyı kapatıyorum, sırtımı kapıya yaslayıp yere kayıyorum.

Ağlamayacağım.

Ağlamayacağım.

Bugün benim doğum günüm ve istemiyorsam ağlamayacağım.

Ama...

Mutfaktaki mikrodalga saatine gözlerimi kısarak bakıyorum. Gece yarısı geçmiş. Artık doğum günüm bile değil. Bu durum işleri biraz daha iyi hale getiriyor. İyi olan kısmı yirmi birinci doğum günümdü. Bu berbat sonuç ise sıradan eski hayat.

Ağlamayacağım.

Ama bu konuda samimiysem, takviye çağırmam gerekecek.

BİR SAAT SONRA, Denny süitin buzdolabından minyatür içkileri sırt çantasına doldururken, ben kanepede oturmuş TikTok'u düşüncesizce kaydırıyorum. "Odanı sana serbestçe kullanman için bıraktığına inanamıyorum."

"Onun hatası."

Denny'ye tüm hikayeyi anlattım, X-rated kısımları hariç, ve en iyi arkadaşı olduğunu kanıtlayarak, hemen Bartender Reid'i, şu anda nefret ettiğimiz insanların listesi olan Dead to Us Google sayfasına ekledi. Sonra yaş farklarının moda olduğu konusundaki önceki ifadesini geri aldı ve yaşlıların seks pozitifliğini gerçekten anlamadıklarını hatırlattı.

"Resepsiyon, seni odaya eklemek için aradığımda bana hiçbir soru sormadı. Seninle buluşmak için aşağı inmek zorunda kalsaydım, bu bornozla lobiden geçmek zorunda kalacağın için seni utandırmaktan kurtardım."

"Yüzündeki çizgiler bornozdan daha endişe verici.

Sorular sorulurdu."

Görünüşe göre, belki de o kadar da inanılmaz olmayan orgazmım sırasında maskaram her yere akmış.

Tamam, ve ben ağladım. Çok değil, ama yeterince.

"Çantama sığabilecek tüm içkileri topladım. Sana da bir şey getirmemi ister misin? Bourbon? Tekila?"

"Hayır, teşekkürler. Ama biraz dondurma iyi olur." Telefonumu yan masada bulunan QR koduna doğrultuyorum. "Oda servisinden bir şey ister misin?"

Bir bira kutusu açıp kanepeye oturdu. "Neler var?"

Gece menüsünü kaydırıyorum. "Her zamanki şeyler. Margherita flatbread. Quesadillas. Oh, biftek. Pahalı biftek. Şarap. Dondurma yok, ama çikolatalı kek var."

"Hepsini sipariş edelim."

"Hepsini mi?" Aslında, fena fikir değil. "Menüdeki her şeyi. Bunu yaparlar mı?"

"Böyle bir yerde mi? Onların sloganı, tüm ihtiyaçlarınızı karşılayacaklarıdır. İsterseniz muhtemelen size başka bir bornoz getirirler."

Gülmek iyi geliyor, ama bu his çabuk geçiyor.

"Buraya gel," diyor Denny, kolunu kaldırıp göğsüne sarılmak için yer açıyor.

Yanına kayarım, başka bir insanın vücudunun sıcaklığını tadını çıkarırım. Reid ile daha önce yaşadığım sıcaklığı hatırlamamaya çalışırım.

Çenesini başımın üstüne dayadı. "Sana bir keresinde yapıştırıcı hakkında bir kitap okumaya çalıştığımı anlatmış mıydım?"

"Hayır."

"Elimden bırakamadım."

İnliyorum. "Az önce baba şakası mı yaptın? O benim işim."

"Bir kez olsun bu yükü başka birinin üstlenmesini sevebileceğini düşündüm."

Bu çok küçük bir jest, ama çok büyük, çok hoş ve beklenmedik bir jest ve bu sefer gerçekten, Denny'nin gömleğine ağlamaya başlayacağımdan korkuyorum. "Çok utanıyorum."

"Neden?"

"Uh, az önce dinliyor muydun?"

"Ama bunu kim biliyor ki? Ben. Sen. Bizim için ölmüş olan o pislik herif. Bir daha bunu düşünmemize gerek yok."

"Bu karma olmaz mı? Onu bir daha asla düşünmemek." Reid'in morartıcı öpücüklerinden dolayı hala şişmiş olan alt dudağımı ısıyorum. "O zaman onu kovduramam galiba."

"Gerçekten öyle bir kız olmak istiyor musun?"

Kafamı sallarım. "Bir daha asla Spice'a gitmeyeceğiz."

"O pisliğin adını asla söylemeyeceğiz."

"Bu bizim sırrımız olacak."

Denny elini saçlarımın üzerinden geçirdi. "İstersen gelecek hafta başka bir kulübü deneyebiliriz."

"Hayır. Bu görevi bitirdim. En azından şimdilik. Annemin yeni hayatına alışmasına odaklanmak ve benim hayatımda bundan sonra ne yapacağıma karar vermek istiyorum. Bu gerçekleştiğinde, eğer gerçekleşirse, doğal bir şekilde gerçekleşmesini istiyorum."

"Olacak."

Omuz silkiyorum, pek emin değilim.

Denny beni kucaklayarak sıkıca sarar. "Vazgeçme. Doğru erkek karşına çıkacaktır. Bu pisliği sana ben gösterdiğim için bunun benim hatam olduğunu hissediyorum."

Oturup ona bakıyorum. "Doğru. Bu da oda servisini çağıran kişinin sen olacağı anlamına geliyor."

"Peki." Üzerimden uzanarak oda telefonunu alır. "Her şeyden birer tane mi?"

"Her şeyden bir tane." Bu önemsiz bir intikam, ama odanın parasını Sebastianlar ödüyor. Masraflar karşılanacak ve belki de Reid, işverenlerine faturayı açıklamak zorunda kaldığında kendi başına kovulacak.

"Aslında," diyorum, bu fikri düşündükçe daha çok beğeniyorum, "iki tane olsun."

BÖLÜM ALTINCI

LINA

Panjurların kapalı olduğundan emin olmak için annemden önce Panache'nin özel yemek odasına giriyorum. "Her şey yolunda."

Yapamıyorum yardım yardım edemedim, kendime karar
doldurdum kıyafetigiysi taşıdığım dışarıya
bakabilmek için pencere perdesini çekiyorum.

Vay canına.

Elli yedinci kattan manzara, bana söylendiği kadar inanılmaz. Bu yükseklikten tüm Manhattan görünüyor. Empire'ı geçince One World Tower'ı ve onun ötesinde limandaki Özgürlük Heykeli'ni, diğer tarafta ise ikonik Brooklyn Köprüsü'nü görüyorum.

"Onu indir. Görülmek mi istiyorsun?" Teyzem kafamın arkasına bir şaplak atarak beni azarladı. Annemden on bir yıl sonra doğan sürpriz bir kardeş olduğu için, Angela aslında benim yaşıma daha yakın ve bu yüzden bana yeğeni değil, kardeşiymişim gibi davranıyor.

Bu çok sinir bozucu.

"Kimse bizi görmeyecek. Hayret."

Aslında, biri bizi görebilir, bu yüzden perdeler indirilmiş. Paparazzilerin karşıdaki odaları kiralayıp uzun menzilli zoom lensler kullanarak

Sebastian binasında düzenlenen prestijli etkinlikleri çekmeye çalışıyorlar. Hatta bazen drone bile kullanıyorlar.

Annemin, mahremiyetini korumak için mücadele etmek zorunda olan bir adamla evlenmesi bana hala inanılmaz geliyor ve buna alışmamın zaman alacağını düşünüyorum. Ama cidden. Eğer biri düğünden önce nedime elbisemle fotoğrafımı çekerse, bunun büyük bir ihlal olduğunu düşünmeyeceğim.

Ama annemin fotoğrafını çekerlerse, o tamamen başka bir konu.

Panjurları indirip arkama döndüğümde, annemi makyaj masasında oturmuş, nişanlısının ona nişan hediyesi olarak aldığı elli bin dolarlık elmas küpeleri takarken buldum.

Zengin koyu saçları ve klasik güzelliği ile, o kadar güzel şeyleri giymek için yaratılmış gibi görünüyor.

"Hava harika, anne. Daha iyisi olamazdı."

Özellikle de bu mevsimde kar yağması hiç de olağandışı bir şey olmadığı için. Bunun yerine, gökyüzü açık ve dışarıdaki sıcaklık 15 derece. Kasım ayı için inanılmaz bir şey.

"Öyle değil mi? Samuel bunun için ekstra para ödedi galiba."

Gülüyoruz, ama bunun bir şaka olduğundan emin değilim. Adamın o kadar parası var.

Örneğin, odada üç tam donanımlı saç ve makyaj istasyonu, beş tam boy ayna, birkaç yemek tepsisi ve tören öncesinde tüm düğün konuklarını sarhoş etmeye yetecek kadar şampanya kadehi var. Bunların hepsi, önceden bir blok ötedeki otelde hazırlanmamış olsaydık uygun hazırlıklar olabilirdi.

O otel, daha spesifik olmak gerekirse.

Sebastian Center'a yakın olduğu için mantıklı bir seçimdi ve üç ay önce o gece orada olanlardan (pardon, olmayanlardan) asla bahsetmediğim için itiraz etmek için hiçbir neden bulamadım. (Olmayan) Olay'dan birkaç kat aşağıdaki bir süitte güvenli bir şekilde saklanmış olsam da, tüm zaman boyunca perişan bir haldeydim, annem ve Angela'nın daha hızlı hazırlanması için acele ettiriyordum, böylece oradan çıkıp buraya gelebilirdik.

Söylemeye gerek yok, limuzine bindiğimizden beri sinirlerim önemli ölçüde yatıştı.

Evet, limuzinle bir buçuk blok yol gittik. Sebastian ailesinin bir üyesi olacak birinin sokakta yürürken görülmesi mümkün değildi. İnsanlar ne düşünürdü?

Ayrıca, gelin koridordan yürüyene kadar görünmemesi gerektiği gibi bir gelenek var ama bu etkinlik için zaten pek çok alışılmadık seçim yapıldı. Örneğin, annem pantolon takım giyiyor. Eteği var ama yine de pantolon takımı. Pantolon takımı beyaz değil krem rengi. Üçüncüsü, onu ben teslim edeceğim.

İkisi için de ikinci evlilik olduğu için, onu kimse evlendirmeyecekti. Samuel benim evlendirmesini öneren kişi olmuştu. Bu fikir sadece "inanılmaz derecede düşünceli" olmakla kalmadı (bu annemin sözleri, benim değil), aynı zamanda bir süredir sadece ikimiz olduğumuzu düşünürsek doğru da geliyordu.

Bugünden sonra, *ikisi* kalacak. Ben yalnız kalacağım, sanırım. Bunun nasıl bir şey olacağını henüz bilmiyorum. Bunu düşünmek göğsümü sıkıştırıyor. Rahatlamak için bir şampanya kadehi alıyorum.

Bir parça karides de alıyorum, çünkü yemek acıyı dindirmiyor olabilir, ama kesinlikle dikkatimi dağıtıyor.

Karidesi kokteyl sosuna batırmadan önce kafama bir kez daha vuruyorlar.

"Ne yapıyorsun? Elbisenle yemek yiyemezsin. Her yeri kirletirsin."

"Koyu soslarla uğraşırken kafama vurmaya devam edersen, evet. Muhtemelen öyle olur." En çok nefret ettiğim şey, Angela'nın haklı olması. Anormal derecede sakar değilim, ama ben de insanım ve bu yeterli.

O zaman neden bu kadar lezzetli yiyecekleri buraya getirdiler ki ?

"O zaman tokatlanmayı hak eden şeyler yapmayı bırak."

Angela ve ben birlikteyken sık sık olduğu gibi, annem araya girip bizi nazıkçe ayırıyor. "Ceketim kimde?"

"Benim." Giysi çantasını bıraktığım yere gidip Angela ile birlikte birkaç dakika anneme paltosunu giydirmeye yardım ediyoruz.

Neredeyse tam zamanında, fotoğrafçılar son hazırlıkları çekmek için ortaya çıkarlar. Onlar da otel süitindeydiler, böylece bugünkü etkinliğin her dakikasını yakalayabilirlerdi. Onların gelişinin üzerine, makyaj sanatçısı da geri döner ve annemin görünüşünü düzeltmek için uğrar.

Sonra, farklı niyet ve amaçlarla gelen ve giden uzun bir insan akını başlar: Samuel'in asistanı, akşamın programıyla ilgili son dakika notuyla gelir (kadeh kaldırma töreni artık akşam yemeğinden sonra, ama pastadan önce yapılacak). Denny ve annesi, iyi dileklerini iletir ve Xanax teklif eder. Papaz, Mamma'nın bu evliliğe kendi özgür iradesiyle girdiğinden emin olmak için gelir. Daha önce hiç tanışmadığım insanlar gelir. Uzun zamandır görmediğim insanlar. Neredeyse herkes yiyeceklerden atıştırıyor ve kutlama için birer kadeh şampanya içiyor ve çok geçmeden odayı hazırlayan kişinin ne yaptığını çok iyi bildiğini anlıyorum.

Dikkatlerin çoğu anneme ve onun yanında sadık bir köpek yavrusu gibi duran Angela'ya yönelmişken, yakında üvey kardeşim olacak kız kardeşim ortaya çıkıp beni aradığında kendimi kayıp bagaj gibi hissetmeye başlıyorum. "Seni arıyordum."

Benimkiyle aynı saten slip elbise giyen Adly ve ben yine de birbirimize pek benzemiyoruz. Kahverengi saçları ve ince vücudu, yaşları arasında sadece sekiz yıl fark olmasaydı, yabancıların onun annemin öz kızı olduğuna inanmasına neden olabilirdi.

Biliyorum. Biraz iğrenç ama annem yaş farkının önemli bir sorun olduğunu düşünmüyor gibi görünüyor. Sanırım zaman gösterecek ve Denny'nin bana hatırlatmayı sevdiği gibi, annemin gelecekte boşanması durumunda, evlilik öncesi anlaşması sayesinde yüksek miktarda nafaka ödemesi alacağı garanti.

"Demek bu elbise böyle durmalı," diyorum, acınası değil de iltifat gibi gelmesini umarak. "Çok güzelsin."

O ise başını sallayarak reddeder. "Siktir et. Slip elbiseler kıvrımlı vücutlar için tasarlanmıştır. Annen gelinlik tasarımını açıkça seni düşünerek seçmiş. Özellikle rengi. Şampanya pembesinin saçınla uyumsuz olup olmayacağını merak etmiştim, ama Giulia ne yaptığını çok iyi biliyormuş."

Her övgüde olduğu gibi, ben de telaşlanıyorum. "Düğün planlayıcısı yardımcı oldu."

Adly bu yorumu eliyle savuşturur. "Düğün organizatörünün seçtiklerini gördüm. Giulia haklıydı, kendi fikrini savunmalıydı. Her neyse, şu anda milyonlarca şey olduğunu ve dünyamızın kaotik ve bunaltıcı olabileceğini biliyorum, bu yüzden iyi olduğundan emin olmak ve küçük bir hediye bırakmak istedim."

"Hediye mi?" Elinden küçük mavi Tiffany kutusunu alırken, farkında olmadığım bir düğün adabı kuralını çiğnemiş olmaktan korkuyorum. İnsanlara hediye almam mı gerekiyordu? Zaten SNC'de bana iş bulmaya çalıştığını söylemişti, bu da beklediğimden fazlasıydı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Önemli bir şey değil. Söz veriyorum." "Acaba...?"

Ne sorduğumu anlamış gibi görünüyor. "Aç. Evet. Sorun olmazsa?"

Dürüst olmak gerekirse, doğru tepkiyi vermek zorunda kalmamak için özel olarak açmayı tercih ederdim, ama tepki vermekte olduğu kadar hayır demek konusunda da kötüyüm. "Oh. Evet. Tabii ki."

Kutudan kurdeleyi çekip açtığımda, çift sıralı, menteşeli, elmaslı pembe altın bir bileklik buldum. "Oh, Adly. Bu..."

Bu, bana şimdiye kadar verilen en güzel şey, işte bu. Muhtemelen bana verilen en pahalı şey de, annemin ödediği üniversite harçlarımı da sayarsak.

Adly kendi bileğini gösteriyor. "Benimkine tıpatıp benziyor."

"Arkadaşlık bileziği gibi mi?" Ağzımdan çıkan çoğu şeyin hiç de anlamlı olmadığını çok iyi biliyorum.

"Daha çok kardeş bileziği gibi bir şey mi? Eğer sorun yoksa."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Dürüst olmak gerekirse, tüm sabah boyunca, tüm o gerginlik ve duygularla birlikte oluşan bir yumru. "Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum, ama gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum."

Dur. Böyle durumlar için bir deyim var.

Hemen ekliyorum. "Teşekkürler. Evet, sorun değil. Kardeş bileziği sorun değil." Teklifi anlamaya çalışırken bibloya bakıyorum. Angela'nın bana hediye almayı düşünmeden önce beni terk edeceğinden eminim, üstelik biz kan

. Adly'nin zaten iki gerçek kardeşi var. "Yani, emin misin?"

"Sana vermek istediğimden mi eminim, yoksa senin kardeşi olmanı istediğimden mi?" O gülüyor, ama o şık, düzenli ve benden on iki yaş büyük olmasına rağmen, beni alay ediyor gibi hissetmiyorum. "Evet, ikisinden de eminim. Her zaman bir kız kardeşi olsun istemişimdir. Dur, izin ver..."

Kutudan bileziği çıkarır ve bana açma mekanizmasını gösterir. Sonra bileziği bileğime takar ve kapatır.

İşte böyle, artık bir aileyiz.

Eli hala bileğimde. "Holt ve Steele'in pek sıcak davranmadığını biliyorum. Bunun seninle ya da Giulia'yla ilgisi yok, söz veriyorum. Holt ile babamın ilişkisi biraz karmaşık. Steele ise... Steele işte. Biraz tuhaf biridir. Erkekler işte. Değil mi? Bu yüzden sana sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum ve umarım sana her zaman istediğim gibi şefkat gösterebilirim. Ayrıca, artık ailenin en küçüğü olmadığım için sana teşekkür ederim."

Kıkırdadım. Ya yle yapacaktım ya da ağlamaya başlayacaktım, ve maskaramı yeniden sürmeden önce koridoru geçmeyi umuyordum.

...ve bu yüzden makyaj sanatçısı geri döndü. Evet. Gerçekten iyi bir düğün planlayıcısı.

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar, kolumu çevirerek ışığın elmasa vurmasını sağlıyorum. "ok güzel. Sen de çok güzelsin. Ben de şanslıyım. Heyecanlı ve şaşkınım, evet. Bana istediğin kadar ilgi göster." Bu beni şımarık mı gösteriyor? "Ya da istemiyorsan. Ben buradayım, biliyorsun. Neyse. Gah. Gerginim. Söylediğim her şeyi görmezden gel. Samimi olmadığımdan değil. Sadece gevezelik ediyorum."

"Seni çok iyi anlıyorum." Bana sarılıyor.

Tam da fotoğrafçının fotoğraf çekmesi için doğru zamanda.

"Bundan birkaç tane daha çekelim," diyor ve asistanına ışık şemsiyesini hareket ettirmesini işaret ediyor. "Adly, bileziği tekrar takabilir misin? Böyle iyi bir fotoğraf olurdu."

Sonraki eyrek saati fotoğraf çekilmekle geçiriyoruz. Yeni kız kardeşi bu konuda profesyonel, fotoğrafçı neredeyse her karede beni ayarlarken o her zaman tam doğru açıda duruyor. Kendime, onun hayatı boyunca spot ışığında yaşadığını hatırlatıyorum. Muhtemelen bezlerini çıkardığı zamanlarda bile bu işi yapmayı biliyordu.

kendime, onun hayatı boyunca spot ışığında yaşadığını hatırlatıyorum. Muhtemelen bezden çıktığı zaman bu işi nasıl yapacağını biliyordu.

Bu yüzden, beceriksizliğim için kendimi azarlamak yerine, Adly'nin izinden gidip onu olabildiğince taklit ediyorum. Tam da işin püf noktasını kavradığımı düşünürken, düğün organizatörü odaya dalıyor. "Sıraya girmeye otuz dakika kaldı!"

"Oh, lanet olsun." Adly bana dönerken, diğerleri son dakika hazırlıklarını yapmak için koşturuyorlar. "Neredeyse unuttuyordum. Şey." Bir an durur. "Bunun seni korkutmasına izin verme."

Birini korkutmanın en iyi yolu, ona tam tersini yapmasını söyleyen bir cümle ile başlamak. Kendimi hazırlarım. *O kadar da kötü olamaz, değil mi?*

"Babam tören öncesinde seni görmek istiyor."

Durum hayal ettiğimden daha kötü.

"Samuel *beni* görmek mi istiyor? Şu anda mı?"

"Eğer seni rahatlatacaksa, o herkesi korkutur. Çocuklarını bile. Özellikle çocuklarını. Ama aslında o kadar da kötü biri değildir. Genelde." Ses tonu pek umut verici gelmiyor.

"Başım belada mı?"

"Hayır, hayır." Tekrar düşünüyor. "Sanmıyorum. Ne yüzünden başın belada olabilir ki?"

Aklıma gelen bir şey yok. Ama çoğu zaman, sadece nefes aldığım için başımın belada olabileceğine inanıyorum. Özellikle de Sebastianlar etrafımdayken. Kişilikleri banka hesapları kadar büyük, hepsi kendinden emin ve özgüvenli, ben ise genellikle köşede durup kıcımdan pantolonumu çekmeye çalışıyorum.

Ama artık hayatım bu. Ya da en azından annemin hayatı. Bugün bir gün daha geçirmem gerekiyor, sonra tekrar karanlıkta saklanmaya devam edebilirim. "Tabii. Peki, nerede o?"

"Seni ona götüreceğim."

"Tamam." Onu kapıya kadar takip etmeye başladım ama sonra bunun, tören öncesinde annemle geçirebileceğim son fırsat olabileceğini fark ettim. "Bir saniye, Adly."

Çoğunluğu yabancı olan kalabalığın içinden annemi bulmak için ilerledim ve onu pek de özel olmayan bir an için yanıma çektim.

Şu anda onunla konuşan kişiyi kesme fırsatı bulamadan, beni fark eder. "Affedersiniz. Kızımla biraz konuşmam lazım." Elini uzattı ve ben de beş yaşındayken kalabalıkta ondan ayrılmaktan korktuğumda yaptığım gibi sıkıca tuttum. "Her şey yolunda mı? Sadece ikimiz olacağımızı ve sakın geçeceğini düşünmüştüm, ama sanırım yanlışmışım. İyi misin? Gergin misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Komik olan şey, babam öldüğünden beri kendimi daha çok anne gibi hissetmiş olmam. Şimdi o yeni bir hayat için beni terk etmek üzere ve birdenbire eski günlerdeki gibi bana annelik yapmaya çalışıyor.

Ya da belki de kendi duygularını yansıtıyor.

"Ben iyiyim, anne. Ve bence bundan sonra durum daha da kötüye gitmeyecek. Bununla başa çıkabilir misin?"

Gözlerinde korku belirir. "Bilmiyorum. Yapabilir miyim?" Bu daha çok bizim tipik dinamikimize benziyor.

Derin bir nefes alıyorum. Bir yanım ona hemen kaçmamız gerektiğini söylemek istiyor. Kendi başımıza iyiydik, değil mi? Sadece ikimiz. Gerçekten bir şeylerin değişmesi gerekiyor mu?

Sorun şu ki, bence o gerçekten iyi değildi. Yalnız ve kayıptı ve dürüst olmak gerekirse, hayatımda başka şeyler de olsa daha sağlıklı olurdu. Mesela bir iş. Ve bir erkek. Ya da bir düzine. Ya da en azından seks.

"Kesinlikle başarabilirsin," diyorum ona. "Sadece başarmakla kalmayacaksın, anne, çok başarılı olacaksın. Seni hiç bu kadar güzel görmemiştim. İstedığın bu, değil mi? Onunla sadece parası için evlenmiyorsun, değil mi? Milyon dolarlık jetlerle elde edilemeyen başka türden istikrarlar da var."

Parmağını, topuzundan düşen kırmızı saç tutamının etrafına doluyor. "Ne zaman bu kadar büyüdün?"

"Tanrım, yapma. Şimdi duygusal davranma. Bana istediğin bu olduğunu söyle, çünkü değilse, on beş dakika içinde aşağıda bir Uber bekleyebilirim."

O gülümser. "Benim gibi inzivaya çekilmiş bir dul kadının bu kadar çabuk kızaran bir gelin haline gelmesi gerçekten tuhaf görünüyor olmalı." Aslında, İtalya'daki bir sanat fuarında Samuel ile tanışalı henüz

beş ay önce İtalya'da bir sanat fuarında Samuel ile tanışmıştı. "Ve Sam, babanızdan çok farklı bir adam."

"Evet, yirmi yaş daha büyük."

"Yirmi beş yaş büyük," diye düzeltir. O benim annem olmasaydı, yatak odasında nasıl bir manzara olacağını düşünerek hala tiksiniirdim. Yaş farkı kesinlikle çok, çok kötü bir şey. "Ama sadece ikimiz olduğumuzda, yaş farkını neredeyse hiç fark etmiyorum."

"Yani onu gerçekten seviyor musun? Sadece parasını değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, ikisini birbirinden ayıramazsın. Kendine hakim ve kendine güvenen biri. Güçlü. Dominant. Bu özelliklerinin çoğu muhtemelen servetiyle bağlantılı. Ve henüz birbirimizi çok iyi tanımadığımız da doğru. Ama ondan hoşlanıyorum. Onunla konuşmaktan hoşlanıyorum. İyi bir sevgili..."

"Hayır, anne." Yüzümü kısmen alaycı bir tiksinti ile buruşturuyorum. "Bunu bilmeme gerek yok."

"Ama öyle. Onunla evlenmenin ne riski var ki? Eğer yürümezse, kapana kısılmış olmam. Bu arada, bu ne eğlenceli bir macera. Çok eğleniyorum ve umarım sen mutsuz olsan bile bana kızmazsın."

"Oh, hayır anne, asla." Onu kucaklamak için kendime doğru çekerim, paltosunu kırıştırmamaya dikkat ederek. "Sana asla kızamam." Şu anda benim mutsuz olduğumu düşündüğünü görmezden geliyorum. "Senin mutlu olmanı istiyorum. Sen mutluyusan ben de mutluyum ve bu uzun zamandır geçirdiğimiz en güzel gün."

"En güzel günlerden biri," diye onayladı. "Sadece ikimiz varken de çok güzel günler geçirdik."

İkimiz de bir saat daha böyle devam edebiliriz gibi hissediyorum — o beni, ben onu teselli ediyoruz — ama düğün organizatörü askeri bir tavırla bir tur daha atıyor. "On beş dakika, millet. On beş dakika!"

Bir kucaklaşma daha, birkaç fısıltıyla söylenen "seni seviyorum"lar ve bir dahaki sefere onu gördüğümde birlikte düğün koridorunda yürüyeceğimiz yorumuyla. Sonra Adly beni özel yemek salonundan çıkarıp Panache'nin ön lobisinden geçerek restoranın diğer tarafındaki ikinci özel yemek salonuna götürürken onun arkasında koşuşturuyorum. Yüksek sesle söylememiş olsa da, hızlı adımları acele ettiğimizi açıkça gösteriyor ve

Samuel'in bekletilmesinden pek hoşnut olmadığını düşündüm.

Her ne olursa olsun, aklım annemde. Bunca zamandır ilişkimiz hakkında yanılmış mıyım? Onunla ilgilendiğimi, yalnız kalmaması için kendi hayatımdan vazgeçtiğimi sanıyordum. O da benim için aynı şeyi yaptığını mı düşünüyordu?

Kesin olan bir şey var: Bundan sonra yaşamaya niyetliyim. Hatalar ve utançlar geride kaldı. Bu geceden itibaren, benim de eğlenme vaktim geldi.

BÖLÜM YEDİ LINA

A dly beni özel yemek odasına kadar eşlik etti. Odanın düzeni, annemle birlikte kaldığım odanın düzeniyle aynıydı, ancak restoranın bu kısmı Sebastian Center binasının içinde olduğu için penceresi yoktu.

Bunun ötesinde, ortam az önce ayrıldığım yerden tamamen farklı. Annemin "giyinme odası" koşuşturma ve çılgın bir enerjiyle doluydu. Burada da neredeyse aynı sayıda insan var, ancak ortam daha rahat ve samimi. Şampanya kadehleri yerine, birçok kişinin elinde pahalı viski şişeleri ve bardaklar var. Son birkaç ayda beni sürükledikleri etkinliklerden tanıdığım bazı erkekler var, ama çoğu yabancı.

Gözlerim tanıdık yüzleri kolayca bulur. Yakında üvey kardeşlerim olacak Holt ve Steele köşede sohbet ediyorlar. Henüz isimlerini bilmediğim başka Sebastianlar da var. Ceketini henüz giymemiş olan Samuel, odanın diğer tarafında, bir bacağını sandalyeye uzatmış, tanıdık gelmeyen yüzlere bir hikaye anlatırken ellerini hareketli bir şekilde kullanıyor.

Görünüşe göre komik bir hikaye, çünkü hepsi aynı anda kahkahaya boğuluyorlar.

Samuell'in yaptığı belirli bir hareket nedeniyle bunun müstehcen bir hikaye olduğunu da hissediyorum. Hikayenin annemle ilgili olup olmadığını karar vermeye çalışırken, bu hareketi görmemiş gibi davranmaya çalışıyorum.

Neyse ki, anekdot çok müstehcen bir hal almadan önce bizi fark ediyor.

"Ah, işte buradalar." Ayağını sandalyeden indirip adamlardan birinin sırtına bir şaplak atıyor. "Gerisini sonra anlatmamı hatırlatın. Kızlarım geldi."

Onun kızları olarak adlandırılmak, karnımda sıcak bir duygu uyandırıyor. Bu garip, çünkü onunla iyi bir ilişki kurmaya karşı değilim. Adly'nin aileye kabul edilmesi beni hazırlıksız yakaladı, ama hoşuma gitti. Her zaman kardeşlerimin olması nasıl olurdu diye merak etmişimdir. Kalbimde bunun için yer var.

Öte yandan, o ölmüş olabilir, ama benim zaten bir babam var. Çılgınca sevdiğim ve onu özlemek göğsümde kronik bir acı yaratan bir baba. Bu rolü dolduracak başka bir erkeğe ihtiyacım yok. Özellikle de tanımak için yeterince zamanım olmayan birine. Ve Samuel, şu anda tüm hayatımın altüst olmasının sebebidir, durum budur.

Ama annem mutlu görünüyor, bu yüzden açık fikirli davranıyorum.

"Adly, Lina." Samuel, elini sallayarak bizi çağırıyor, sanki insanlar onun emirlerine hemen uymak zorunda olduklarını ima eden bir özgüvenle. "İkisi de çok güzel görünüyorlar."

Birlikte odayı geçiyoruz. Adly, iltifat edildiğinde başını dik tutmakta daha başarılı. Ben ise, o kadar çok gözün altında sessizce ölüyorum. Bu, annemi koridorda eşlik ederken beni izleyecek insanların sayısının binde biri bile değil, ama herkesin ona odaklanmasını planlıyorum.

"İkisi de zeki," diye ekliyor Samuel sonradan. Tokat attığı adama doğru eğiliyor. "Bugünlerde kızları başka özellikleri için övmek önemli. Sadece güzel görünmekle kalmayıp, başka özellikleriyle de tanınmak istiyorlar."

Adly babasına sarılmak için yanına yaklaşır. "Ayrıca *kadın* olarak anılmayı da severler ve diğer özelliklerini övme duygusu, sadece kızınız odadayken davranışınızı değiştiriyormuşsunuz ve yalnız kaldığınızda sizi azarlayacağını bildiğiniz için pek işe yaramaz."

Onun lehine olan şey, bunu sakın bir şekilde kabul etmesi. "Aslında, beni herkesin önünde azarladın gibi görünüyor."

Kucaklamadan geri çekilir. "Ben mi yaptım? Kim bana bu davranışları öğretti acaba?"

Adly'ye kesinlikle hayranım. Ya da en azından büyüdüğümde onun gibi olmak istiyorum, ki bu da aynı şey olabilir. Ya da belki de abla sahibi olmak böyle bir şeydir.

"Benim hatam. Deniyorum ama toplumun son kurallarına ayak uyduramıyorum. Ben yaşlı bir adamım." Yakın arkadaşı olabilecek adama dirseğini salladı. "O kadar da yaşlı değilim ama."

Etrafındaki kalabalık gülüyor ve sırtına vuruyor. "Yakın arkadaş" en yüksek sesle gülüyor, bu yüzden şimdi onun sadece iyi bir dinleyici olup olmadığını merak ediyorum.

"Baba." Bu sefer Holt, azarlayıcı bir tonla konuşuyor. "Burası soyunma odası değil." Bana özür diler gibi bir bakış atıyor ve bu bakış, kalbimin her zamankinden daha az çarpmasına neden oluyor, ki bu bir ilerleme. Yakında kardeşim olacak ya da olmayacak, bu adam yakışıklı ve kadınsı yanlarım buna uygun tepki veriyor, ama ben bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum.

Omuzlarımı silkiyorum, umarım hissettiğimden daha sakın görünürüm. Samuel'in kendi neslinin tipik bir erkeği olduğunu bilsem de, onun gibi pek çok erkekle tanışmadım. Babam daha yumuşak ve nazik bir adamdı. Yirmi yaş daha genç olduğunu da belirtmeliyim.

Samuel yine düzeltmeyi sakinlikle kabul ediyor. "İyi karar, evlat. Kutlama havasına kapıldım, ama kızlar varken bu uygunsuz bir davranış... Bekle. *Kadınlar* varken." Adly'ye bakıyor. "Gördün mü? O da öğrenebilir."

Cevabını tartar gibi başını ileri geri sallıyor. "Bence bu dönüşümden çok performansla ilgili, ama senin eğitilebilirliğine inanıyorum."

Kesinlikle benim kahramanım.

Samuel homurdanır. "Haklısın, haklısın." Kolunu uzatıp saatine bakar. "Tanrım, saat bu mu oldu? Gelinimle buluşmak için acele etmeliyim."

Oda yavaşça harekete geçer. Sandalyeler hareket eder. Erkekler ayağa kalkar. İçecekler hızla tüketilir. Samuel yakındaki bir elbise rafına doğru yürür

ve askıdan bir ceket çıkarır ve eminim ki beni neden çağırdığını unutmuştur - ki bu benim için hiç sorun değil - ta ki boşazını temizleyene kadar.

"Bugün bize eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim beyler. Şimdi lütfen bizi yalnız bırakır mısınız, sevgili Lina ile konuşmak istiyorum."

Böylece oda boşalır. Kimse oyalanmaz, son dakika konuşmaları olmaz. Sadece, puf. Herkes gitmiştir.

Midem bulanıyor. Avuçlarım bu kadar terli olmasaydı, Adly'nin elini tutardım. Aslında çok saçma. Neden beni bu kadar gergin yaptığı bilmiyorum, ama herkes beni gergin yapıyor. Samuel'in otorite tavrında beni onun yanında kendimi çok küçük hissettiren bir şey var. Sanki müdürün odasına gönderilmişim ya da havaalanında TSA görevlisi tarafından durdurulmuşum gibi. Sanki bana ceza verecek ya da bu sefer ayakkabılarımı çıkarmadan sıraya geri sokacakmış gibi.

Sanki yeterince endişeli değilmişim gibi, Samuel'in gözleri Adly'nin gözlerine takılır. "Sen de, tatlım."

Tereddüt etmeden dönüp gitmek üzereyken, durup elimi sıktı. "Sadece havlıyor, yemin ederim," diye fısıldadı. "Bir şey olmaz. Sırada görüşürüz."

Tamam, harika. Köpeklerin havlamaları ısırmasalar bile oldukça korkutucu olabilir, ama tabii. Önemli değil. Ben iyiyim.

Arkamdaki kapının tıklaması, hapishane hücresinin çarpması gibi geliyor.

"Lina. Güzel Lina."

Evet, görünüşe göre çabuk öğrenen biri değil.

Bana doğru geliyor ve ellerini kollarımın üzerine koyuyor ve genel kaygımın altında, bir kadın olduğum için bana sarkıntılık yapacağından endişeleniyorum, çünkü bu tür şeyler bizim endişelenmemiz gereken şeyler.

Ama bu harekette cinsel bir ima görmüyorum, daha çok sapıkça değil, büyükbaba gibi bir hareket, bu yüzden nefesimi alıp onun dokunuşuyla rahatlamaya çalışıyorum.

"Bugüne kadar çok yoğun bir dönem geçirdim, bu yüzden seninle istediğim kadar derin bir bağ kurma fırsatım olmadı."

"Hepsi..."

O sözümü keserek devam etti. "Ama tören başlamadan önce bir dakikanızı ayırmak istedim."

Bu sefer durakladığında, sessizliği doldurmak için acele etmedim çünkü hızlı öğrenirim ve görünüşe göre bu bir monolog durumu.

"Annen bana büyük bir mutluluk veriyor ve ben de onu mutlu etmek için elimden geleni yapıyorum. Bir ebeveyn olarak, senin onun hayatındaki en önemli kişi olduğunu ve dolayısıyla benim hayatımdaki de önemli bir kişi olduğunu biliyorum."

"Teşekkür ederim, ben..."

"Ayrıca, benim babana ihtiyacın olmadığını da biliyorum." *Oops. Hala benim sıram değil.* "Kahretsin, benim bir babam var ve bazen yararından çok zararı oluyor. Sanırım burada bir yerlerde. Henüz uğramadı, muhtemelen bu onun düşün hediyesi fikri."

Orada bir şaka olması gerektiğini düşündüğüm için gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim. İnan bana. Demek istediğim, babanın yerini almaya niyetim olmasa da, seni kızım gibi görmemin sakıncası olmadığını umuyorum."

Boğazım beklenmedik bir şekilde sıkışır. Bunların sadece sözler olduğunu biliyorum ve bu adam biraz soytarıdır — bu benim değil, Denny'nin sözleri — ama Samuel'in annemi gerçekten önemseddiğini düşünüyorum. Ve birbirimizi henüz çok iyi tanımıyor olsak da, onun uzattığı dalın samimiyetinden geldiğine inanıyorum.

Görünüşe göre, fark ettiğimden daha fazla bir aileye ihtiyacım olabilir, çünkü cevap verirken samimiyim. "Çok isterim. Teşekkür ederim."

Şaşırtıcı bir şekilde, sözümü kesmedi. "Güzel. Bu beni mutlu etti." Ellerini kollarımdan çekti. "O zaman daha pratik konulara geçelim, geleceğin hakkında konuşmamız gerekiyor."

Oh. Peki. İşler birdenbire değişti.

Yani, bu benim de aklımda çok fazla. Belki de evlenmesine on dakika kala pek değil, ama araya laf sokmaya çalışmanın boşuna olduğunu düşündüğüm için onaylayarak başımı sallıyorum.

"Çocuklarım benim şirketimde çalışıyor," diye devam ediyor. Bu tam olarak doğru değil, çünkü o ve yönetim kurulu bir ay önce Holt'u Sebastian News Corp'un CEO'su görevinden kovdu, ama neyse. Steele ve Adly

Hala orada çalışıyorum. "CUNY'de okudun. Girişimcilik Yönetimi okumuşsun. Yüksek lisansını hızlı bitirmişsin. Notların da iyi. Transkriptini gördüm. Hull, daha fazla çaba gösterebileceğini düşünüyor gibi görünüyor. Birkaç hafta önce onunla senin hakkında konuştum, ama bu konuda çalışabiliriz. Ivy League okulunda farklı bir tavır sergilerdin eminim. Endişelenme."

Konuşmamın beklenmemesi iyi bir şey, çünkü kafamda çok fazla düşünce var ve bunları hızlıca sıralayıp anında cevap veremem. Ne yani, transkriptimi mi gördü? Danışmanım Bay Hull ile mi konuştu? Ve az önce beni övüp aynı zamanda eğitimimi mi eleştirdi?

"Yeterince iyi bir geçmiş. Kesinlikle üzerinde çalışabileceğimiz bir şey. Bildiğin gibi, şu anda yarı emekli durumdayım. August geçici CEO olarak göreve başladığından beri ona biraz yardım ediyorum, bu geçici bir durum. İkimiz de artık tam zamanlı olarak orada çalışmak istemiyoruz ve tabii ki önümüzdeki ay annenle birlikte Galapagos Adaları'na gidiyorum. Her neyse, önemli olan nokta benim orada olmayacağım, ama Adly sana şirkette iyi bir pozisyon bulacaktır. Tabii ki önemli bir pozisyon. Şirket özel mülkiyetinde olduğunda kayırmacılık o kadar da büyük bir sorun değildir."

O göz kırpar ve ben bunu tekrar gülmem için bir işaret olarak alırım. Bunların hiçbirisi yeni bir haber değil, ama o öyle olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, bu yüzden ona öyleymiş gibi davranmasına izin veriyorum.

"O zaman her şey ayarlandı. Adly pazartesi sabahı erkenden seni bekliyor olacak. Nereye gitmen gerektiğini, ne getirmelisin, nasıl giyinmelisin gibi tüm bilgileri ondan alabilirsin. Tamam mı?"

Oh, bir dakika. Bunun sadece olası bir şey olduğunu sanıyordum. "*Pazartesi* orada olacak mıyım?"

"Pazartesi. Evet. Tipik bir çalışma haftası o gün başlıyor. Cuma gününe kadar sürüyor." Şakayı anlamamı bekler gibi gülümsüyor.

"Ha. Tamam. Evet. Duymuştum." Gergin bir şekilde kıkırdarak gülümserim. "Sadece bunun kesinleştiğini bilmiyordum."

Bir gülümseme daha. "Dediğim gibi, çocuklarım benim için çalışıyor." Anlamaya çalışarak başımı sallıyorum.

Sadece duygusal olarak mı? Yoksa adımı Quinn'den Sebastian'a değiştirmemi mi bekliyor?

Ama aynı zamanda, vay canına. Aileye girmişim. Vasiyete girmişim. Milyar dolarlık bir şirkette güvenli bir iş.

Düşünülmesi gereken çok şey var ve bunu yapmak için fazla zaman yok.

Elbette minnettarım. Son derece minnettarım. Bu işin bir beklenti değil de bir teklif olmasını tercih ederdim. Hiç de havlamaktan ibaret değil bu, daha çok ısırmak gibi. Dişleri derime saplanıp kemiğimi kavrayarak, hiç düşünmediğim bir kariyer yoluna hapsetmiş gibi. Benim ligimin dışında olan bu dünyada beni hapsetmiş gibi.

Aklım anneme gidiyor. Müstakbel kocasının bu kararı benim için olduğu kadar onun için de geçerli. Onun mutluluğu benim için de her şey demek.

Bir de, başka iş imkanım olmadığı gibi, hayatımda ne yapmak istediğim konusunda da hiçbir fikrim yok. Çinlilerin "sadece asgari düzeyde hareket etme" olarak adlandırdığı "uzanma" fikrini düşündüm. Sıradan bir iş bulup bir süre ortalıkta görünmemek. Ama artık bu seçenek de ortadan kalktı. Bu da zihnimde bir değişiklik gerektiriyor.

Ama belki de dünyanın en büyük medya şirketlerinden birinde çalışmak istiyorum. Belki de özel dikim takım elbise giyen ve saçları düzgün bir önemli yönetici olmak istiyorum. Kaç kişi böyle bir fırsat için canını vermez ki? Adly ile çalışacağım. Sebastian Center'ın kısıtlı katlarına girmemi sağlayacak bir yaka kartım olacak. Turistlerin en sevdiği çatı katına sıra beklemeden girebileceğim. Sormadan da biliyorum ki, maaşım başka hiçbir yerde alamayacağım kadar yüksek olacak. Değerimden çok daha yüksek.

Bartender Reid'in beni dışarıda tutacağına dair açıklamasına rağmen, Sebastian isim rozetini sallayarak Spice'a girebileceğime eminim.

Artık umurumda değil ama bunu yapabileceğimi düşünmek hoş. Kendimi kötü hissettiğimde, akşamımı geçirmek için güzel bir yol olabilir.

Ve eğer hoşuma gitmezse, bırakabilirim.

Bu muhtemelen korkunç ve karmaşık bir durum olur, ama bu başka bir günün sorunu. Bugün, yaşıyorum ve rahat bir işim ve Amerika'nın en zengin adamlarından birinin desteği, daha iyi bir yaşam kalitesi anlamına geliyor.

"Lina, ben aileme bakarım." Samuel'in sesi şimdi ciddi. "Annenle ben ilgilenirim. Tanrı korusun, aramızda bir şey olursa ve işler yolunda gitmezse, ona bakılır. Sana da. Vasiyetimi ikinizi de dahil edecek şekilde revize ettim bile. Artık sen bir Sebastian'sın."

Şimdi anlıyorum, neden bu kadar çok kişi bu adamın dikkatini çekmek için bu kadar çaba sarf ediyor. Neden Holt, babasıyla ilişkisi gergin olduğu halde bugün düğün töreninde duruyor. Neden Adly, onun bakışları altında, burada yalnız kalmak isteyeceğimi biliyordu. O, sanki güneş gibi güç yayıyor. Onun yanında sıcaklık hissediliyor. Bu onun ışığı, ama bana kendimi parıldadığımı hissettiriyor.

Bu yüzden annem onu seviyor. Bu yüzden ben de onu seveceğimi biliyorum.

Bir şey söylemek için ağızımı açıyorum — ne kadar minnettar olduğumu, ne kadar duyulduğumu ifade etmeye çalışıyorum. Sonra Samuel'in kapının yarısına kadar çıktığını fark ediyorum. Sanırım bir cevap gerekmiyordu, ama yine de arkasından bağıriyorum. "Teşekkürler!"

O, küstah ve otoriter bir adam, ama bizim için iyi olacak.

"Oh, lanet olsun." Samuel odadan çıktıysa, muhtemelen tören için yerine geçmeye gittiğini fark ettim. Bu da benim de yerime geçmem gerektiği anlamına geliyor.

Yeni bir amaç duygusuyla odadan çıkıp geldiğim yere doğru koşar adımlarla ilerlerken restoran lobisinden geçiyorum. Çoğu misafir çoktan yerlerine oturmuş, ancak birkaç kişi ana salona doğru ilerliyor. Yabancı insanlarla rahatsız edici bir göz teması kurmamak için başımı eğik tutuyorum, sonra inanılmaz ayakkabılar giyen bir kadın fark ediyorum. Kırmızı tabanlı ve metalik deri kayışlı stiletto ayakkabılar. Düz tabanlığım ve koordinasyonsuz vücudum için çok yüksek topuklu ayakkabılar, bu yüzden onları giymeyi daha da çok istiyorum.

O geçtikten sonra, başımı kaldırıp bu kadar güzel bir ayakkabıyı giyebilecek bir kadının nasıl biri olduğunu görmek için bakıyorum ve onun zayıf, atletik bir tip olduğunu görüyorum. Sarışın ve ona yakışan, kıvrımlı kalçalarını ortaya çıkaran bir elbise giyiyor. Şanslı kaltak.

Yürümeye devam etmek için geri döndüğümde, smokin giymiş, sert bir vücuda çarptım. Çok sert. Muhtemelen onun randevusu. O da atletik, çünkü bu tipler genelde çift olarak gelmez mi?

Üzgünüm, dudaklarımdan bu kelime dökülmeye başlar. Ama başımı kaldırıp baktığımda, süper sıkı smokin giymiş vücuda ait olan yüz sadece göz kamaştırıcı derecede yakışıklı değil, aynı zamanda çok tanıdık bir yüz, Barmen Reid'in yüzüdür.

"Sen," diye hırlıyorum. Evet, *hırlıyorum*. Çok itici bir insana yakışan çok itici bir ses.

Açıklama: itici *kişilik*. O hala her zamanki gibi kadınları baştan çıkaran bir yakışıklılıkta, çünkü şeytan en kötülerini böyle paketlemeyi sever.

"Sen," diye homurdanıyor. Muhtemelen bir refleks, çünkü ben onun öfkesini hak etmiyorum. Homurdanırsan, homurdanırsın. Bu, düşünmen gereken bir şey bile değil. "Oda servisi ücretlerinde bana iki bin dolardan fazla zarara uğrattın."

Ah, doğru. O.

Tamam, belki de öfkesini hak ediyorum.

Karnıma bir yumruk yiyince, Bartender Reid hakkında unutmaya çalıştığım her şeyi aniden hatırlıyorum. Beni nasıl aşağıladığını. Beni, sarışın arkadaşının 10 santimlik topuklu ayakkabılarından daha uzun hissettirmedeğini. Bana şimdiye kadar yaşadığım en inanılmaz orgazmı yaşattığını ve bacaklarımdan arasında onun penisini o kadar çok istediğim için fiziksel olarak acı çektiğimi.

Hayır, hayır. Son düşüncenin zihnimde kalmasına izin vermeyeceğim.

"Sadece iki bin mi? Senin misafirperverliğine karşılık verebileceğim en az şey buydu." Sözlerim yine çirkin bir sesle karışıyor. Bu sefer daha çok tıslama gibi, çünkü çeşitliliği seviyorum.

Sinir bozucu derecede yakışıklı pislik parmağını bana doğrulttu. "Biliyor musun, numaran bende var. Neredeyse seni bulup polise teslim edecektim. Ama zahmete değmeyeceğine karar verdim, ama işte buradasın. Belki de güvenliği çağırmalıyım."

"Evet, yap şunu. Seni bu düğünden ne kadar çabuk attıracağımı izle."

"*Beni dışarı mı atacaksın?*"

Baba Samuel'in iş teklifi — pardon, iş talebi — beni şimdiden cesaretlendirmiş görünüyor. Sebastian isim rozetimi bile takmamışken, yeni kazandığım güçten dolayı çok mutluyum.

"Beklemeli miyim?" Sarışın, bizim hararetli tartışmamızdan rahatsız görünmüyor. Belki de onunla sık sık bu tür tartışmalara şahit oluyordur. Aralarında bir yakınlık var gibi görünüyor.

Göğsümü sıkıştıran aptalca kıskançlık duygusunu görmezden geliyorum. Elbette, muhtemelen *onunla* yatmıştır. Neyse. Umurumda değil.

Tam o sırada Adly ortaya çıktı. "Lina. Harika. Sıraya girme zamanı." Ama yüzümde pek mutlu bir ifade olmadığını fark etmiş olmalı ki kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Cevap veremeden, hayal edilebilecek en kötü şey olur. Reid'e bakar. Ve gülümser.

"Selam." Ona hızlıca sarılır. "Geleceğini bilmiyordum. Seni görmek ne güzel..." Sarışını görünce gülümsemesi kaybolur. Onun yerine gelen somurtkan ifade benim duygularımı daha iyi yansıtıyor. "Reid Oliver Sebastian. Dalga mı geçiyorsun? Tanrı aşkına, bu onun düğünü. Hiç ahlakın yok mu?"

Sarışın, sevimli ve masum bir şekilde el sallar. "Seni de görmek güzel, Adly."

Reid biraz çekinir. Omuzlarını silker. "Babam. Nasıl olduğunu bilirsin. Yapmak zorundayım..."

Kız, Reid'in omzuna yumruk atar. Benim istediğim kadar sert olmasa da, nazik de değildir. "Utanmalısın. Biraz cesaretin olsun."

Dikkatini tekrar bana çevirir. "Bunun için vaktimiz yok. Gidelim." Elimi tutar ve beni lobiden geçerek, annem ve düğün organizatörünün bizi beklediği salona doğru çeker.

Tamamen kafam karışık.

Bunun üzerine bir sürü başka duygu da ekleniyor. Öncelikle, Reid'in yeniden alevlendirdiği duygular. Bir de hayal kırıklığı, çünkü görünüşe göre o pisliği düğünden kovamayacağım. Sonra, annemin yanında olmak ve ona destek olmak için endişeleniyorum, çünkü onun zaten gözyaşlarına boğulduğunu görebiliyorum. Ve bitkinim, çünkü bir

Son iki dakikada bir sürü boktan şey oldu. Aslında son yirmi dakikada. Eğer olayları gerçekten perspektifine oturtmak gerekirse, son birkaç ayda.

Oh, ve kızgın. Adly'ye karşı, ki bu biraz şaşırtıcı. Ama hadi ama. Neden kardeşim -bundan sonra ona sonsuza kadar böyle hitap edeceğim- düşmanı kucaklıyor? Tabii ki onun düşman olduğunu *bilmiyor*, ama kardeşler arasında bir tür psişik bağ olması gerekmez mi?

Ve az önce olanlar konusunda, özellikle de kız kardeşimin Sebastian'ın ismine "onun" eklemesini, kafamın tamamen karıştığını söylemiş miydim?

Tören dışındaki hiçbir telaştan habersiz olan düğün organizatörü, annemin yanındaki yeri işaret ediyor, bana sert bir bakış atıyor ve yüksek sesle fısıldıyor. "Sen. Buraya. Adly." Önündeki yeri işaret ediyor. "Buraya."

Adly, yerine geçebilmek için elimi bırakmaya çalışıyor ve ben bunun doğru zaman olmadığını, tüm bunların daha sonraya bırakılması gerektiğini biliyorum, ama bazen dürtüsel davranırım ve onun eline sanki bir can simidiymiş gibi tutunuyorum.

Bana bakar, kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırır.

Başlayabileceğim o kadar çok yer var ki. Ağzım benim için karar veriyor. "O barmen kim?"

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir. "Reid mi?"

"Evet. Barmen. Spice kulübünden. Neden burada?"

"Oh, o barmen değil. Kulübün sahibi. O benim kuzenim." Gülümsemesi geri geliyor. "*Bizim* kuzenimiz. Aileye hoş geldin!"

Ve birdenbire hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyorum: "kuzenim"le neredeyse sevişmek üzere olmam mı, yoksa hala bunu çok istemem mi?

BÖLÜM SEKİZ

REID

"Kime benzediğini biliyor musun?" Alex yanımdaki sandalyeye oturur. Düşüne iki saat geç kalmıştır, ama benim gibi yükümlülükleri yoktur. Gelmesine şaşırdım.

Kimin hakkında konuştuğunu sormama gerek yok. Muhtemelen benim bakışlarımı takip etmiştir. Emmalina'nın burada olduğunu fark ettiğimden beri ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Onun kim olduğunu fark ettiğimden beri.

Kuzenler. Biz lanet olası kuzenleriz.

Bar açılır açılmaz şampanyayı bırakıp son viskimi içiyorum. "O da aynı kişi."

"Menüdeki her şeyi sipariş eden kızıl saçlı mı?" Kardeşim pisliğin teki olduğu için gülüyor. "Siktir."

O tüm hikayeyi bilmiyor. Genelde yattığım kişileri anlatmam. Sikişip ima ederim belki. Sikişip ima ederim.

Alex o gece kulüpte olmasaydı Emmalina hakkında tek kelime bile etmezdi. Sonuçta onu bana o gösterdi. Ben onu görmeden önce değil, ama önemli olan benim kiminle çıktığımı biliyordu ve ertesi gün benimle dalga geçtiğinde ona bir şey vermek zorunda kaldım.

Bu yüzden işlerin olması gerektiği gibi gittiğini ima ettim. Gidebileceği gibi gittiğini. Sabah onu bıraktığımı ve oda servisinden bir sürü şey sipariş ettiğini söyledim, bu muhtemelen onun bilmesi gerekenden fazlasıydı, ama sinirliydim ve içimi dökmem gerekiyordu.

Etkilendim de.

Ama çoğunlukla kızgındım. Faturayı ödeyemeyecek durumda değildim. Mesele prensipti. Beni sanki bir tür kötü adammışım gibi cezalandırmak istemesiydi. Ben kötü adam değildim. Asil davranmıştım. Onun bunu görememesi benim sorunum değildi.

"Bunun olasılığı nedir?" Alex sakalını okşadı. Sakalı benimki kadar koyu renkti, ama benimki sadece kirli sakalken, onunki daha gürdü. Bunun kendisini daha erkek yaptığını söylemeyi severdi. Bence bu onu daha çok maymun yapıyordu. "Sence Samuel sana kasten tuzak kurdu mu?"

"Emin değilim."

Bu günün sorusu bu. Ama bunun nasıl ve neden böyle olduğunu anlayamıyorum. Amcam kızılara ilgi duyduğumu bilmiyor. Beni tuzağa düşürse ne kazanacaktı ki? Benimle kişisel bir sorunu yok. En azından şimdilik. Genelde sorun çıkaran ya da sorun çıkarmak için başkalarını gönderen babamdır.

Benim gibi insanlar. Bugün, ortalığı karıştıran benim. "Ama o çok seksi. Anlıyorum."

Alex'e baktığımda, onun da benim bütün gün yaptığım gibi hala ona bakmakta olduğunu görüyorum. Onun bir hamle yapmasından çok endişelenmiyorum — Hunter, artıkları silip süpürmenin havalı olduğunu düşünen kardeşim — ama yine de tatlı çatalımla gözlerini oyma isteği duyuyorum.

Yine kıkırdarak dikkatini bana çeviriyor. "Kuzenimizi becerdin. Sen bir kuzen beceren adamsın."

"Benden iki yaş büyüksün ama hala on iki yaş daha az olgusun."

Hakaretini umursamadan omuz silkiyor. "Babamın peşinden köpek tasmaıyla dolaşan bir çocuk gibi olan ben değilim."

Ne demek istediğini anlamamışım gibi, yanımda oturan kadına başını salladı. Kadın telefonundan kafasını kaldırıncaya ona gülümsedi. "Merhaba, Francesca."

"Merhaba, Alex." Bu sert karşılama, onların geçmişini merak etmeme neden oluyor. Birbirlerini tanıdıklarını bile bilmiyordum.

Bana döndüğünde, sesi daha nazik. "Gidip kendimi toparlayacağım. Benim için burada kalmaya gerek yok."

"İyi deneme." Beni o kadar kolay başından savamaz. Hâlâ burada olmamın ana nedeni o. Aksi takdirde, törene katılır, Holt'a nefret ettiğı babasının cenazesinde yer aldığı için takılır ve bir saat önce buradan ayrılırdım.

En azından kendime böyle bir bahane uyduruyorum. Hâlâ burada olmamın asıl nedeni, belli ki kıvrımlı vücutlu kızıl saçlı birisi olabilir.

Bakışlarım, bütün gün boyunca defalarca yaptığı gibi, kendiliğinden ona geri dönüyor. Onun yasak bölge olması önemli değil, şimdi her zamankinden daha fazla. Hayatımda bu tür bir dramaya ihtiyacım olmaması önemli değil. Onun savunmasız, naif bir çocuk olması önemli değil

—tabii ki, vücudunda çocukça bir yan yok ve benim vücudumda çok yetişkin tepkiler uyandırıyor—yapamıyorum. Bakmayı bırakamıyorum.

"Onun planı ne ki?"

Alex'in benim baktığım kadına değil, tuvalete doğru yürüyen Francesca'ya baktığını fark etmem biraz zaman aldı.

Kahretsin, ona göz kulak olacaktım. "Emin değilim. Onu benim için izler misin?"

Alex cevap veremeden, sert bir el omzuma kondurdu.

Başımı kaldırıp Holt'a bakıyorum. Sadece randevuma odaklanmayı unutmakla kalmamış, Holt'un düğün töreninden ayrıldığını, hatta odanın bizim tarafına geldiğini de fark etmemişim.

"Selam." Onu kucaklamak için ayağa kalktım, o da bana kucak vermeden önce beni azarladı.

"Ne oluyor dostum?" Francesca'nın boş koltuğuna doğru başını salladı.

Bütün bu zaman boyunca *beni* izlediğini ve bana bunu söylemek için bir fırsat beklediğini fark ettim. Şansıma, üvey kız kardeşine sarkıntılık ettiğimi görmüş ve bunun için de beni azarlayacak.

Her iki durumda da bunu hak etmediğimi söyleyemem.

Nasıl tepki vereceğime karar veremeden, Holt'a benim kadar sıcak davranmayan Alex ayağa kalkıp araya girdi. "Bunny'lerle takılabilen tek kişi baban değil. Bu kızların özelliği bu. Herkese takılma eğilimindedirler."

Demek Alex onu bu şekilde tanıyor.

Babam bugün Francesca'yı düğüne götüreceğimi söylediğinde, bana sadece onun Samuel'in eski sevgilisi olduğunu söylemişti. Onun bir hayran olduğunu fark etmemiştim. Bastian Bunnies, bazen böyle adlandırılırlar — çoğunlukla babamın nesli tarafından — sadece Sebastian ile bir ilişki kurarak para ve statü peşindedirler. Genelde bizim evleneceğimiz türden kadınlar değildirler. Onlar bizim yanımda yattığımız kadınlardır.

Bunnies'leri bilmediğimden değil. Birçoğu kulüpte bana asılır, ama çoğu benim bir geceden fazlasına uygun olmadığını öğrenmiştir, ki bu onların aradığı türden bir şey değildir.

Ve bunu saygıyla karşılıyorum. Kadınların ya da erkeklerin ne istediklerini bilmeleri ve bunu elde etmek için her türlü yolu kullanmaları yanlış bir şey değil. Ben de kulübüm için kendimden bir şeyler feda ettim ve etmeye devam ediyorum. Ruhumun bir parçalarını, ki bu fiziksel bir eylem karşılığında fayda elde etmekten çok daha kötü bir şey.

"Reid'in kiminle birlikte olduğu umurumda değil. İsteddiği tüm tavşanları becerebilir, yeter ki babamın düğününe babamın birlikte olduğu birini getirmesin." Holt, az önce söylediği şeyden hoşlanmamış gibi yüzünü buruşturur. "Ve onlara tavşan deme lan. Bu, senin için bile aşağılayıcı."

"Şu haline bak, Tavşan çevresinden çıkalı ne oldu, birkaç ay mı? Birdenbire herkesten üstün oldun." Alex, sanki benim de ona katılıp alay edeceğimi düşünüyormuş gibi bana dirsek atar.

Ama drama yaratmak için gönderilmiş olsam da, aslında bunu başlatmakla ilgilenmiyorum. "Hey." Ellerimi dur işareti gibi aralarına kaldırdım. "Holt haklı, onlara Tavşanlar dememeliyiz. Ve bugün onunla gelmem çok kötü oldu. Özellikle de onunla çıkmadığımı hepimiz bildiğimiz için."

Alex gözlerini devirdi. Genelde babamız konusunda aynı tarafta oluruz, ama babamın bunu duyup duymayacağını merak etmeden edemiyorum.

bunu duyacak mı diye merak ediyorum.

Onu görmezden gelerek Holt'a sesleniyorum. "Ama iki saattir buradayız ve hiçbir şey olmadı. Gerçekten onun olay çıkmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Görünüşe göre tavrını korumak istiyor, ama tartışmıyor. "Sanırım Reynard seni bu işe soktu? Onun ayakçısı olmayı bırakıp..."

Babamla olan ilişkiyi daha fazla eleştirmek istemediğim için sözünü kestim. "Sen zaten güven fonuna sahipsin, özgür ve temiz, ve sonunda babanı terk ettiğinde ona erişimin vardı, o yüzden belki de vermek üzere olduğun nasihatleri bir kenara bırakmalısın."

Bir an ifadesini korudu, sonra içini çekti. "Sadece seni düşünüyorum dostum. Artık diğer taraftayım. Özgürlük özgürlüktür."

"Yüz milyon dolarlık banka hesabıyla özgürlük özgürlüktür." Aile bağlarını koparmanın nasıl bir his olduğunu konuşmak istemediğim için tekrar elimi kaldırdım. Bunu zaten çok net bir şekilde hayal edebiliyorum ve şu anda benim için bir seçenek değil.

"Haklısın, haklısın. Benim maddi güvencem var. Bu aynı şey değil." Bu konuda daha fazla şey söylemek istediğini anlayabiliyorum. Dinini yeni bulan bir günahkar gibi, ama bunun uygun bir zaman olmadığını fark ediyor gibi görünüyor. "Sadece babamın seks oyuncağına bakıcılık yapmak zorunda olduğun için biraz sinirliyim. Reynard onun burada olmasını istiyorsa, onu kendisi getirmeliydi."

"Ne kadar makul bir öneri," diyor Alex alaycı bir tonla. "Babamın davetiyesi postada kaybolmuş gibi görünüyor."

Kardeşıme sert bir bakış atıyorum. Tanrı'nın yeşil dünyasında kimse Samuel'in bugün kardeşini davet etmesini beklemiyordu. Soyadları yüzünden zaten kamuoyunda çok fazla yer paylaşmak zorundalar. İkisi de bunu kasten yapmıyor.

Holt, yarı yürekli bir omuz silkmeye kollarını açar. "Mesele şu ki, bu bizim kavgamız değil."

"O zaman neden Reid'i bu konuda eleştiriyorsun?" Alex bazen hedefi ıskalar, ama isabet ettiğinde çok sert vurur.

Holt birkaç saniye boyunca cevap veremedi. "Şu anda nerede? Tuvalette mi?"

Yüzde yüz emin olmadığım için, Alex'in başını sallamasını bekledikten sonra "Evet" diyorum.

"Ne yapabileceği hakkında bir fikrin var mı? Tatlılar çoktan servis edildi. Fotoğraflar çekildi. Bir olay çıkararak ne kazanabilir ki?" Holt, en kötü senaryoları hayal ederken gözlerini kısar.

Onun hayal ettiklerini hayal etmeye çalışıyorum — mahvolmuş bir düğün pastası, gelinlik üzerine atılmış kırmızı boya. İçeri girerken zaten metal dedektörden geçmek zorunda kaldık, yani o küçük çantasında bıçak saklamıyor.

"Ne önemi var ki?"

Alex'in durumu yatıştırmaya mı çalışıyor, yoksa daha da kızıştırmaya mı çalışıyor, emin değilim. Bazen onun babam için benden daha iyi bir piyon olacağını düşünüyorum.

Ama sonra devam ediyor. "Az önce bunun bizim kavgamız olmadığını söyledin. Neden olanları denetliyoruz? İkisi de yetişkin. Giulia da yetişkin. Sammy amcanın ondan önce başka kadınlarla yattığını biliyor olmalı. Ayrılığı onurlu bir şekilde halletmediyse, bu onun suçu. Francesca'nın gitmesini istiyorsa, güvenlik ekibi onu dışarı çıkarabilir. Belli ki onu bir tehdit olarak görmüyor. Muhtemelen sadece ona evlilik yüzüğünün onu caydırmadığını göstermek istiyor. Varlığı bile bu mesajı veriyor. Bin dolar bahse girerim ki tüm planı bu."

Holt ve ben birbirimize bakışıyoruz. Alex'in mantıklı davranmasından benim kadar rahatsız olup olmadığını merak ediyorum.

"Yani olanları olduğu gibi mi bırakacağız?" diye soruyorum.

Holt isteksizce başını sallar. "Sanırım bebek bakıcılığı görevinden kurtuldun."

"Sen de endişeli oğul rolünü bırakabilirsin," diyorum. "Sana yakışmıyor."

Holt, sanki ateşkesten vazgeçmek için bir neden bulmuş gibi başını yana eğiyor. "Benim endişelendiğim Giulia. Düğün gününde babamın saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalmamalı."

Bu ilginç bir tutum değişikliği. Holt ile babasının nişanını en son konuştuğumda, Holt bu konuda pek mutlu değildi. Ayrıca, tahmin ettiğim kadar bu konuyla ilgilenmiyordu, muhtemelen hayatında Brystin Shaw'ın varlığı yüzündendi. En son baktığımda, Brystin Shaw büyükbaba Irving'i etkiliyordu. Sonra Holt, SNC'deki CEO pozisyonunu mahvetti ve Samuel, onun kovulmasını engellemek için hiçbir şey yapmadı. Babasının hayatı hakkındaki görüşlerinin genel olarak değişmiş olması şaşırtıcı değil.

"Babanın sorunları artık onun sorunları. Evet dediğinde bunu kabul etti," diyor Alex ve bir kez olsun, gerçekten beni sakinleştirmeye çalıştığını düşünüyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu işe yarıyor gibi görünüyor. "O kabul etti. Ben ise etmedim."

"O zaman endişelenecek bir şey yok." Francesca'nın sorun yaratmayacağından emin değilim, ama bu Holt'un sorunu olmak zorunda değil.

Daha doğrusu, Holt'un sorunu olmak istemiyorum.

"Tamam. Tabii." Sesinden emin değil gibi geliyor, ama kabullenmiş gibi de geliyor. "Ama Alex sorun çıkarırsa, ondan o bin doları alacağım."

Güzel. Öyleyse anlaştık. İstersem gidebilirim.

Bu da demek oluyor ki, kalıp dikkatimi yine de sürekli başka yerlere kaydıran şeye adayabilirim. "Demek onu seviyorsun? Giulia'yı?"

Dürüst olacağım, onun yeni aile durumu hakkında ne düşündüğü veya hissettiği umurumda değil. En azından üvey annesi söz konusu olduğunda. Üvey annesinin kızı hakkında merakımla çok meşgulüm, evet, ben buna merak diyorum.

"Aslında seviyorum. Kararlı bir kız."

"Kararlı. Bu iyi." Mümkün olduğunca rahat bir şekilde konuyu değiştiriyorum. "Ve görünüşe göre bu anlaşma ile yeni bir kız kardeşin de oldu."

"Evet, bize kız kardeşinden bahset."

Lanet olası Alex. Hâlâ burada olduğunu unutmuşum.

"Lina mı?" Holt kaşlarını kaldırır. "O artık *benim* kardeşim, seni aptal. Aklına bir şey gelmesin."

"Kan bağı falan yok ki." Alex, Alex olduğu için onun yönüne bakar ve takdirle bir ıslık çalar. "O kadar seksi bir poposu olan

Sebastian kadını tanımıyorum."

Holt, Alex'in kafasını masaya vurmak istiyor gibi görünüyor ve onu anlıyorum, hatta ben ondan önce davranabilirim gibi hissediyorum.

Elimin tersiyle koluna vurmakla yetiniyorum. "Kapa çeneni, pislik."

O yüzünü buruşturuyor ve ben Holt'a dönüyorum. "Onu takma. Seninle dalga geçiyor. Kimse kız kardeşine asılmıyor. Üvey kız kardeşine," diye açıklığa kavuşturuyorum, çünkü onunla yatmamış olsam ve yatmaya niyetim olmasa da, bu konuyu netleştirmek önemli görünüyor.

Sonra, kendimi tutamadığım için... "Adı Lina mı dedin?" Emmalina'dan daha uygun. Daha az iddialı.

"Bir şeyin kısaltması, ama o isimle anılıyor. İyi bir çocuk. Genç. Hâlâ kendini keşfediyor."

Konuşmaya pek yardımcı olmayacağı için, onun *çok* genç olmadığını belirtmemeyi başardım.

Ama dediğim gibi, Alex bir pislik. "Yasal yaşta, değil mi?"

Holt'un gözleri bir kez daha parladı. "Ona dokunamazsın Alex. Yasa ne derse desin. Ona dokunursan benimle uğraşırsın."

Sonunda Alex numarasını bırakır. "Sadece dalga geçiyorum, pislik. Kuzenimle yatmak istemiyorum. Ona bir kez bile baksam baban taşaklarımı koparır."

Son cümlesinin bana yönelik olduğuna şüphe yok. İhtiyacım olmayan kardeşçe bir uyarı. Aile üyesi olmadan önce bile, o benim için yasaktı. Aksi takdirde, o gece onunla yatmış olurdum. İstemediğimden değil. *Gerçekten* çok istiyordum.

Hâlâ istiyorum.

Ama kendimi kontrol etmeyi biliyorum. Son üç aydır onu düşünmemeye çalıştım. Telefonumda kayıtlı olmasına rağmen numarasını hiç aramadım. Artık onu kafamdan da uzak tutabiliyorum. Gözlerim onu ne kadar çok arasalar da. Ben irade gücünün tanımıyım.

Bu yüzden Lina hakkında uyarıya ihtiyacım yok.

Holt, Alex'in ilgisizliğini hala şüpheyile karşılıyor gibi görünüyor. "Babam gelmeden önce seni hadım ederim. Dediğim gibi, o iyi bir insan. Bizim gibi değil."

İyi bir insan ve şimdi de Sebastian ailesinin bir üyesi. Bu ne kadar sürecektir merak ediyorum.

Ve neden birdenbire onu ilk mahveden kişi olmak gibi bir dürtü duyuyorum?

Hayır, hayır. Hayır. Ben kulübe odaklandım. Hedeflerime tek bir amaçla odaklandım. Bağlanmak yok. Dikkatimi dağıtacak şeyler yok. Hayatımda mahvetmek için yer yok.

Bu sefer ona baktığımda, o da bana bakıyordu. Gözlerimiz buluştu ve yanakları pembeleşti, birdenbire Ağustos ayındaki o geceye geri döndüm. Neredeyse çıplak halde, dilimin altında kıvranıyordu. Tüm vücudu zevkten kızarmıştı...

Lanet olsun, bu gördüğüm en seksi şeydi.

Ama hafıza insanı yanıltır. Değişir, dönüşür ve gerçek durumdan daha büyük bir izlenim bırakır. Bugüne kadar, onu olduğundan daha fazla abarttığıma emindim çünkü o geceyi her düşündüğümde, sikim sertleşir ve içim pişmanlıkla dolardı, ve ben kaçırılmış fırsatlara, hele ki hafıza pornosuna mastürbasyon yapan türden bir adam değilim. Pişmanlık duyacak kadar umursayan bir adam değilim. Bu zihnin bir oyunu olmalıydı. Hiçbir kadın, kafamda bedavaya yaşayan kadın kadar seksi olamazdı.

Sonra bugün ortaya çıktı, her kıvrımını ortaya çıkaran şampanya rengi bir elbise ve saçlarını öne çıkaran kırmızı rujla, ve tek düşünebildiğim şey, hafızamın ona haksızlık ettiği idi. O sadece seksi değil, büyüleyici. O kadar nefes kesici ki, kalbim atmaya unutuyor. Kafam onun sadece bir yük olduğunu unutuyor. Gözlerim başka bir yere bakmayı unutuyor. Sözde demir gibi iradem sallanıyor.

Sonra Lina bakışlarını benden ilk önce çekiyor.

Onun bakışlarını takip ediyorum ve Alex'in yanından sıyrılıp kuzenimin koluna asılan Giulia'nın genç versiyonuna bakıyorum. "Holt, neden beni bu lezzetli görünümlü şeyle tanıştırmadın?" diye soruyor.

"Aslında az önce yeğeninden bahsediyorduk." Gözleri, omzuna koyduğu eline kayıyor, ama iyi niyetli davranıp bunu görmezden geliyor. "Bu kuzenim Reid. Angela artık üvey teyzem, sanırım."

"Memnun oldum," diyorum, Lina'nın hâlâ izleyip izlemediğini merak ederek.

Umursamamam gerektiğini biliyorum.

"Memnun oldum." Angela, elini bana uzatırken neredeyse mırıldanıyor. Giulia bana zengin bir koca aradığı izlenimini hiç vermedi, ama kardeşi kendi Sebastian'ını arıyor gibi görünüyor. "Sevgili Lina'm hakkında ne diyordun?"

"Henüz onunla tanışma fırsatım olmadı." Yalan, düşünmeden, ağzımdan kolayca dökülüyor.

Alex başını eğdi, görünüşe göre ciddi bir ifade takınmak için çaba gösteriyordu. "Giulia ile de tanışmadım, bu arada."

"Öyle mi?" Holt'u bırakıp kolunu benim koluma doladı. Her ne kadar benim uzak durmayı tercih ettiğim kadınlardan biri olduğuna emin olsam da - sadece statüm ve paramla ilgilenen türden - yanıma yaklaşmasına izin verdim, çünkü bir sonraki sözlerini tahmin edebiliyordum. "Tanıştırmak için mükemmel kişiyle tanışmış olman ne kadar şanslı, değil mi? Seni hemen götürebilirim."

Bu kötü bir fikir. En kötüsü. Beni bir sürü belaya sokabilecek türden bir fikir.

Öte yandan, Lina bana borçlu. En azından bir açıklama borçlu. Kredi kartımı kullanmak için. Tamamen yabancı birine bekaretini vermek istemek için. Neden beni seçtiği için.

Ve hala tüm bunların bir dolandırıcılık olma ihtimali var. Samuel ile yakınsa, belki de benim Francesca ile buraya gönderilip onunla dalga geçmem gibi, o da benimle dalga geçmek için gönderilmiştir.

Bu durumda, bu başarısız iradeyle ilgili değil. Bir mesaj vermekle ilgili.

"Çok isterim, Angela. Teşekkürler."

Hayır, Lina Quinn hakkında herhangi bir uyarıya ihtiyacım yok.

Ama belki de birinin Lina Quinn'e benim hakkımda uyarıda bulunması gerekir.

BÖLÜM DOKUZ

REID

A ngela beni resepsiyon alanının etrafından dolaştırarak, yol boyunca Romano ailesinin geçmişini kısaca anlatıyor. Giulia ve Angela, aralarında on bir yaş fark olan ve bu süre içinde birkaç kez düşük yapılan, görünüşe göre tek çocuklu bir ailenin iki çocuğu. İtalya ve Amerika Birleşik Devletleri çifte vatandaşı olan kardeşler, çoğunlukla Brooklyn'de yaşıyor ama yazlarını İtalya'nın Floransa kentinde, Nonna'larının ölümüne kadar onunla geçiriyorlar...

Sözler, sözler, sözler. Bla, bla, bla.

Sıkılıyorum ve Lina'nın bana mı, Angela'ya mı, yoksa ikimize mi bakışlar attığını fark edince dinlemeyi bırakıyorum. Her neyse, tarih dersinden daha ilginç.

Angela Lina hakkında konuşmaya başlayana kadar, o noktada ben oldukça dikkatli bir şekilde dinliyorum. "Görünüşe göre artık aile için çalışacak. Adly, SNC'de bir pozisyon ayarlıyor, ama bana sorarsan Lina kurumsal dünyaya uygun değil. Yan dalı sanattı — Lina her zaman aptalca el işleri yapardı. Geçimini sağlayacak hiçbir şey yapmıyordu, bu yüzden ana dalında işletme okuduğunu biliyorum, ama artık Giulia onu destekleyebilecek durumda..."

Cümleyi açık bırakıyor, gerisini benim tamamlamamı bekliyor. Bedavacı hayat, Sebastian ailesinin tarzı değil. Tüm

torunların Sebastian şirketlerinden birinde, ya Industrial Corp ya da News'te çalışması bekleniyor. En azından, otuz altı yaşına geldiğimizde her birimize ait olan yüz milyonluk tröst fonu kullanılabilir hale gelene kadar. Büyükbaba Irving'in ölümünden sonra bize kalan hisseleri görmek istiyorsak, bu parayı bir şekilde aile işine yatırmamız teşvik ediliyor. Holt, gerekli yaşa ulaşan ve ayrılan ilk torun. Bunun nasıl sonuçlanacağı hepimizin ilgisini çekecek.

Elbette, evde oturan eşler de var, ama hepsi kanepede oturup bonbon yerken, 20 bin metrekarelik yaşam alanları ücretli personel tarafından temizlenmiyor. Sosyal etkinlikler, hayır işleri ve filantropi çalışmaları var. Bu gerçek bir iş. Tutku projeleri için yer yok.

Bu yüzden, otuz bir yaşında bir gece kulübü açmaya karar verdiğimde yaratıcı olmak zorunda kaldım. Anlaşmalar yapıldı. Ruhumu sattım. İki yıldır açık ve başarılı bir şekilde çalışıyor, bu benim tüm hayatım.

Demek istediğim, Angela'nın tarif ettiği türden bir hayat Sebastians için mümkün değil. Evet, çok zenginiz, ama biz Amerikan kraliyet ailesiyiz. Yollarımız doğduğumuzda çizilmiş. Lina destek görmek istiyorsa – ya da Angela, çünkü eminim ki yeğenine çizdiği gelecekle aynı geleceği kendisi de istiyor – Bunny olmak onun için daha iyi olur.

Bu düşünce beni ürpertir. Lina'yı, faturalarını ödemek isteyen herkese verilen bir hayran olarak hayal etmek, beni açıklayamadığım bir şekilde rahatsız ediyor. Muhtemelen, hala bakire olmasıyla ilgili. Eğer hiç bakire olmamışsa. Ya da belki de "sadece bir çocuk" olmasıyla ilgili, ancak on sekiz yaşındaki Bunny'ler de var. Her neyse. Neden böyle hissettiğimi sorgulamıyorum. Öyle hissediyorum işte.

Angela ise...

Onu ilk kez gerçekten dikkatle inceliyorum, yüz hatlarını ve ince vücudunu gözlemliyorum. Çekici bir kadın. Onunla yatardım. Şu anda bana çekici gelmiyor, ama başka koşullar altında çekici gelirdi. Onun dolgun dudaklarına her baktığımda, neredeyse aynı dudaklara sahip başka birini düşünmeseydim.

"...Giulia artık orada yaşamayacağı için kahverengi taş ev," diyor taklitçi ağız, ama teknik olarak Angela'nın yeğeninden önce o evin sahibi olduğunu sanıyorum, "bu yüzden Lina ve Denny birlikte orada yaşayacaklar, ben de bir blok ötedeyim."

Lina'nın adını başka biriyle birlikte duyduğumda, yine dalmış olduğumu fark ettim. *Denny?* Bu isim tanıdık geliyor. *Kim bu adam?*

Soru dilimin ucunda - *küfür* etmemek için küfür kelimesini çıkardım, çünkü küfür etmek sanki umursuyormuşum gibi gösterir, ki umursamıyorum - ama soruyu soramadan, daha önce resmi olarak evlendikleri yerde konuklarla sohbet eden yeni evlilerin önünde duruyoruz.

Angela, Holt'un omzuna yaslandığı gibi benim omzuma yaslanıyor. "Seninle henüz tanışmadığını söyleyen Sebastian'lardan birini buldum."

Onun alt metnindeki *hak iddia etmesini* hayal ettiğimi sanmıyorum. Kime ait olduğum konusunda onun söz hakkı olduğunu düşünmek komik. Benim bile söz hakkım olduğundan emin değilim. "Reid," diyorum, Giulia'ya elimi uzatarak. "Tebrikler ve kulübe hoş geldin."

Samuel, karısını koruyucu bir şekilde koluna dolayarak ona doğru eğilir. "Reynard'ın en küçüğü." Sesindeki nefret açıkça bellidir. Fısıldamaya bile çalışmaz. "Bugün seni görmeyi beklemiyordum. Üstelik bir randevun da var gibi görünüyor. Artık yalnız mısın?"

Drama yaratmak istemediğimi söylediğim sözleri geri alıyorum. Holt'a hitap ederken ciddiydim. Amcamın keskin gözlerine bakarken ise pek ciddi değildim.

"Aslında şu anda Angela ile birlikteyim." Bu kadını kullanmak da fena olmaz. "Sence...?"

"Kesinlikle öyle derim." Neredeyse parıldıyor. Lina ise ters ters bakıyor.

Bizim sağımızda, birkaç adım geride, o gece kulüpte birlikte olduğu adamla duruyor. Sadece arkadaşı olduğunu söylediği adam. Bu Denny olmalı.

Kuzenim Steele onlara uygunsuz bir hikaye anlatıyor, Lina sadece dinliyormuş gibi yapıyor, hikaye onun kız arkadaşının bir keresinde masasının altında saklandığı bir olayla ilgili gibi görünüyor.

İş toplantısı falan mı? Tüm detayları yakalamak ve aynı zamanda kendi sohbetime odaklanmak zor, ama Lina'nın farkında olmamak elde değil.

Onun da beni fark ettiğini fark etmemek elde değil.

Sırtıma atılan bir tokat, tüm dikkatimi tekrar şu anki durumuma çeviriyor. "Bu çocuk aile bağlarını anlıyor. Kardeşlerin veya pislik babandan farklı olarak."

"Merhaba, büyükbaba."

Angela beni bırakıyor, böylece yaşlı adama sarılabiliyorum.

"Bu yüzden şu anda en sevdiğim sensin," diye devam ediyor.

Bunu herkese söylüyor. İnanılmaz bir şekilde, ben de bunun her zaman doğru olduğunu düşünüyorum.

"Alex de burada." Etrafıma bakıyorum, Francesca'yı tamamen unutmak konusunda konuştuğumuz halde, hâlâ onu gözetlemeye devam edip etmediğini merak ediyorum. "Babam ise..." Amcama yan gözle bakıyorum. "Davet edildiğinden emin değilim."

"Saçma. Aile etkinlikleri benim soyadımı taşıyan herkese açıktır."

Büyükbaba Irving tanıdığım en zeki adamdır. Yaşlılığında yumuşak başlıdır, özellikle de miraslarını güven fonu şeklinde alan torunlarına karşı. Ancak oğullarına karşı demir yumruklu biridir, vasiyetini her an değiştirebilir ve bunu sık sık yapacağıyla tehdit eder.

Bu yüzden, aile etkinliklerinin herkese açık olduğunu söylediğinde, oğulları arasındaki husumeti görmezden gelmiyor, Samuel'i bunun için azarlıyor.

"Bunu babana da söyle." Tamam, babamı da azarlıyorsun. Ne şanslıyım ki haberci ben oldum.

"En azından bir hediye gönderdi. Ve selamlarını gönderdi." Alex, birdenbire ortaya çıkarak büyükbabamın diğer tarafına yaklaşır. "Selam, dede."

Alex, sarılırken gözlerime bakıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Francesca'yı bir hediye olarak nitelemek, ondan bile olsa kışkırtıcı bir ifade. Bir kez daha, neden benim yerime babamın uşağı o değil diye merak ediyorum.

"Hediyeler, bir erkeğin zamanının yerini tutmaz," diyor Irving dedem.

"Hepiniz, paranın satın alabileceği şeylerle doğanın niyetinin ötesinde şımartılmışsınız."

Zaman, birbirinize verebileceğiniz tek değerli şeydir."

Kardeşim ve ben büyükbabamın öğütlerine aynı anda başımızı sallıyoruz. "Babama mutlaka söyleyeceğiz," diyor Alex.

Tamam. Elbette. Öyle yapacağız.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda tek düşünebildiğim şey, Lina'nın bu mesafeden odanın diğer ucundan gördüğümde daha da muhteşem olduğu.

Grubumdaki erkekler arasında garip bir sessizlik hakim olduğunda, babamın "hediyesi"nin bize katıldığını fark ettim. Alex ortaya çıktığında onun yakınlarda olduğunu tahmin etmeliydim.

"Gittiğini sanmıştım." Francesca bana yanaşır, Angela hala karşı omzumda bir ceket gibi asılı durmasına aldırmadan. "Samuel," der başını sallayarak.

Amcamın dudakları sıkışır, çenesi gerilir.

Francesca, amcamın cevap vermemesine rağmen soğukkanlılığını korur. Gözünü bile kırpmadan Giulia'ya elini uzatır. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Francesca. Bu arada kıyafetin çok güzel. Pantolonlu takım elbiseyi pek çok kadın giyemez."

"Teşekkürler. Çok nazıksın." Francesca'nın eli hala elindeyken, Giulia gözleriyle erkeklere dikkat çeker. "Neden bu kadar garip davranıyorlar? Sanırım sen onun eski sevgilisisin?"

Francesca başını sallar. "Erkekler bizim onları asla unutamayacağımızı düşünüyorlar, değil mi?"

"Ya da birbirimizin varlığından tehdit hissedeceğimizi."

"Altın yüzük takıyorsun. Neden kendini tehdit altında hissedeceksin ki?"

"Aslında platin, ama aynen öyle."

Gölge mi? Tam emin değilim. Alex'e bir bakış, onun da emin olmadığını gösteriyor.

Giulia kocasına bakıyor. "Senin burada görünmen onu çok korkutmuş gibi görünüyor, değil mi?"

"Varlığımı bile kabul etmiyor."

Kişisel saldırı, Samuel'i şaşkın sessizliğinden çıkarır. "Sadece şaşırmış, hepsi bu. Evet, Giulia, Francesca ve ben geçmişte çıkmıştık."

"Yakın geçmişte," diye açıklıyor Francesca.

"Yakın geçmiş olduğu oldukça açık," diye araya giriyor Angela.

Giulia sonunda rakibi olmayan rakibinin elini bırakır ve kocasının koluna hafifçe vurur. "Francesca'yı dans pistine çıkar, hayatım. Eski günlerin hatrına."

Samuel bunun bir test olabileceğinden korkuyor gibi görünüyor. Öyle olmadığına emin değilim.

"Buna gerek yok, değil mi? Francesca ve ben zaten aramızı düzelttik." Eski karısına destek olması için bakar.

Eski karısı dudaklarını büküyor. "Öyle miydi peki?" Üç kadın birbirlerine bakışıyor.

"Git," diye ısrar eder Giulia, kocasını hafifçe iterek. "Benim için. Herkese yeni karının ilişkisinde ne kadar güvende olduğunu göster."

Kahretsin. O çok iyi. Sebastian'ın iyi olduğu kadar iyi. Belki de fazla iyi.

"Ve gelin serbest olduğuna göre..." Büyükbaba yeni gelinine kolunu uzatır. "Yaşlı bir adamla dans etmek ister misin?"

Alex ve ben hayranlıkla iki çiftin dans pistine doğru ilerlemesini izleriz. "Sanırım bu işi hallettik," der.

Evet, garip bir şekilde, tatmin edici bir şekilde.

"Onu parmağında oynatıyor. O bir dahidir." Görünüşe göre Steele de bize katıldı.

O buradaysa, o zaman...

Gözlerim Lina'ya kayıyor. Ya da az önce durduğu yere, çünkü şimdi orası boş. Odayı tararken, onu dans pistinde "arkadaşıyla" birlikte buluyorum.

Bu beni neden bu kadar sinirlendiriyor?

Sadece bir dakika sonra, Angela bana yaslanarak, çalan büyük orkestra döneminden bir slow şarkıya eşlik ediyoruz.

"Amcanın eski sevgilisini kız kardeşimin düğününe mi getirdin?" diye soruyor, Giulia'nın olduğu kadar rahat olmadığına dair bir tonla, ya da öyleymiş gibi davranıyor.

"Savunmam olarak..." Ama savunmam yok. Ayrıca bir savunma uydurmaya da hiç niyetim yok. Özellikle de bizi belirli bir çiftte nazikçe yaklaştırmaya çalışırken. "Durum karmaşık."

"Eminim öyle olduğunu düşünüyorsundur."

Kadın yüzeysel bir tip gibi görünüyor, ama içten içe ablası kadar karmaşık bir hayatı olduğunu hissetmeye başlıyorum. "Touché. Sakıncası yoksa, ben..."

Cümlemi bitirmeme gerek kalmadı, çünkü o anda "kazara" Lina ve dans partnerine çarptım.

"Affedersiniz," diye bağıyorum, sanki bu kelimeyi sık sık kullanıyormuşum gibi. "Nereye gittiğimize dikkat etmiyordum. Çok özür dilerim."

Angela gülüyor. Lina gözlerini lazer silahları ateşleyecek kadar kısıyor.

"Bu sayede sana kuzenini tanıtma fırsatım oldu. Lina, bu —"

Onu kesiyorum. "Aslında, daha önce tanışmıştık. Şimdi fark ettim. Eşlerimizi değiştirebilir miyiz?" Lina'nın dans ettiği adama araya girme şansı tanımiyorum. Ya da bu konuda kimseye araya girme şansı tanımiyorum. "Teşekkürler. Çok nazıksınız."

"İzin vermiyorum. Ama ben veriyorum. Bu." Lina'nın itirazları görmezden gelinir.

Ve sonra teyzesi yerine o benim kollarımda. Tüm vücudunun kıvrımları ve sıcaklığı bana bastırıyor. Burnuma yumuşak portakal kokusu geliyor. Şeytani kırmızı dudakları somurtarak kıvrılıyor.

Siktir. Neden açıkça sinirliyken ağzı bu kadar öpülesi görünüyor?

"Rıza diye bir şey duydun mu?" Yine de, onu geride bıraktığımız ikisinden uzaklaştırırken geri çekilmiyor.

Onlara bir bakış atıyorum. Dans ederken konuşuyorlar, değişiklikten memnun görünüyorlar. "O da evet derdi. Erkekler birbirlerini anlar."

"*Benim* rızam." Ayakkabımın üzerine basıyor. Sanırım kasten. "Bana sormadın bile."

"Ah, hayır, sormadım. Reddedersen çok riskli olurdu."

"Aynen öyle." Ama o benim ritmime uyum sağladı, vücudu benimkiyle birleşti. "Hayır derdim. Açıkçası. Eğer düzgün bir insan gibi sorsaydın. Sadece olay çıkarmak istemiyorum, hepsi bu."

"Uh hm." Parmaklarım, onun çıplak sırtının yumuşak tenine değdiği yerde ateş gibi yanıyor. O gece beni nasıl tamamen tüketmedi?

O gece beni nasıl tamamen tüketmedi? Doğru olanı yapıp uzaklaşmak için gücü nereden buldum?

Gözleri benimkilerle buluştu ve hemen yanakları kızardı. Sanki benim düşündüğüm şeyleri düşünüyor gibiydi. En son bu kadar yakın olduğumuzda, ona yaptıklarımı. Yapmadıklarımı.

İlk gözlerini kaçıran o oldu. "Bu arada Samuel bizi izliyor. Artık kuzeniz, değil mi?"

Amcamın adı, onunla konuşmam gerektiğini hatırlatıyor, ancak bu ana kadar bunun farkında değildim. "Hepsi rol müydü?"

Gözleri tekrar benimkilere dönüyor, başı şaşkınlıkla geriye doğru çekiliyor. "Hepsi numara mıydı? O gece mi? Neden öyle olsun ki... Ben ne yapardım ki...?" Tepkisi o kadar karışık ve samimi ki, bana bir şey yapmak için gönderilmediğine ikna oluyorum.

Omuzlarımdaki gerginlik kaybolur.

Ama sonra ifadesi değişir. Sanki aklına bir fikir gelmiş gibi. "Evet. Aslında. Öyleydi."

"Öyleydi, değil mi?"

"Hepsi numaraydı. Her şey. Erkek arkadaşımınla kavga etmiştim. Onu kışkırtmaya çalışıyordum."

Onu çaldığım salak adama doğru başımı sallıyorum. "O adam mı?"

Senin erkek

arkadaşın

mı?" "Denny.

Evet."

"Şu anda seninle birlikte olmamdan rahatsız görünmüyor."

"Sonunda ona hiç söylemedim. Hiçbir şey olmadı. Ona ne söyleyecektim ki? Unutulabilir etkileşimlerde ısrar ettiğin için muhtemelen hatırlamıyorsundur. Ama hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey."

"Mm. Doğru. Hiçbir şey olmadı." Başımı eğiyorum. "Dilimde senin amının tadını bu kadar net hatırlamam garip."

"Bu... Yapamazsın. Kimse böyle şeyler söylemez..." Heyecanlandığında burnunun ucu bile kızarıyor.

"O zaman hala bakiresin, hissediyorum." Bu alçakça bir darbe, ama kendimi tutamıyorum. Bilmek ihtiyacım içgüdüsel ve derin.

Dudaklarını büzdü. "Hiç olmadım. O sadece rolün bir parçasıydı." Bir süre durdu. "Yani, tabii ki bakireydim. Bir zamanlar. Ama o

geye kadar, demek istediğim. Sadece suçluluk duyduğum için öyle söyledim ve bunun seni durduracağını biliyordum."

"Ah. Çünkü sadece 'dur' demek işe yaramazdı."

"Bugün, rızayı umursamadığını kanıtladın."

Dans, seksle aynı şey değildir, ayrıca o, bakire olduğunu söylemeden önce benim ona saygı duymayacağımı düşünmek için hiçbir nedeni yoktu. Ama tüm bunları tartışmanın bir anlamı yok. "Bak, mesele şu ki, *Lina*, hatırladığım kadarıyla, ilk tanıştığımızda bana bir oyun için prova yaptığını söylemeye çalışmıştın. Yani, doğruyu söyleme konusunda pek de iyi bir sicil yok."

"Sen de tam olarak... tam olarak... iyi bir insan olduğun konusunda bir geçmişin yok." Kendini zayıf bir hakaretle kızdırmış gibi gözlerini biraz devirdi, ama başını dik tutmaya çalıştı. Biraz başarılı oldu. "Her neyse. Artık iyiyiz. Ben ve Denny. Küçük bir sorun oldu. Çok mutluyuz. Gerçek bir çift gibi. O kadar gerçek ki... aslında o da yanıma taşındı."

"Evet. Duydum."

"Duydun mu?" Teyzesine bir bakış attı, gözleri karardı. Şimdi, yüzündeki o ifade... buna kıskançlık derim.

Hayal mi görüyorum?

Ama onun bakışını takip edip, "erkek arkadaşının" onu dikkatle izlediğini gördüğümde, sanki o bir işaret verse, araya girip beni parçalara ayıracakmış gibi, yanılıyor muyum diye düşünmeye başlıyorum. Eğer tüm bunlar hakkında doğruyu söylüyorsa, bu bir oyundu - ama benim düşündüğüm nedenlerden dolayı değil, muhtemelen onu hak etmeyen bu hiç kimse gerçekten onun erkek arkadaşıysa.

Gözlerimiz tekrar birbirine döndüğünde, yüzümdeki şaşkınlık belli olmuş olmalı ki, "Ne?" diye soruyor.

Kafamı sallıyorum. "Bir kızın erkek arkadaşı olup olmadığını hiç umursadığımı hatırlamıyorum."

Vay canına. Bunu yüksek sesle söylemeyi planlamamıştım.

O yutkunur ve bakışlarım dudaklarına düşer. Yemin ederim, hala dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyorum. Onların sıcaklığını. Dişlerimin arasında dolgunluklarını. Arzu, duyarlılığımı bastırıyor. "Hiçbiriyle dans etmeye devam etmek istediğimi hatırlamıyorum."

Yüzünde bir şey... bir anlık *bir şey*... parlar. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Şaşkınlık mı? Sinirlilik mi?

Sonra durur, hareket etmeyi reddeder, ifadesi aniden sertleşir. "O zaman bunu şimdi bitirelim. Anlamalı hale gelmeden önce. Bir izlenim bırakmak istemeyiz, değil mi?"

Cevabımı beklemeden, topuklarını döndürür ve beni dans pistinde yalnız bırakır.

Onun arkasından bakıyorum, uzaklaşırken kalçalarının hipnotik sallanışını izliyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Neyi komik bulduğumu bilmiyorum, çünkü amcamın izlediğinden yüzde sekseni eminim, bana onun yüzde yüz yasak olduğunu hatırlatıyor, hayatımda bir gecelik bir ilişkiden daha fazlasına yer olsa bile.

Yine de yüzde bin merak ediyorum.

BÖLÜM ON LINA

"Dişçiye giden kralı duydunuz mu?" Odaya bakındığımda, birkaç kişi bunu anlamaya çalışıyor ama kimse tahminde bulunamıyor. "Kron takılması gerekiyordu."

"İğrenç." Amani ses çıkarmak yerine kelimeyi yüksek sesle söylüyor. Joe başını salladı. "Bunu anlamalıydın."

"Bunu daha önce duymuştum, ama anlamamıştım." Zavallı Denny tüm şakalarımı dinlemiş, çoğunu sayısız kez. Muhtemelen hepsini kendisi de yapabilir, çünkü ona tüm şakalarımı dinlettim.

Yıllarca sosyal toplantılarda garip davranan biri olarak, kötü kelime oyunlarının buzları kırmanın bir yolu olduğunu keşfettim ve o zamandan beri onları biriktiriyorum.

Şimdi bu benim parti numaram ve teknik olarak bu bir parti olduğu için... Aslında, daha çok bir buluşma gibi. Birkaç arkadaşım ve Denny, ailenin brownstone evinin artık benim olduğunu kutlamak için buradalar. Teknik olarak değil, çünkü tapuda hala annemin adı yazıyor ve mobilyaların çoğu hala yıllar önce onun seçtiği parçalar, ama her bakımdan artık benim, tamamen kira ödemedem.

Benim ve Denny'nin. O, eskiden babamın muhasebe ofisi olan bahçe katını aldı ve kira ödeyeceğini ısrarla söylese de, ben henüz teklifini kabul etmedim.

Şu anda hepimiz oturma odasında dağınık bir şekilde oturmuş, bira içip köşedeki İtalyan restoranından aldığımız pizzayı yerken Mother Mother dinliyor ve sohbet ediyoruz. Denny DJ'lik yapıyor. Jamal ve Shiv kanepenin ortasında oturmuş, en son Zelda oyununu oynuyorlar. Eric, Amani ve Joe ise "keep the cherry" oynuyorlar, bu oyun, esrarlı sigarayı birbirlerine geçirirken alevin sönmemesini sağlamakla ilgili bir oyun. Bu da demek oluyor ki, onlar zaten oldukça kafaları güzel ve benim aptal şakalarım mükemmel bir dinleyici kitlesi.

"Bir tane daha yap," diyor Eric, bitki kokulu bir nefes verirken.

"Hm." Repertuarımı gözden geçirirken elimle dumanı temizliyorum. "Doktorlar sinirlendiğinde ne olur?"

"Hastalarını kaybederler," diye cevaplıyor Jade, mutfaktan odaya girerken, içinde kırmızı punç içkisi olan iki bardak taşıyor. Koltuğa oturmadan önce bana bir tane uzatıyor.

"Kahretsin, ben biliyordum." Eric, gerçekten üzölmüş gibi dudaklarını büküyor.

"O zaman bir dahaki sefere cevabını daha hızlı ver." Jade bardağını kaldırır ve benimkine tokuşturmak için bana doğru uzanır.

"İçinde ne var?" Bir likörü diğerinden ayırt edebiliyormuşum gibi, içindeki malzemeleri anlamaya çalışarak kokluyorum.

"Sormasan iyi olur." Ayaklarını sandalyenin kenarına atıp bir yudum aldı. "Karışımı doğru yapabilmek için neredeyse bir bardak içtim, o yüzden iç şunu. Geride kaldın."

Şimdiye kadar içtiğimiz tek şey bira olduğı için, bu gece içtiğim ilk alkollü içki bu. Bir yudum alıp yüzümü buruşturuyorum. "Aman Tanrım, Jade. Ne kullandın? Isopropil alkol mü?" "Yetişmek" için yeterli olacağını umarak, hızlıca yarısını içiyorum.

"Dediğim gibi. Bilmesen daha iyi." Gülümser. "Bu arada, koleksiyonun için bir fıkra var. Zengin olmak istiyorsan, nefes almak için en iyi hava hangisidir?"

Bu şakayı zaten biliyorum. Açıkçası, beni şaşırtmak zor. "Milyoner."

Jamal, Zelda'dan bir an uzaklaşıp söze karışır. "Milyarder demek istemedin mi?

milyarder demek istemedin mi? Aramızda neredeyse bir tane var." "O milyardere yakın," diye espri yapar Joe.

"Öyle bir şey." Nasıl tepki vereceğimi bilmediğim için zayıf bir kahkaha atıyorum. Konuyu daha fazla uzatmamak için içkime bir yudum daha alıyorum. Benim için olduğu kadar onlar için de, birdenbire hayal edilemeyecek bir servete sahip olmam tuhaf bir durum. Hâlâ bununla nasıl başa çıkacağımı bulmaya çalışıyorum.

Shiv oyunu durdurur ve kumandasını bırakır. "Onlarla hiç etkileşime giriyor musun?"

"Pek sayılmaz." Annem düğünden beri balayında, bu yüzden Sebastian'larla hiç vakit geçiremedim, ama Adly'yi neredeyse her gün ofiste görüyorum. "İş yerinde, ama hepsi bu."

"Ah, doğru. Artık SNC'de bir işin var. Nasıl gidiyor?" Jamal'ın dikkati artık tamamen bende ve onun yoğun bakışları altında biraz kıpırdanıyorum.

O, Denny'nin yeni bir arkadaşı, bu yüzden onu çok iyi tanımıyorum, ama Denny'nin onun bekaret meselesini halletmek için iyi bir aday olduğunu düşündüğü izlenimine kapıldım. Jamal kesinlikle çekici birisi. Bana baktığında içim içimi yakıyor, çünkü kendinden emin bir bakışın altında her zaman böyle hissediyorum, ama Reid'in bana verdiği o heyecanı bana vermiyor.

Lanet olası Reid.

Dans pistinde beni kollarına aldığından bu yana neredeyse iki hafta geçti, ama bunu her düşündüğümde hala tüylerim diken diken oluyor. Kalbim hızla atıyor ve bacaklarımın arasında olanları söylemeye gerek bile yok. Söylemek istemem ama belki de haklıydı. Eğer gerçekten sevişseydik ne olurdu?

Ya da belki de sevişmediğimiz için ona takıntılıyım.

O gece bana söylediği şey neydi? *Dans etmeye devam etmek istediğimi hiç hatırlamıyorum.* Sadece kafamı karıştırmak için miydi? Kredi kartı faturası yüzünden mi, Adly'nin babası ile üvey babam arasındaki rekabetten bahsettiği için mi, yoksa sadece zorba olduğu için mi? Bu yorumun samimi olduğuna dair mantıklı bir neden bulamıyorum,

Çünkü benim ilkim olmakla ilgilenmediğini çok açık bir şekilde belli etti. Tabii...

Benim ikinci adamım olmak için sıraya mı girmeye çalışıyor? Öyle olmasını umuyorum.

Ancak, bu onun planı olsa bile, bu olmayacak. Artık kuzeniz. Aslında pek sayılmaz. Ama yle olduğumuzu düşünmeye devam etsem iyi olur, çünkü Taylor Swift o sorunlu şarkıyı yazarken Reid Sebastian'dan bahsediyordu. Belki de kelimenin tam anlamıyla.

Google'da araştırıp çıkmışlar mı diye bakmalıyım...

"O kadar mı iyi?" diye soruyor Jamal, bir şey hakkında konuştuğumuzu hatırlatarak.

rgümü çekiştirip kaşlarını çatarak ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Oh, evet. İş. Tanrım, o alkol o kadar mı güçlüydü yoksa ben ikinci el sarhoş mu oldum? Muhtemelen ikisi de değil ve suçlu Reid Sebastian. Onun hakkında birdenbire düşüncelere dalmam ilk kez olmuyor, ama bu durum seksi bir erkeğin önünde yaşandığında utanç verici oluyor.

"Hayır, işler iyi. Yani, hala nereye gideceğimi bilmiyorum. şimdiye kadar birçok yetenek testi, eğitim kursu ve farklı departmanların gezileri oldu. Adly'nin yeni çalışanlar için sıkı bir işe alım süreci var ve sanırım ben bu süreçte başarısız oluyorum, ama o bana bunu söylemeyecek kadar nazik."

Muhtemelen, babası benim şirkete katılmamda ısrarcı olduğu için benim kusurlarımı görmezden geliyor. Haberler veya medya hakkında hiçbir şey bilmesem de. İşletme derecem girişimciliğe odaklanmıştı ve bunu kendi küçük işimi kurmak için kullanacağımı düşünmüştüm, milyar dolarlık bir şirketin parçası olmak için değil.

"Her neyse. Sebastian imparatorluğunun milyonlarca şubesi yok mu? Senin için bir şeyler bulurlar." Jade bana bu konuşmayı çoktan yaptı.

"Eminim haklısın." Kardeşler arasındaki rekabet nedeniyle durum bundan daha karmaşık. Daha önce ona açıkladığım gibi, aile içi politikalar falan var. Ayrıca, şimdiye kadar bana önerilen işlerden hiçbirini gerçekten yapmak istediğimden emin değilim. Ama bunu söylersem nankörlük etmiş gibi görünürüm, o yüzden daha fazla açıklamaya alışmıyorum.

"Bu gece hiçbirini davet etmedin mi?" diye soruyor Amani.

"Sebastian'lardan birini davet etmek mi? Buraya mı?" Neredeyse glmek üzereyim. Yanlış anlamayın, burası güzel bir yer. Ailem bu dört katlı kahverengi taş binayı onlarca yıl önce satın aldı ve biraz bakım gerektirmesine rağmen, bugünün piyasasında on milyon dolardan fazla ederdi. Burası tam anlamıyla rüya gibi bir ev, ama bu ev bir çöplük gibi kalıyor.

Holt'un şık takım elbiseleriyle ya da Adly'nin tasarımcı ayakkabılarıyla bu odada durduğunu düşününce titriyorum. Bu düşünce o kadar rahatsız edici ki, hayal etmeye çalışmak bile yanlış geliyor. "Hayır, hayır. Hayır efendim. Bütün bu yer, annemin yeni evindeki dolabının büyüklüğünde."

"şaka yapmıyor. Gördüm." Denny, çalan şarkıyı Japanese Breakfast'ın bir şarkısıyla değiştirir.

"Ama... aile." Amani, kalbi ve gökkuşağı gibi bir kız, bu yüzden çok iyi anlaşıyoruz, ama ben bile o kadar masum değilim.

"Bazı aileler bizim kadar aile değildir," diyorum. Bu arada... "Angela her an burada olabilir..."

Kapının alınmasıyla sözüm kesilir.

"Muhtemelen o gelmiştir." Denny bana bakar, çünkü ikimiz de benim yatma vaktine kadar kapıyı kilitleyecek biri olmadığımı ve Angela'nın kapıyı alacak biri olmadığını biliriz. Ama beklediğimiz başka kimse yok.

"Belki kilitledim." Omuz silkiyorum ve ayağa kalkıyorum, kesinlikle kafamın dönmeye başladığını fark ediyorum. Son birkaç ayda, sarhoş olunca Angela'nın yanında olmak daha kolay olduğunu keşfettiğim için, bu mükemmel bir zamanlama.

Kapıya vardığımda kilitli olmadığını gördüm, ama gözetleme deliğinden hızlıca baktığımda onu kapının önünde gördüm. Kapıyı açarken konuşmaya başladım. "Beni uyandırdın, oysa..."

Cümlenin geri kalanı kayboldu — tıpkı bir bilgisayar dosyasının kapatılmadan önce kaydedilmediği ve sonsuza dek kaybolduğu, bir daha asla görülemeyeceği gibi. Çünkü beynim tam da bunu yapıyor — kapımın önünde sadece Angela'nın olmadığını gördüğümde tamamen kapanıyor. Onun Reid ile birlikte olduğunu gördüğümde.

Reid Oliver Sebastian.

Seksi kuzenim.

Neredeyse seks yapacağım
adam. Kapımın önünde.

"Her zamanki gibi içeri girecektim, ama bu adam kapıyı çalmadan girmek kabalık olduğunu söyledi," diye açıklıyor Angela. İçeri girerken bana bir şişe şampanya uzatıyor. Kendi başına alamayacağı bir şişe, bunu biliyorum çünkü Reid'in benim doğum günümü kutlamak için getirdiği şampanya ile aynı.

Onun ağzından direkt içtiğim şampanya.

Vücudumdan yaladığı şampanya.

Beni asla pis, kötü bir kadın gibi hissettirmeyen şampanya.

Donakaldım, çenem düştü, midem yere çöktü ve tüm vücudumun kızardığını hissettim.

"Merhaba, Lina." Reid'in ses tonu, benim üzerimde yarattığı etkiyi bildiğini değil, aynı zamanda bu etkiyi kasıtlı olarak yarattığını da gösteriyor. Tek parmağıyla şişeyi hafifçe vuruyor. "Küçük bir ev hediyesi. Sanırım sevdiğin bir marka."

Bu pislik, göz kırpmaya cüret ediyor.

Sonra yanımdan geçip gidiyor. Sanki davetli listesindeki bir misafirmiş gibi, baharatlı, odunsu kokusu arkasında kalarak teyzemi takip ederek oturma odasına doğru yürüyor. Sanki buraya daha önce yüzlerce kez gelmiş gibi.

Jade içkime halüsinojenik bir şey mi kattı? Ya öyle ya da o adamların içtiği otta PCP var.

"Öyle olmalı," diyorum artık boş olan kapıya. Ya da psikotik bir kriz geçiriyorum.

Ya da çok korkutucu bir rüya.

Ama sonra Angela, Reid'i Jade'e tanıtıyor, Joe ona esrar ikram ediyor ve Denny bana hem endişeli hem de gözleri yerinden fırlayacakmış gibi bakıyor ve nedense, bu gerçek olmasaydı benim için bu kadar dehşete kapılmayacağını düşünüyorum.

Denny, anlayamadığım bir şey söylüyor, ama mutfakçı işaret ettiği için, oraya gitmemi istediğini varsayıyorum, özellikle de kendisi oraya doğru yöneldiğinde.

Evet. İyi fikir. Mutfak.

Başımı eğik tutarak o yöne doğru yürümeye başlıyorum.

"Lina, şunu getirsen iyi olur..."

Şampanya şişesini kalkan gibi kaldırarak, Angela isteğini tamamlamadan sözünü kesiyorum. "Bunu buza koyacağım. Hemen dönerim."

Mutfğa açılan salıncak kapıyı itip geçer ve hemen en yakın destek duvarına yaslanırım.

Denny hemen yanıma gelir ve oda tam olarak ses geçirmez olmadığı için bana fısıldayarak bağıırır. "Vay canına. Geleceğini biliyor muydun?"

"Evet, tabii ki," diye fısıldayarak bağıırıyorum, şakayı sindirmek için duraksamadan devam ediyorum. "Tabii ki onun geleceğini bilmiyordum. Sence bunu söylemeyi unuttur muydum? Şu anda çok utanıyorum. Burada ne işi var ki? Bize şampanya getirdi, Denny. Şampanya." Şampanya hakkında hiçbir fikri yok çünkü ona daha önce detayları anlatmadım. "Ve aman Tanrım, ona senin erkek arkadaşım olduğunu söyledim. Erkek arkadaşımış gibi davranman gerek. Bunun tamamen haksızlık olduğunu biliyorum ama..."

Aniden daha da korkunç bir düşünce aklıma geliyor. Midemi bulandıran bir düşünce. "Acaba... Angela ile *randevusu* mu var?" Kahretsin. Sevişmişler mi? "Oturmam lazım."

Dizlerim tutunamadan beni yakaladı, sonra mutfak adasına kadar yürüdük, böylece dayanacak bir şeyim oldu. "Ona benim erkek arkadaşın olduğumu mu söyledin?"

"Az önce söylediğim en önemli şey bu muydu?" Aslında, onun için muhtemelen evet. Eğilip kafamı hafifçe tezgaha vuruyorum. "Rızan olmadan seni paravanım yaptım. Ben en kötü arkadaşım."

Yüzündeki ifade, buna katılmayacağını gösteriyordu ki, kapı açıldı ve Jade içeri girdi. "Merhaba, merhaba, merhaba." Mutfak adasının yanına yanaştı. "Partimizde neden yaşlı bir adam var? Yakışıklı ve yaş farkı çok moda, bu yüzden burada bir hikaye olduğunu tahmin ediyorum. Hikaye ne? Anlat bana. Hikayeyi duymam lazım."

Jade iyi bir arkadaş. Denny kadar iyi değil ama ona yakın. Sırlarını paylaşabileceğim ama her zaman güncel bilgileri almak için uğraşmayacağım türden bir arkadaş.

Özellikle de bu olaydan bir daha asla bahsetmeyeceğime yemin ettiğim için.

Ama şimdi Reid benim kuzenim ve oturma odamda ve teyzemi sikiyor... İnleyip yüzümü ellerimle kapatıyorum.

Denny bunu, bazı önemli boşlukları doldurmak için bir fırsat olarak görüyor. "Bir Gece vardı."

"Oh. Bir Gece!" Gözleri parladı.

"Kuzen olduğumuzu öğrenmeden önce," diyorum, başımı kaldırmadan. Jade ısrar ediyor. "Unutulmaz Bir Gece mi?"

Denny sırtımı yatıştırıcı hareketlerle okşuyor. "Yanlış nedenlerden dolayı unutulmaz."

"Oooo." Sesini uzatarak söylüyor. "Ve şimdi o senin kuzenin." "Ve Angela ile birlikte burada," diyor Denny.

Yüzümü kaplumbağa kabuğuna saklanan bir kaplumbağa gibi örtmek için sweatshirt'ümün yakasını yukarı çekiyorum, yüzümü sakladığım kadar kolay bir şekilde zihnimdeki anıları da saklayabilmeyi diliyorum. "Ve o beni çıplak gördü."

Ağzımı kapatan kumaş yüzünden sesim boğuk çıkıyor.

"Ne dedin?" diye sorar Jade.

Cevap vermek için yüzümü tekrar ortaya çıkardım. "Beni çıplak gördü."

Aynı anda Denny de cevap veriyor. "Onu çıplak gördü."

"Tamamen çıplak değildi," arkamdan bir ses açıklıyor. "Ama sanırım hayal gücüne pek bir şey kalmamıştı."

Evet. Bu oldu. Bu oluyor.

Aynaya bakmam gerek yok, yüzümün elli ton kırmızı olduğunu biliyorum ve hayatta arkamı dönmem. Ya da bir daha kaplumbağa kabuğumdan çıkmam. Gömleğimin içine girip şimdi ölebilir miyim? Evrendeki bir sihirli güç hayatımı Groundhog Day gibi tekrarlamaya karar verse, tekrarlamak isteyeceğim gün bu olurdu. O sözleri asla söylemezdim. Kapıyı asla açmazdım. Ya da Angela'yı davet etmezdim. Hatta ev partisi bile vermezdi.

Karşımda, Jade başını kaldırıp gülümsüyor. "Merhaba."

Bu geceyi atlatırsam, ona odadaki fili görmezden gelme konusunda birkaç ipucu vermem gerekecek.

"Şampanyayı açmak için yardım edebilir miyim diye bakmaya geldim," diyor Reid, soğukkanlı ve nazik bir şekilde. Sanki az önce en yakın iki arkadaşına seks dramamızı anlatırken beni yakalamamış gibi. "Ama belki de şimdi en uygun zaman değildir."

"Uh..." Jade duraksıyor ve donmuş bakışlarımla karşılaşılıyor.

Karışma. Karışma. Karışma. Ona düşüncelerimi duyurmaya çalışıyorum ve bir an için onun ne demek istediğini anladığımı düşünüyorum.

Ama sonra şöyle diyor: "Şu anda ihtiyaç duyduğumuz alkol seviyesi bu değil mi?" Cümlemin sonunda sesini yükselterek bunu bir soruya dönüştürüyor. "Evet. Sanırım punçla yetinmemiz gerekecek."

"Tabii ki." Bir süre durur ve ben tüm ruhumla onun gitmesi için dua ederim. Sadece mutfağımdan değil, evimden de. Hayatımdan.

Ama hiçbir hareket sesi duymuyorum ve Jade'in gözleri hala aynı yerde sabitlenmiş durumda, sanki son otuz korkunç saniye boyunca ayakta durduğu yerde hala duruyormuş gibi.

Sonra şöyle diyor: "Eklemeliyim ki, daha fazlasını göremediğim için pişmanım." Evet. İşte bu. Öldüm. Resmen. Öldüm.

Ve şimdi yatak odamda saklanıp bir daha asla görünmemem gerekiyor.

Elimi yüzümün yanına kaldırıyorum, bir nevi kalkan gibi, böylece döndüğümde Reid'i yan gözümle görmeyeceğim. Sonra olabildiğince rahat bir şekilde yürüyerek mutfağı geçip merdivenlerden odama çıkıyorum, kapıyı arkamdan çarpıp kendimi yatağa atıyorum ve başımı yorganın altına sokuyorum.

Bir dakika geçmeden kapı gıcırdayarak açılır, çünkü Denny dünyadaki en iyi arkadaşımdır ve kriz anlarında beni asla yalnız bırakmaz.

"Herkes ölüğümü söyle. Bu yalan bile değil. Ben gerçekten öldüm. Gerçekten, gerçekten. Gerçekten. Gerçekten. Öldüm."

"Mm. Bakire olarak ölmek. Ne yazık."

İşte bu yüzden bu etiketi atmak istiyorum. İstekli bir vajinanın boşa gitmesi, ama şu anda en az endişelendiğim şey bu, çünkü o zımpara kağıdı gibi kaba ses Denny'ye ait değil.

Gözlerimi kapatıp burada değilmişim gibi davranıyorum.

Çocukken ya da üniversitede denediğimde hiç işe yaramamıştı, ama şimdi yirmi bir yaşımdayım. Belki de bu, yaşla birlikte gelen bir beceridir. Belki de hiç yeterince istemedim. Şu anda istediğimden daha fazla isteyebileceğimi hayal edemiyorum.

Ama sonra burada değilmişim gibi davranmanın onu uzaklaştırmadığını ve sessizliğimin ona eşyalarımı karıştırma izni verdiğini fark ediyorum.

Hâlâ eski odamdaki eşyaları üst kattaki bu odaya, annemin eskiden kullandığı odaya taşıma sürecinde olduğum için, eşyaların çoğu açık sandık ve kutularda, kolayca incelenebilir durumda.

Reid'in bakmadan tam olarak bunu yaptığını biliyorum.

Bu beni o kadar sinirlendiriyor ki, örtüyü atıp canavarımla yüzleşiyorum. "Kapıyı çalmadan girmek kibarlık değildir" ne oldu?

Yanımda duruyor, artık paltosunu giymiyor, bu da sorunlu çünkü vücudu artık görünür durumda ve birdenbire bu adamın ne kadar yakışıklı olduğunu hatırlıyorum. Sanki hatırlatılması gerekiyormuş gibi.

Omuzlarını silkiyor ve gergin kasları dar gömleğine baskı yapıyor, ben ve Denny onu buraya sürüklediğimizden beri geri koymadığım masa çekmecesini karıştırıyor. "Zaten benim iyi bir insan olmadığımı düşünüyorsun. Etkilenecek başka kimse yok bu odada."

Kaşlarımı çatıyorum. Çok sert bir şekilde.

Bu pek işe yaramıyor, özellikle de bana bakmadığı için. O, baktığı çekmecedeki ne olabileceğini hızlıca gözden geçirirken, başka bir şey düşünmek zor. *Yapılmakta olan çalışmaların eskizleri, kalemler, kurşun kalemler, piller...* Siktir.

Çok geç, elini kaldırır, parmakları arasında küçük bir uzaktan kumanda tutar. "Bu, düşündüğüm şeye mi gidiyor?"

Lanet olsun.

'yi 'dan yataktan ve 'yi cihazını elinden alıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç direnmeden onu bırakır.

"Zaten vibratörler elle kontrol edildiğinde daha eğlenceli oluyor," diyor.

Bu sözün beni götürdüğü yere gittiğim için zihnime anında öfkeleniyorum. Ve ilgileniyormuş gibi dikilen meme uçlarıma da.

Oh, ve Reid'e, öncelikle benim odamda olduğu için. "Neden buradasın?"

"Odanızda mı, evinizde mi?" Bana doğru dönüyor ve itiraf etmeliyim ki, varlıklarını silah olarak kullanmayı çok iyi biliyor. Bu özel durumda, silah olarak kullandığı varlık yüzü. Yeşil çerçeveli kahverengi ve pas rengi gözleri ve vücudumu tam anlamıyla duyusal hafıza moduna sokan, şeytani bir şekilde iddialı ağzı ile mükemmel, güzel yüzü. "Ve bu odayı Denny ile paylaştığını bana inandırmaya çalışma. Bu oda yüzde yüz senin odan."

"Uh..." Gözlerimi kırıyorum.

"Angela beni davet etti, bu yüzden senin evindesin," diye cevap veriyorum, çünkü ona kendi cevabımı veremiyorum. Gözleri, sanki yerde ilginç bir şey görmüş gibi kısıyor. "Senin odan," diyor ve dikkatini çeken şeyi incelemek için karşıya geçiyor, "çünkü sen oradasın."

Onun az önce söylediği şeye tepki vermek için bir an durmak istiyorum. Burada üzerinde durulması gereken çok şey var. Bu sözlerin kalbimi nasıl çarptırdığını, amımı nasıl titrettiğini ve kafamı nasıl uğuldattığını incelemek için çok şey var.

Ama yapamıyorum. Çünkü odanın diğer ucuna koşup, çamaşır sepetimden aldığı külotu almam gerekiyor — kirli çamaşır sepetinden — elinden almam gerekiyor, yoksa o...

Ben oraya varmadan önce onları burnuna götürüp kokluyor, kokuyu içine çekerken gözleri kararıyor. "Senin amının ne kadar güzel koktuğunu hayal ettiğimi sanıyordum."

"Aman Tanrım." Ellerimi yüzümü kapatmak için kaldırıyorum. Bu gerçekten bir üst seviye utanç. Bu kadar utanç duyup yine de kalp atışlarımın devam edebileceğini hiç bilmiyordum.

"Kafa karıştırıcı, katılıyorum," diyor Reid, sanki bu benim aklımdaki en önemli şeymiş gibi.

Yani, listede var. Ama ben daha çok utançımın derinliğine odaklanmış durumdayım. Öncelikler falan.

"Bunu unutmadım," diye cevapladı bir süre sonra. "Sen tahrik olduğunda yüzünün aldığı bu kırmızı renk."

"Bu kırmızı tonu tahrik olmak değil." Tamam, belki yüzde on tahrik. En fazla yüzde yirmi iki.

"Ellerin yüzünü kapattığı için tam etkisini görmek zor." Hiç duraksamadan konuyu değiştirir. "Bunları sen mi yaptın?"

Neye baktığını görmeme gerek yok, ama ne anlamı var ki diye ellerimi indiriyorum.

Tahmin ettiğim gibi, benim resimlerimle dolu sandığı karıştırıyor. Tamamlanmamış olanları, daha doğrusu, ki bu özellikle sinir bozucu çünkü kimseye gösterilmeye hazır değiller, hele ona hiç.

"Lanet olsun. Eşyalarıma dokunmayı keser misin?" Yataktan atlıyorum, ellerinden alıyorum ve sandığa geri tikiyorum. "Bu gece neden geldin, Reid?" Beni eziyet etmek için mi? Tek amacı bu muydu?

"Sana söyledim. Teyzen..."

"Angela seni davet etti. Tabii." Göğsüme keskin bir kıskançlık saplanır. "Yani... bu bir randevu mu? Neden evet dedin?"

Kirli külotumu iki eliyle kot pantolonunun cebine tikiştirdi ve sırtını şifonyerime dayadı. "Henüz onunla yatmadım."

Düşüncelerim ve duygularım karmaşık ve çelişkili. Sanki aynı anda birkaç farklı yöne çekiliyormuşum gibi hissediyorum. Mesela, külotum onda. Ve neden o pozisyonda dururken bu kadar dayanılmaz derecede seksi görünüyor? Onu bir ağaç gibi tırmanmamı mı *istiyor*?

Sonra Angela ile yatmadığı için rahatladım. Ama bu, hala yatabileceği anlamına *da* geliyor.

Odak noktamı çalan şey, kıskançlığın bükülen bıçağı. "O seni kullanıyor, biliyorsun." Onun bana inanmasının zor olabileceği nedenler olduğunu fark ediyorum. "Bu sefer ciddiym. O annemle rekabet etmeye çalışıyor. Tek ilgilendiği şey bu."

"Belki." Beni yoğun bakışlarıyla sabitliyor. "Ya da belki ben onu kullanıyorumdur."
onu kullanıyorum."

Sözleri havada asılı kalıyor. Neredeyse elle tutulur, ağır ve belirgin. Onu kullanmak... ne için? Bana ulaşmak için mi? O zaten beni *elde etmişti*. Beni *istemiyordu*. "Lina?" Denny'nin sesi merdivenlerden yukarıya doğru geliyor. "Her şey... yolunda mı?"

Bunu bana ciddi olarak soruyor olamaz. Reid'in beni buraya kadar takip ettiğini biliyor olmalı, bu arada, Denny onu durdurmayı düşünmedi mi? Durdurmaması çok sinir bozucu.

Ayrıca sinirlenmekten utanıyorum çünkü benim işkencecimle ilgilenmek onun sorumluluğu değil ve eminim ki zaten kendini kötü hissediyordur.

Ama iyi olmadığım halde ne yapmam gerekiyor? Odamda kilitli kalmam mı? Saklandığım tek kişi zaten burada.

"Bak, neden burada olduğunu bilmiyorum, ama burada kalacaksan, *burada* kalmayacaksın. Yani benim odamda. Parti aşağıda. Bu alan yasak bölge." En otoriter ses tonu değil, ama benim için oldukça güçlü. Hatta takdire şayan. Denny bunu daha sonra duyduğunda, ben anlatırken abartmasam bile gurur duyacaktır.

Tabii Reid beni dinler ve giderse.

Çünkü ilk başta dinlemiyor. Bunun yerine, odayı tekrar tarayarak inceliyor. Sanki her şeyi hafızasına kaydediyormuş gibi.

Sonra kapımı açar. "Hadi gidelim o zaman." Bu bir zafer gibi geliyor.

Aynı zamanda bir tuzak gibi.

Kesin olarak bildiğim bir şey var: Bu geceyi atlatmak istiyorsam, Jade haklı. Daha fazla punç içmem gerekecek.

BÖLÜM ONBİR

REID

"İyi misin?" diye sorar Denny, Lina'nın omzunu okşayarak. Birkaç metre uzakta, yerde oturuyorlar. Etrafımızda başka sesler de olduğu için, onun sessizce söylediği sözleri duymam gerekmezdi, ama ikisi arasında geçen her kelimeyi duyabiliyorum, sanki kulaklarım onlara ayarlanmış gibi.

Nedense bu, onun parmaklarını kırmak istememe neden oluyor.

Gerçekten, onun endişesi takdire şayan. Çok kısa sürede çok fazla içki içti ve kimse onu durdurmaya çalışmadı. Ve bu, bir kadının içki içmesini kontrol etmekle ilgili değil. Ben onun barmeni olsaydım, cinsiyeti ne olursa olsun, bir saat önce ona içki vermeyi keserdim.

Onun erkek arkadaşı olsaydım, şimdiye kadar herkesi evden kovmuş ve onu yukarıya çıkarıp yatağına yatırmış olurdum.

Bu yüzden Denny'nin ona nazikçe sorduğu soru, ondan beklenenin çok altında kalıyor - tabii eğer o gerçekten onun erkek arkadaşıysa, ki ben hala neye inanacağımı bilmiyorum.

Bu, akşam boyunca sessizce not aldığım birçok erkek arkadaş başarısızlığından sadece biri. Onun hikayelerinin üzerine basıyor —bu sevimli bir çift davranışı değil; sinir bozucu ve dikkatleri üzerine çekiyor.

bardağını doldurmayı teklif etmiyor — yani ona çok ihtiyaç duyduğu suyu da vermiyor — ya da alkolü emmesine yardımcı olacak bir şeyler yemesini sağlamıyor. Jamal denen adam Lina'nın göğüslerine açıkça sarkıntılık yaparken ya da kışına bakarken tepki göstermiyor.

Bu durum, onların ilişkisini tam olarak anlamamı zorlaştırıyor. Evet, birbirlerine çok yakınlar. Sinir bozucu derecede yakınlar. Ama aynı zamanda... değiller. Onların arasında eksik olan şeyi tam olarak anlayamadım, onun berbat bir erkek arkadaş olduğu gerçeği dışında.

Adil olmak gerekirse, onu hemen savunur. Ve gerektiğinde ona hak ettiği değeri verir.

Ve ben ona doğru bir bakış attığımda bile bana bir avcıymışım gibi bakıyor. Bu da demek oluyor ki, bütün gece bana öyle bakmış, çünkü her zamanki gibi, o odadayken gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Lina ona cevap vermiyor, en az otuz dakikadır süren kedilerle ilgili sohbe dalmış gibi görünüyor. İlk kez değil, ona hevesle dönüyor. "Bir kedi almalıyız."

O da her zamanki gibi aynı cevabı veriyor. "Olmaz."

Her seferinde iç çekişi daha da büyüyor, belki de kanındaki alkol seviyesinin artmasından dolayı. Yine de, bir kedi istediği çok açık.

Kızın bir kedi al, dostum. Erkek arkadaş başarısızlıkları listesine bir tane daha eklendi. Şükran Günü'ne kadar ayrılacaklarına bin dolar bahse girerim.

Tabii ben onlardan önce ayrılmalarını sağlamazsam.

Neden umurumda olsun ki?

"Gitmeye hazır mısın?" Angela, ne zamandır bilmiyorum ama bir süredir sabırsızlanıyor. Buraya geldiğimizden beri beni dürtüyor gibi geliyor, ama benim sinirimin sebebi daha çok Lina'ya odaklanmamı sık sık bölmesi olabilir.

Parmaklarım koltuğun kolçaklarını sıkıca kavradı.

Aslında, bir elim koltuğun kolunu kavlıyor. Diğeri ise dizimi kavlıyor, çünkü koltuğun kolu dolu olduğu için dizime geçmek zorunda kaldı. Bu koltuğa oturduğumda, onun odanın başka bir yerinde kendine bir yer bulacağını düşünmüştüm.

Oysa o benim yanıma oturdu ve akşamın büyük bir kısmında omzuma yaslanarak orada kaldı.

"Birkaç dakika daha bekleyebiliriz." Sanırım bunu en son sorduğunda da söylemiştim.

Kulağıma eğilip fısıldadı. "Sana iç çamaşırı giymediğimi söylemiş miydin?"

"Mm." Penisim hiç kıpırdamadı bile.

"Tuvalete gidip eşyalarımızı alacağım." Ceketlerimizin saklandığı mutfığa girer, diğerlerinin ceketleriyle birlikte yemek masasının üzerine atılır.

Cucinelli marka kıyafetlerim lanet olası yemek masasının üzerinde duruyor. İnsanların yemek yediği yerde.

Bunun benim ortamım olmadığını bir kez daha hatırlatıyor. Ben berbat bir sevgilim.

Gerçek şu ki, bunun bir gecelik ilişkiden öteye gitmesini hiç istemedim. Angela ilk kez bana ulaştığında tereddüt ettim. Ailemle çok yakın olduğu için onunla ilişkiye giremezdim. Onu tekrar görme ihtimalim vardı. Onunla yatmak Lina'yı incitebilirdi.

Sonuncu neden beni rahatsız etti. Ne zamandan beri bir kızın duygularını umursuyorum? Benim tarzımın özü budur: umursamamak. Umursamak zorunda *olmamak*. O zaman, kafamın yerinde olduğundan emin olmak için Angela'yı sikmem gerektiğine karar verdim. Ona otel odamın adresini verdim ve gece yarısından sonra orada buluşacağımızı söyledim, çünkü işler kızışana kadar kulüpte kalmayı seviyorum.

Ama o, önce Lina'nın ev partisine uğramak istediği için bunun mükemmel olduğunu söylediğinde, planlarım anında değişti.

Neredeyse beden dışı bir deneyim gibiydi — ağızım ona eşlik etmek istediğimi, hediye olarak bir şişe içki alacağımı ve saat yedide onu alacağımı söylüyordu. Bunlar, akli başında bir insan olarak asla söyleyeceğim sözler değildi. Asistanım Kaya, o gece kulübün sorumluluğunun ona ait olduğunu söylediğimde alnımı elledi. En son ne zaman izin aldığımı hatırlamıyorum, cuma günü izin almayı bırakın.

Benim neyim var böyle? Bu soruyu cevaplayamıyorum.

"*Mafya* oynayabiliriz," diyor biri. Kim olduğunu bilmiyorum. Önemli değil.

Lina başını eğiyor, düşünürken güzel ağzını aralıyor. "Yeterli sayıda insan var mı?"

"Biz oynayabiliriz oynayabiliriz
oynayabiliriz,"
karşı çıkıyor.

Hiç Yapmadım
dedi oynayabilir

Başka biri: "Ya da *Hiç* Instagram'da Paylaşmadım."

Bu öneri Lina'yı güldürür. "Aman Tanrım, sen tam bir ineksin."

Onun güldüğünü ilk kez mi görüyorum, yoksa ilk kez mi fark ettim? Yüzü tamamen aydınlanıyor ve gözleri kırışıyor. Ama benim sikimi heyecanlandıran, o sevimli küçük burun kırışıklığı. Orgazm olmadan hemen önce de aynı yüz ifadesini yapıyor.

Bunu bilmemeliyim. Hatırlamamalıyım.

Hemen ayağa kalkıp buradan gitmeliyim. Angela'yı süitime götürüp, gözlerimi her kapattığımda kızıl saçlarını ve dolgun dudaklarını görmeyene kadar onu sikmeliyim. Düğünden beri kimseyle yatmadım. Muhtemelen bunu kafamdan atmak için tek ihtiyacım olan budur.

Parti durgunlaştığı için ayrılmak için de doğal bir zaman, tabii bu terimi geniş anlamıyla kullanıyorum. Çocukça bir şey, özellikle de içki oyunlarına geçtikleri zaman. Otuz üç yaşındaki bir adam, cuma gecesi yirmi bir yaşındaki bir grup gençle *Never Have I Ever* oynayarak oturmamalı.

Angela, elinde paltolarla geri döner. "Hazır mısın?"

Aynı anda, koyu saçlı esrarkeş kız Lina'yı ayağıyla dürtüyor. "Başka bir fıkra anlatmalısın, Lina."

"Hayır, başka bir fıkra anlatma, Lina." Başını sallar ve kendinden üçüncü şahıs olarak bahseder.

Odanızdan döndüğümüz anda bardağını doldurduğu için, onun sarhoşluk seviyesinden benim sorumlu olabileceğim aklıma geliyor. O punçtan bir nefes aldım ve neredeyse kendim de sarhoş oldum. Bu, lise yıllarımdan beri karşılaşmadığım, eski usul bir jungle juice karışımı.

Bu da kalkıp gitmem için bir neden daha. Hareket etmiyorum. "Başka bir şaka mı?"

"Lina şakalar yapar," diyor Jamal. Jade ve Lina'nın pislik erkek arkadaşının dışında hatırladığım tek isim o.

"Şakalar mı?" Bu hem markasına çok uygun hem de hiç beklenmedik bir şey ve bu geceye kadar onun hakkında bilmediğim bu bilgi beni içten içe ısıttı. Bu bilgiyi, masasının üzerinde duran kitapların isimleri (Tom Robbins'in *Skinny Legs and All* ve Hanya Yanagihara'nın *A Little Life* kitapları), yatağının yanındaki kutuda duran vücut spreyi (Orange Sky) ve çizdiği eskizler (manzaralardan portrelere ve soyut resimlere kadar uzanan, hepsi de dikkat çekici ve büyüleyici, ham ve iddiasız eserler) ile birlikte kalbimin derinliklerine saklıyorum. Ve hayal dünyalarını yansıtan tuhaf resimleri...

"Lina şu anda şaka yapmıyor." Jamal'a bir tür uyarı olarak kaşlarını çatıyor, sonra bakışlarını odanın içinde gezdirip benimkilerle buluşturuyor.

Daha önce benden başka her yere bakmaya çalışıyor gibiydi, ama son bir süredir gözlerime daha sık bakıyor. Sanırım bu, kanındaki alkol seviyesinin artmasının bir faydası.

Ya da bakışlarının beni dürtüsel ve gergin hissettirdiği düşünülürse, bir dezavantaj.

"Reid?" Angela önüme geçerek Lina'yı görmemi engelledi ve bir saat sonra ilk kez net düşünebiliyordum.

"Doğru. Gitmeliyiz." Ayağa kalkmayı başardım.

Dürüst olmak gerekirse, ben buraya ait değilim. Sadece bu ortam için çok yaşlı olduğumdan değil, buradaki herkesin birbiriyle etkileşiminden dolayı. Aralarındaki bağlar saf, gerçek ve anlamlı. Bir gün bunu tekrar öğrenmem gerekecek, nasıl *olunacağını*. Daha fazlasına yol açan sohbetleri nasıl sürdüreceğimi.

Bunu yapabilecek durumda mıyım ki? Yoksa hayatımı çok uzun süre duraklatmış mıyım?

Angela bana paltosunu uzattığında bu soru kafamdan siliniyor. Ona paltosunu giymesine yardım ederken cebinden bir bildirim sesi geliyor.

"Gidiyor musun?" Lina, odasından döndüğümüzden beri ilk kez benimle doğrudan konuşuyor.

Ses tonunda bir parça hayal kırıklığı olduğunu hissediyorum.

Neden cevap verirken ben de aynı derecede hayal kırıklığı
Öyl hissediyorum? "Görünüşe göre
e."

"Aslında," diyor Angela, telefonuna bakarak, "bana birkaç dakika
verebilir misin?"

birkaç dakika zaman ayırabilir misin? İşimin bir parçası mesajlaşmak.
Sistemi kapatırken bir sorun yaşıyorlar. Birini arayıp sorunu çözmesi
için ona yol göstermem gerekiyor. Biraz zaman alabilir. Üzgünüm!
Yeni çalışıyorum."

Onun ne iş yaptığını veya pozisyonunun ne olduğunu hiç
bilmediğim aklıma geliyor. Aynı zamanda, bütün gece Spice'ı hiç
düşünmediğimi fark ediyorum. Bir kez bile kontrol etmeyi
düşünmedim.

Belki Angela telefonda konuşurken bunu
yapmalıyım. Ama sonra Jamal, "*Şişe çevir*" diyor.

Lanet olası Jamal. Bu, bir erkek belirli biriyle öpüşmek istediğinde
önerdiği türden bir oyun ve onun kimi hedeflediğini çok iyi biliyorum.

Neredeyse herkesin kabul etmesine şaşırmamalıyım. Lina hariç
herkes. Angela yine gittiğine göre, Lina tekrar görüş alanıma girdi. Bu
sefer, bana baktığında, gözlerinde bir anlık bir meydan okuma gördüm.
"Ya da *Cennette Yedi Dakika*."

Hayatta olmaz. O serseriyle dolaba girmeyecek.

İyi bir erkek arkadaşın yapması gerektiği gibi, Denny'nin itiraz
etmesini bekliyorum. "Siz oynayın. Ben bu gecelik bu kadar yeter."

Ayağa kalktığında ona bir sürü iyi geceler dilekleri söylenir. Ayağa
kalktığında çenesini bana doğru kaldırır. "Giderken merdivenlere dikkat
et. Geceleri buz tutar."

Bu, veda ve kapı kışına çarpmaması için bir uyarıdan başka bir
şey değil.

"Öyle yapacağız." Onu, bodruma inen merdivenlere doğru
giderken izledim.

Ve nedense, onun yatmaya ancak benim gideceğimi düşündüğü
için rahat hissettiğini kesin olarak biliyorum. Tıpkı Lina'nın beni
kızdırmak için bu öneriyi yaptığından kesinlikle emin olduğum gibi.

O, odasında değil bodrumda uyuyan sözde erkek arkadaşı değil,
ben. Onun kızdırmak istediği kişi benim. Seks oyunları ve diğer erkeklerle
alay ettiği kişi benim.

"*Doğruluk mu Cesaret mi?*" diye düşünmeden söylüyorum.

Oda boyunca evet sesleri yükselir.

"Ama görevler hep aptalca oluyor." Bu, haklı bir noktaya değinen Jade'den geliyor.

Önerimi değiştiriyorum. "*Doğruluk mu Cesaret mi.*" Her halükarda daha iyi, çünkü tüm sapıkça şeyleri tüm odanın gözü önünde bırakıyor. Kim bilir ne yapmak için gizlice kaçmak yok.

Lina'nın yüzü soluyor. "Uh, bilmiyorum..."

"Hayır, eğlenceli olacak." Tabii ki Jamal da var.

Lanet olası pislik.

"Ama sen gidiyordun." Gözlerindeki meydan okuma tamamen kaybolmamış, ama şimdi orada başka şeyler de var. Yalvarma. Heyecan. Dehşet.

"Angela telefonda. Ben birkaç tur oynayabilirim." Denny'nin yerine, onun yanına yere oturuyorum. Akşamki randevumun geri dönmek üzere olduğunu, gitmeye hazır olduğunu umursamıyorum. Bunun hayatım boyunca aklıma gelen en kötü fikir olduğunu umursamıyorum. Kararımı verdim.

Bana doğru dönüyor, sesi alçak. "Bu saçmalık. Bu senin işin değil. Bizimle oyun oynamak istemezsin."

"Ne istediğimi nereden biliyorsun?"

"Ne istemediğini biliyorum. Ve ben ne istemediğimi biliyorum. Seninle bu oyunu oynamak istemediğimi biliyorum."

"Neden?" Gözlerim dudaklarına kayıyor, onu öpebilecek kadar yakın. "Bu iyi bir fikir değil. Nedenini biliyorsun."

Diğer herkes odadan kayboldu ve sadece ikimiz kaldık. Kafamın bir köşesinde, onların hala orada olduklarını biliyorum, ama önemi yok. Sadece ben ve o varız, başka kimse yok.

Ve lanet olsun, kendimi kötü hissediyorum.

Bir sürü nedenden dolayı. Onu beceremediğim için. Kafamdan çıkmadığı için. Benim olması gereken şeyi başkalarının üzerinde sallandığı için. "Neden korkuyorsun, Lina? İnsanların senin bakire olduğunu bilmelerinden mi, yoksa benimle tekrar çıplak kalmaktan mı?"

Yüzü kızarıyor, ama başını dik tutuyor. "Kesinlikle ikincisi değil, çünkü sen vazgeçtin."

"Sana dünyayı sarsan bir orgazm yaşattıktan sonra, neden şikayet ettiğini anlamıyorum."

"Tamam, oynamak mı istiyorsun?" Sesi kindar ve normal ses seviyesine dönmüş. "Doğruluk mu, soyunma mı? Sen başla." Benim için seçim yapmadan önce konuşma şansı vermiyor. "Doğruluk mu? Oh, güzel. Neden hâlâ buradasın?"

Bu harika bir soru.

Cevabı düşünmek için aldığım bir saniye içinde, tüm arkadaşlarının gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Birkaç tanesi fısıldaşıyor. Jade çok memnun görünüyor, mecazi olarak patlamış mısır yiyip gösteriyi merakla izliyor.

Oh, doğru. Yalnız değiliz.

Ben ne halt ediyorum böyle? Neden bu oyunu zorluyorum? Onun çıplak olmasını istemiyorum, hele ki tüm bu insanların önünde.

Ama şimdi geri adım atamam. "Gerçek ya da soyunma oyunu böyle oynanmaz. Ben gerçeği söylemek mi yoksa bir parça giysi çıkarmak mı istediğimi seçerim. Sonra sen bir soru sorarsın ya da hangi parçayı çıkarmamı istediğini söylersin."

Çenesi gerilir. "Erkekçe açıklamaların için teşekkürler. Sen olmasan bu oyunu nasıl oynayabilirdik bilmiyorum."

Hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok dizimin üzerine yatırıp şaplak atmak istememiştim. "Rica ederim. Ve ben soyunmayı seçiyorum."

Cevabını bilmediğim bir soruya cevap vermekten kaçmak için korkakça bir yol, ama henüz çözemediğim şeyleri düşünmektense bu daha iyi.

"Artık seni seçmeyeceğim." O kadar sinirli ki, neredeyse dilimde tadını alabiliyorum. "Jamal. Doğru mu, yalan mı?" Kafasını sallıyor. "Yani, ne demek istediğimi anlıyorsun."

O soyunmayı seçer ve ayakkabılarını kaybeder çünkü Lina ondan riskli bir şey kaybetmesini istemez, bu da beni olması gerekenden daha mutlu eder. Jamal Shiv'i seçer, o da soyunur, sonra Joe gerçeği seçer, sonra Amani yine gerçeği seçer ve şimdi koltuğumda kıpır kıpır oturuyorum, sıramın gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum, ama şunu söylemeliyim ki, bu oyun öğrenmek istemediğim isimleri öğrenmeyi çok daha kolay hale getiriyor.

Sonunda Jade beni seçer ve ben pantolonumu kaybederim. Ayakkabılarımı da, çünkü kot pantolonumu çıkarmak için onları çıkarmak zorundayım ve sonra tekrar giymenin pek bir anlamı yok.

"İşte bu bir oyun," diyor Jade, ben sadece boxer şortum ve tişörtümle kaldığımda ellerini çırpıyor. "Sıra sende."

Düşünmeden önce adını ağzımdan çıkıyor. "Lina." Cevabı da aynı hızla geliyor. "Soyun."

Sanki birbirimizin üstüne çıkma oyunu oynuyormuşuz gibi gözlerimi dikip bana bakıyor ve belki de tam olarak bunu yapıyoruz çünkü ben onun soyunmasını istemiyorum ve onun da soyunmak istemediğinden eminim, ama işte buradayız, birbirimizi tam da bu yönde itip kakıyoruz, kim önce geri adım atacak diye bakıyoruz.

Ben olmayacağım. "Sütyen."

Yutkunuyor. Sonra, sanki daha fazla alkole ihtiyacı varmış gibi, bardağındaki punçun geri kalanını bir dikişte içiyor, sonra kıyafetinin üzerinden sütyenini açıyor, ardından etkileyici ve sinir bozucu bir ninja hareketi ile gömleğini çıkarmadan askıları kolundan aşağı çekip çıkarıyor.

Ancak, ince kumaşlı hafif gömleğinin içinden göğüslerinin şeklini görmek ne kadar kolay, bu şaşırtıcı. Göğüsleri dolgun ve ağır, doğal göğüslerin ağırlığıyla sarkmış, biri diğerinden daha fazla sarkmış. Meme uçları belirgin şekilde gergin ve onu sadece sütyeniyle gördüğümde olduğu kadar çekici, hatta şimdi daha da çekici. Eğilip dişlerimle birini çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

Ve evet, Jamal'ın da benim hissettiğim aynı açlıkla onlara baktığını görüyorum ve ona yumruk atmadığım için madalya almam gerektiğini düşünüyorum. Beni, ereksiyonumu kontrol altında tutacak kadar öfkeyle dolduruyor, ama zar zor.

Şimdi sıra Lina'da ve gözlerindeki kin, o sesli olarak söylemeden önce adımı heceliyor. "Reid."

"Soyun."

"Çoraplar."

"Sıkıcı." Oyunu sadece aramızda tutmak sportmenlik dışı bir davranış, ama onu başlatan oydu, bu yüzden çoraplarımı çıkardıktan sonra, topu ona geri atıyorum. "Lina, gerçek mi yoksa..."

"Soyun," diye aynı anda söylüyoruz. "Pantolon."

Ayağa kalkar ve eşofmanının ipi çözer. Eşofmanı ayak bileklerine kadar iner ve ben takıntılı bir erkek olduğum için bacaklarının arasındaki üçgene odaklanırım, ama tişörtü uzundur ve o kutsal yeri örter. *Kaç kişi tarafından dokunuldu? Benden başka kim var?*

Neden bu merakı kafamdan atamıyorum?

Bu sefer adımı söylediğinde hala ayaktaydı.

"Soyun." Sanki sorması gerekiyormuş gibi. Sanki başka bir şey seçecekmişim gibi. "Gömlek." Dilinde cesurca, sanki sonunda cesaretini bulmuş gibi.

cesaretini bulmuş gibi.

Onun tavrına karşılık vermek için ayağa kalkıp, Henley tişörtünü hızla başımdan çektim. O kadar hızlıydım ki, o saklayamadan gözlerindeki şehvet parıltısını yakaladım. Dişlerinin alt dudağını sıyırdığını gördüm.

Ve lanet olsun, sikim kesinlikle sertleşti. "Kahretsin," diyor Jade.

"Sen söyledin." Amani'nin sesi Jade'in takdirini yansıtıyor.

Tabii ki sıramı hemen Lina'ya geri veriyorum ve şimdi ya eve götürmek için başka bir çift külot almak ya da sonunda o muhteşem göğüsleri görmek arasında seçim yapmam gerekiyor. İkisini de istediğim için açgözlüyüm. "Külot," diyorum, sesim boğuk.

O da onu çıkarır ve sanki onun zaten bana ait olduğunu biliyormuş gibi, onu elime bırakır.

Onları çıkarıp koklamamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Onun da benim kadar tahrik olup olmadığını bilmem gerekiyor. Onun tahrik kokusu pamuklu astara sinmiş mi?

Bu onay, yalnız kaldığımda daha sonraya kalacak. Tam da bu yüzden onları boxer şortumun bel kısmına sıkıştırıyorum. Şu anda yine sadece ikimiz varız, dünyanın geri kalanı gözlerimizin ve ayaklarımızın birbirine değdiği bu savaşta bizim için önemsiz. Bu savaşı kazanmayı o kadar çok istiyorum ki, dilimde onun amının tadı kadar net bir şekilde hissedebiliyorum. "Sıra sende."

Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı, sadece külotum. Tabii korkup saatimi seçmezse. Seçeneklerinin az olduğunu fark edince yüzünde panik belirir.

Cesaretin var mı? Sadece dudaklarımla bu kelimeleri söylüyorum, ama onun anladığını biliyorum. Gözünü bile kırpmadan dudaklarını aralıyor. "Jamal."

O... O az önce kazandı mı?

Hala ayakta duruyor, ama bana sırtını dönerek ona dönüyor. Beni dışlıyor. Onun pantolonunu çıkarıyor ve o aç bir küçük sapık olduğu için, pantolonunu ona geri atıyor.

"Soyun."

"Gömleğini çıkar," diyor, ama hayatta olmaz. Hayatta olmaz, bu onun ödülü olamaz.

O yüzden, kollarını önünde kavuşturup parmaklarını bluzunun eteğine doladığında, müdahale etmekten başka seçeneğim yok.

"Tamam, bu kadar." Kolunu çekip, kumaşı bırakmasını sağladım. "Oyun şimdi bitiyor. Bu iş çok ileri gitti."

Bana dönerek, "Bunu başlatan sensin," der. "Bu yüzden bitiren de ben olacağım."

"Ne gerekçesiyle?"

"İyi kararlar verecek kadar ayık olmadığın için."

"Gerçekten mi? Bence daha çok aptal, kıskanç, kafası karışık bir pislik olduğun için." Söylediklerini düşünür. "Kafası karışık pislik, demek istedim..." Tekrar düşünmek için duraksar, sinirlendiğinde yaptığı o sevimli şekilde burnunu kırıstırır.

"Anlaşıldı."

"Sen benim patronum değilsin." Kolunu benden çekmeye çalışır, ama benim tutuşumdan kurtulacak kadar güçlü değildir. "Neden böyle davranıyorsun ki?"

Alkolün etkisiyle yapılan başka bir ifade hatası mı, yoksa kasıtlı bir ifade mi, emin değilim. Bu kadar sinirli olmasaydım, muhtemelen gülümsemeyi zor tutardım.

"Bak, şey... belki de geri çekilmelisin." Jamal imdadıma yetişti. Aferin Jamal.

Siktir git, yani. "Biz iyiyiz," diyorum.

Aynı zamanda, "Kendimi idare edebilirim" diyor.

Sonra tökezliyor. Hareket bile etmiyoruz, ama o lanet olası tökezliyor.

"Tamam, bunu özel olarak konuşacağız." Onu mutfığa doğru çekerken itiraz ediyor, ancak son anda Angela'nın orada olduğunu hatırlayıp karanlık koridora yöneliyorum.

Oraya vardığımızda, yine kolunu çekip kurtulmaya çalışıyor. Gereksiz bir çaba, çünkü yalnız kaldığımız anda onu bırakıyorum. Bu hareket yüzünden yine tökezliyor.

Onu yakaladığımda, elim yanlışlıkla göğsünün yan tarafına denk geliyor. Sanki onu yakmışım gibi elimi itiyor.

Bir saniye bile geçmeden elimi tutar ve geri getirir, avucunu üzerine koyarak elimi çekmemi engeller.

Sanki onu uzaklaştırmak istiyormuşum gibi.

Tanrım, elimdeki ağırlığı... O tamamen kıvrımlar, et ve kadın. Başparmağımı meme ucuna sürüyorum, çok daha fazlasını yapmak istiyorum. Bunların hiçbirini yapmamam gerektiğini biliyorum. Gerilmiş hissediyorum, sanki bir işkence sehпасına bağlanmış bir adam gibi, çekiliyor, çekiliyor ve yok oluşa doğru sürükleniyorum.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye soruyor, yaklaşarak avucuma bastırıyor.

"Görünüşe göre sen..."

Alkolün etkisine rağmen hızlıca sözümü kesiyor. "Ne sorduğumu biliyorsun."

Bilmiyorum.

Bu doğru cevap. Dürüst cevap. *Neden durduramadığımı bilmiyorum. Neden sana çekildiğimi bilmiyorum, oysa sen aklımdan geçen en kötü fikirsin.*

Bilmiyorum.

Ama yine korkup vazgeçiyorum. "Lina, sen içki içtin." Sanki tüm suç onda gibi. Sanki aklını kaçıran oymuş gibi.

Suçlama pek işe yaramadı galiba, çünkü elini kasıklarına indirip kalın ve sert olan penisimi buldu. Onun yerine *"Sert Bir Tahta"* oynamalıydım. O zaman kesin kazanırdım.

Ve siktir.

Küçük avucuyla penisimi saran eli cennetteymiş gibi hissettiriyor. Onunla bir dolapta olsaydım, sadece eliyle yapsa bile yedi dakika dayanabileceğimi sanmıyorum. Hareketleri tereddütlü, ama beni öldürüyor.

"Lina," diye inliyorum, kalçalarımı öne doğru itmek istiyorum. Onu yere itmek istiyorum, böylece ağzında sıcaklık bulabileyim. Elim göğsünü sıkıyor ve onun çıkardığı inilti beni neredeyse bitiriyor.

Başparmağı penisimin ucuna dokunuyor. Karanlık olduğu için siyah boxerımın üzerinde olduğunu bildiğim ön sıvı lekesini göremiyorum. "Beni istiyorsun," diyor. "İstemediğini söyleyemezsin."

"Hiç öyle demedim. Öyle bir şey olmadı..." O daha aşağıya doğru ilerlerken, istem dışı bir tıslama ile sözlerim kesildi. Avucunda testislerimi kavradı.

Onu istiyorum. Tanrım, onu çok istiyorum.

Ama onu daha önce elde edemediğim tüm nedenler hala geçerli ve şimdi listeye eklenecek daha fazla neden var. O Samuel'in üvey kızı. Belki de (berbat) bir erkek arkadaşı var. Teyzesi yan odada. Teyzesi benim sözde randevum.

En önemlisi, o sarhoş ve, benim inandığım kadarıyla, hala hızlı bir sikişten daha fazlasını hak eden bir bakire. Bu yüzden onu kesinlikle o duvara dayayıp, henüz keşfetmediğim vücudunun her yerini keşfedemem. Sikimi çıkarıp, tişörtünü kaldırıp, kendimi onun içine gömeme. Ama geçen her saniye, direnebilmem giderek daha da imkansız hale geliyor.

Yapamam.

Bir şekilde, onun ısrarla olmadığımı söylediği iyi adam olmak için güç topluyorum ve elini kasıklarımdan uzaklaştırırken, aynı anda göğsünü de bırakıyorum. "Lina, bunu istediğini sanıyorsun, ama sarhoşsun."

Loş ışıkta bile, dudaklarını büzüşünün ciddiyetini anlayabiliyorum. "Umurumda değil. Bunu istiyorum. İstiyorum..."

"Ayıldığında, bebeğim."

"Hayır, şimdi." Bir adım öne çıkıyor, dudakları benimkilere uzanıyor. "Lütfen, bana dokun."

Bu *rica*, neredeyse dayanamayacağım kadar güçlü. "Aklın başına geldiğinde. Sana borçlu olacağım. Söz veriyorum." Tutamayacağım sözler verme hakkım yok, ama işte buradayım, içtenlikle söylüyorum. Neredeyse kendimi de ikna ediyorum. "Ama bu gece değil. Böyle değil."

Bir öpücük olsa. Onu bir kez tatmak. Ona bunu verebilirim. İkimize de bunu verebilirim.

Bir adım öne çıkıyorum.

...ve sonra ışık koridora dökülünce ve Angela mutfak kapısında durduğunda hemen geri çekiliyorum.

"Sesler duyduğumu sandım. Ben hazır olduğumda..." Bakışları kıyafetlerimizi fark eder. Ya da daha doğrusu, kıyafetlerimizin eksikliğini. "Uh... pantolonun nerede?"

Kime hitap ettiği belli değil, ama sorumluluğu yüzde bin almam gerektiğini biliyorum. Ayık olan benim. Hiçbir mazeretim yok.

Ama o zaman aramızda bir şey olduğunu kabul etmiş olurum ve bu tam da kaçınmaya çalıştığım şey.

Bu yüzden pislik gibi davranıyorum. "Kontrolünden çıkan striptiz oyunu. Yeğenin içki limitini çok aşmış. Kendini kaptırmış."

"Bana mı? Suçu bana mı atacaksın..."

Lina'nın sesini bastırmak için sesimi yükseltiyorum. "Odasını götürecek birine ihtiyacı var. Bence buradan sonrasını sen devralman daha uygun olur."

Angela bir an durup durumu değerlendirir, gözleri neredeyse çıplak halime takılır. Açgözlü, "seni daha sonra becermek istiyorum" tarzında da değil. Daha çok, "tamam ama sen de neden çıplaksın, ayrıca neden kadın külotu çıkmış..." tarzında.

şortunun bel kısmı. O aptal değil.

"Evet, yapabilirim." Mutfaktan çıkar ve arkasından kapıyı kapatarak koridoru tekrar karanlığa gömer. "Lina, tatlım?" Kolunu yeğenin omzuna atar.

Lina, Angela'nın kolunu itti. "Odama kadar eşlik edecek birine ihtiyacım yok."

Ama Lina'nın gözleri bana bakıyor. Yüzünde ihanetin acısı okunuyor.

Bu, ona yaptığım en acımasız şey olabilir — o benden çok daha yetişkin olmasına rağmen ona çocuk muamelesi yapmak. Babamdan öğrendiğim bir şey varsa, o da kendini kontrol edemediğinde başkalarını kontrol etmektir. Bu dersi ilk kez uygulamaya koyuyorum.

Daha fazla tatmin hissetmem gerekmez mi?

"Peki, o zaman kendin git," diyor Angela, tanıdık bir küstahlıkla. "Ve Tanrı aşkına, biraz su iç. İçki fabrikası gibi kokuyorsun. Annen olsaydı..."

Lina gözlerini devirir ve ilk kez onun gençliğini yansıtan bir davranış sergilediğini görürüm. "Siktir git Angela. Ben senin sorumluluğunda değilim. Birine bakmak mı istiyorsun? Sevgiline kıyafetlerini getir ve arabada ona oral seks yap ya da onunla yapmak istediğin her neyse onu yap. Sadece onun gitmesini sağla."

Partiye geri dönmek için öfkeyle uzaklaşır, ki bu gitmesi gereken yönün tam tersidir, ama Angela'nın yüzündeki ifade, bununla ilgilenmeme izin vermediğini söylüyor. "Bu gece seks yapacağını sanma."

Dediğim gibi, o aptal değil.

Hayır, aptal olan kesinlikle benim.

BÖLÜM ON İKİ

LINA

Adly telefonumdaki galeriyi karıştırırken kalbim küt küt atıyor. Sanat eserlerini kendimden başka kimse için yapmıyorum, bu yüzden genellikle başkalarına göstermiyorum. Eserlerim özel, gayri resmi ve bana ait.

Adly'yi bu alana nasıl davet ettiğimi bilmiyorum, belki de bana sürekli kız kardeşlik meselesini dayattığı içindir, ama işte buradayız.

O, özellikle bir tanesini inceliyor ve bu da kalp atışlarımı hızlandırıyor. "Ve her biri farklı bir kitabı mı temsil ediyor?"

"Mm hm."

Manikürcü koluma hafifçe vurarak, az önce boyadığı başparmağımı ısırmayı bırakmamı nazikçe öneriyor.

"Üzgünüm," diyorum ve elimi kucağıma indiriyorum.

Tabii ki, başım zonklayarak uyandım ve telefonum mesajlarla doluydu. Angela'dan gelen iki mesajı görmezden geldim. Denny'den gelen bir mesaj vardı, o da yukarı çıkıp beni kontrol etmek için çok tembeldi. Ve Adly'den gelen bir mesaj vardı, beni Sebastian Center spa'ya manikür-pedikür yapmaya davet ediyordu.

Sadece onun mesajına cevap verdim ve baş ağrısı nedeniyle daveti reddettim. Tabii ki o da baş ağrısının alkolden kaynaklandığını itiraf etmem için beni sıkıştırdı ve birdenbire

dört saat sonra, çamurla detoks yaptım, çay yapraklarına sarıldım ve Tayland usulü masaj yaptırdım. Şu anda, parmaklarım ve ayak parmaklarım güzelleştirilirken, sıvı kaybımı telafi etmek için damardan serum alıyorum.

Dört saat sonra, çamurla detoks oldum, çay yapraklarına sarıldım ve Tayland usulü masaj yaptırdım. Şu anda, parmaklarım ve ayak parmaklarım güzelleştirilirken, sıvı kaybımı telafi etmek için damardan serum alıyorum ve kendimi o kadar iyi hissediyorum ki, bunu hayatımın en güzel günlerinden biri olarak işaretlemem gerekebilir.

Tabii ki, hiç akşamdan kalma olmak istemem, ama olmak zorunda kalırsam, Sebastian tarzı ile başa çıkmaktan daha iyi bir yol yok.

Bu akşamdan kalma hali, en çılgın Sebastian tarafından yaratıldığı için bu çok uygun.

"Bu hangi kitap için?" Adly, elinde telefonumla, bornozlu kolunu bana doğru uzatır.

Ekrana gözlerimi kısarak bakıyorum. Sarışın bir kız çocuğu ve büyük siyah bir köpeğin kabataslak bir çizimi var. "V.E. Schwab'ın *Vicious* kitabı. Bir nevi... kötü adamın köken hikayesi gibi. Toplamda iki kitap. Çoğunlukla Victor Vale ve Eli Cardale hakkında. Kız, insanları ölümden geri getirebiliyor. Köpeği diriltti ve, evet. Genç yetişkinlere yönelik gibi görünüyor, ama aslında bir fantastik roman."

Hemen cevabımı değerlendiriyorum. Çok hızlı konuştum. Çok heyecanlıydım. Daha az konuşmalıydım.

"En sevdiklerimden biri" diye ekliyorum bir saniye sonra, ki bu gereksiz bir ekleme çünkü milyonlarca favorim var ve çok sevmeseydim onun için bir yazı yazmazdım.

Şimdi de benim sadece süper inek kitapları okuduğumu düşündüğünden endişeleniyorum — gerçi okumak ineklik sayılabilir, ama inek olmanın nesi yanlış ki? — bu yüzden hemen açıklığa kavuşturmak için acele ediyorum. "Hepsi fantastik kitaplar değil. Her tür kitabı severim. Donna Tartt, Gillian Flynn, Fatimah Ashgar ve Erin Morgenstern. Aslında o da fantastik yazıyor, ama bilirsin. Sen çok okur musun?"

Tanrım, ne kadar da beceriksizim.

"Smut," diyor gururla.

Yüzümün kızardığını görmemesi için başımı eğiyorum. "Ben de bir sürü okudum."

"Her gün, bütün gün." Telefonumu bana geri veriyor. "Sanatın gerçekten çok iyi. Onları satabilirsin."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o benden önce konuştu. "Ya da babam seni Sebastian Kariyer Programına sokmasaydı satabilirdin. Bu ailede dışarıdan girişimcilik için pek yer yok. Amerikan kraliyet ailesinin üyesi olmanın bedeli bu."

Ses tonu özür diler gibi ve aynı zamanda somurtkan, sanki bunu sadece benim için söylemediğini düşündürüyor. Bir gün ona karşı daha rahat hissettiğimde, ona bunu soracağım.

Belki.

Bakalım.

"Her neyse." Yeni kırmızıya boyanmış parmağını çenesine dokundurdu. "Sandığımdan daha yaratıcı bir zihnin var. Seni sanat departmanında yönetim için eğitmeye ne dersin? Yukarıya doğru çalışman gerekecek, ama aile üyesi olarak hızlı bir şekilde ilerleyeceksin. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Şey... evet." *Tabii ki evet.* Sonunda, hakkında bir şeyler bildiğim bir alan.

"Harika. Karar verildi."

Manikürcü tırnaklarımın kenarlarını temizlemeyi bitirir ve başka bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sorduktan sonra dinlenme odasından çıkar.

Bu, Adly ve benim ilk kez baş başa kaldığımız anlamına geliyor ve nihayet dün gece uykuya dalarken aklıma gelen ve içimi kemiren soruyu ona sorabilirim.

"Peki... babanla Reid'in babası arasında ne var? Bir tür kavga mı var yoksa...?"

Onların kavgasından sadece bazı ipuçları yakaladım. Reid'in düğüne getirdiği kız, görünüşe göre Samuel'in eski sevgilisiydi, bu da Reid'in ahlaksızlığı hakkında sahip olduğum en kötü şüpheleri doğruluyor. Yani, öyle... Kim böyle önemli bir günde bir aile üyesine bu kadar kötü bir şey yapar ki? Ama aynı zamanda, Francesca'yı getirmesi tek nedeni bu muydu? Onu sevdiği için değil de, sorun çıkarmak için mi?

Tek umursadığım şeyin bu olması çok kötü.

Ya da sarhoş beynim bir anlık açıklık kazandığında tek umursadığım şey buydu: Ya Reid'in bana olan ilgisi de aynıysa?

Adly'nin uzun iç çekiş, onun muhtemelen dokunulmaması gerektiğini düşündüğü bir konuyu karıştırdığını gösteriyor.

"Özür dilerim. Sormamalıydım."

"Hayır, bilmeye hakkın var. Sadece cevapları tam olarak bilmediğim için durum biraz karmaşık. Bizim neslimizden kimse bilmiyor çünkü bu olay biz doğmadan önce olmuş ve kimse bu konuyu konuşmuyor. Holt ve benim anladığımız kadarıyla, bunun annemizle bir ilgisi olduğunu düşünüyoruz. Hem Reynard hem de babam ona aşıktı.

"Ama bunun işlerin bölüşümüyle de bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. 90'larda dedemin şirketi bölündüğünde, Reynard Industrial Corp'ta eş CEO pozisyonuna getirildi ve babam News Corp'ta CEO pozisyonuna getirildi. Sanırım Reynard her zaman bunun tam tersi olması gerektiğini düşündü. Reynard'ın en büyük oğlu Hunter — henüz tanışmadıysanız dikkatli olun, o tam bir baş belasıdır — babam emekli olduktan sonra SNC'nin peşine düştü, bence bunu babasına saygıdan yapıyor. Sanki bu onun doğuştan hakkıymış gibi düşünüyor ve bu, yıllar boyunca duyduğum diğer söylentilerle de örtüşüyor."

Her şeyi anlıyormuş gibi başımı sallıyorum. Aslında biraz anlıyorum ama çok fazla şey var ve Adly hızlı konuşuyor. Aslında tek ilgilendiğim şey, yanlışlıkla onların kavgasına karışıp karışmadığım.

"Yani tüm bunlar, Rey amca ve babamın mecbur kalmadıkça birbirlerini hiç görmedikleri ve sanki hala ergenlermiş gibi birbirlerini kızdırmanın yollarını aradıkları anlamına geliyor. Bana sorarsan, ikisi de şımarık, hak iddia eden veletler, ama ben de onlardan farksızım, o yüzden kimim ki konuşuyorum?"

"Hayır, hayır. Hayır. Senden hiç öyle bir izlenim almadım." Bu da laf olsun diye söylenmiş bir söz değil. Adly gerçekten nazik ve cömert bir insan, aynı zamanda çok güçlü ve kendine güvenen biri. Kim olduğunu çok iyi biliyor ve utanç duymuyor. Başka bir deyişle, bir gün olmak istediğim her şey. Üvey babasını kızdırmak için onu kullanan bir erkeğe takıntılı olmayacak türden bir insan.

Reid'in dün gece evime gelmesinin en olası nedeninin bu olduğunu fark edince midem düğümlendi. Tabii, bir de nihayet yemek yiyebilecek kadar sakinleşmiş olabileceği için de gelmiş olabilir, ama şu anda aklımdaki en önemli şey bu değil. "Sence...?" Nasıl soracağımı bilemeden durakladım.

"Reynard'ın çocuklarından biri...?" Kahretsin, bu çok zor. "Reid o kadını düğüne getirdi. Babanı kızdırmak için başka şeyler de dener mi? Başkalarıyla?"

Saçma sapan konuşuyorum, ama Adly birdenbire alarma geçiyor. "Ne oldu? Reid ne dedi? Ne yaptı?"

"Uh..." Bu konuşmayı gerektiği kadar iyi düşünmemiştim, çünkü Reid'i ispiyonlamanın beni de ispiyonlamak anlamına geldiğini ancak şimdi anlıyorum. Kız kardeş ilişkisini geliştirmekle ilgileniyorum, ama dün gece işleri ne kadar ileri götürdüğümü itiraf etmeye henüz hazır değilim. Ne kadar ileri gitmelerini istediğimi. "Dün gece evime mi geldi? Davetsiz mi? Ve biraz pislik gibi mi davrandı?"

Korkaklığımdan dolayı başımı sallıyorum. "Soru işareti olmadan. O tüm bunları yaptı. Ve ben de neden benim evime taşınma partime gelmek istediğini merak ediyordum, tabii benim bir planım yoksa."

Adly bir anda koltuğundan kalkar. "Onu daha önce spor salonunda gördüm. Onunla konuşacağım."

Kahretsin. Bunu beklemiyordum.

"Hayır!" Dürtüsel bir şekilde, iğne kolumdan çekilmeden hemen önce hala bir cihaza bağlı olduğumu hatırlayarak, onu takip etmeye başladım.

"Adly, bekle! Buna gerek yok!"

Konuşurken geriye doğru yürürken dönüyor. "Hayır, senin yasak olduğunu bilmesi gerekiyor. Endişelenme. Bana abla rolünü oynamam için bir fırsat veriyor." Tekrar öne dönüyor, ama omzunun üzerinden sesleniyor. "Geri döndüğümde, neden partine davet edilmediğimi açıklayabilirsin. Bunu fark etmediğimi sanma."

On bir yaşındayken bu tür bir abla tavrını yirmi bir yaşındayken olduğumdan çok daha fazla takdir ederdim diye düşünüyorum.

Ve ayrıca, Reid burada mı? Bu binada mı? Şu anda mı? Aptal kalbim hızla çarpmaya başlıyor, ki bunun tek sebebi Adly'nin ona söyleyeceği her neyse, kesinlikle çok utanç verici olacağı gerçeği. Bundan sonra bir daha yüzümü gösteremeyeceğim için beni tanınmaz hale getirecek bir spa tedavisi var mı?

Ama belki de durum tam da bunu gerektiriyordur, çünkü aramızda olan onca şeyden sonra, hatta

benim onun oyununda sadece bir piyon olduğumu bilsem bile, fırsatım olsa yine ona atlayacağımı sanmıyorum.

BÖLÜM ON ÜÇ LINA

Adly'den tekrar haber almam çok uzun bir on yedi dakika sürdü ve bu da bir mesajla oldu.

Halloldu. ♥

Buradayken havuza gideceğim. Gelmek ister misin?

Neyse ki, iyi bir mazeretim var, bu da en azından onu sıkıcı ev partime davet etmediğimi açıklamak zorunda kalmamı engelliyor, ki o da bu partiye katılmakla hiç ilgilenmezdi.

Yüzmüyorum. Ama teklifin için teşekkürler.

Spa görevlisi, damar yolunu çıkarmaya çalışırken ben mesaj yazdığım için bana kaşlarını çattı, bu yüzden sabırsızlıkla işini bitirmesini bekledim ve son mesajımın ardından bir tane daha yazdım.

Sanırım duş alıp eve gideceğim.

Bu harika gün için çok teşekkürler!

Daha fazla bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum ama ne ekleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden utanç verici miktarda emoji ekledikten sonra telefonumu bornozumun cebine koyup giyinme odasına yöneliyorum.

Beklendiği gibi, Sebastian soyadını taşıyan herkes için ayrı, gizli bir giyinme odası var. Giriş kodunu aldığım için hala biraz şaşkınım. Adly'ye göre, aile üyesi olmadıkları için şirkette bu koda sahip olmayan üst düzey yöneticiler var. Bu, aşırı ve hak edilmemiş gibi gelen garip bir ayrıcalık, ama içeri girip beklediğim gibi yalnız olduğumu gördüğümde şikayet etmiyorum. Vücudumu olabildiğince olumlu görmeye çalışsam da, halka açık yerlerde çıplak kalmaktan hiç hoşlanmam.

Sessiz bir ortamın tek dezavantajı, kafamdaki sesleri bastıracak hiçbir şeyin olmaması. Adly'nin sürekli konuşması, düşüncelerimin çok fazla sapmasını engelliyordu, ama şimdi yalnızım ve zihnim açık, iki havluyu çarşaf rafından alıp duşa doğru yürürken kendimi dün geceyi düşünürken buluyorum. Evet, sarhoştum ve aklım başımda değildi, ama sesi arzuyla doluydu, değil mi? Penisi elimde sertleşmişti.

Belki de erkekler, kız kim olursa olsun, öyle dokunulduğunda böyle olurlar. Çünkü o yine de hayır dedi. O kadar çok kez ki, hatırladıkça yanaklarım kızarıyor. Gerçekten ona öyle yalvardım mı?

Havluları tezgahın üzerine bırakıp duş kabinine uzanıp suyu açarken içimden bir ürperti geçer. "En iyi anlarından biri değildi, Emmalina Quinn."

"Sende bunlardan bolca var gibi görünüyor," arkamdan biri diyor

Yemin ederim, bir mil yükseğe zıplarım. Kalbim boğazıma yerleşir, onaltılık notalarla hızla attığını hissedebiliyorum ve daha önce kızardığımı düşünüyorsam, bu şimdi vücudumu saran sıcaklıkla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi, çünkü döndüğümde kimi göreceğimi çok iyi biliyorum.

Reid, benim şu anda mini bir kalp krizi geçirdiğimin farkında değilmiş gibi devam ediyor. "Adly'yi ait olmadığı yerlere karıştırarak ne yapmaya çalıştığını açıklamak ister misin?"

"Neden kadınlar soyunma odasında olduğunu açıklamak ister misin?" Ona dönerek soruyorum.

Büyük hata.

Çok büyük.

Kapıda duran adam yine gömleksiz olduğu için ve ya banyonun floresan ışıkları hiçbir şeyi gizlemediği için ya da bulanık beynim bu görüntüyü doğru bir şekilde kaydetmediği için, onun ne kadar iyi görüldüğüne hazırlıklı olmadığımı fark ediyorum. O, sadece belirgin hatlar ve sert çizgilerden ibaret. Ter damlaları, birkaç belirgin çıkıntıyı ortaya çıkarıyor. Gözlerim, spor şortunun altından aşağıya doğru uzanan belindeki kıvrımları takip ediyor ve sesini bastırmak için dudağımı ısırmadan önce küçük bir inilti kaçıyor.

Ama sonra onun sadece sinirli değil, kızgın olduğunu fark ettim. "Bekle, bana *kızgın* mısın?"

Elbette, yüzünde bir anlık kötülük beliriyor. "Adly. Onca insan arasından. Ne kadar büyük bir belaya bulaştığını bilmiyorsun."

"Öncelikle, Adly'yi ben göndermedim. O kendi başına düşünen yetişkin bir kadın ve sana ne söylediye, o kendi kararıydı. İkincisi, bana çocuk muamelesi yapacaksan, benim de çocuk gibi davranmamı beklemelisin."

"Çocukken yaramazlık yaptığımda ne olurdu biliyor musun? Popoma şaplak atılırdı."

Sinirlenmeme rağmen, içimi kaplayan titremeyi engelleyemiyorum ve odayı dolduran buhar nedeniyle bunun soğuktan kaynaklanmadığını garanti edebilirim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, bornozumun içinden meme uçlarımın görünmesini engelliyorum ve meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Cesaret edemezsin."

"Cesaret edemez miyim?" Beni yiyip bitirmek ister gibi görünüyor, ki beni öldürmek ister gibi görünmeseydi bu hoşuma bile gidebilirdi.

Beni en çok endişelendiren şey, o öldürme bakışı. "Adly hala binada." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kendime kızıyorum. Ne kadar çocukça konuşuyorum?

"Aferin. Olgunlaşmamış olduğun konusundaki tüm şüphelerimi daha da güçlendirdin."

Ağlamak için çok küçük bir dürtü hissediyorum, ama neyse ki öfkem bu dürtüyü bastırıyor. "Siktir git. Senin kötü davranışlarına verdiğim tepkilerin sorun olduğunu düşünmem için beni manipüle etmeye çalışmayın."

"Kötü davranışlı olan ben mi? Sarhoş olan ve bana dokunmam için yalvaran sendin. Seni kaç farklı şekilde kullanabilirdim, biliyor musun?"

"Ne yani, Şimdi de alaycı olduğun için aziz mi oldun?" Bu adam o kadar kararsız ki, başım dönüyor. "Partimi mahvettin, sonra bütün gece kıskanç bir sapık gibi davrandın. Sen ve aptal karışık sinyallerin. Aramızda neler olup bittiği konusunda kafamın karışık olması için beni suçlayamazsın."

"Aramızda mı?" Bana doğru iki büyük adım attı. "*Aramızda bir Şey yok, Lina. Tanıştığımız gece aramızda bir Şey yoktu, Şimdi de yok.*"

Gözleri sürekli dudaklarıma kaymasaydı, bu sözler daha etkili olurdu. Gözleri sürekli daha aşağıya, bornozumun açık dekoltesine kaymasaydı. Sadece bu bakış bile amımı tuhaf hissettiriyor.

Ama tüm bu gsteriŐiliĐinden dolayı onu sikeyim.

Ve sanki onu takip eden benmiŐim gibi davranması için de siktir et onu.

Ve özellikle de bu kadar... bu kadar... acımasız olduğu için siktir et onu. "Sen bir zorbasın." "Sen safsın."

Bu hakarete hiç aldıriŐ etmiyorum. "Ama senin neyin peşinde olduğunu biliyorum, o yüzden kes Şunu. Beni babanın kavgasında bir piyon olarak kullanmak... Açıkçası, Samuel için o kadar önemli olduğumu düşünmen gururumu okşuyor. Ama bu çok yanlış. Onu neredeyse hiç tanımıyorum. Bana bulaŐarak ne kazanacağını sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Babam ve Samuel mı?" Gerçekten Şaşırmış görünüyor. "Bunun onların kavgasıyla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Beni cahil gibi davranmayı bırak. *Biliyorum*, Reid. Adly için kızgınmiŐ gibi davranmaya devam et, ama aslında seni yakaladığım için kızgınsın. Çünkü anladım. Oyun bitti. Bizim işimiz bitti."

AĞzını sıkı tutarak başını salladı. "Evet. Kesinlikle bittik. Bunu sen sağladın."

"yle mi?" Yine gaslighting yapıyorsun. "Tanrım, sen tam bir pisliksin. Neyse. İŞimiz bittiyse artık git." "Gidiyorum."

"Harika."

"İyi." Hareket etmiyor. Gözleri o kadar koyu ki yeşil kenarlarını zar zor görebiliyorum.

Yutkunuyorum, kendimi bir avcının gözünde av gibi hissediyorum.

"Sanırım, işimiz bittiyse," diyor bir süre sonra, "bu, dün geceki sözünden kurtulduğum anlamına gelir."

"Dün geceki söz mü?" Beynim geri sarar ve sarhoşken yaşadığımız karşılaşmayı tekrar oynatır, bu sefer ona dokunması için yalvardığım aşağılayıcı kısmı atlar ve aniden onun cevabını hatırlar. *Aklın başına geldiğinde. Sana borçluyum. Söz veriyorum.* "Bekle... ne?"

"Hatırlamıyorsun bile."

"Hayır! Hatırlıyorum!" Neden bu kadar heyecanlandığımı bilmiyorum. Eğer işimiz bittiyse ve her şey yolundaysa.

Ama o hala burada duruyor.

Ve aramızdaki gerilim her zamanki gibi cinsel olarak yüklü. "Her neyse, senin ciddi olduğuna hiç inanmadım."

Cidden burada bekaretimi kaybetmek için alay mı ediyorum? Sorun yok. Hiç sorun yok.

"Seni asla becermeyecektim, Lina."

Hayatım boyunca, umutlarımı yükseltip birkaç saniye içinde tamamen yıkabilecek birini tanımadım.

"Dediğim gibi, bir zorba. Listeye yalancı ve korkak da ekleyebilirsin." Gözlerime dolan yaşları görmemesi için duşa dönüyorum. Bütün bunlardan sonra beni nasıl incitebildiğini anlayamıyorum. "Git artık. Sıcak suyu boşa harcıyorum."

İki saniye bile geçmeden onu arkamda hissediyorum, nefesi kulağımda. "Seni daha önce becermediğim nedenler değişmedi, bebeğim, ama sana bakmanın başka yolları da var. O sözü yerine getirmenin başka yolları."

Vücudumda bir karıncalanma hissettim.

Aptal beden, çünkü ona bunu zorlamak, söz vermiş olsun ya da olmasın, kötü bir fikir.

"Ne gibi yollar?" Ağzım da benim gibi aptal görünüyor. *Yolların önemi yok, Lina. Ona gitmesini söyle.* "Sana gösterebilirim. Gösterip bitirebilirim." Eli belime dolanıyor ve bornozumun kemerini tutuyor. . "İstedğin bu mu?"

Bana izin istemesi, bu işi neredeyse bitiriyor. Çünkü bunu benim üstüme yıkıyor. Bu sefer onun benimle dalga geçmediğini, benim buna izin verdiğimi, benim kabul ettiğimi ilan etmemi sağlıyor.

Bence o bir beyin olabilir.

Titreyerek nefes alıp cevap veriyorum. "Sadece bana borçlu olduğun ve söz verdiğin için. Sonra da işimiz biter." Sanki ona bir şey teklif ediyormuşum gibi, tersi değil.

"Sonra işimiz biter. Büyükannem Adeline'in mezarı üzerine yemin et." Cevabım fısıltıdan biraz daha yüksek. "Tamam."

Onayım ne kadar sessiz olsa da, o bana kulak vermiş olmalı ki, sözcük dilimden çıkar çıkmaz kemeri çekip bornozumu açıyor. Omzumun üzerinden vücuduma bakarken nefesinin hızlandığını duyuyorum. Meme uçlarım zaten dikleşmişti, ama şimdi sıkı ve kalın boncuklar gibi, yüzümdeki sıcaklık boynumdan ve gövdemden aşağıya, amıma doğru iniyor.

"Siktir, çok güzel." O kadar sessiz söylüyor ki, bunu benim duymam gerektiğini emin değilim.

Ben açgözlüyüm ve bunu tekrar duymak istiyorum. "Hmm?"

Reid beni görmezden geliyor, omuzlarımdan bornozu çıkarıp yere bırakıyor, şimdi onun önünde tamamen çıplak duruyorum. Beklediğimden daha kolay, belki de ona sırtım dönük olduğu içindir.

Yine de o uzun boylu ve her şeyi görebildiğini biliyorum, ama onun düzensiz nefes alıp verışı bana göz göze bakma cesareti veriyor.

"Hayır," diyor, ben dönmeye başladığımda. Kolunu belime dolayarak beni yerinde tutuyor. "Böyle kal."

Yüzüme bakmak istememesinin, bariz olanın dışında bir düzine başka nedeni olabilir. Bacaklarımdan arasındaki zonklamadan o kadar rahatsız olmadığım zamanlarda aklıma gelebilecek nedenler.

Kollarını hala bana dolamış halde, beni ileriye, ayak parmaklarım bankın kenarına değene ve su püskürmesi göğüslerime ulaşana kadar kabine doğru yönlendirir. "Ellerini duvara koy," diye emreder. "Ve ayağını çıkıntıya."

Düşünmeden bu kadar hızlı tepki vermem çok komik. Sanki bedenim bana ait olduğu kadar ona da aitmiş gibi. Kollarımı kaldırdığımda gövdeyi öne doğru eğiyorum ve su sırtımdan aşağı akıyor. Reid soyunmamış, o yüzden o da sırılsıklam olmalı. Kafamı çevirip bakmak istiyorum, ama sormadan da bunun kurallara aykırı olduğunu biliyorum, kurallar ne olursa olsun.

Beynimin uzak bir köşesinde, mantığın sesi bana kurallar olduğunu düşündüğüm için bağılıyor. Onun egemenliği altında olduğuma inandığım için. Onun teklifine boyun eğdiğim için.

Siktir et o sesi.

O ses, benim hala bakire olmamın sebebidir. Eğer istediği gibi olursa, kızlık zarı bozulmadan ölecek.

Şimdi konuşan, arzunun sesi. "Reid... İhtiyacım var..."

Kıçıma hızlı ve ani bir şaplak atıyor. "Neye ihtiyacın olduğunu söyleme. Ne olduğunu düşünürsen düşün, yanılıyorsun."

Gerginleşiyorum, aniden karmaşık bir tuzağa düştüğümünden korkuyorum. Beni şaplaklamak istediğini ima etmişti ve ben de ona bunu yapması için kıçımı uzattım.

Ama aynı zamanda, *lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyordu*. Ve gerçek şu ki, tuzak olsun ya da olmasın, beş saniye sonra ona tekrar yapması için yalvaracağım.

Bir şaplak daha, sonra üçüncü, ardından avucuyla ağrıyı ovuşturdu ve iki hızlı şaplak daha attı. "Kıçın benim elimden kızardığında çok güzel görünüyor."

"Söz verdiğin bu değildi."

"Sana bakacağıma söz verdim. Şimdi sus ve bırak da bakayım." Su sırtımdan akarken, avucuyla hassas cildimi masaj yapıyor. İlk başta sadece su akışını yön değiştirdiğini sandım, ama sonra duş başlığının tamamını eline alıp karnımın önüne tuttu.

Oh.

Ohhhhhh.

Tamam, belki eleştirilerimde biraz aceleci davrandım.

Reid vücudunu benim üzerime uzattı, o kadar yakın duruyordu ki, kulaklarımdaki nefesini hissederken aynı zamanda arkamda ereksiyonunu da hissettim. "Hiç duş başlığıyla kendini tatmin ettin mi?"

Hayır, efendim, yapmadım.

Hızlıca başımı sallıyorum. Çok tahrik olduğumda konuşmak zorlaşıyor ve şu anda o kadar tahrik olmuşum ki dilim tutulmuş durumda.

"Ne şanslıyım. Senin ilkin olacağım."

Konuşabilseydim, başka şekillerde de benim ilkim olabileceğini söyledim, ama dediğim gibi, konuşamıyorum ve o da bana susmamı söyledi.

Ve eğer daha önce nutkum tutulmamışsa, o anda nozul başlığını amıma getiriyor ve lanet olsun, klitorisim Sebastian Center Noel ağacı gibi parlıyor. Anında orgazmın eşiğine geliyorum. His neredeyse dayanılmaz ve vücudumdan çıkan sesler insan sesine benzemiyor.

"Gördün mü? Buna ihtiyacın olduğunu bilmiyordun, değil mi?"

Nedense, hak ettiği zaman onun kendini beğenmişliği daha da sinir bozucu oluyor.

Yine de daha fazlasını istiyorum, bunu söylemeye çalışıyorum ama uzun bir inilti şeklinde çıkıyor. Çekici olmayan bir inilti. Biri beni duysa, muhtemelen doğum yaptığımı düşünür ve ambulans çağırırdı.

Lütfen Tanrım, kimse beni duymasın.

Reid sadece gülüyor. Sanırım. Omuzumdan boynuma doğru öpücükler yağdırırken, sesi derimin derinliklerine gömülüyor. "Seninle oynamak çok kolay. Eğlenceli. Çok duyarlısın."

"Evet, geçen dönem sorumluluk dersinden A aldım." Mantıklı konuşmadığımı biliyorum. Konuşmayı başardığım için şaşıyorum, kelimeleri bir araya getirmeye çalıştığım için şaşıyorum.

Sırtımın üst kısmına burnunu sürterken yine kıkırdar. "Sorumlu bir tip olduğunu tahmin etmiştim. Ben de öyleydim. Sen gelmeden önce."

"Hm?"

"Bacaklarını aç, bebeğim." Ayakta duran bacağıma tekme atarak bacaklarımın arasına boşluk açıyor. Serbest eliyle arkamdan uzanarak girişimin etrafına bir daire çiziyor.

Bu çok büyük bir his. Hepsi tek bir yerden geliyor ve ben, amımın üzerinde esen zevk fırtınasından başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum.

Sözleri uzak bir mırıltı gibi geliyor. "Sen yasak meyvesin, Lina Quinn. Yapılabilecek en sorumsuz seçim. Kesinlikle yasak, ama yine de kendimi bir parça tatmaktan alıkoyamıyorum."

Dilini kulak memem boyunca gezdiriyor ve aynı anda duş başlığını ayarlıyor, bu yüzden hangisinin etkili olduğunu bilemiyorum — muhtemelen ikisinin kombinasyonu — ama ecstasy'ye düşüyorum, bunu yaparken uydurma bir dilde çılgılık atıyorum.

Kolunu yukarı çekerek, kolu hala belime dolanmış haldeyken, spreyin yoğunluğundan beni kurtarıyor. Mutluluk dolu sisin içinde bir yerlerde onun fısıldadığını duyuyorum. "Seni yakaladım."

Ve kendimi *güvende* hissediyorum.

Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde.

Yalnız değilmişim gibi. Düşersem, ayağa kalkmama yardım edilecekmiş gibi. Kendi başıma ayakta durabilecek kadar güçlenene kadar tutulacakmışım gibi.

Bu geçici bir his. Farkına varır varmaz hemen kayboluyor, çünkü kendime gelir gelmez Reid arkamda diz çökmüş, bir eliyle kalçalarımı ayırıyor.

Kalçalarımı.

Aynalar ve yaratıcı açılar olmadan orada neler olduğunu göremeyebilirim, ama ne olursa olsun, kapalı kalçaların arkasında kalması gerektiğini biliyorum. Başka bir deyişle, özel. "Hey, bu..."

Ama itirazım bu kadarla kalıyor, çünkü değnek bir kez daha klitorisime yöneliyor, düşüncelerimi karıştırıyor ve sanki beni kafamı karıştırmak yetmezmiş gibi, Reid'in ağzı aniden amıma geliyor.

Daha doğrusu, dili.

Girişimin etrafında daireler çiziyor ve sonra yukarı doğru yalıyor, kıcıma kadar, yukarı doğru. Bu, aklıma gelebilecek en iğrenç şey olmalı, ya da en azından itici olmalı, ama tam tersi oluyor. Sanki bana yapılan en iğrenç şey değilmiş gibi, ve o iğrenç olması gereken deliğin *içine* dilini soktuğunda, kelimenin tam anlamıyla kıvılcımlar uçuşuyor. Aslında, tüm görüş alanım havai fişeklerle doluyor.

O zaman vücudum titremeye başlar. Ben, titrek bacakları üzerinde durmaya çalışan yeni doğmuş bir geyik yavrusuyum ve destek almak için sadece ellerimle değil, yüzümle de ahırın duvarına tutunuyorum. Bu pozisyon, sanki daha fazlasını istiyormuşum gibi kıcımı dışarı doğru itiyor ve Reid'in tam da bunu yapmaya devam etmesine şaşmamalı. Bir bakire delikten diğerine doğru o yolu izlemeye ve tekrar izlemeye devam ediyor, ara sıra birini yalamak için durup sonra diğerine geçiyor. Ve yemin ederim ki, bu kadar mutlu olmasaydım, uygun şekilde utanırdım.

Belki.

Tamam, muhtemelen hayır.

Şu anda ne oluyor ki?

Bunca zaman, bekaretimi koruyarak neleri kaçırdığımı düşünüyordum ve kimse bana kışla ilgili şeyleri anlatmaya tenezzül etmedi mi? Kışla ilgili şeyler muhteşem miydi? Normal şeyler bundan daha iyi olabilir mi, ve eğer öyleyse, ben buna hazır mıyım?

Hayır, hanımefendi, değilim.

Sonra, hayatımda hiç hissetmediğim kadar büyük bir zevk dalgası ile tüm berraklık kaybolur. Uzun bir çığlık atarken gözyaşları akar. Havai fişekler tek bir ışık perdesi haline gelir. Reid geri çekilir ve doruğumun, önündeki her şeyi ve herkesi silip süpüren dev dalgalar gibi üzerime çökmesine izin verir. O muazzam gücü nedeniyle okyanustan hep korkmuşumdur. Çünkü onun beni de böyle ele geçireceğini hayal etmiştim. Beni ele geçireceğini. Mahvolacağımı. Sürükleneceğimi.

Ama bu gücün böylesine coşkulu bir huzurla geleceğini hiç hayal etmemiştim.

Vücudumdaki her hücre, mutluluk verici bir sükunetle alevleniyor. Gerginliğin her izi yok oluyor. Gevşemiş, gevşek ve kemiksizim.

Ve nefes alabildiğimde, gözlerimi açıp hala bu dünyada ayakta olduğumu, hala eskisi gibi olduğumu, hala kendim olduğumu anlayabildiğimde

—yalnız olduğumu da görüyorum.

Duş başlığı sarkık duruyor ve duş kabiniinde başka kimse yok.

Aceleyle bir havlu alıp kendime sarıyorum ve onu orada yakalayabileceğimi umarak dolaplara doğru koşuyorum.

Önümde bir hareketlilik duyduğumda rahatlarım, ama köşeyi döndüğümde, sanki ona özel dikilmiş gibi görünen tasarımcı bikini giymiş Adly'yi görürüm.

"Hâlâ buradasın." Onun parlak gülümsemesi, onun başka biri olmasını dilediğim için kendimi suçlu hissettiriyor. "Şimdiye kadar gitmiş olursun sanmıştım."

"Evet, ben..." Reid'le ne kadar vakit geçirdim? Tanrıya şükür, onu özlemiş gibi görünüyor. "Sanırım duşa gerçekten dalmışım."

"Son teknoloji duş başlığı, değil mi?"

"Uh..." O öyle *demek istemedi*. "Kesinlikle. Şimdiye kadar kullandığım en iyi duş başlığı." Umarım kızarmış tenimin nedeninin sıcak su olduğunu düşünür de, hayatımı değiştiren orgazm ve söz konusu orgazmın kaynağına yapılan aptalca imalar olduğunu düşünmez.

"Neyse." Sanki yalnızmış gibi, utanmadan bikini üstünü çıkarıyor ve ben, hissettiğim kadar garip görünmeden odaklanacak başka bir şey bulmaya çalışıyorum. "Mesajımda da söylediğim gibi —Reid ile konuştum. Ona, kavga oyunlarına ilgi duymadığını ve ilgilenseydin, yüzde yüz Samuel'in tarafında olacağını söyledim. Seni babama ulaşmak için kullanmaya çalışıyorsa diye. Muhtemelen öyle değildi, ama tedbirli olmakta fayda var. Hiç güvende olmadığın için değil, ama bir daha seni rahatsız etmeyecek.

"Tamam." Haklı olduğunu biliyorum.

En kötüsü, tüm kalbimle onun haklı olmamasını dilemem.

BÖLÜM ON DÖRDÜNCÜ

REID

Arabadan inip ufka bakarken esniyorum. Güneş yüksekte, su mavi. Kilometrelerce uzanan okyanus dışında hiçbir şey yok.

Alex arabadan inip yanıma geliyor. "Birlikte vakit geçirmek zorunda kalacaksak, burası en kötü yer sayılmaz." "Üç gün," diye hatırlatıyorum ona. "Yirmi altıncı sabahı ilk iş olarak buradan ayrılabiliriz."

. Uçuş planı çoktan gönderildi."

"Sadece üç gün." O da benim kadar ikna olmamış görünüyor.

Eminim ki nankör ve şımarık görünüyoruz. Her yıl, Irving dedem her bir oğluna kendisiyle geçirecekleri bir tatil atar. Büyükbabamın geri kalanımızın da gelmesi gerektiğini söylediğini hatırlamıyorum, ama oğulları hala vasiyetinde kime ne kalacağı konusunda kavga ettikleri için, tatili Norman Rockwell tablosu gibi mükemmel hale getirmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Başka bir deyişle, büyükbabam gelmemizi beklemiyor olabilir, ama babam kesinlikle bekliyor.

Ve babamın beklediği şeyi ben yerine getirmek zorundayım. En azından önümüzdeki birkaç yıl için. Alex'in güven fonuna bir yıl kaldı ve SIC'de çalışıyor, bu yüzden o da bir nevi borçlu sayılır. Hunter uçumuz arasında şanslı olanı. Mirasını çoktan aldığı için babamın onu kontrol altında tutması daha zor, bu yüzden

bu sabah bizimle birlikte özel jete bindiğinde şaşırdım. Yine de, seçim şansım olsaydı, büyükbabam için ben de gelmeyi seçerdim herhalde.

Bu yıl, ailemiz Noel'i büyükbabamın Karayipler'deki özel adasında geçirecek, bu da işi kaçırmak için en iyi günlerden biri. Kulübün en sakin olduğu tek zaman bu. Diğer tatiller genellikle büyük iş fırsatlarıdır ve kulübün dolup taşacağını bildiğimde işleri asistanlarıma bırakmaktan nefret ederim, bu yüzden bu yıl bu endişem olmadığı için rahatladım.

Alex haklı, Pier Point Adası (adını büyükannem Adeline'in kızlık soyadından alan) New York'ta sıcaklık ortalama 35 derece Fahrenheit olduğunda bulunmak için en kötü yer değil. Babam yine de yüzüme bakacaksa, güneş gözlüğünün arkasında bunu tolere etmek çok daha kolay.

Başka bir araba plaj evinin yoluna girip diğer ikisinin arkasına park etti. Babam ve Nelani — bu haftaki eşi — bizden önce arabadaydı, bu yüzden bu Hunter ve "konuğu" olmalı.

Umursamaz bir şekilde omzumun üzerinden bakıp onların dışarı çıkmasını izliyorum. "Bu hangi kız arkadaşın?" diye Alex'e sessizce soruyorum. "Doğu Kıyısı'ndan mı, Batı Kıyısı'ndan mı?"

"Aslında, onlar birbirlerine özeldir." Alex bu konuda pek heyecanlı görünmüyor. Ya da belki de Hunter'ın anlamlı bir ilişki yaşayabileceğine benim kadar şüpheci davranıyor, çünkü o genellikle çıkar ilişkilerine meraklıdır.

Fazla dikkat çekmemek için, Hunter'ın eşini daha iyi görebilmek için rahatça döndüm. Onu jette yatak odasına çok çabuk götürmüştü, bu yüzden onu daha önce göremedim ve dört saatlik uçuş boyunca orada kaldılar. Uçak indiğinde, Alex ve ben uçaktan fırladık, ama Hunter ve kız arkadaşı geride kaldılar. Tahminimce, tüm kıyafetlerini bulmak bir dakika sürmüştür.

Şimdi daha iyi bakınca, esmer kız tanıdık geliyor. "Onu nereden tanıyorum?" Muhtemelen Victoria's Secret'tan, çünkü Hunter kadın arkadaşlarını seçerken Leo DiCaprio gibi davranıyor.

"Bu Zyah."

"Şarkıcı mı?" Aviator gözlüğümün kenarından gözlerimi kısarak baktım. Evet, oydu. Son single'ı en çok istenen şarkılardan biri.

Bu ay Spice'da. "Hunter genelde bu kadar modaya uygun biri değildir."

"SNC'de CEO pozisyonunu daha kolay elde edebileceğini düşünüyor."

Yönetim kurulunun CEO'ları seçme şekli genellikle böyle değildir. "Öyle mi dedi?"

Alex cevap vermeden önce onlara bir göz attı. "Hayır, bu benim izlenimim. Hunter'ın gerçek bir şeye sahip olmayı bildiğini gerçekten düşünüyor musun?"

Cevabı çok fazla düşünmek istemiyorum. Gerçek şu ki, hiçbirimizin gerçek bir şeye sahip olmayı bilmediğinden eminim ve bu nedense son otuz dört gündür düşünmemeye çalıştığım kişiyi aklıma getiriyor: Lanet olası Lina Quinn. Her gün bir mücadele. Her gün, dilimde onun tadı ile uyanıyorum. Her gece, yanımdaki yatakta onu hayal ederek uykuya dalıyorum. Sanki her an, telefonuma kaydettiği numarayı aramaya iki saniye uzaklıkta gibi hissediyorum ve sürekli kendimi bundan vazgeçirmeye çalışıyorum.

Adly bu işe karıştığında çok sinirlendim, ama dürüst olmak gerekirse bu olabilecek en iyi şeydi. Lina'yı bir piyon gibi kullanmamı önermesi midemi bulandırdı, ama aynı zamanda şu sıralar hayatımı benim belirlemediğimi de hatırlattı. Onu asla kullanmazdım, ama babam bunu yapabileceğimi düşünürse, benden ne yapmamı isteyeceği belli olmazdı.

Ondan uzak durmamın tek yolu, onu babamın radarından uzak tutmaktı.

Her neyse, bu aptalca bir takıntı. Kendime izin veremediğim her şeyin sembolü. Bir gün, babamla olan anlaşmam bittiğinde, belki o zaman daha doyurucu bir hayat yaşayabilirim. O zamana kadar, başımı eğip gözlerimi kapatmam gerekiyor.

Alex'in sorusuna cevap vermeden çok fazla zaman geçirdim.

"Aynen öyle," dedi, sanki sessizliğim onay anlamına geliyormuş gibi. "O bunun gerçek olduğunu düşünüyor olabilir, ama Hunter'ın ona iyi davrandığına imkan yok. Onunla nasıl konuştuğunu duydun mu?"

Onları ilk kez birlikte görüyorum, bu yüzden hayır. Alex ise her zaman Hunter'a benden daha yakındı, ama

son birkaç aydır özellikle ağabeyimize karşı eleştirel davranmaya başladı. "Sen de bu kıza yatırım mı yaptın, ne?"

Sanki farkında olmadığım bir sınırı aşmışım gibi bana sert bir bakış atıyor. "O da bir insan, aptal. Onun bir insan gibi muamele görmeyi hak ettiğini düşünmek için ona yatırım yapmam gerekmez."

Ellerimi kaldırarak teslim oluyorum. "Benim hatam. Haklısın. Sinirlenmene gerek yok."

Yüz hatları hemen gevşiyor. "Üzgünüm, sadece... Hunter..." Ön kapıya bakıyor ve Hunter ile Zyah'ın eve girip kaybolmasını izliyor. "O tam bir pislik olabilir, biliyor musun?"

"Herkes biliyor. Sence neden hepimiz ondan kaçınıyoruz?"

"Evet, şey..." Omuzlarını silkiyor. "Üç gün."

"Sadece üç gün."

Bir an geçer ve eminim o da benimle aynı şeyi düşünüyordur. Muhtemelen büyükbabamı bulup onu selamlamalıyız, ama eve girmek, babam ve Hunter ile de etkileşime girmek anlamına gelir. Yine de Pier Point'te yapacak çok şey var. Onlardan kaçınmanın birçok yolu var...

Alex sessizliği ilk bozan kişi oldu. "Sahilde üç tekerlekli bisiklet sürmek ister misin?"

"Giysilerimi değiştirmem için bana yirmi dakika ver, kulübede buluşuruz."

Kaçınma planımızı belirledikten sonra, ikimiz de ön kapıyı atlayıp eğimli bahçeden aşağı inerek alt kattaki çıkış kapısından gizlice içeri giriyoruz. İçeri girdikten sonra ayrılıyor ve her birimiz kendi odalarımıza gidiyoruz. Dinlenme odasını ve spor salonunu geçip koridordan kendi odama doğru dönüyorum. Kapı kapalı, bu da bagajımın henüz getirilmemiş olma ihtimalinin yüksek olduğu anlamına geliyor, çünkü personel genellikle eşyaları bıraktıktan sonra odaları açık bırakıyor.

Eğer onu bulmam gerekirse, bulacağım, ama bu, babam ve dedemin şu anda tartıştıkları şeye dahil olma riskini göze almak anlamına gelir, bu yüzden kapıdan geçerken sessizce dua ediyorum.

Hemen valizleri görüyorum.

Ama *benim* valizlerim değil.

Ayrıca, yatak örtüsünün üzerinde uyuyan biri var. Kızıl saçlı ve dolgun dudaklı biri, ve Lina Quinn'i görmeye yatkın olduğumu bilsem de, genellikle bu kadar gerçekçi olmazlar.

Ve genellikle çıplaktır, ama bu versiyonu (maalesef) giyinik.

Onun varlığını anlamaya çalışarak uzun saniyeler boyunca ona bakıyorum. Ağzı hafifçe aralık, kaşları rüyadan dolayı çatılmış, nefesleri derin ve düzenli, ve lanet olsun, onu hatırladığımdan daha güzel.

Daha güzel ve aynı derecede yasak.

Neden burada ki? Bu bir tür test mi? Babam Samuel'i kızdırmak için onu kullanmaya mı karar verdi? Yoksa Noel Baba bu yıl iyi bir çocuk olduğuma karar verip Noel hediyesi erken mi gönderdi?

Onu izlemekle bile yarı sertleşmiş olmam çok saçma.

.

Alex

odaya koşarak girdi. "Dostum, başka kim davet edildi tahmin edemezsin...?" Benim gördüğümü görünce sözünü kesti. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi fısıltıya yakındı. "Oh, lanet olsun. Belki de tahmin edersin."

"Samuel'in ailesi burada mı?" Rotasyon böyle işlemiyor, ama en mantıklı varsayım bu gibi geliyor.

O başını salladı. "En azından Adly'nin mayosunu giyerken odaya girmedin."

Tüylerim diken diken oldu.

"Evet, çok utanç verici."

Bu tatili Lina'nın yanında geçirmek zorunda kalırsam ne kadar garip olacağına kıyasla, bu pek de önemli değil. Onu sadece çıplak görmekle kalmadım, orgazm olduğunu da gördüm. Onu orgazm *ettim*. Çıkardığı sesler zihnime kazındı. Bu anıları tekrar tekrar hatırlayarak kendimi defalarca hırpaladım.

Alex bunların hiçbirinden şüphelenmiyor tabii. "Sence nereye taşındılar..."

Bu sefer onu kesiyorum. "Bu bir hata. Açıkça görülüyor. Samuel programı mahvetti."

Dönüp süitten çıkıyorum, Alex peşimde, Lina hala uyuyor — Tanrım, ne kadar derin uyuyor. Onun hakkında bunu bilmek hem heyecanlandırıyor hem de sinirlendiriyor beni. Bu bilgiyi bilmemem gerekirdi, ama onu değerli bir hazine gibi zihnimin bir köşesine saklıyorum ve merdivenleri çıkıp ana kata çıkarken bunu düşünmemeye çalışıyorum — onu düşünmemeye çalışıyorum.

Babamı ve dedemi bulmak kolay, çünkü bodrum kapısını açar açmaz, ön odadan yüksek sesler geliyor.

"—Noel için bizim yılımız," diyor babam. "Bu bayramı en son kutladığımızdan bu yana beş yıl geçti."

"Ocak ayında aldığımız e-posta davetiyesinde adımız açıkça yazıyor. Biz buradayız ve eşyalarımızı boşalttık. Onlar uçağa binip geri dönebilirler."

Kimin konuştuğunu emin olmak için Alex'e bakıyorum. "Samuel?"

"Samuel," diye onaylıyor.

Uşak odasının etrafından dolanıp tartışanları gördüğümüzde durduk. Babam ve amcam, koltuğuna tahtına oturmuş gibi uzanmış, bacaklarını önündeki pufa uzatmış olan dedemin iki yanında duruyorlardı.

Babam elinde telefonuyla konuşurken ekranı kaydırıyor. "Senin bir aptal olduğumu hep biliyordum, ama kör olduğumu da bilmiyordum." Ekranı kardeşine doğru uzatıyor, sonra büyükbabamın da görmesi için ona doğru çeviriyor. "Programda bizim soyadımız yazıyor." Deli olmadığını doğrulamak istercesine telefonu tekrar kendi göz hizasına getiriyor. Ekranı dokunuyor. "İşte burada, Reynard. Samuel değil."

"Siktir git, sence bu kanıt mı? Muhtemelen sırf eğlence olsun diye bunu ayarladın, tıpkı mini-senin eski sevgilimi kendi düğünüme getirmesini sağladığın gibi."

"Bence o senden bahsediyor. Üzgünüm, kardeşim." Alex pek üzgün görünmüyor.

Diğer tarafımda başka biri belirir ve dönüp Holt'u ararım. "Sence kim batırdı?" diye sorar.

Omuz silkiyorum ve Holt'un yanına yaklaşan kız arkadaşına başımı sallıyorum. "Selam, Brystin."

"Sebastian'larla tatile hoş geldin," diyor Alex ona, sonra dikkatini bana ve Holt'a çeviriyor. "Bahisleri başlatmalı mıyız?"

"Bin dolar bahse girerim ki babamdı." Bu Adly'den geliyor. Alex'e seslenirken vücudunu örten örtüyü daha sıkı çekiyor. "Bana yan gözle bakma bile, sapık."

Holt kaşlarını kaldırıp bana bakar.

Bunun cevabını biliyorum. "Görünüşe göre, giyinirken kazara içeri girme olayı olmuş."

"Kazara, *diyor.*" Sonra, sanki son baş başa kaldığımız anı hatırlamış gibi, alaycı bakışını bana çevirir. "Listemden çıktığını sanma."

"Ne yaptın sen...?"

Alex'i susturuyorum, sadece bu konuşmanın Lina için kötü bir hal almasını önlemek için değil, aynı zamanda büyükbabam ayağa kalkıp konuşmak üzere olduğu için de.

"İki farklı davet listesi gönderdim, sizi aptallar," diyor. "Her birinize farklı bir liste." Parmağını babama doğru kaldırıyor. "Ve beni aptal diye çağırmaya cesaret etmeden önce, bunun kasıtlı olduğunu bilin."

Alex gülmesini zorlukla bastırır. Anlıyorum, babamın başının belaya girmesini görmek genellikle eğlencelidir, ama hepimizin kasten burada olmasının sonuçları beni çok endişelendiriyor. "Hepimizin burada olmasını mı istediniz?" diye sorarım, varlığımızı belli edecek kadar yüksek sesle.

Holt benim sorumu devam ettirir. "Henry, August ve Arthur da geliyor mu?"

"Ev büyük, ama o kadar da büyük değil," diye mırıldanır Adly.

"Sorduğunuz için teşekkürler çocuklar, ama hayır," diyor büyükbaba. "Sadece sizler yüzünden."

Irving dedemin iltifatından normalde duyacağım gurur, endişemle gölgeleniyor.

"Ama neden...?" Üvey annem Nelani sormaya başlar ve ancak o anda onun kanepede oturduğunu fark ederim. Sorusunu yeniden düşünmüş gibi görünüyor — ya da babam, benim bulunduğum yerden göremediğim bir bakışla ona sertçe bakmıştır — çünkü sözünü yarıda bırakır.

Giulia, koltuğun koluna oturmuş, ona anlayışlı bir bakış atıyor.

Büyükbaba yine de cevap veriyor. "Çünkü ölüme yaklaşıyorum. Ve birlikte olmak istediğim insanlarla zaman geçirmek istiyorum, ve otuz sekiz yıllık bir husumetin buna engel olmasına izin vermek istemiyorum. Unutmayın, sizin lüks hayatlarınızın tüm masraflarını ben karşıladım, bu yüzden söz hakkım olduğunu düşünüyorum."

"*Otuz sekiz yıl*," der Holt, Nelani'nin yorumuyla büyükbabasının cevabı arasında odaya giren kardeşi Steele'e.

"Hunter," diye mırıldanır Alex. Otuz sekiz yıl önce, Hunter'ın doğduğu zamandı. Bu, babalarımız arasındaki tartışmanın Hunter'ın annesi, yani Holt, Steele ve Adly'nin annesi hakkında olduğunu itiraf etmeye en yakın şeydi.

Adly, Jeopardy'de kazanmış gibi gülümser. "Biliyordum."

Şaşırtıcı bir şekilde, babam dedemin açıklamasıyla susar. Ya da belki daha şaşırtıcı olan, Samuel'in susmamasıdır. "Ölümle yüzleştiğin için teşekkür ederim baba, ama bu sadece aptalca bir kavga değil. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, oğlun hapiste olmayı hak ediyor."

"Lanet olsun, hapishane mi? Ne bildiğini sanıyorsun..."

Samuel, babamın sözünü keserek konuşur. "O adamı affedemem ve affetmeyeceğim."

"Onu affedip affetmemen umurumda değil," diyor büyükbaba. "Ölene kadar ondan nefret et. Bu senin hakkın. Benim hakkım ise, ailemden bunu kabullenmelerini ve istersem aynı odada bulunmalarını istemek. Eğer bu senin için çok zorsa, o zaman gitabilirsin. Ama unutma ki, son vasiyetimi yazarken bunu hatırlamak da benim hakkım."

"Sadece ailelerimiz mi?" diye sorar Adly sessizce.

Holt boynunu kaşıyor, başı bize dönük. "Onlarla dalga geçiyor."

"Bunu hak ediyorlar," diyor Alex.

Adly kıkırdıyor ve bu düzenlemenin korkutucu mu yoksa çok komik mi olduğunu düşündüğünü anlayamıyorum.

Ben her ikisi de diyorum.

Odanın diğer ucunda, Hunter karşı kanattan içeri giriyor, cep telefonu kulağına yapışık. "Uçuş ekibiyle zaten iletişime geçtim," diyor, ahizeyi ağzından uzaklaştırarak. "Geri dönmek isteyen başka biri

dönmek isteyen varsa, doksan dakika içinde yakıt ikmali yapılacak ve hazır olacaklar."

Zyah onun arkasında yürüyor ve Alex'in onlara bakmamak için elinden geleni yaptığına yemin edebilirim.

"Keşke Simone kız kardeşi ile birlikte olmasaydı," diyor Steele. "Bunu çok sevecekti."

Alex sonunda bakacak başka biri buldu. "Kız arkadaşın çok tuhaf. Ama evet. Eğlence değerini anlayabiliyorum."

"Plajda geçirdiğim zamandan vazgeçmeyeceğim,"

diyor Adly. Holt, Brystin'e bakıyor.

"Ne yapmak istersen," diyor.

Ortam sessiz, ama onun cevabını duyuyorum. "Hunter burada olmayacaksa, gitmek için bir neden yok."

Samuel, teklifi düşünen tek kişi gibi görünüyor, ancak Hunter'ın bulunduğu uçakta gitmesi mümkün değil. "Kalıyoruz," diyor gergin bir sessizlikten sonra. "Ama Reynard misafir evini alabilir. Giulia ve ben zaten sağ kanattaki süitte yerleştik."

"Memnuniyetle," diyor babam. "Sanki seni gereğinden fazla görmek istiyormuşum gibi mi? Zaten misafir evinin manzarası daha güzel."

Hunter odanın diğer ucundan bana doğru bakıyor. "Peki ya sen? Kalacak mısın? Eğer birlikte geri dönmek istersen, seninle bazı şeyler hakkında konuşmak isterim."

"Ben... ben... şey... ben..." Kahretsin, aptal gibi konuşuyorum. Yemin ederim herkes bana bakıyor, cevabımı bekliyor.

Her açıdan bakıldığında, bu zor bir soru olmamalı, ama belki de şu ana kadar cevaplama gereken en zor soru. Birincisi, Hunter bana nadiren ilgi gösterir, beni "sohbet etmeye" davet etmesi ise hiç olmaz. Merakım kesinlikle uyandı. Babamla birlikte küçük bir adada geçireceğim üç günlük hapis cezası yeterince kötüydü, bir de rakip kardeşim eklenince, bunu atlatmak için sürekli sarhoş olmam gerekecek.

Sorun şu ki, sarhoş olmak kesinlikle bir seçenek değil. Ben burada kalırsam olmaz. Lina buradayken olmaz. Aklım başımdan giderse, geçmişte de kanıtlandığı gibi ona direnme şansım kalmaz. Tamamen ayık olsam bile bu çekiciliğe direnebileceğimden emin değilim.

Bu yüzden burada olmamalıyım. Hunter'ın teklifini kabul etmeli ve babamın öfkesiyle sonra ilgilenmeliyim. Sonuçları ne olursa olsun, en azından Lina'yı tüm bu olaya karıştırma tehlikesi yaşamam.

Ama babamın kendi başına ona bir şey yapma ihtimali her zaman var. Adly onu koruyabilirmiş gibi davranıyor, ama babamı tanımıyor. Onun insanları manipüle etmede ne kadar iyi olduğunu bilmiyor.

Kendi kanımdan olan kişi hakkında bunu söylemekten nefret etsem de, Samuel'in babamın hapse girmeyi hak ettiği yönündeki ifadesi, babamın gerçekten kötü bir adam olabileceğine dair derin şüphelerimi doğruluyor. Gerçek şu ki, Sebastian'ın parası sayesinde hiçbirimiz kurallara uymak zorunda değiliz. Babam kaç kuralı çiğnedi? Hiç ahlakı var mı?

Belki paranoyak davranıyorum, ama babam Lina'ya yaklaşmaya çalışırsa ve ben burada olmazsam, kendimi affedemem.

Ya da belki bu sadece bir bahane, çünkü ben onun yanında olabilmemin tek yolunun bu olduğunu bilen açgözlü bir pisliğim ve gizlice, tek istediğim şey bu.

"Ben kalıyorum," diyorum sonunda. "Büyükbabam bizi burada istiyor, ben buradayım." Büyükbabamı bahane olarak kullanmaktan hiç suçluluk duymuyorum. Dediğim gibi, ben bir pisliğim.

"Sen bilirsin," diyor Hunter tiksintiyle. "Babasının oğlu." "Siktir et onu," diyor Alex fısıldayarak.

Her neyse.

Büyükbabam, bir davayı kapatır gibi ellerini çırpıyor. "Artık her şey halloldu, Elias sizi odalarınıza götürecektir. Bazılarınız normalde kaldığınız odalarda kalmayacaksınız. Şikâyeti olan varsa, katlanın bakalım, hanım evlatları."

"Ne eğlenceli," diyor Adly, fısıldayarak. "Ot getirdim," diyor Steele.

"Ben de Xanax getirdim." Brystin görünüşe göre uyum sağlamayı çabucak öğrenmiş. Aferin ona. Diğer yeni Sebastianlar nasıl idare ediyorlar acaba?

Sanki onu düşüncelerimle çağırmışım gibi, sesi arkamdan geliyor. "Uyuyakalmışım. Ne kaçırdım?"

Hepimiz ona dönüp bakıyoruz ve beni gördüğünde gözlerinin fal taşı gibi açıldığını başka kimse fark ediyor mu acaba diye merak ediyorum. Sanki ahlaksız bir şey hatırlamış gibi cildinin aniden pembeleştiğini fark ediyorlar mı acaba?

Acaba o da benim hatırladığım aynı müstehcen şeyleri mi hatırlıyor?

Siktir. Bunu düşünmemeliyim. Ona bakmamam bile gerekir. Ama şu anda, bakışlarım ona yapışmış gibi.

Ona cevap veren Steele'dir. "Aile zamanı %100 daha ailevi hale geldi. Kendini hazırla, küçük kardeş."

"Oh," diyor, durumu beklediğimden daha çabuk anlamış gibi görünüyor. "Ohhhh." Yüzündeki dehşeti hayal mi ediyorum?

Heyecanı hayal mi ediyorum?

"Doğru yatak atamalarını yaptığımızdan emin olmak için büyükbabamın asistanıyla konuşmamız gerekiyor." Holt, Lina'ya Elias'ı gösterir. "Seni tanıştırayım."

"Tamam." Ona odanın karşısına kadar eşlik etmesine izin verir, sadece bir kez arkasına bakar, ama baktığında doğrudan bana bakar.

Zaten ona bakıyordum, fark etmemek zor değildi.

Maalesef Adly de fark etti. "Seni izlemediğimi sanma, Reid."

Evet. Hiç şüphe yok.

Bu kesinlikle unutulmaz bir tatil olacak.

BÖLÜM ON BEŞ LINA

"...Ve Irving dedem, sahilde bir tür aile etkinliği için bizi saat altıdan önce uyandırdı, ama o ve diğerlerinin yarısı geç kaldı, hava çoktan güneşli, deniz gürültülü, Noel arifesi gibi hissettirmiyor, yatağımı özleyorum ve her şey berbat."

Denny, çoğu insanın hayalini kurduğu bir tatil hakkında şikayetlerimi dinlediği için tam anlamıyla bir kahraman. Ben çok nankörüm.

"Evet, evet, her şey berbat. Ama Reid'in orada olduğunu söylediğin kısma geri dönebilir miyiz?"

Tabii ki odaklanmak istediği şey bu.

Dürüst olmak gerekirse, bu yüzden aradım, ama sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum, sanki rol yaparsam gerçek olacakmış gibi. "Ne olmuş ona?"

"Hadi ama Lina. Anlat."

"Şey..." Ayaklarım güneşten uzaklaşıp, şu anda altında oturduğum şemsiyenin gölgesine çekiyorum ve sesimi alçaltıyorum, her ne kadar grubun geri kalanının toplandığı iskeleden birkaç metre uzakta olsam da.

Aslında gruplar, çünkü Samuel'in ailesi Reynard'ın ailesinden açıkça ayrılmış durumda, ama Denny'nin ilgilendiği konu bu değil. "Birbirimizi görmezden geliyoruz."

"Birbirinizi görmezden mi geliyorsunuz? Aile toplantısında mı?"

"Evet. Bu çok kolay."

İki aile grubu olması işleri kolaylaştırıyor çünkü herkes birbirini görmezden geliyor. Önceki gün öğle ve akşam yemeklerinde Reynard ve arkadaşları masanın bir tarafına otururken, Samuel ve bizimkiler diğer tarafına oturdu. Her iki yemek de gergin geçti, çünkü iki kardeş her göz göze geldiklerinde birbirlerine somurtarak bakıyorlardı. A. Karşılaştırmak için bir sürü garip deneyimim olmasaydı ve B. Irving dedem tüm bu durumu eğlenceli bulmasaydı, bu hayatımın en garip deneyimi olabilirdi.

"Tamam. Bu ne kadar sürecek?"

"Burada hoşuma gitmeyen bir ima olduğunu hissediyorum. Sadece ne olduğunu bilmiyorum."

O gülüyor. "Yani, o seni görmezden gelmeseydi, sen de onu görmezden gelmeye devam eder miydin?"

Oh.

"Uh..." Evet demek istiyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum. Ona bir daha asla zaman ayırmamak için bir düzine neden var, ama o yakınımdayken vücudum titriyor ve gözlerimiz buluştuğunda, hala bir bağ olduğunu hissediyorum. Gurur duyduğum bir bağ değil, ama kimya kimyadır. Onun feromonlarının benimkilerle iyi karışması benim suçum değil.

Denny, sessizliğimden bir sonuç çıkarıyor gibi görünüyor. "Söylesene, odası seninkine ne kadar yakın?"

Bir saniye kendime onun yatağına gizlice girmeyi hayal etmeme izin veriyorum ve ayak bileklerime kadar uzanan uzun elbise ve süveterime rağmen, kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Aptal tüylerim diken diken oldu.

"Bak, hiçbir şey olmuyor. Annem burada. Adly başımda bekliyor, koruyuculuk yapıyor..."

"Benim sorduğum bu değildi."

Cevabı bilmekten nefret ediyorum. Alex'in nerede uyuduğunu bilmiyorum. Holt'un nerede uyuduğunu da. "Yatak odası üst katta, başka bir kanatta. Dediğim gibi, hiçbir şey olmuyor."

"Sana ulaşmak istesem, yatak odasının yeri gibi basit bir şeyin beni durduracağını mı sanıyorsun?"

Üzerimde duran vücuda bakıp cep telefonumu kuma düşürdüm. "Siktir. Reid. Siktir."

"Sanırım benden bahsediyordun?"

Cevap vermedim. Ona bakamayacak kadar utanmıştım, telefonumu almak için aceleyle eğildim. "Gitmem gerek, Den. Sonra konuşuruz."

Arama bitti, ellerimi kucağıma koydum ve kıpırdamadım, çünkü kim bilir? Belki bu numara bir gün benim için işe yarar. Neden bugün olmasın? Noel mucizeleri falan.

"Hâlâ buradayım."

"Bunun farkındayım," diyorum dişlerimi sıkarak, bakışlarım ufka odaklanmış halde. "Burada değilmişim gibi davranıyorum."

O, benim için olduğu kadar kendisi için de şaşırtıcı olan bir şekilde gülüyor. "Hadi." Elini uzatıyor — seyahat kupasını tutmayan elini. Şimdi kahvaltılık masasından kahvemi yanımda götürmenin bir seçenek olduğunu bilseydim diyorum. "Dedem çoktan tekneye bindi. Gidelim."

Elinden o kadar şaşırdım ki, sonra beni ayağa kaldırırken elimi saran sıcak gücü dikkatimi dağıttı, öyle ki, söylediği diğer şeyleri anlamam bir dakika sürdü. "Tekne mi?" Tabii ki, aile üyeleri iskelenin ucunda demirlemiş büyük yatağa biniyorlardı. "Tekneye binemem."

"Hiçbirimiz istemiyoruz, ama bu bizim seçimimiz değil," diyor Steele, arkamızdan yaklaşarak.

Reid, elimden sıcak patates gibi çekildi. "Sadece ona yardım ediyordum
yardım ediyordum."

Sosyal ipuçlarını anlamakta çok kötüyüm, ama Reid'in yorumunun, üvey kardeşimin daha önce farkında olmadığı bir şeye dikkat çektiğini anlıyorum.

Steele'in kaşları güneş gözlüğünün arkasında çatıldı. "Bu... harika." Yatı işaret etti. "Gidiyor muyuz?"

"Evet," diyor Reid.

Aynı anda ben de "Hayır, yani, gerçekten yapamam" diyorum.

"Tekneye binemez misin?" Steele, sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi bana bakar. "Ama yapacağımız şey bu. Büyükbaba bizi dalgaların ötesine götürecek, böylece resifte yüzebileceğiz."

"Bunu kesinlikle yapamam." Dışarı 21 derece ve ben soğuk terler döküyorum.

"Denizde yüzmeyi bilmiyor musun? Akıntıdan uzaklaştığımızda, havuzdan hiçbir farkı kalmaz." Steele beni rahatlatmaya çalışıyor, ama ben tam bir panik atak geçirmeye beş saniye kalmış durumdayım.

"Ben yüzmem. Nokta. Ya da tekneye binmem. Çok midem bulanır. Aslında, şu anda o tekneye bakarken bile kusabilirim."

"Yüzmüyor musun?" Steele neredeyse tiksiniş gibi konuşuyor.

"Nasıl yapılacağını bilmiyor musun yoksa...?" Kuzeninin aksine, Reid'in sesi yargılayıcıdan çok meraklı.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum?" Neden bu, büyük bir sırrı itiraf etmek gibi geliyor? Bugüne kadar su sporları becerilerimin eksikliğinden hiç utanmamıştım, ama yine de bu yüzden kendimi tuhaf hissetmemiştim.

Utanç ve panik içindeyim, Reid'in elimdeki elinin kaybolan sıcaklığını ezberlemeye çalışıyorum, annemin iskeleyle koştuğunu, bize ulaşana kadar fark etmiyorum. "Lina, az önce duydum. Yatta kahvaltı yapacağımızı sanıyordum. Denize açılacağımızı bilmiyordum. Samuel babasına açıklayacak..."

"Bana neyi açıklayacaksın?" Irving dedem annem gibi bize koşarak gelmez. Golf arabasıyla gelir ve bu küçük aracı sürüş şeklini gördükten sonra, teknelerden korkmasam bile onun sürdüğü bir tekneye binmekten çekinirdim.

"O yüzmeyi bilmiyor," diyor annem ve Steele aynı anda, bu da beni yine sekiz yaşında bir çocuk gibi hissettiriyor, kendi ihtiyaçlarımı ifade edemiyorum.

"Lina kendi adına konuşabilir," diyor Reid. Steele'e alaycı bir bakış atıyor, bu da beni savunmak için değil, iki aile arasındaki bir başka mini savaş gibi görünüyor.

Yani, belki de tam olarak öyledir. Bunun bir anlamı olmaması için uğraşıyorum, ama yine de kalbim birazcık hopluyor.

Neyse ki, büyükbabam dikkatini bana çeviriyor.

"Hiç öğrenmedim. Tekneler beni hasta ediyor ve yüzmeyi havuzlarından hep korkmuşumdur." İlkokulda tanıdığım bir çocuk neredeyse boğulduğu için bunun iyi bir nedeni vardı. Sonra, büyüdüğümde ve

diğer kızlardan daha dolgun olduğum için, mayo giymek zorunda kalmamak için havuzlardan uzak durdum. Artık kendimi daha az utangaç hissediyorum, ama Brooklyn'de yaşıyorum

— öğrenme fırsatı kapımı çalıyor da değil.

Büyükbaba, Steele kadar şaşkın görünüyor. "Ama tüm Sebastianlar yüzebilir."

"O daha yeni ailemize katıldı, büyükbaba."

Reid'in sözlerinin alt metnini hayal ediyor olabilirim, ama yemin ederim ki duyduğum şey, *bizim aslında akraba olmadığımız*. Kimsenin bunu herhangi bir nedenle umursadığı falan yok tabii.

"Biliyorum evlat. Sence ben bunu bilmiyor muyum? Demek istediğim, bu hiç işe yaramaz." Dudaklarını, bir düşünceyi çiğniyormuş ya da takma dişlerini düzeltiyormuş gibi hareket ettiriyor. "Açıkçası, sana öğretilmesi gerekecek."

"Onu okyanusa at ve babamın bize yaptığı gibi tekneye geri dönüp dönemeyeceğini gör." Steele'in önerisi kalbimi hızla çarptırıyor.

Annem yüzümdeki korkuyu fark etmiş olmalı ki, kolunu omzuma doladı. "Bunu yapmayacağız."

Büyükbaba, düşünüyormuş gibi başını ileri geri salladı.

Reid bir kez daha benim için ayağa kalktı. "Dede, bunu yapmayacağız."

"Hayır, hayır. Yapmayacağız," yaşlı adam sonunda kabul eder. "Tekne yolculuğunda kusacaksa yapmayacağız. Ama seni burada yalnız bırakmayacağız da."

"Ben iyiyim. Gerçekten. Bir kitabım var..."

"Reid," dedem beni görmezden gelerek diyor. "Sen onunla kal."

"Uh..." Güneş gözlüklerinin arkasından gözlerini tam olarak okuyamıyorum, ama

Reid'in şu anda benim birkaç saniye önce olduğum kadar paniklediğinden eminim.

Ben de panik yapıyorum, ama farklı nedenlerden dolayı. Çok farklı nedenlerden.

"Ben kalacağım," diyor anne, onu çok seviyorum, ama bana bakıcıya ihtiyacım varmış gibi hissettirdiği için göğsüne yumruk atmak istiyorum.

"Gerçekten tek başıma iyiyim."

"Saçma," diyor büyükbabam, sanki ben konuşmamışım gibi anneme hitap ederek. "Sen hala balayındasın sayılır. Reid çocukların en iyi yüzücüsü. Ona mükemmel bir öğretmen olacak."

"Öğretmen mi?" Reid ve ben aynı anda soruyoruz.

Bu, bizim uyumlu olduğumuzu ya da evrenin bizi bir araya getirmek istediğini gösteren bir işaret değil.

Kesinlikle değil.

"Biz teknedeyken. Ona temel bilgileri öğret. En azından derin suda rahat hissetmesini sağla." Büyükbaba, sanki konu halledilmiş gibi, golf arabasının direksiyonunu çevirmeye başlamıştır bile.

Ha ha, Steele Reid'e, sanki benimle birlikte olmak bir ceza gibi, ki muhtemelen öyledir ve herkes bunu bilir, ve Tanrım, çok utanıyorum.

Yine itirazımı dile getirmeye çalışıyorum. "Bu gerçekten gerekli değil, Irving büyükbaba."

"Atla, Giulia," diyor, çünkü belli ki söylediklerimi duymuyor. "Seni tekneye geri götüreceğim."

Annem bir an tereddüt ettikten sonra yanına biner. "Sen iyi olacaksın," der bana. "İyi eğlenceler."

Eğlenmek *mi*? Beni eziyet etmekten hoşlanan bir adamla derin sulara girmemi bekliyor ve *eğlenmemi mi* istiyor?

"Arkaya atlayabilir miyim..."

Steele araca yarı yarıya binmişken büyükbaba onu kovuyor. "Bacakların kırık değil."

Ha ha, Reid Steele'e dudaklarını oynatarak söyler, Steele ise orta parmağını göstererek cevap verir ve tekneye doğru koşmaya başlar.

Eğer bu kadar korkmasaydım, her şey çok daha komik olurdu. Ama şu anda...

"Eve döndüğümüzde Y'de ders alabilirim," diye golf arabasının arkasından bağıyorum. "Bu benim Yeni Yıl kararım olacak. Sadece birkaç hafta kaldı. Gerçekten nasıl yapılacağını bilmeme gerek olacağını sanmıyorum..." Artık çoktan gitmişler. "Oh, siktir et."

Reid'e dönüyorum, umarım büyükbabası kadar mantıklıdır. Büyükbabasının dediği her şeyi yapmak zorunda değil... değil mi?

Ama yemin ederim ki adam gülümsemeyi zor tutuyor ve beni baştan aşağı süzdükten sonra tek söylediği şey, "Mayonu alsan iyi olur."

Günün bitmesine hala on beş saat var, ama şimdiden söyleyebilirim ki:

En kötü Noel arifesi.

BÖLÜM ON ALTI

LINA

Bir şekilde Reid'i dersleri daha makul bir saate ertelemesi için ikna etmeyi başardım, bu yüzden Pier Point'e geldiğimizden beri ilk kez saat dokuzdan biraz sonra havuz terasına çıktım.

Adil olmak gerekirse, hayatımda gördüğüm en güzel manzaralardan birine sahip. Adanın uçurum tarafında yer alıyor ve su, sonsuzluk havuzu tarzında uçurumun kenarından aşağıya dökülüyor. Burası rüya gibi bir okuma mekanı. Seve seve bir şezlong ve şemsiye çekip, okumak istediğim kitaplardan birini alıp bütün gün uzanmak isterim.

Ancak, o havuza girmekle hiç ilgilenmiyorum.

Özellikle de güneş gökyüzünde daha yüksekteyken. Büyük bir şapka ve baldırlarıma kadar uzanan uzun kollu bir mayo giyiyorum ve dışarı çıktığım anda ellerimin ve ayak bileklerimin donmaya başladığını hissedebiliyorum. Cildim tropikal adalar için uygun değil.

Reid'in cildi ise...

Ben yaklaşırken o tur atıyor ve burada sadece bir gün geçirmemize rağmen, cildi bronzlaşmış durumda. Bu da bana, cildinin soyulmasıyla uğraşmak zorunda kalmadığını, hatta kötü bir yanıkla bile karşılaşmadığını gösteriyor. Sudaki hareketleri de inanılmaz. Sanki bu şekilde vücudunu kullanmak için doğmuş gibi. Her

kulaç zahmetsiz görünüyor. Nefes almak için başını her eğişi tamamen doğal. Hipnotik.

Ve güzel.

Ve gerçekten çok seksi.

Ve lanet olsun, ondan nefret ediyorum.

Tanrıya şükür güneş gözlüğü var, böylece turlarını bitirip havuzun kenarına muhteşem, kaslı yüzücü kollarını dayadığında gözlerimdeki hayranlık/şehvet/nefret karışımını göremez. "Örtünerek yüzemezsin."

"Teşekkürler, Bilge Efendi. Hiç bilmiyordum." Yüzünden akan damlaları izlerken, sanki onun yüzündeki suyu silebilecekmişim gibi kendi yanaklarımı silerim. "Ama SPF 50 güneş kremi olmadan bunu çıkarmam imkansız ve maalesef yanımda getirmedim. Tüm seyahati gölgede geçireceğimi düşünmüştüm."

İçinde havluların sarıldığı bir sepete başını salladı. "Orada biraz olmalı."

Onun işaret ettiği yere doğru sürünerek giderken, yanıldığını umuyorum, ama tabii ki, ruloların arasında birkaç şişe var.

Beklediğim gibi.

Aksini ummak çok zordu. Sebastianlar milyarderler. Tabii ki güneş kremi olacak.

Bu da, hiç istemediğim bir ricada bulunmam gerektiği anlamına geliyor. "Peki, gösteriş yapmayı bitirdiysen, belki, şey... sırtıma biraz yardım eder misin?"

Bir erkeğe güneş kremi sürmek için yardım istemek, "*bana dokunmanı istiyorum*" demek gibi bir şey olduğunu hep düşünmüşümdür. Yarın acı çekmemek için vücudumun her yerine güneş kremi sürmem gerekse de, ulaşmam gereken her yere ulaşamayacağımı çok iyi biliyorum.

İdeal olarak, sorabileceğim başka biri olurdu ve belki de vardır. Şu anda yatakları yapmayan, öğle yemeğini hazırlamayan veya plajı tırmıklayan bir ev çalışanı - evet, plajı beş yıldızlı bir tatil köyüymüş gibi tırmıklayan insanlar var.

Ama onları aramaya niyetim yok çünkü, kendime itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, aslında Reid'in bana dokunmasını gerçekten istiyorum.

Biliyorum. Sorunlarım var.

"Tek yapman gereken sormaktı."

Sıcak ve atletik bir hareketle sudan çıkarken sırtıyor ve bu hareket, benim koordinasyon, esneklik ve güç eksikliğimi çok net bir şekilde fark etmemi sağlıyor. Bana doğru gelirken ona bakmamak inanılmaz zor. Muhteşem vücudundan damlayan su, gerçek hayattaki bir porno gibi ve kadınsı yanlarım, onun memnun etme yeteneğini çok iyi hatırlıyor. Hepsi çok dikkat dağıtıcı.

"Bana bir şişe uzatır mısın?" diye soruyor, sanki bu ilk kez olmuyormuş gibi.

"Altı paket karın kasın olmasa olmaz mı?"

Ne bulacağını bilmiyormuş gibi gövdesine bakıyor. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Evet. Hem de çok.

Ama daha da önemlisi... neden bunu yüksek sesle söyledim?

Yumruğumu kaldırıp alnıma birkaç kez hafifçe vurdum. "Aklıma gelen her şeyi ağızımdan kaçırma konusunda ciddi bir sorunum var."

"Fark ettim. Ama özür dilemene gerek yok. Bu... şey... biraz sevimli."

"Özür dilemiyordum. Bir gerçeği belirtiyordum." Bekleyen avucuna bir tüp güneş kremi sıkıyorum. "Ve kuzenin hakkında böyle şeyler söyleyemezsin."

"Öncelikle, yapabilirim ve yapıyorum da. Adly hakkında değil, çünkü o sadece baş belası, ama kuzenim Sydney sevimli kelimesinin tam anlamıyla tanımıdır. Senden çok farklı bir tür sevimlilik, ama sonuçta aynı şey." Eline bir damla losyon sıkıyor ve ben istemeden ne tür bir sevimlilik olduğumu sormamak için dudağımı ısıyorum. "İkincisi, sen benim kuzenim *değilsin*."

Bu ifadenin amacını yanlış anlamak mümkün değil. Ses tonu, kan bağı olan akrabalar arasında tamamen uygunsuz olacak kadar açık bir istekle dolu. Karnımın alt kısmında bir sıcaklık yayılıyor ve aniden dizlerimin tutmayacağını hissediyorum.

"Ama ben hala yasaklıyım," diyorum, hem ona hem de kendime hatırlatmak için.

Cevabı isteksizce geliyor. "Hâlâ yasak bölgedesin."

Başımı sallıyorum.

Sonra yine de soruyorum, "Ama... neden, tam olarak?"

"Nedenini biliyorsun. Örtbas etmeyi bırak ve arkanı dön."

Dönmeye başlıyorum, sonra duruyorum. Çünkü aslında nedenini bildiğimden emin değilim. "Düşmanlık mı?"

"Esas olarak."

"Ama hepsi bu değil."

Sabırsızca iç çeker. "Düşmanlık, yaş farkımız, anonim olarak buluşamayacağımız gerçeği, birbirimizi tekrar göreceğimiz gerçeği..."

"Bu geçen sefer seni durdurmadı."

Sanki onu kesmemişim gibi devam ediyor. "Deneyim seviyemizdeki fark."

"Çünkü bakirelik meselesi yüzünden bunun benim için çok önemli olacağını düşünüyorsun." Doğru. Nasıl unutabilirim?

"Evet. O. Dön arkanı."

"Ya artık bakire olmasaydım?"

"Değilsin, değil mi?" Yüzünde kıskançlık belirir. "Denny?" "Hayır! Değil... grr." Gerçekten grr diyorum. Onu bu noktaya getirdiğimi unutmuştum.

Denny ile birlikte olduğumu sanıyorum, ama aynı zamanda, aklı başında kim bizimle vakit geçirip bizim arkadaşlıktan öte bir şey olduğumuzu düşünebilir ki? Ayrıca, neden erkek arkadaşımın olmaması, benim yasak bölge olduğumun nedenleri listesinde yer almıyordu?

Ama en çok da hala bakire olduğum için kızgınım ve Reid'le geçirdiğim o geceden beri bunu kaybetmeye çalışmadım çünkü bunu verebileceğim başka kimseyi hayal edemiyorum.

Sonra gidip bana bunun asla olmayacağını hatırlatıyor.

Arkamı döndüm, örtümü çözdüm ve yere bıraktım. "Sırtımı yap lütfen."

"Hayır... grr?" Sesinde karışıklık var ve henüz beni okşamaya başlamadı.

"Denny ile birlikte değilim. Hala bakireyim. Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Lütfen... beni yap." Başka bir anlama geldiğini düşünmeden önce, kendimi düzeltiyorum. "*Sırtım!* Sırtımı yap. Tanrım, sanki on iki yaşındasın. Aklın hep pisliklerle dolu."

Kısa bir kahkaha atıyor. Ama elleri cildime dokunmadan önce bir an geçiyor. Temasla birlikte nefes alıyorum, sadece losyon

dışarıda olduğu için şaşırtıcı derecede soğuk olduğu için değil, Reid bana dokunduğu için. Gerçekten bana dokunduğu için. Güneş kremi sırtıma, boynuma ve kollarıma sürüyor.

Sonra tüpün içinden bir damla daha alıyor ve eğilip bacaklarıma sürüyor.

"Ben yapabilirim..."

"Zaten yapıyorum." Elleri uyluklarımdan iki yanına geldi. Sonra yukarı doğru, bacağımın pelvisimle birleştiği yere kadar. Parmağının üst kısmı bikininin kasık kısmına tekrar tekrar vuruyor ve bunun taciz olarak değerlendirilmesinden biraz korkuyorum, ama bu konuda hiç kızgın değilim, ayrıca o bunu yapmadan önce bacaklarımı daha da açmış olmam bir davet olarak algılanabilir.

Dediğim gibi, bir sorunum var.

Bacaklarım, kollarım ve sırtım iyice yağlandıktan sonra (ve henüz suya girmemiş olmama rağmen altım ıslakken), Reid önümü de yağlayacakmış gibi bana dönmemi söyledi.

"Anladım," diyorum ve tüpü ondan almaya çalışıyorum. Ama o, tüpü ulaşamayacağım bir yere kaldırıyor. "Bir yeri kaçırabilirsin."

Daha fazla mücadele etmeyi düşünürüm, ama bu geçici bir düşüncedir ve kollarımı indiririm. "Kulaklarımı unutma."

"Hiçbir şeyi unutmam." Elinde başka bir top losyon sıkıyor, sonra bana baktığında donup kalıyor. "Bu kadar açık giyinmesen olmaz mı?"

"Güneş kremi bitecek mi?" Bazılarına göre daha fazla vücut bölgem var ve tenimin ne kadar açık olduğunu düşünürsek, bir tüpü kolayca bitirebilirim.

"Benim endişem o değildi."

O benim karnımdan başlıyor, ama gözleri göğüslerime kilitlenmiş durumda ve ben aptal değilim, ama sosyal ipuçlarını da pek iyi anlamıyorum, bu yüzden elbette sormak zorundayım. "Gösterişli giysilerim... seni rahatsız mı ediyor?"

"Rahatsızlık diyemem."

"Ama dikkatimi dağıtıyor mu? Daha önce de gördün. Aslında daha fazlasını. Hepsini gördün."

"Daha önce görmüş olmam, tekrar gördüğümde tepki vermeyeceğim anlamına gelmez."

O kaslı karnına bakıp nasıl tepki verdiğini görmek için can atıyorum, ama Reid'in elleri göğüslerimin üstüne konuyor ve sonra tüm nefesim bir anda kesilince niyetimi unutuyorum.

"Özellikle de benim tepkime verdiğin tepki gibi tepki verdiğinde," diyor. "tamamen etkilenmedim."

"Elbette öylesin." Elleri, sadece başparmaklarıyla losyonu sürerken, avuç içleri kazara göğüslerime değecek kadar sıkıdır.

Ve sonra o kadar da kazara değil. Parmaklarını açıp göğüslerimi açıkça avuçladığında. Meme uçlarım ince kumaşın altında sert düğümler gibi. Onları parmak eklemleri arasında sıktıkça geriliyorlar. "Hala etkilenmedin mi?"

Sanki bir tür cesaret oyunu gibi, tıpkı benim ev partimde bize striptiz oyunu oynattığı zamanki gibi. O gece büyük bir yenilgi almıştım ve aynı hataları tekrarlamaktan çekiniyorum. Bu yüzden onun mayosunun içinde ne olduğunu hissetmek için elimi uzatmıyorum. Bu yüzden ona dersleri unutmasını ve hemen şimdi verandada beni sikmesini yalvarmıyorum.

Tabii ki yalan söylüyorum. "Kemik gibi kuru."

Gözlerinde, bunu kendi başına kontrol etmek istediğini görüyorum. O gözlük takmadığı için güneş gözlüklerim bana üstünlük sağlıyor ve onun ela gözleri, muhtemelen söylemek istediğinden çok daha fazlasını anlatıyor. Aramızda bir şey olmasının imkansız olduğunu ısrarla söylemesine rağmen, beni ne kadar istediğini anlatıyor.

Bundan o kadar eminim ki, nefesimi tutup onun bir hamle yapmasını bekliyorum.

O harekete geçmeyince cesurlaşıyorum. "Neden kendin öğrenmiyorsun?"

Bu çok cesurca bir hareket ve o hemen geri çekiliyor, ellerini yanlarına indirip geri adım atıyor. "Güneş kremi sürmeyi bitirdiğinde, suda buluşabiliriz."

Tüpü bana uzatır ve ben biraz sıkmadan önce, arkamda havuza atladığını duyarım.

"Umarım su soğuktur," diye mırıldanıyorum. "Senin iyiliğin için."

"Bir şey mi dedin?"

Masum rolü oynayarak, losyonu yüzüme sürüp başımı ona doğru çeviriyorum. "Ha?"

Gözlerini kısarak, sanki bana güvenmiyormuş gibi suda duruyor. Bu normal, ama aynı zamanda sinir bozucu.

Aynı derecede sinir bozucu olan ise, "Kulaklarını unutma" demesi.

Ona orta parmak gösterip, güneşin hassas cildime ulaşmasının imkânsız hale gelene kadar vücudumun geri kalanını (kulaklarım dahil) güneş koruyucu ile kaplıyorum.

Sonra havuza doğru döndüm ve kalbim göğsümün içinde deli gibi çarpmaya başladı. Tüm o flörtleşmelerle - yaptığımız şey bu muydu? Bu konuda yeterince tecrübeli değilim, emin olamıyorum - yüzmeyi öğrenme işini tamamen unuttum. Ayak bileklerimden daha yüksek olan her türlü sudan korktuğum kısmı da dahil.

Sığ kısma yaklaşıyorum ve bu durumdan en iyi nasıl kurtulabileceğimi düşünüyorum.

"Belki de bir süre burada oturup sıcaklığa alışmalıyım?" Kenarına oturup ayaklarımı suya soktuğumda, suyun hiç de soğuk olmadığını fark ettim. "Oh. Bu çok... ılık."

"Havuz 82 derecede tutuluyor."

"Çok kötü." Soğuk su, onun mayosunda yaşadığı her ne durum varsa ona yardımcı olacaktı.

"Oyalanmayı bırak. Güneş gözlüklerini çıkar ve suya gir." "Güneş gözlüklerimi mi çıkarayım?"

"Yüzünü suya sokabilmen için."

"*Yüzümü suya sokabilmek için* mi? Hayatta yüzümü suya sokmam. Bu, dördüncü ya da beşinci ders değil mi? En azından? Önce... bilmiyorum... dizlerime kadar suya girmekle başlamamız gerekmez mi?"

Ciddi bir ifadeyle yokuşu tırmanır ve üzerimde durduğunda durur. "İlk ders genellikle su altında nefesini tutmayı öğrenmektir. Bu da kesinlikle yüzünü suya sokmak anlamına gelir. Ama istersen, yüzmekle başlayabiliriz."

"Yüzmek, şu şişme botlardan birini kullanmak anlamına geliyorsa..."

Beni görmezden gelerek, yüzümden güneş gözlüklerimi kapıp yakındaki bir güverte tepsisine fırlatıyor ve sonra beni ayağa kaldırıyor.

"Yüzümü suya sokmayacaksam, neden güneş gözlüğümü takamıyorum?"

"Çünkü ben öyle dedim."

"Mükemmel bir yaşlı insan cevabı. Resmi dili kullanmakta çok başarılısın."

Beni, dışarıdan görüldüğünden çok daha dik olan yokuş aşağı çekiyor, çünkü birkaç adım attıktan sonra dizlerimden yukarısı suya girmiş durumda. "Tamam, bu iyi. Sorun yok. Şimdi yüzme işine geçelim."

"Yeterince derin değil. En azından gövdenin üst kısmı suya girmeli."

"Gövdem mi? Aman Tanrım, beni boğmak istiyorsun, değil mi? Başından beri planın bu muydu? Bu, babanın Samuel'i kızdırmak için kullandığı bir yöntem mi? Gerçekten, gerçekten bir kan davasının kurbanı olmak istemiyorum. Bunu yapmak zorunda değilsin. Başka bir yolu olmalı."

Evet, başa çıkma yöntemi olarak dramatik davranışlar sergiliyorum, ama söylediğim her kelimeyle beni daha da derine çekiyor, şimdi göğüslerimden daha yüksek sudayız ve artık çıldırmış gibi davranmıyorum, gerçekten çıldırıyorum.

"Kahretsin! Kahretsin. Reid!" Bir saniye önce yere rahatça ulaşabiliyordum, ama panikleme ve çırpınmaya başladım ve sanırım bacaklarımı yukarı çekip kendimi daha derine ittim, çünkü birdenbire yere değmez oldum ve sonra ağzımdan çığlık gibi bir ses çıktı ve kendimi kurtarmak için çaresizce Reid'e tırnaklarımı geçirdim, ta ki sonunda tırnaklarımı derisine sıkıca geçirdim, kendimi ona yaklaştırdım ve bacaklarımı ona sıkıca doladım, artık hiçbir yere gidemiyordum.

"Um..." Ama beni itmedi. Bunun yerine, kollarını bana doladı.

Birkaç saniye sessizlik geçer, ikimiz suda sallanırken, nabzım yavaş yavaş normale döner.

Ya da en azından, boğulma tehlikesi yüzünden artık yüksek değil.

Şimdi ise, birbirimize sarılma şeklimiz kuzenlere hiç yakışmayacak şekilde olduğu için hızlanıyor. Ağızlarımız birbirine birkaç santim uzaklıkta.

Nefeslerimiz karışıyor. Bakışları gözlerimden dudaklarıma kayıyor ve yemin ederim ki beni öpebilir.

"Bak, uçuyorum," diyorum gergin bir şekilde. "Bu uçmak değil."

"Kendi adına konuş." Karnım, sıcak hava balonuna bindiğim zamanki gibi hissediyor. Hala yere bağlıydı - gerçek bir uçuşa cesaret edemedim - ama o kelebek hissi, bugüne kadar uçmaya en yakın hissettiğim şeydi.

Birkaç saniye daha geçer ve kısa süre sonra, sallantının sadece Reid'in etrafta dolaşmasından kaynaklandığını fark ederim. Aslında, bizi daha sığ sulara götürmüştür, çünkü artık dizlerini hafifçe bükerek bizi omuzlarımıza kadar suya batırmaya devam edebilmektedir.

Dizlerini bükmesi önemli bir gelişme, çünkü şimdi pelvisinin pozisyonu, sanki onun kucağında oturuyormuşum gibi. Bu da, vücudumun en çok o çıkıntıyı hissetmek isteyen kısmında, o belirgin, sert çıkıntıyı hissedebildiğim anlamına geliyor.

Tabii ki kalçalarımı sallıyorum, böylece amım onun sikini sürtüyor.

Nefesi hızlanıyor ve yemin ederim ki, bir sonraki kalça hareketimde o da aynı şeyi yapıyor ve klitorisime olan baskıyı artırıyor.

İnlememek için dudağımı ısıırıyorum.

Reid'in elleri aşağıya inip kalçama yerleşiyor ve bir sonraki sefer ona sürtündüğümde, o da beni kendine doğru çekiyor.

"Gerçekten hala bakire misin?" "Gerçekten hala bakireyim."

Bu sefer beni penisi boyunca kaydırduğında inlerim. "Neden?"

Bilmiyormuş gibi başımı sallıyorum, ama elbette biliyorum. Elbette söylüyorum. "Bunu yapmak istediğim başka birini bulamadım."

"Bunu sevdim," diyor. Sessiz ve ağırbaşlı bir şekilde. Sanki ciddi bir itirafmış gibi.

Şimdi gerçekten uçuyorum.

Dudaklarımdan bir gülümseme çıkmaya çalışıyor ve bu, birçok nedenden dolayı havayı bozuyor gibi geliyor. Mesela, onun klitorisime penisini sürtmeye devam etmesini istiyorum ve onun gereksiz yere fazla düşünmeye başlamasını istemiyorum. Bu yüzden yanaklarımı içime çekip balık dudakları yaparak bununla mücadele ediyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Gülümsemiyorum." Konuşurken balık dudaklarını korumayı başarıyorum. "Neden gülümsemek istemiyorsun?"

"Çünkü söylediklerinin beni mutlu ettiğini bilmeni istemiyorum."

Ağzının kenarı yukarı kalkıyor ve bu da işimi bitiriyor — kendime rağmen sırtıyorum.

"Oops." Balık dudaklarını geri almaya çalışıyorum, ama şimdi kıkırdamaya başladım.

"Söylediğim şeyler seni mutlu ediyor, bunu neden bilmemi istemiyorsun?"

Yine başımı sallıyorum, bunu söylememem gerektiğini biliyorum. İçimde tutamayacağımı biliyorum. "Çünkü birlikte geçirdiğimiz zamanı fazla önemseydiğimi düşünmeni istemiyorum." Sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "Her anı düşünmeden duramasam da. Her birini."

"Lina..."

Sesinde acıma var. Birisi sana neden bu kadar yanıldığını açıklamadan önce adını söylediği gibi. O kadar hayalperest. O kadar yanılmış.

Ne kadar aptalım.

Aramızda olanları yanlış yorumladığım için değil. Ondan daha iyi biliyorum neler olduğunu. *Bir şeyler* var. Yanılmıyorum.

Ama onun bu konuyu dans ederek geçiştirmekten başka bir şey yapmaya cesaret edemeyeceğini düşünerek aptallık ediyorum.

O, küçümseyici konuşmasına devam etmeden önce, kollarından kurtulup, neyse ki bulunduğumuz derinlikte rahatça ayakta durabildiğimi fark ettim. "Ders için teşekkürler. Artık bittim."

Sonra havuzdan çıkıyorum.

"Ama hiçbir şey öğrenmedin," diye arkamdan seslenir.

"Öğrendim," derim arkamı dönmeden. "Derin kısmı kaçınmayı öğrendim."

Bir dahaki sefere, sığ yerde kalacağım.

Daha da iyisi, bir dahaki sefere hiç izin vermeyeceğim.

BÖLÜM ON YEDİ

LINA

Reid ile yüzleşmemek için başım ağrıyor diye yalan söyleyip akşam yemeğini atlamak, bavulumda sakladığım kuruyemiş karışımı varken çok daha iyi bir fikirdi.

Ama sabahın üçünde, atıştırmalıklar çoktan bitmiş ve midem biraz guruldamaktan tam bir açlık hissine dönüşmüştü.

Neyse ki, her katta ay ışığının içeri sızdığı çok sayıda pencere var ve tavan lambalarını yakmadan da evde dolaşmak kolay.

Sorun, açık paslanmaz çelik buzdolabının önünde durduğumda ortaya çıkıyor. Hiçbir şeyden mahrum olmayan bir aileden bekleneceği gibi, seçebileceğim çok sayıda yiyecek var, ancak Pier Point'te olan her şey — Sebastian ailesinin herhangi bir evinde olduğu gibi, yeri ne olursa olsun — dikkatlice planlanmıştır ve patates salatası kasesi (ya da şarküteri eti, dilimlenmiş karpuz veya meyveli yoğurt) serbestçe alınabilir mi yoksa yarının menüsünün bir parçası mı, hiç bilmiyorum.

Peki bu akşam servis ettikleri yemekler nerede? Aile akşam yemeğinde her şeyi yiyip bitirmiş olamaz. "Artık yemeklerin ne olduğunu bilmiyorlar mı?"

"Büyükbaba artıkları saklamaya inanmaz."

Yalnız olmadığımı fark edince irkildim, o kadar yüksek zıpladım ki dizimi açık buzdolabı çekmecesine çarptım ve çığlık atmak üzereydim ki arkamdan sert bir el ağzımı kapattı.

"Onları kendimiz için saklamanın israf olduğunu söylüyor," diye devam ediyor Reid, çünkü tabii ki bu lanet olası Reid, sesi kulağımda yumuşak. "Bu yüzden Yasiel'in onları ana adadaki sığınağa götürmesine izin veriyor. Şimdi elimi çekersem çığlık atacak mısın?"

Kafamı sallıyorum ve o beni bırakır bırakmaz aramıza bir metre mesafe koyuyorum. "Dalga mı geçiyorsun?"

Masummuş gibi ellerini kaldırıyor. "Burada olduğumu bildiğini sanıyordum. Kiminle konuşuyordun?"

"Ben!" Şimdiye kadar benim kronik bir kendi kendine konuşan kişi olduğumu nasıl bilmiyor? Şaşırtıcı bir şekilde, aklım başımda ve bağırmamı fısıldayarak söylemeyi hatırlıyorum. "Onca insan arasından... bu evde kaç kişi var? Ve ortaya çıkanın sen olması gerekiyordu. Ve lanet olası bir gömlek giyemedin mi?"

"Seni göreceğimi bilmiyordum." Vücuduma bakıyor, uyku şortumu ve ince askılı tişörtümü inceliyor. "Bilseydim, eşofman giyme zahmetine girmezdim."

Bunun iç çamaşırı giymediği anlamına gelip gelmediğini merak etmeyi reddediyorum.

Tabii ki bu, tam da bunu merak ettiğim anlamına geliyor ve ayrıca, az önce gerçekten bunu mu söyledi? "Tamam, dur. Artık beni kızdıran konuşmalar yok."

"Seni kızdırmak mı?"

"Hiç 'cunt tease' terimini duydun mu? Çünkü sen tam da bunun tanımını gibisin. Ve hayır, bu bir iltifat değil." Ağrıyan dizimi ovma için eğiliyorum. Yarın kesinlikle moraracak.

"*Cunt tease*." Başını sallar. "Haklısın. Bu kesinlikle benim iyi özelliklerimden biri değil. Bir bakayım." Yaralanmış yerimi gösterir.

"Hayır. Bana doktorluk yapmana gerek yok."

"Bana ihtiyacın yok, ama bu benim hatam. O yüzden bırak da..." Gerçek anlamda bir hırıltı çıkarırım.

Ama kavgaya edecek kadar açım. "Tamam. Tamam. Devam et ve ..."

Ben konuşmamı bitirmeden, elleri belime dolanıyor ve beni tezgahın üzerine kaldırdı. "Oh, lanet olsun... Tamam. Tabii.

beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırabiliyor. Neden şaşıyorum ki?"

Beni geçip dolabın altındaki ışıkları açan düğmeye basarken gülümsüyor. Işıklar loş ama işlevsel ve tabii ki dizimi kaldırıp incelediğinde morarmanın başladığını görebiliyorum.

"Acıyor mu?" diye sordu, parmağını hassas noktaya sürerek.

"Dokunmadığın zamankinden daha fazla değil." Baskı aslında yardımcı oluyor, ama ona bu zevki tattırmayacağım.

"O zaman dokunmaya devam etsem sorun olmaz mı?"

Kafamı sallıyorum, ama sonra artık onun benimle dalga geçmesine ya da beni kızdırmasına izin vermeyeceğimi hatırlıyorum, bu da kesinlikle şehvetli okşamaların olmayacağı anlamına geliyor. "Hayır."

"Bu... muhtemelen iyi bir cevap." Gülümsüyor, parmakları birkaç saniye cildimde kalıyor, sonra çekip bir adım geri atıyor.

"Kendini koruma," diyorum, kendimi açıklamak zorunda olmadığımı çok iyi bilmeme rağmen.

"Bunu takdir ediyorum. Senden bir şeyler öğrenebilirim." Konuşmaya devam edeceğini düşünürken, midem o anda utanç verici derecede uzun ve yüksek bir gürültü çıkarır. "Açsın."

"Bu yüzden insanlar gece yarısı mutfakı basarlar."

"Akşam yemeğini kaçırmamalıydın."

"Akşam yemeğini kaçırmak istememi sağlamamalıydın."

Yüz hatları yumuşadı. "Bunun benim yüzümden olmadığını umuyordum."

Bunun için kendini kötü hissetme, Lina.

Bazen benim duygularımın da geçerli olduğunu hatırlamak zor oluyor. Başkasını rahatlatmak için duygularımı küçümsememe gerek olmadığını. Bak, bu beni nereye getirdi. Yıllardır anneme bunu yaptım ve şimdi yirmi bir yaşında bir bakireyim. Bunu yapmaya devam etmeyi reddediyorum.

"Peki, o zaman... daha iyisini yap," diyorum.

Sanki ona devrim niteliğinde bir fikir vermişim gibi düşünür. Ya da daha iyisini yapmanın gerçek bir seçenek olduğunu düşünmüyor gibi.

Ancak buna cevap vermek yerine, dağınık ama seksi olan saçlarını eliyle düzeltir, benim saçlarımdaki asi düğümlerin aksine, ve sonra parmağını bana doğru uzatır. "Sana bir şeyler hazırlayayım."

"Hayır... gerek yok..." Ama hala hangi yiyeceklerin yasak olduğunu bilmiyorum ve ayrıca, bana yaptıklarından sonra en azından bunu yapabilir.

Bu arada, bana hizmet eden erkeklere gerçekten zaafım var. Ben tamamen "hizmet" aşk dilini konuşan bir kıyım. Ama bu yüzden ona izin vereceğimden değil. Sadece pratiklik meselesi, hepsi bu. Ve sadece onun için fazla zahmetli olmazsa. "Yani, kendine bir şeyler hazırlıyorsan... Hazırlıyor muydun?"

"Bu yüzden insanlar gece yarısı mutfağı basıyorlar," diyor, benim sözlerimi bana geri yansıtarak.

"Sen tam bir pisliksin."

"Belli ki öyle." O sırtış, izin verdiğinde öldürücü oluyor.

Gözlerimi hızla indiriyorum, böylece kurduğum bariyeri aşmasın. İtiraf etmeliyim ki, bu bariyer oldukça ince ve fazla çaba sarf etmeden tamamen yıkılıyor. Başka bir deyişle, oldukça savunmasızım, bu yüzden yapabileceğim en iyi şey savunmasız değilmişim gibi davranmak ve belki o da farkı anlamaz.

"Sandviç yapacaktım." Ses tonundan, muhtemelen bakışlarımdan dolayı gülümsemesinin kaybolduğunu anlayabiliyordum. "İki tane yapmak da aynı kadar kolay. Bunu sana borçluyum. Gerçi... oda servisi ürünleriyle kartımı doldurdun ama..."

"Bunu sürekli gündeme getiremezsin. Nedenini anlıyorsun, değil mi?"

"Neden?" Cevap vermeme fırsat vermeden devam etti. "Hindi, pastırma, domates, marul, krem peynir?"

"Krem peynir mi?" Kafamı kaldırıp, bahsettiği tüm malzemelerin tezgahın üzerinde sıralandığını gördüm. Tabii ki krem peynir de vardı. "Tamam. Deneyeceğim."

Onun sandviçleri hazırlamasını izliyorum ve bu basit bir iş olmasına rağmen, barmenlik ve yüzme konusunda olduğu kadar bu konuda da hipnotik bir etkisi var. Her hareketi zarif. Sanki kendi bedeninde nasıl var olacağını biliyormuş gibi, benim gibi bedeninin kendisinden ayrı, işbirliği yapmaktan hoşlanmayan bir şey olduğunu hissetmiyor gibi.

Bu büyüleyici.

Ve haksızlık. Bunun nedeni erkek olması mı? Parası olması mı? İnsan olarak ondan on iki yıl daha fazla deneyimi olması mı? Yoksa sadece benden farklı bir insan olması mı?

Kıskanç ve merak içindeyim. Ve tahrik olmuşum. Aynı kendine güvenen enerjiyle üzerimde hareket ettiğini hayal edebiliyorum. O bıçağı kullandığı gibi benim amımı da kullanırdı. Beni o domates gibi açardı. Parmağındaki suyumu yalardı, sanki...

"Lina?"

"...hm, ne?" Gözlerimi kırıştıyorum. "Üzgünüm, ben..." Aklımdan geçenleri yüksek sesle söylememeliyim ve başka bir şey bulamadığım için sadece başımı sallıyorum. "Bir şey mi dedin?"

"Nedenini sordum." Konuyu anlamam için bana bir saniye zaman verdi. "Neden oda servisini sürekli gündeme getiremiyorum?"

"Oh. Oh, doğru. Çünkü bu, bana daha önce borçlu olduğun şeyi telafi etmek içindi. O gece gerçekten çok kötüydün. Beni öyle kesip atmak? Ne pisliksin, ve..."

"Aptal mı? Sen orgazm oldun."

"Kendime orgazm yaşatabilirim. Ama kendime gerçek bir penis yaşatamam." Gözü seğirdi. "Asil davranıyordum."

"Asil mi? *Asil* mi davranıyordun?" Duyduklarıma inanamıyorum. "Beni daha yeni tanımış olmana ve neye ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğin halde, benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğine karar verdiğin için. Üstelik ben, kendi vücudum ve onunla ne yapmak istediğim, kiminle yapmak istediğim konusunda kendi kararlarını verebilen, yetişkin biriyim ve..."

"Tamam, tamam. Asilce değildi. Ama senin iyiliğini düşünüyordum..."

"Bu benimle ilgili değildi. Seninle ve senin kafanda uydurduğun, kadının bekaretine aşırı önem veren dramınla ilgiliydi. Bekaretin bugünlerde ne anlama geldiği bir yana, bazen bizim de erkekler gibi sadece sevişmek istediğimiz ve her şeyin bir ilki olduğu gerçeğini görmezden geliyordun. Bu konuda rahatsız olan tek kişi sendin."

Bana bakıyor, elinde hala bıçak olduğu için bu biraz korkutucu. "Tamam. Benimle ilgiliydi," diyor

diyor sonunda.

"Bencilceydi."

"Tabii.

Bencilce."

"Ve aşılayıcıydı."

"Tamam."

"Ve incitici." O kabul ediyorsa, ben de her şeyi söyleyeceğim. "Böyle reddedilmenin bana nasıl hissettirdiğini bir düşün."

"Bu bir reddetme değildi, Lina. Seni istemediğimi hiç söylemedim."

Sürtük. "Peki. Eylemler sözlerden daha güçlüdür."

"Tamam, tamam. Anladım." En azından pişmanlık duyuyor gibi geliyor. Bu da bir şeydir, değil mi?

Onun hazırladığı iki sandviçten birini üçgen şeklinde ikiye bölmelerini ve bana bir peçete üzerinde uzattığını izliyorum. "Teşekkürler. Şimdi kartını neden yüklediğimi anladın mı?"

"Bu bir misillemeydi. Hak etmiştim."

"Aynen öyle. Böylece ödeştik."

"Yani bunu hala çözülmemiş bir meseleymiş gibi gündeme getiremem."

"Evet, doğru." Bir ısıklık alıp ağzımı kapatmak için elimi kaldırıyorum, çünkü çiğnemeyi bitirene kadar beklemek istemiyorum. "Şimdi bana o zamanki kötü davranışının bedelini ödeyeceksin." Yutkunuyorum, tam o sırada bana bir şişe su uzatıyor, ben de hemen bir yudum alıyorum. "Teşekkürler. Bu gerçekten çok lezzetli. Krem peynir. Kim bilebilirdi ki?"

"Rica ederim." Kalçasını tezgaha dayadı ve kendi sandviçini görmezden gelerek, onun yerine benim yemeğimi izlemeyi tercih etti. Tuhaf biri gibi.

"Bana bakmayı kes. Bu çok tuhaf."

Gözlerini benden ayırmıyor. "Oldukça kötü bir davranıştı, değil mi değil mi?"

"Şey..." Ağzımı temizlemek için bir saniye bekledim, ciddiyetiyle Bu konuşma sonunda beni etkiledi. Bir daha onunla bu şekilde konuşmayacağımı kendime söylemiştim, ama gerçek bir konuşma fırsatımız olabileceğini düşünmemiştim.

Belki kendimi daha fazla hayal kırıklığına açıyorum, ama burada sadece bir gün daha birlikte kalacağız. Söylemek istediğim şeyleri söylemek için tek şansım bu olabilir. "Evet. Oldukça kötüydü."

Ve istediğim kötü davranışlar değildi. Bazıları öyleydi, sanırım. Duş."

"Duş." Sesindeki sertlik, onun için de benim için olduğu kadar ateşli olduğunu gösteriyor.

Bu, bir şekilde doğrulayıcıydı. Bunun sadece acıma... duş uyarımı durumu olmadığını bilmek.

Ama o zaman şu soru akla geliyor... "O gün neden ortadan kayboldun?"

Cevap vermeden önce derin bir nefes alıp verdi. "Orada olmamalıydım."

"O zaman neden oradaydın? Bana borçlu olduğun için deme. Ne düşünürsen düşün, ben aptal değilim..."

"Senin aptal olduğunu düşünmüyorum."

O konuşmamış gibi devam ediyorum. "Orada olmak istedin."

"Evet. Orada olmak istedim. Ama..."

Onun "ama"larından bıktım. Bunları daha önce de duydum. "Ben yasaklı biriyim. Anladım. Ama bu senin için gerçekten bu kadar önemliyse, tekrar soruyorum, neden oradaydın?"

"Çünkü..." Önüme geçip, ellerini tezgahın iki yanına koyarak beni köşeye sıkıştırdı. "Seninleyken, kendimi durduramıyorum..." Cümlenin devamı olacak gibi görünüyordu, ama sonra öylece bıraktı ve omuz silkti. "Nedenini bilmiyorum."

Uh... vay canına.

Kalbimin çarpmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Eğer bu bir özürse, çok zayıftı."

"Özür değildi. Gerçekleri söyledim."

"Peki, bunu belirttiğin için teşekkürler, Kaptan Bariz."

"Sadece bir pislik olduğumu fark ettiğimi bilmeni istedim."

"Tamam." Başka ne diyebilirim bilmiyorum. Belki de söylenecek tek şey budur.

Ama o hala üzerimde duruyor. Hala beni hapsetmiş durumda. Hala o yoğun ela gözleriyle bana bakıyor.

"Tamam," diyorum yine.

"Hiç penis emdin mi?"

"Ne...!" Şu anda ağızımda yemek olmaması iyi bir şey, çünkü yoksa tükürürdüm. "Bu da nereden çıktı?"

"Merak etmeden duramıyorum."

Gözlerinin koyulaştığını fark etmemiş gibi davranıyorum. "Sadece 'oh, ben bir pisliğim' diyip, bunun sana pislik olmaya devam etme izni verdiğini düşünemezsin."

"Hiç de öyle düşünmüyorum. Senin yanında kendimi kontrol edemiyorum. Az önce de söyledim. Pislikliğimin önceden planlanmış bir yanı yok. Öylece oluyor."

"O zaman benim yanımda olmamak için gerçekten iyi bir neden gibi geliyor." Sözlerim havada asılı kalıyor ve keşke geri alabilsem diyorum.

O da aynı sonuca varmamış değil. "Aslında, Irving dedem devreye girip benim başarılarımı mahvetmeden önce oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum."

O harika bir iş çıkardı. Bir ay boyunca birbirimizi görmedik ve her şey yolundaydı. Hayat dramadan uzaktı. O dönemde kimse beni heyecanlandırmadı ama kimse kalbimi kırmadı da. Bunun iyi bir uzlaşma olduğunu düşündüm.

Onu tekrar görene ve hayatta olmayı gerçekten sevdiğimi fark edene kadar. "Lanet olası Irving dede," diyorum.

"Lanet olası Irving dede," diyor ve ikimizin de tam tersini kastettiğinden eminim.

Bir başka gergin an geçer ve beni öpmeye çalışacak mı diye merak ederim. Onu öpmeme izin verecek miyim diye merak ederim.

Bana daha da yaklaşıyor. "Hiç sık emdin mi?" "Aman Tanrım!" Sanırım bu da bir tür öpüşme şekli? "Sen emdin mi?"

"Bunu seninle konuşmalı mıyım bilmiyorum."

"Denny'nin sikini emdin mi?"

Yüzüm kızarıyor ve tüm hassas bölgelerimde karıncalanma hissediyorum. Bu durumdan rahatsız olmadığımıdan emin olmak için bir saniye duruyorum, çünkü buna katlanmak zorunda değilim. Evde yalnız değilim. Eğer bir şey yapmaya kalkışırsa, izin isteyip yardım çağırabilirim.

Ama rahatsız değilim.

Ve bu kadar yalnız olduğumuz için mutluyum. Ve onun bunu bir yere götürmesini istiyorum.

"Hayır, Denny'nin sikini emmedim." Cesaretimi topluyorum ve elimi uzatıp sert göğüs kaslarını okşuyorum. "Sana söyledim, onunla birlikte değilim."

"Onunla hiç birlikte olmadın mı?" Başparmakları uyluklarımın dış kısmında tembel daireler çizmeye başlar.

"Yani..." Dokunuşunun sıcaklığı başımı döndürüyor. "Lisedeki bir süreliğine ona aşık olmuştum, ama benimle ilgilenmediğini ve daha iyi arkadaş olabileceğimizi anladığımda, bunu aştım."

"O eşcinsel mi? Nasıl senden hoşlanmaz?"

"Bu çok saçma bir varsayım ve hayır. O kadınlardan hoşlanıyor." "Ve seninle yatmak istemiyor mu?"

Bunu söylemek bana düşmez, ama Denny'nin sakıncası olmayacağını biliyorum. "O kimseyle yatmak istemiyor. Seksle ilgilenmiyor."

"Bunu anlamıyorum."

Gülüyorum. "Evet, eminim anlamazsın."

Bir an geçer ve aramızdaki gerginlik artar.

"Peki..." O, benden öteye uzanıp meyve kasesinden bir muz alır ve onu havaya kaldırır. "Hiç... sik emdin mi?"

Cevap vermek için ağızımı açtım, ama ne diyeceğimi bilemedim, çünkü bu konuda da diğer konularda olduğu gibi bakir olduğumu söyleyerek onu korkutmak istemedim. Ama konuşmadan, soyulmamış muzunu dudaklarımın arasına soktu.

"Ne yapıyorsun?" Meyveyi ağızımda tutarak soruyorum.

"Hayal ediyorum." Çıkarıp tekrar soktu, bu sefer daha derine, ve ben boğulmaya başladım.

Muzunu, tekrar konuşabileceğim kadar uzağa çekiyor. "Kolayca öğürürüm."

"Bu çok seksi."

"Sen... hastasın."

"Sen de bunun seksi olabileceğini düşündüğün için bunu düşünmek zorunda kaldın." Cevap vermeme izin vermeden, muzunu tekrar içeri itti. Bu sefer, kusmamayı başardım. "...Siktir. Ağızını parçalamak istiyorum."

"Bunlar gerçekten karışık mesajlar, Reid." Ağızım meşgul olduğu için söylediklerimi anlamamış olabilir. Elimini onun elinin üzerine koyup muzuyu tamamen çıkarıyorum. "Bana açıkça söyle, sen bir groomer mısın? Beni grooming mi yapıyorsun?"

"Hayır, ben groomer değılim." Sanki kırılmış gibi söylüyor. "Bu neden grooming olsun ki? Belki de groomer sensin. Çünkü, sana söyleyeyim, aylar önce ben böyle olmazdım..."

"Bu... ne?"

"Aptal. Bu kadar aptal olmazdım. Kendime bu kadar aptalca düşünceler kurmam. Bu kadar aptalca şeyler istemezdim."

Kafasını sallıyor ve bir an için, her zamanki gibi korkup kaçacağını düşünüyorum.

Elim hala onun elindeyken, muzuyu tekrar ağızıma götürüp, dayanabildiğim kadar içeri iterek, onun hayal gücüne yardımcı oluyorum.

Nefesi keskin bir şekilde kesildi. "Ben..." Sonra muzuyu ağızımdan çıkardı ve elini benim elimden çekti. "Gitmeliyim."

Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim, tezgahıdan atlayıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve eşofmanının ipi çekiyorum. "Bu aptalca değıl, Reid."

"Bu çok aptalca." "Neden?"

"Lina..."

"Bunu yapma. Beni, ne istediğimi bilemeyecek kadar naif, deneyimsiz veya gençmişim gibi davranma. Benim açımdan, ne istediğini bilemeyecek kadar yaşlısın."

Bana yukarıdan bakar. "Ne istediğimi biliyorum."

"Tamam, ben de biliyorum." Kordonu daha da gevşetiyorum ve pantolonu aşağı kayınca, onu yere bırakıyor.

Gözlerim hemen fal taşı gibi açılır.

Öncelikle, tahmin ettiğim gibi komandodur. Ve işte, tam karşımda, uzun, gururlu ve dik duruyor.

İkincisi, onunla tanıştığım gecedan beri bu canavarı görmek için can atıyordum ve vay canına. Bir penisin bu kadar...

güzel olabileceğini bilmiyordum. Çok damarlı ya da koyu değil, hemen ağzıma almak istediğim mükemmel bir mantar başı var.

Üçüncüsü, onu henüz ağzıma almamış olmamın nedeni, çok büyük olması. Tıpkı reklamında söylediği gibi. Kalın ve şişman, ve baktıkça daha da büyüdüğünden eminim.

"Bu..." Bu kadar şaşkıncı kelimeler zor geliyor. "Bu çok büyük bir penis."

"Onunla ilgilenmek senin sorumluluğunda değil." Yüzümden bir saç telini çekiyor ve şimdiden onun kurban rolünü oynayıp, benim hazır olmadığımı, bunun kötü olduğunu ve bla bla bla diye yine boktan şeyler söyleyeceğini hissedebiliyorum.

O yapmadan önce, öne eğilip taç kısmındaki tuzlu sıvıyı yalıyorum. "Bana nasıl alınacağını öğret."

O inler ve bir anda bacaklarımın arası ıslanır.

Onu tekrar yalarım, bu sefer tüm uzunluğu boyunca, sonra diğer tarafa doğru geri dönerim. "Ne yaptığımı bilmiyorum, Reid." Dilimi hızla başının etrafında döndürürüm. "Ne yapmam gerektiğini söyle." Sonra ağzımı açar ve emerim.

"Yaptığın şey inanılmaz."

"Mhm," diyorum, ses onun penisinin etrafında titreşiyor ve sonra geri çekiliyorum. "Bana yön göster. Neyi sevdiğini söyle. Senin için ne yapmam gerektiğini öğret."

"*Siktir*," diye mırıldanıyor. "Tamam. Şey... Derin boğaz yapmana gerek yok. Elini kullan." Bana tabanında nereyi daire çizmem gerektiğini gösteriyor. "Sonra sadece... ağzınla sev."

Ona soru dolu bir bakış atıyorum.

"Baştan aşağı sinir uçlarıyla dolu. Beni ov, masaj yap, em, yala... Neyi sevdiğimi izle. Sen iyi vakit geçirdiğinde benim için en iyisi bu."

İyi vakit geçirmek mi? Bir yandan, sert taş mutfak zemini üzerinde dizlerimin üstünde duruyorum ve arkadaşlarımdan edindiğim izlenim, oral seks yapmanın sadece bir iş olduğu yönünde. Her zaman bunun sadece almak için eğlenceli olduğunu düşünmüşümdür, tersi için değil.

Ama ben bunu istiyorum.

Dizlerimin üzerine çöken benim. Onun pantolonunu çözen benim. Onun sikini boğazıma almak istiyorum. Ona hissettirmek istiyorum.

Güzel. Onun gelmesini görmek ve seslerini duymak istiyorum, tıpkı onun benim gelmemi görüp seslerimi duyduğu gibi.

Bu yüzden, önceden sahip olduğum düşüncelere rağmen, onu emmeyi sevdiğimi çabucak fark ettim. Bu yeni ve ilginç bir şey ve daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemiyor, ama onun tepkilerini izlediğimde anlaması çok da zor değil. Benim mırıldanmamdan hoşlandığını keşfettim. Ve ağzımı onun penisi üzerinde aşağı doğru hareket ettirirken aynı anda elimi de hareket ettirdiğimde. Ve ısırmamam gerektiğini bilmeme rağmen, yanlışlıkla dişlerimle hafifçe sıyırdığımda zevkle inliyor.

O, benim keyfime göre oynamama ve denemeler yapmama izin veriyor, ki ritmimi ne kadar kolay kaybettiğimi düşünürsek bu muhtemelen bir tür işkence. Birkaç kez onu heyecanlandırdım, ama sonra geri çekildiğimde onu düşürdüm ve o da kazara ağzımdan çıktı. Sonra her şeye baştan başlamak, doğru tempoyu tekrar bulmak, ritmi yakalamak gibi oldu.

Sonra birkaç kez, onu tahrik edip kasten düşürüyorum ve yüzündeki hayal kırıklığı, zevk kadar keyif verici.

Sonunda sabrı tükenir. "Ağzın çok harika, bebeğim. Biraz yardım etmemin sakıncası var mı?"

Kafamı sallıyorum, sonuca kendim ulaşmaya hazırım.

Ellerini yüzümün iki yanına koyar. "Elini tabanında tut, tamam mı? Sonra dudaklarını sıkıca etrafımda tut ve başını sabit tut. Anladın mı?"

"Mm-hmm."

Ben emri verir vermez, çılgın bir hızla içime girmeye başlıyor. Şimdiye kadar ona verdiğim hiçbir tempodan daha hızlı ve onun benim amıma öyle girip çıkmasını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Beni kendi zevki için kullanıyor. O gece otelde yapacağını söylediği gibi beni sertçe beceriyor.

Bu düşünce beni çok tahrik ediyor. Tek bir kıvılcımla patlayacak bir barut fıçısı gibi hissediyorum kendimi.

Ve bu sadece ona oral seks yaptığım için. Başka şekillerde içimde olsaydı nasıl olurdu?

Çılgın gibi olsa da, hala bir şekilde kontrolü elinde tutuyor gibi görünüyor. Taçını yanağıma doğru yönlendiriyor, böylece hiç öğürmüyorum. Elim ve dudaklarımı onun etrafında sıkılaştırarak ona yardım ediyorum ve kısa süre sonra nefesinden onun yaklaştığını anlayabiliyorum.

Elimi ve dudaklarımı onun etrafında sıkılaştırarak ona yardım ediyorum ve çok geçmeden nefesinden onun yaklaştığını anlayabiliyorum.

"Ağızına boşalacağım." Sesi gergin. "Eğer sorun varsa, elini hemen çek."

Elimi çekmiyorum. Onun beni tattığı gibi, ben de onu tatmak istiyorum.

"Aferin kızım. O zaman kabul edeceksin, tamam mı? Her damlasını yutmanı istiyorum." Vücudu kasılmadan önce zar zor kelimeleri çıkarır. Kontrolünü kaybeder. Uyluk kasları sertleşir, itişleri yavaşlar ve boğazından çıkan ses düşük ve gırtlaksıdır. Yüz ifadesinin tamamen bozulmuş ve gergin hali, hayatımda gördüğüm en seksi şeydir.

Aynı anda, sıcak sıvı ağızıma akıyor. Tadı pek hoş değil ama çabucak yutuyorum ve tezgahta beni bekleyen o muhteşem yarım sandviçi düşünüyorum, o kadar da kötü değil.

Reid parmağını ağızıma sokup nazikçe açarak dilimin boş olduğunu gördüğünde gözlerindeki ifade buna değer. "Hepsini mi yedin? Sen çok mükemmelsin."

O bana bakmaya devam ediyor ve ben anlamlı ya da derin ya da en azından seksi bir şey söylemek istiyorum. Amım ağrıyor ve onun beni sırt üstü yatırıp bacaklarımı açarak mutfak zemininde yalamasını ummadığımı söyleyemem. Bana bakışından, onun da aynı şeyi düşündüğü anlaşılıyor.

Ama aniden koridordan bir gıcırtı geliyor.

Dizlerimin üzerine çöktüğüm kadar hızlı bir şekilde ayağa kalkıyorum. Reid de aynı hızla eşofmanını çekip tezgaha koşuyor. Annem mutfağa girdiğinde, ben sandviçimi muhtemelen fazla dikkatli bir şekilde ısıtırken, o rahat bir şekilde yiyecekleri yerine koyuyor.

Beni görünce gülümsüyor. "Bir şey buldun mu? Senin için endişelenerek uyandım." Sonra Reid'i fark ediyor. "Oh, merhaba. Sen de buradasın." Kemerini sıkıyor. Sonra benim pijamalarımın bakıyor.

Uyluklarımı birbirine bastırıyorum, ıslak bir leke olup olmadığından endişeleniyorum. Oldukça karanlık ama böyle bir şeyi fark edebilecek biri varsa, o da annemdir.

Muhtemelen bu yüzden fazla açıklama yapma ihtiyacı duyuyorum. "Merhaba, evet! Bir şey buldum. Aç uyandım ve bakmaya geldim, neyin bedava olduğunu bilmiyordum, ama sonra Reid geldi ve zaten sandviç yapıyordu, bu yüzden bana da bir tane yapma nezaketinde bulundu, krem peynir ve hindi ile çok lezzetli, bir ara denemelisin. Şimdi bir tane ister misin? Eminim Reid sana bir tane yapabilir. Ya da ben yapabilirim. Eminim. Malzemeleri kolay. Hiç zor değil. Ya da benimkinin diğer yarısını yiyebilirsin. Oh, bir de muzum var."

Muzları, sanki masum bir meyveymiş gibi, ön sevişmenin fallik bir aracı değilmiş gibi tutuyorum. Sanki bu mutfakta yaptığım tek şey beslenmeyle ilgiliymiş gibi. Sanki amım arzuyla titrememiş gibi, ve Reid'in sperminin tadını hala hatırlamıyormuş gibi.

Reid buzdolabını kapatıp anneme döner. Dokunulmamış sandviçini işaret eder. "Onu alabilirsin."

Tabii ki sakın ve soğukkanlı. Bu adam, tiyatrodaki yüksek lisans yapmış gibi etkilenmemiş gibi davranabiliyor. Üç dakikadan az bir süre önce kontrolünü kaybetmiş ve dağılmış gibi hiçbir iz yok. Ondan kaçak bir monolog yok.

"O senin değil mi?" diye sorar annem.

Onun cevap vermesine izin vermem gerekirdi, ama adrenalin seviyem o kadar yüksek ki, kendimi durduramıyorum. "Fazladan. Sorun yok. O zaten yedi. Değil mi? Değil mi? Her şey yolunda. Evet. Yaptığın için teşekkürler, Reid. Sana borçluyum."

Sonra ona parmak silahı yapıyorum çünkü ben dünyadaki en saçma insanım.

Annem bana uzun bir süre bakıyor. Sonra Reid'e. "Eğer emin isen..."

O benim yönüme bakmıyor. "Alın. Eminim. Gece yarısı canımın çektiği şey tatmin oldu. İyi geceler, bayanlar."

"İyi geceler! İyi uykular! Yarın görüşürüz! Mutlu Noeller!" Lanet olsun, bana yardım etmek imkansız.

Reid gider gitmez annemin kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini bana dikmesi şaşırtıcı değil. "Emmalina Alessia Quinn."

Korkarım. Gerçekten başım belada olmadıkça tam adımlı kullanmaz.

Tek umudum, bilmiyormuş gibi davranmak. "Ne? Ne yaptım ki...?" Beni keser. "O değil. Anladın mı?"

"Ne olduğunu bilmiyorum..."

O bunu kabul etmiyor. "O dışında herkes olabilir. Ya da kardeşleri. Başka bir Sebastian bile olabilir. Tamam. Ama Reynard'ın çocukları olmaz, Lina. Onlar olmaz."

Annem şefkatli ve mantıklı biridir. Hiçbir zaman benim hayatımı onun için askıya almamı istemedi, bu tamamen benim kararımdı. Benim için dünyayı yerinden oynatır. Benim için evlendiğine yarı yarıya inanıyorum. Böylece ona bakacak biri olurdu. Bana da bakacak biri. Onun dünyasındaki en önemli kişi benim, bunu biliyorum.

Gerçekten önemli olmadıkça benden hiçbir şeyden vazgeçmemi istemezdi.

Bu yüzden, "O *olmasın*" dediğinde, tartışmanın anlamsız olduğunu biliyorum. "Tamam," diyorum sessizce.

"Söz ver bana, Lina."

"O olmaz, anne. Söz veriyorum." O zaten benim olmadığından, ondan vazgeçmek en zor şey olmamalı.

Öyleyse neden ona bu sözleri söylemek fiziksel olarak acı veriyor? Sanki tezgahdan kirli bıçağı alıp beni bıçaklamış gibi.

Yüzündeki ifade yumuşar ve bana sarılmak için yanıma gelir. Kabul etmesi zor, çünkü en son istediğim şey onun dokunuşu. En son istediğim şey, sözlerimi ciddiye almak.

"*Grazie, mi bambina*," diyor. "Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

Sadece ilk kez onun bana olan sevgisinin sınırları olabileceğini fark ettim.

Ve benim ona olan sevgimin de sınırları olabileceğini.

BÖLÜM ON SEKİZ

REID

Senin ağzından daha güzel bir Noel hediyesi olamaz.

Mesajı birkaç kez okudum, gönderecek miyim diye karar vermeye çalışarak.

Göndermemeliyim.

Dün gece mutfakta ne olursa olsun, o hala yasak bölge. Annesine yakalanmamıza da saniyeler kalmıştı. Ya mutfakta Samuel olsaydı? Ya da babam?

Ama Lina Quinn'i düşünmeden edemiyorum.

Ve bu, adada geçireceğimiz son gün. Bir günlüğüne kendimi şımartmak gerçekten o kadar kötü bir şey mi?

Gerçek şu ki, ne karar verirsem vereyim, direnebileceğimi sanmıyorum.

Fikrimi tekrar değiştirmeden önce, gönder tuşuna basıyorum ve Lina'nın cevabını görmek için masaya bakmamaya çalışıyorum.

Neyse ki, onu kolayca görebiliyorum. Tek yapmam gereken, yanımda oturan Adly'ye dönüp, onun söylediklerine büyük bir ilgiyle dinliyormuş gibi davranmak.

Bum. Lina tam görüş alanımda.

Bu da, telefonunun tabağının yanında ters durduğunu görebildiğim anlamına geliyor. Mesajımı gönderdikten tam bir dakika sonra, hala telefonu eline almamış. Bildirimleri kapalı mı acaba? Büyükbabasının zorunlu Noel brunch'ında kibarca telefonunu kapatması ona kalmış. Kimse o kadar nazik değil, ancak Steele kız arkadaşıyla müstehcen mesajlar gönderip alırken telefonunu kucağında saklamaya zahmet etmeyen tek kişi.

En azından, yüzündeki ifadeye bakılırsa, onun bunu yaptığını düşünüyorum. O ifadeyi tanıyorum. Dün gece Lina'nın mavi-gri gözleri bana bakarken, ağzının köşesindeki krem peynir dudaklarında sperm gibi dururken, eli benim hızıma yetişmek için çılgınca hareket ederken bunu yaşadım.

Siktir. Yine sertleştim.

"Sırada, Nelani'nin adına, her yerde her anne için hamileliği güvenli hale getirmek için çalışan kar amacı gütmeyen bir kuruluş olan Every Mother Counts'a bağış yaptım." Büyükbaba mimozasını kaldırdı ve hepimiz tereyağı bıçaklarımızla kadehlerimizi tokuşturduk.

Bu yıllık bir gelenek. Hediye alışverişi yapmak yerine — çünkü büyükbaba Irving haklı olarak hepimizin zaten çok şımarık olduğunu söylüyor — her birimizin adına bir hayır kurumuna yüz bin dolar bağışlıyor. Beklenti, her birimizin eve gidip ona hediye olarak aynı hayır kurumuna bağış yapması veya tanıtmasıdır, bu yüzden seçimlerini çok dikkatli yapar, bizim ilgi alanlarımızı araştırmak için elinden geleni yapar ve her birimiz için anlamlı olan vakıfları seçer.

Tabii bu da şu soruyu akla getiriyor: Üvey anneme verdiği hediye neden hamilelikle ilgili?

"Sanırım bu fırsatı değerlendirip duyurumuzu yapmalıyız." Babam elini karısının elinin üzerine koyuyor ve ben titremeyi bastırmak zorunda kalıyorum.

Birkaç yıl önce Nelani ile evlendiğinde — benden iki yaş küçük, yeşil kart ihtiyacı olduğunu düşündüğüm bir Bastian Bunny — kimse bunun aşk evliliği olduğu yanılgısına kapılmamıştı. Durum tamamen bir gösteriş eşine benziyor ve onların seks yaptıkları gerçeğiyle yüzleşmeye yaklaştığım her seferinde (babamın ününü düşünürsek muhtemelen çok fazla seks yapıyorlar) kusmak istiyorum.

Bir çocuğun ebeveynlerini bu tür durumlarda düşünmesi doğru değil. Özellikle biri yetmişine yaklaşırken, diğeri

kardeşim yaşımda ise. Bu son derece uygunsuz.

İnsanlar benim ve Lina hakkında böyle mi düşünecek?

Bu gizli... şey... dışında bir "ben ve Lina" o/abilseydi.

"Aman Tanrım, hamileymişsin!" Giulia, Samuels ve Reynard aileleri arasındaki dostluk kuralları hakkında henüz pek bir şey öğrenmemiş olduğunu gösteren, içten bir coşkuyla haykırıyor. "Tebrikler!"

Elbette, Samuel ona gizlice sert bir bakış atar.

Alex ve ben birbirimize bakarız. "Artık bebek olmayacaksın," der.

"Ben hiç bebek olmadım ki." Yine de en küçüğüydüm ve otuz üç yıl sonra bunun artık geçerli olmayacağını düşünmek garip geliyor. "Tebrikler baba. Nelani."

Samuel hariç, daha fazla tebrik sözleri söylenir ve bir an için, onun ağzını kapalı tutabileceğini düşünürüm.

Ama tebrikler bitirilir bitirilmez, "İyi dileklerde bulunmadan önce Me Too hashtag'i eklenmediğinden emin olsan iyi olur" diye mırıldanır.

"Samuel," diye uyarır büyükbabam.

Babam, babam olduğu için, kardeşinin son sözü söylemesine izin vermez. "Bana tek bir lanet şey bile bırakmıyorsun, değil mi? Benim olan her şeyi çalmak zorundasın."

"Ben hiç çalmak zorunda kalmadım. Seninle benim aramdaki fark bu, ben zorlamak zorunda değilim..."

Büyükbaba ayağa kalkarak onları susturur. "Kapa çeneni. İkiniz de. Bugün, tam da bugün bunu kabul edemem. Zavallı anneniz mezarında ters dönmüştür."

Masadaki herkes sessizleşir.

Lina hala lanet telefonunu almamıştır.

"Şimdi." Büyükbaba tekrar oturur. "Devam edelim. Hunter adına

—"

Umarım eve döndüğümüzde babam ona burada olmadığı için ama o burada olmadığı için, onun hediyesinin ne olduğu beni hiç ilgilendirmiyor.

Dikkatimi başka yere verip Lina'ya bir mesaj daha atıyorum.

Dudaklarında kalan tarçınlı çörek kreması çok müstehcen.

Onu yalamak istiyorum.

Yine, telefonunu bana çevirmesini bekliyorum. Yine, hiçbir şey olmuyor.

Sanki masanın ortasında oturmuş, sessizce bana bakmasını rica ediyormuşum gibi, o sadece yemeğe devam ediyor. Sadece bir kez.

Adly bana doğru eğilip fısıldıyor, "Nelani'nin daha önce hamile olduğu ve babanın kız olduğu için onu kürtaj yaptırdığı doğru mu?"

"Ne?" O kadar şaşıyorum ki, fısıldayarak cevap vermeyi unutuyorum. Neyse ki kimse duymamış gibi görünüyor.

"Bu ne boktan bir dedikodu böyle?" diye soruyorum, bu sefer sessizce.

Omuz silkiyor. "Onlar hakkında söylenen en kötü şey bile değil."

İğrenç olan kısmı, en kötü şeylerin çoğunun doğru olması.

Bu bir yalan olmalı, ama değilse, umarım bunu asla öğrenmem.

Büyükbaba Hunter ile işini

bitirir. Kadeh kaldırır.

Kadehlerimizi tokuştururuz.

Alex'e geçer.

Sonunda Lina telefonunu eline alır ve sanki titremiş gibi ona bakar. Cep telefonları o kadar gecikme yapmaz herhalde? Yoksa diğer bildirimleri görmezden mi geldi?

Ne okuduğunu anlamak için ifadesini izlerim. Önce kaşları kalkar. Sonra yanakları kızarır. Sonra daha da kızarır. Benim yönüme bakar, ama çok hızlıdır, gözlerini yakalayamadan ve bakışlarını tutamadan, hızla yazmaya başlar.

Telefonumu elimde tutarak titremesini bekliyorum. Ve bekliyorum.

Ve bekledim.

Neredeyse bir dakika geçtikten sonra, Lina'nın mesaj attığı kişinin ben olmadığımı düşünmeye başlıyorum. Sonra telefonunu masaya koyuyor ve benim olmadığımı anlıyorum.

Onu sertçe süzüyorum, sanki sadece gözlerimle bana cevap vermesini sağlayabilmişim gibi, dedemin kadeh kaldırmasına eşlik ederek kadehimi çınlatırken bile.

Ve tam o anda telefonum titrer. "Reid adına..."

Lanet olsun.

Mesajlarımı kontrol etmek istediğimde büyükbabamın konuşmasını dinlemek, dayanabileceğimden emin olmadığım bir irade egzersizi. Dizim masanın altında sallanmaya başlıyor. Kendimi büyükbabamın her sözüne konsantre olmaya zorluyorum.

"...charity: water, eski bir gece kulübü sahibi ve organizatörü tarafından kuruldu. Bu kişi, Liberya açıklarında bir hastane gemisinde iki yıl geçirdikten sonra kirli suyun etkilerini ilk elden fark etti. Bu hayır kurumu, temiz suya erişimi olmayan 1,1 milyar insana temiz su sağlamayı amaçlıyor."

Kadeh
kaldırma.
Kadeh
çınlatma.

Alex, ben telefonuma dokunduğum anda eğiliyor. "Büyükbaban, hayatında daha anlamlı şeyler yapman gerektiğini söylemek için mi böyle yapıyor?"

"Siktir git." Dikkatim telefonumun ekranında.

Hey, bu aslında Lina'nın numarası değil.

Benimle dalga mı geçiyor? Bu numara, onun kendi eliyle telefonuma kaydettiği numara. Kaydederken yanlış yazmış olsaydı, cevaplayan kişi onun adını bilmezdi.

"Lina'ya mesaj mı yazıyorsun?" diye soruyor Alex, omzumun üzerinden.

Telefonumu göğsüme çekiyorum. "Kendi işine baksan olmaz mı?"

Ve cevap, görünüşe göre, hayır. Lina'ya mesaj atmıyorum. Kime mesaj atıyorum ben?

Bir mesaj daha geliyor, ama Alex'in yüzü benim yüzüme çok yakın. "Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Daha da kötü bir fikir, Noel brunchında onun suratına yumruk atmak olurdu, bu yüzden cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum. "Üç gün boyunca burada mahsur kaldık. Sadece zaman geçirmek için biraz eğleniyoruz."

Ona olan ilgimi küçümsemek kendimi berbat hissettiriyor ve yaptığımız her neyse, zamanın dolduğunu düşününce göğsümün sıkışmasını görmezden geliyorum.

Ama daha önce ondan uzak durmayı başarmıştım ve ayrılmamıza hala yirmi dört saat var. Bu, kelimenin tam anlamıyla başka bir günün sorunu.

"Sanırım bu, bu ailede kimsenin yaptığı en aptalca şey değil. O yaramaz kızdan bahsetmişken..."

Tam zamanında, büyükbabamın Lina'nın hayırseverliğini duyurmasını duydum. "...ihtiyaç sahibi kadınlara yardım eden Eaton Fonu. Adını, bağımsız bir hayat süren ve hiç evlenmemiş eksantrik bir sanatçı olan Ellen Eaton'dan almıştır."

Tabii ki Alex düşüncelerini paylaşmak zorunda. "Büyükbaba onun kimseyle birlikte olmaması gerektiğini düşünüyor gibi görünüyor."

"Öyle demiyor." *Öyle mi?*

Ne diyorsa desin, önemi yok. Onun kiminle ve ne zaman bir ilişki kuracağına karar vermek ona düşmez.

Kadeh kaldırma. Kadeh çınlatma. Bu sefer bıçağımı kadehe vururken kadehimi kaldırmaya zahmet etmiyorum, çünkü diğer elimde hala cep telefonum var ve okunmamış mesajı görmek için telefonu çevirmek için sabırsızlanıyorum.

"En azından dikkatli ol," diye fısıldadı Alex gürültünün içinde. "O daha genç."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" *İnan bana, biliyorum.*
Telefonumu kaldırmam için bu kadar suçluluk duygusu yeterli olmalı.
Ama yetmiyor.

Bir keresinde senin telefonundan bana mesaj attı, böylece kiminle olduğunu anlayayım diye.

Denny. O olmalı. O gece birlikte olduğu kişi oydu.

Tamam. O zaman bana onun numarasını ver.

Sana vermeyeceğim.

Ayrıca, ona bulaşırsan, senin peşine düşerim. Kim olduğun ya da ne kadar paran olduğu umurumda değil. O senin dramana layık değil.

Şimdi Adly, Alex, Angela (bir nevi) ve eğer şüphelerim doğruysa Denny tarafından Lina'dan uzak durmam konusunda uyarıldım.

dün gece bizi yakaladıktan sonra bir şeyler olduğunu biliyor. Yemin ederim, sanki kafamda şeytan boynuzu varmış gibi bana baktı.

Haklı olarak, çünkü onun küçük kızının ağzını sanki benim hakkımmış gibi ihlal etmiştim.

Sorun şu ki, bir şeyi yapmamam gerektiğini bilmek bir şey. Bunu söylenmesi ise bambaşka bir şey. Buna pek iyi tepki veremiyorum. Bana "*hepinizin canı cehenneme*" demek geliyor içimden.

Denny'ye bir cevap yazıyorum.

O büyük bir kız. Kendi başının çaresine bakabilir.

Sonra, cevap verip zaten bildiğim ve duymaya ihtiyacım olmayan daha fazla saçmalık söylemeden önce onun numarasını engelliyorum. Zaten anladım. Ben bir avcıyım. O, çocuk denmeyecek kadar büyük bile değil. Reynard'ın çocuğu olmanın ne demek olduğunu anlıyorum. O ise Samuel'in çocuğu olmanın ne demek olduğunu yeni yeni öğreniyor. Daha iyi bilen benim.

Dün gece olanlar olmamalıydı.

Ama tekrar şansım olsaydı, onu sadece dizlerinin üzerine çöktürmezdim, onu tezgahın üzerine yatırır ve onu sonsuza kadar benim yapardım.

Bu fırsatı kaçırdım mı, yoksa o hala bana izin verir miydi?

Bu olasılığı kaçırarak türden bir adam olmam gerek.

Ama ben öyle bir adam değilim, bu yüzden brunch bittikten bir saat sonra kendimi Lina'nın koridorunda, kapısını çalarken buluyorum.

Babam'a Adly'nin bana onunla paylaşmaya değer bir şey söylemediğini açıklamak için otuz dakika harcamamış olsaydım ve Hunter'a yönelik olan büyükbabamın gözüne girmenin önemi hakkında yirmi beş dakika ders dinlememiş olsaydım, daha erken olabilirdi.

Lina cevap vermeden önce tekrar kapıyı çalmak zorunda kaldım. "Uh... kim o?"

"Benim. Giriyorum." Süiti diğer odalara yakın değil, ama emin olmak için kapıyı açıp içeri girmeden önce etrafta kimse olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Um. Merhaba. Tamam. Evet. Gir. Ne oldu?" Yatağında yatıyor, saçları ve bluzu dağınık, onu uyandırmış olabileceğimi düşünüyorum.

Onun gecesi benimki gibiyse, mutfaktaki buluşmamızdan sonra uykuya dalmakta zorlanmıştı. Onun uykusunu bozduğum için biraz suçluluk duyuyorum.

Ama madem buradayım, "Konuşmamız gerektiğini düşündüm."

"Evet. Tabii. Elbette. Şey..." Saçını omzunun üzerinden çekiyor. "Sen başla."

Aslında planladığım da buydu.

Görünüşe göre doğaçlama yapacağım. "Bana Denny'nin numarasını sen mi verdin?"

"Seni kandırmak için değil. Sadece birinin nerede olduğumu bilmesini istedim. Benim numaram olduğunu düşünen sendin."

"Ah."

"İstersen sana gerçek numaramı verebilirim. Bu bir sır değil. Sadece bunun en iyi fikir olup olmadığından emin değilim. Bilmiyorum."

"Verip vermemenin bir önemi yok. İstersem bulabilirim."

"Oh." Başını sallar. "Mantıklı."

Gözleri benden başka her yere bakıyor ve bunun ne anlama geldiğine karar veremiyorum. Dün geceki olaydan utanıyor mu? Benim hoşlanmadığımı mı düşünüyor? Onun için deli olduğumu anlamıyor mu?

Boğazımı temizledim. "Senin odama geleceğini düşündüm," *umdum*, "daha doğrusu *umdum*."

"Kahvaltıdan sonra mı?"

"Hayır, şey..." Onun yanında böyle durmak aptalca ve garip geldiği için, yatağın kenarına oturuyorum. "Dün gece."

"Gerçekten mi?" Sonunda bana bakar. Sesinde umut belirir.

"Evet, gerçekten. O..." Dün gece benim için ne ifade ettiğini tarif edecek kelimeler yok, ama sol kalçamın altında sert bir şey var. "Neye oturuyorum?"

Bakmak için örtüyü kaldırdım ve o çığlık attı. "Hayır, hayır. Yapma!"

Çok geç. Rahatsız edici nesneyi çoktan buldum: sert, mor, silikon bir dildo.

Oh.

Onun uykusunu bozmamışım. Onun "oyununu" bozmuşum. Siktir. Ucu bile ıslak.

"Açıklayabilirim," diyor, yüzü pancar gibi kızarmış.

"Bunun açıklamaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum." Alçakça ve utanmazca, burnuma götürüp kokluyorum. Plastik kokusu güçlü ama Lina'nın amının lezzetli kokusunu bastırmıyor.

"Aman Tanrım." Elleriyle yüzünü kapattı. "Bu olamaz. Bu bir rüya. Bir rüya olmalı."

"Ben gelmeden önce ne kadar ilerlemiştin?"

"Yorgundum, uyuyakalmış olmalıyım."

O çok sevimli ve böyle telaşlı o l d u ğ unda çok seksi oluyor.

Nazikçe, ön kolunu çekip, elini aşağıya doğru zorlayarak bana bakmasını sağlıyorum.

bana baksın. "Boşaldın mı?" Hızla başını sallıyor.

"Bir bakayım." Battaniyesinin köşesini kaldırıp duruyorum, onu tamamen çekmeden önce beni durdurması için ona bir şans veriyorum.

Kahvaltıda giydiği etek yok. Külot da yok. Belden aşağısı tamamen çıplak. Kısa kırmızı saçları nemden parlıyor ve ben o kadar sertleşmişim ki, acıyor. "Kayganlaştırıcı mı kullandın yoksa bu tamamen senin mi?"

"Sadece ben." Kahkahası kısa ve gergin.

"Ne düşünüyordun?"

Dudaklarını ısıyor. Sonra başını sallıyor.

Cevabı biliyorum. Dün gece yatağıma döndükten sonra kendimi hırpaladığımı ve bu sabah duşta da aynısını yaptığımı bildiğim kadar eminim. "Söyle, Lina."

"Seni. Seni düşünüyordum." Gözlerinde bir anlık tereddüt görüyorum, sonra bacaklarını açıyor ve başlığa yaslanıyor, bu bir davet, eğer daha önce görmüşsem.

Siktir, şükürler olsun.

Onun bacaklarından birine eğilip dirseğimi uyluklarının arasına dayadım. Diğer elimle dildoyu alıp amını açmak için daireler çizdim

"Bunun benim sikim olduğunu hayal ediyor muydun?"

O başını sallar; sonra, sanki bu kelimeyi duymak isteyeceğimi bilmiş gibi, söyler. "Evet."

"Yeterince büyük değil, bebeğim. Yakın, ama tam değil." Ben ucunu amının dudaklarının içine sokarken nefes alış hızlanır. "Hepsini alabilir misin?"

"Evet."

"Görmek istiyorum."

"Reid." Hızla tekrar oturur.

Bu, onun bunu istemediğinin ilk işareti ve ne kadar acı verse de geri çekiliyorum.

"Annem... o düşünüyor ki..." Kafasını sallar. "O, hiçbir şey olamaz diyor..." Sesi kesilir, ama daha fazlasını duymama gerek yok. Gerisi ortada.

"Bu her zaman yasak olmuştur. Artık bunu benim kadar iyi biliyorsunuz

biliy

ors Sessiz kaldı, düşünürken kaşlarını çatmıştı.

un." Sonra birdenbire, ben ayrılacağımı hiç belli etmemiş olmama rağmen "Gitme."

"Gitmeyeceğim." Eğilip bacağının içini öpüyorum. "Ama bu dildoyu amına alırken seni izlemem gerekecek."

Onun rızasını bekleyecek kadar kendimi tuttuğumu söylemek isterdim, ama o "Lütfen" dediğinde, oyuncağı çoktan onun içine sokmuştum.

Lütfen.

Siktir.

Direnişle karşılaştığımda duruyorum. Onun bakire olduğunu unutmadım, ama gerçekten bozulmamış bir kızlık zarına rastladığımdan emin değilim. O, bunu uzun zaman önce kaybettiğini söyledi ve eğer düzenli olarak bu tür oyuncaklarla sevişiyorsa, bunun doğru olduğunu düşünüyorum.

Bu direnç tanıdık geliyor bana, biraz daha ilgiye ihtiyaç duyan bir kadın gibi.

Bu bana öne eğilip klitorisini ağzıma almak için bir bahane veriyor. Aynı anda, oyuncağı yavaşça çıkarıyorum. Sonra tekrar içeri sokuyorum. Yavaşça.

Bu sefer vücudunun gevşediğini hissediyorum ve tamamen içeri girebiliyorum. O kadar ıslak ki, çıkardığımda taze am suyu görebiliyorum.

Bir sonraki sefer içeri girdiğimde, dildo kolayca sonuna kadar giriyor ve o, şimdiye kadar duyduğum en müstehcen iniltiyi çıkarıyor.

Onu izleyebilmek için arkama yaslanıyorum.

"Siktir, Lina. Sen inanılmazsın." Nazikçe, oyuncakla onun içine girip çıkıyorum. "Benim sikimle seni siktiğimi böyle mi hayal ediyorsun?"

"Mm hmm." Gözleri kapanıyor ve üst dudağı alt dudağının üzerine çıkıyor.

"Gözlerini aç, bebeğim. Seni kim sikiyor görmek istiyorum."

O da dediğimi yapar ve gözlerini bana diker. Benim bakışlarım sabit kalmaz. Yüzünden amına, amından yüzüne, sonra da onun sıvısıyla ıslanan oyuncağa bakarım.

Bu, şimdiye kadar gördüğüm en erotik manzara ve ben seks konusunda hiç de acemi değilim. Deneyimlerim zengin ve bol. Ama onun coşkusu, güveni, açgözlü amının oyuncağı müstehcen bir şekilde yutması... Bu hem güzel hem de ahlaksızca ve uylukları titremeye başladığında, yüzü buruşup boğazından bir inilti çıkardığında, her ayrıntıyı ezberlemeye çalışıyorum.

Bu çok dokunaklı.

Başkasının orgazmı hakkında kullanacağımı hiç düşünmediğim bir kelime, ama tam olarak böyle hissediyorum — duygulanmış. Sanki artık eskiden olduğum yerde değilmişim gibi. Varlığım sadece taşınmış değil, dönüştürülmüş gibi.

Nefesi hala düzensizken, dildoyu yatağa atıyorum, vücuduna tırmanıyorum ve onunla tanıştığım geceden beri yapmadığım şeyi yapıyorum: onu öpüyorum.

Güçsüz ve bitkin olmasına rağmen, bir saniye bile geçmeden o da beni öpmeye başlıyor. Kollarını boynuma doluyor, ben de ellerimle yüzünü okşuyorum. Dilim sabırsız ve istekli, kendimi fazla kaptırmamak için zorluyorum.

Bu artık ne anlama geliyorsa.

O, odadaki fili dile getiren kişi. "Bunu daha ileriye götürmemek için ne sebep varsa..."

"Biliyorum."

Yine de devam ediyor. "Artık bir anlamı yok."

"Haklısın. Biliyorum." Yanağına öpücük kondurup tekrar dudaklarına yapıştım.

O uzaklaşır. "Reid. Dinliyor musun? Bizim temel olarak..."

"Bir gece daha." Geriye yaslanıp yüzündeki bir saç telini çekiyorum. "Bunu istediğinden emin misin? Benimle?"

"Evet, eminim. Sana bunu... sonsuza dek söylüyorum. Ne istediğimi biliyorum."

Ben de onu istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, onunla birlikte olmadığım her saniye fiziksel acı çekiyorum.

Ama asil davranmaya çalışıyorum. "Burada bir gelecek yok, Lina. Olabilecek tek şey, bir gecelik bir ilişki."

"Biliyorum." Parmağını çenemin kıllarının üzerinde gezdirdi. "Zaten hep böyle olması gerekiyordu. Hatırladın mı?"

O neredeyse tek gecelik ilişki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Onun için hiçbir şey ifade etmek istemediğim bahanesi artık o kadar anlamsız ki, gülünç bile geliyor. Durum artık tamamen farklı. "Bu sırrı saklamak zorundayız. Aile toplantılarında karşılaştığımızda, birbirimizi başka insanlarla gördüğümüzde..."

"Şimdi bunu seksten daha fazlasına dönüştüren kim?" O birçok yönden benden daha akıllı.

Aynı zamanda hala naif. Sonrasında nasıl hissedeceğini anlamıyor. Hayatımızın geri kalanında nasıl rol yapmamız gerekeceğini. Bu tür sırları saklamanın ne kadar acımasız olabileceğini.

Ama bunlar ancak yaşayarak öğrenilebilecek dersler.

Ve artık başka birinin onunla birlikte bunları yaşaması fikrine tahammül edemiyorum.

Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, koruduğum kişi kendimim. O değil.

"Gece yarısı," diyorum ona, çünkü şu an doğru zaman değil. Her an biri bizi arayabilir. Aceleye gelmek istemiyorum. "Havuz kenarında buluşalım. Orada olmazsan, fikrini değiştirdiğini anlarım."

"Gece yarısı," diye kabul eder.

Onu bir kez daha öpüyorum, istediğimden daha uzun süre, sonra durduramadan kendimi uzaklaştırıyorum. "Gece yarısı," diyorum tekrar.

Kapıya neredeyse varmıştım ki, arkamdan seslendi. "Ve Reid... Fikrimi değiştirmeyeceğim."

BÖLÜM ON DOKUZ

LINA

Gece yarısına dört dakika kala havuz terasına çıkıyorum ve terasın boş olduğunu görüyorum. "Muhtemelen hayatımda ilk kez erken geldim ve bunu takdir edecek kimse yok."

Reid'in yakınlarda saklandığını düşünüyordum, çünkü o her zaman öyle yapmaz mı?

—bu yüzden gölgelerin içinden çıktığında, bir kez olsun ödüm kopmadı. Yani, iyi anlamda ödüm koptu—yine sadece pijama pantolonu giyyordu, bu sefer sandaletlerle birlikte, ve ay ışığının çıplak göğsüne vuruşu kesinlikle müstehcen bir şekildeydi. Onu yalamak istedim. Açıkta kalan her yerini.

Açıkta olmayan kısımlarını da, bu arada.

Görünüşe göre, onun varlığı beni her zaman şaşırttığını da öğrenmiş, çünkü dikkatlice yaklaşıyor ve göz teması kurana kadar konuşmuyor. "Buradayım. Ve tüm övgüyü sen alıyorsun."

Gülümsüyorum.

Aptalca, çünkü tek başardığım şey istekli olduğumu göstermek. Ama altın yıldızları her zaman sevmişimdir ve daha da önemlisi, (nihayet) sevişmek üzere olduğum gerçeğine yüzde bin odaklanmış durumdayım, bu konuda nasıl gülümsemem ki?

"Övgü yaparken," diye fısıldadı, o kadar yaklaştı ki tuzlu havada onun odunsu kokusunu alabiliyordum, "benim daha önce burada olduğumu belirtmek isterim."

daha önce buradaydım."

Şimdi hem başım dönüyor hem de yüzüm kızarıyor.

"Bu... şey... gerçekten..." *Beni tahrik ediyor ve onaylanmış hissettiriyor, seni buna zorlamışım gibi hissettirmiyor, bu yüzden teşekkür ederim ve ayrıca şimdi beni al.*

Ama ağızım beynimle işbirliği yapmıyor ve kelimeler dilimde takılı kalıyor.

Reid elini kalçama koydu ve dudaklarını kulağımın kepçesine değdirdi. "Evet, ben de." Sonra dikkatimi, daha önce fark etmediğim güverte kenarındaki dar bir yola nazıkçe çekti. "O tarafa gideceğiz. Arkamda kal. Bazı yerleri dik ve karanlık."

Yeterince aydınlık olduğu için, işaret ettiği yolun ayakkabı gerektirdiğini görebiliyorum.

"Uh..." Çıplak ayaklarıma bakıyorum. Belki de havuz güvertesinde kalmayacağımızı fark etmeliydim. Gerçek şu ki, detaylar hakkında pek düşünmemiştim. Buluşmamızın amacı günün geri kalanında o kadar parlak bir şekilde ön plana çıkmıştı ki, *seks, seks, seks ve seks* dışında başka bir şey düşünmemiştim. "Altın yıldızım gitti."

"Altın yıldız mı?"

"Boş ver." Açıklamaya değmez. "Burada bekle. Hemen dönerim."

Ayakkabılarımı almak için eve gizlice girmeden önce beni durdurdu.

"Al." Sandaletlerini çıkardı. "Benimkileri giy."

"Seninkini giymem. Ne yapacaksın...?" Ama o çoktan diz çökmüş, elinde bir ayakkabı tutuyor ve ben Cinderella masalına o kadar bayılıyorum ki, ayağımı kaldırıp ona ayakkabıyı giydiriyorum. Sonra diğer ayağımı da. "Ya sen?"

"Ayaklarım sert. Hadi ama."

Elimi tutup beni karanlığa doğru yönlendiriyor, bu çok şiirsel görünüyor. Beni yoldan saptıran kötü adam olduğu konusunda şaka yapacağım ama kelimeleri bulmak hala sorun oluyor ve zaten, düşündüğüm her şeyi yüksek sesle söylemenin en iyisi olmadığını, belki de konuşamamanın daha sık ummam gereken bir rahatsızlık olduğunu hissetmeye başlıyorum.

Bu yüzden sessizce evden uzaklaşıp okyanusa doğru yürüyoruz. Reid'in dediği gibi yol dar ve dik, ama çok engebeli değil. Hedefimize vardığımızda ayaklarının parçalanacağından endişelenmeyi bırakıp, tüm dikkatimi onun arkasında kalmaya veriyorum.

Kısa bir süre sonra, ana plajdan uzakta özel bir koya varıyoruz. Buradaki kum bozulmamış ve kıyı şeridi dalgaların sürüklediği odun parçaları ve deniz çöpleriyle kaplı. Kasıtlı olarak yapılmış taş yol ve kayalık uçurumlara yaslanmış ahşap kulübe olmasaydı, burası keşfedilmemiş bir yer gibi görünebilirdi.

"Hadi," diye fısıldıyor Reid, elimi tutup beni içeri götürüyor. Ana plajdakilerle aynı. Küçük ama rahat, sazdan çatılı ve yanlarına beyaz çarşaf asılmış. Yumuşak kraliçe yatak tüm alanı kaplıyor. Burada, her şeyden ve herkesten uzak, çekici bir izolasyon hissi var. Meraklı gözlerden uzak.

Mükemmel.

"Burası... aşk kulübesi gibi bir şey mi?" Tam olarak öyle olduğu oldukça açık görünüyor.

"Torunlar daha küçükken, burası yetişkinlerin plajıydı. Diğeri ise aile plajıydı." Reid, arka duvardaki gizli ceplerden birinde saklanmış bir çakmak bulur ve konuşurken kabinanın dışındaki tiki meşalelerini yakar. "Yaşlandıkça, burası gereksiz hale geldi. Şimdi ise..." Bana bakar. "Evet. Bir aşk kulübesi."

"Hiç kullandınız mı?" Cevabını umursamıyormuş gibi görünmek için, perdelerden birini rahatça parmaklarımla okşuyorum.

"Hayır."

Olması gerekenden daha fazla rahatladım ve aynı zamanda çok merak ediyorum. Onun birçok başarısı olduğunu biliyorum, ama cinsel geçmişi şimdiye kadar pek aklıma gelmemişti.

Her ne kadar ilgimi çekse de, aklımda daha acil şeyler var. "Bu gece birinin gelme ihtimali var mı?"

Soruyu ciddiye alıyor. "Babam ve Nelani gelmeyecek. Alex, Steele ve Adly de gelmeyecek. Uygun bir

Sonra bedenlerimiz çarpıştığında dış dünya yok olur. Elleri her yerimde, dili ağızımı keşfeder gibi cildimi keşfediyor. İlk öpücükleri,

oteldeki geceyi hatırlatıyor. Aynı açgözlü arzu havayı belirliyor. Tepkilerim de aynı derecede güçlü. Karnımdaki kelekler aynı çalgın hızla kanatlarını çırpıyor.

Ama bu sefer başka bir şey daha var: henüz kurulmamış bir güven. Gerginim, ama daha çok kafamda değil, vücudumda, bu da arzumun şiddetini daha da artırıyor.

"Reid... Ben... İhtiyacım var..." Öpücükler arasında çaresizliğimi ifade etmeye çalışıyorum, ama başarısız oluyorum. Bunun yerine pijamasının ipi çekiyorum.

Ama elini kaldırıp beni durduruyor. "Önce seni hazırlayayım."

Onun sikini o kadar çok istiyorum ki, itiraz etmek üzereyim. Bu adada birlikte geçirdiğimiz tüm zaman, onun sikini beklemek gibi geldi bana. Tanıştığımızdan beri geçen haftaların tamamı, onun sikini beklemekle geçti.

Ama oteldeki odanın kuralını hatırlıyorum — o çıkarmadan önce ben boşalmam gerekiyordu — ve şimdi de iyi kısma atlamaya çalışırsam, o zaman olduğu kadar itiraz etme gücüm olacağını hissediyorum.

Ayrıca, daha önce de onun dilini amımda hissetmişim, bu kesinlikle kötü bir şey değil. Ve eğer sadece bu tek gecemiz varsa, neden Reid'in bana yaşattığı orgazmları reddedeyim ki? Özellikle de ilk seksimde orgazm olma şansımın çok düşük olduğunu çok iyi bildiğim için.

Ben de onun beni yatağa götürmesine izin verdim.

"Bekle, yatmadan önce..." Reid uzun bir sepetin kapağını kaldırdı ve içinden temiz bir çarşaf çıkardı, onu yatağın üzerine serdi.

Sonra *beni* yatırdı.

Çarşaflar serin, Reid'in dokunuşunun tam tersi. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan yavaşça vücudumun aşağısına doğru ilerliyor, her santimimi öpüp okşuyor. Göbek deliğime ekstra ilgi gösteriyor — neyse ki bu sefer orayı temizlemeyi unutmamışım — bu da amıma elektriksel kıvılcıklar gönderiyor, böylece bacaklarımın arasına diz çöktüğünde, her sinirim uyanmış ve alev almış durumda.

Bu yüzden, ağzını istediğim yere koymak yerine, iç uyluklarım boyunca tüy kadar hafif öpücüklerle beni kızdırması beni daha da çıldırtıyor.

"Seni çok iyi hissettireceğim." Sıcak nefesi çıplak tenime değiyor ve beni heyecanla titretir.

"Yani... yakında mı? Çünkü sanki oyalanıyormuşsun gibi hissediyorum..." Bu sözlerim bana amıma bir tokat kazandırıyor.

Kukuyu tokatlamak, benim bildiğim bir şey değildi. Kesinlikle, bu kadar... iyi hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Eğer yoğun, ezici bir his *iyi olarak* tanımlanabilirse. Bence, bunu doğru bir şekilde ifade etmek için çelişkili bir sıfat gerekir. Acımasızca hoş, belki. Ya da şiddetle zevkli.

Özellikle de parmaklarıyla acıyı dindirirken. "Kıçın çok güzel. Bırak da zevkime baksın."

Böylesine ateşli bir isteğe karşı çıkmak imkansız.

Dirseklerimin üzerine yaslanarak ona bakıyorum. Bakışları yoğun ve samimi, sanki o da benim kadar tahrik olmuş gibi. Kalın uyluklarım ve bebek yağlarım artık sıradan yağlara dönüşmüş olsa da, bana sanki gördüğü en güzel kadınmışım gibi bakıyor.

Sadece bu bakış bile damarlarımda zevk dalgaları yaratıyor.

Sonra dilini kullanıyor. Dilinin ucuyla cildimde karmaşık desenler çiziyor ve kıvrımlarımı ayırıp klitorisimi bulduğunda, istem dışı yumuşak bir inilti çıkarmadan edemiyorum.

"Siktir, Lina." O iniliyor, sesinin titreşimi inanılmaz hisleri daha da artırıyor. "Seni her öğünde yiyebilirim."

Onun bu kadar müstehcen ve pişmanlık duymayan sözleri, benim heyecanımı daha da artırıyor. "Reid, ben... ben... ben..." Nefes nefese, parmaklarım altımdaki çarşafları sıkıca kavrarken, mantıklı bir cümle kuramıyorum. Uçuruma yaklaşırken vücudum kontrolsüz bir şekilde titriyor, nefesim kısa, çaresiz nefesler alıyorum.

"Yap," diye ısrar ediyor, sesinde arzuyla dolu. "Dilimin üzerine boşal."

Onun emriyle uçurumun kenarına düşüyorum, orgazmım güçlü dalgalar halinde üzerime geliyor. Her damlayı yalıyor, artçı sarsıntılar boyunca beni alay etmeye ve ikna etmeye devam ediyor. Yoğunluk beni nefes nefese bırakıyor, vücudum baştan ayağa titriyor.

Sakinleşir sakinleşmez, Reid yataktan atlar. Cebinden prezervatif çıkarır, sonra pantolonunun ipi çözüp

onları yere düşürür. Kondomu yırtarken beni ağır bir bakışla inceler ve ben hangisinin daha seksi olduğunu bilemem — bana bakış şekli mi yoksa kondomu hatırlaması mı.

Sonra prezervatifi takmaya başlar ve aman Tanrım, ben bittim. Ereksiyonu büyük ve gururlu ve kendine dokunma şekli, hakimiyet ve otoriteyle, içimi kasılmaya zorluyor. "Senin bunu yapmanı izlerken gerçekten tekrar boşalabilirim."

"O düşünceyi aklında tut." Yatağa tırmanıyor, yanıma uzanıyor ve beni öpüyor. "Çünkü bir dahaki sefere boşaldığında, benim sikimin etrafında olmasını istiyorum."

"Mucizeler beklemiyorum. Tekrar boşalmazsam, zaten tatmin oldum. Benim için endişelenme."

"Uh-uh. Siktir et. İşler böyle yürümeyecek." Tartışmak yerine, onu tekrar öpüyorum. "Am gibi tadı var."

"Gerçekten mi? Kiminki acaba..." Göğsüne hafifçe vurduğumda sırtıttı.

Sıkı kaslı, dokunmaya inanamayacak kadar güzel göğsü.

Sonra tekrar öpüşüyoruz. Elleri vücudumu daha önce olduğundan daha kararlı bir şekilde dolaşıyor. Sanki öncekiler benim tenimi keşfetmek için yaptığı hevesli bir arayışmış gibi. Bu sefer, her okşama amaçlı ve benden bir tepki almayı amaçlıyor gibi. Parmakları ve başparmağıyla meme ucumu okşuyor ve ben inliyorum. Parmaklarını sırtımda gezdiriyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Tüm bu ön sevişme işkence gibi. Uzatıyor. Bazıları beklemek buna değer diyebilir.

Ben mi?

Ben işkenceye uygun değilim. Biri beni gıdıklamaya başlar başlamaz ülkemin sırlarını ele verecek türden biriyim. Ben kocaman bir bebeksin ve yalvarmaktan çekinmem.

"Reid, lütfen," diyorum, acı verici okşamalar arasında.

"Lütfen... Ne, bebeğim?"

"Artık sevişmeye hazırım."

Geri çekilip bana bakıyor. "Öyle mi?" "Hadi ama, Reid."

Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde, elini amıma uzatır, klitorisimin üzerinden geçirir ve tek parmağıyla amımın kenarını daireler çizerek okşar.

"Bir bakayım."

Parmağını içime soktu, sonuna kadar, sonra çıkardı. Bir sonraki hamlede, iki parmak gibi hissettim. Sonra üç.

Dört parmak girdiğinde, bu kadar gerilmeye alışkın olmadığım için kıvrandım.

Bunu, eylemi bir kez daha uzatmak için bir bahane olarak kullanacağından korktuğum için, durumumu açıklıyorum. "*Sana* ihtiyacım var. Beni yumuşatacak tek şey senin *sikin*. Dildo değil. Parmakların değil. Senin sikin."

Gözleri kısa bir süre kapanır. "Böyle şeyler söylediğinde beni deli ediyorsun. Centilmen olmak zorlaşıyor."

"Sen hiç centilmen olmadın. Neden şimdi başlayasın ki?"

Cevap vermek yerine, parmaklarını amımdan ağzına götürür ve tek tek emer.

"Tanrım... Zaten azgınlığım, Reid. Daha fazla tahrik olamam. Bu imkansız. Tanrı aşkına..."

Emilmemiş tek parmağını ağızma sokarak sözümü kesiyor. Anında parmağını ağızma alıp temizliyorum. Dünyanın en lezzetli tadı sayılmaz ama o iniltiyi duyduğumda buna değdiğini anlıyorum.

"Tamam, Lina Quinn. Hazır olmasan bile, daha fazla bekleyemem."

Ama sonra üstüme çıkmak yerine, yatağın başına doğru ilerler ve başlığa yaslanır. "Buraya gel."

Merakla ona doğru sürünerek gittim, ama o beni kucağına çekip bacaklarımın arasına oturtdu.

"Oh, merhaba." Penisi benim vajinamın altında sert ve kalın. Oyuncak dildom kadar sert ve kalın. Aslında daha kalın, Reid abartmamış. Ama en büyük fark, soğuk plastik oyuncaktan çok farklı olan etinin sıcaklığı. Karşılaştırma bile yapılamaz. Hiçbir şey gerçek gibi olamaz.

Ve henüz içime bile girmede.

"Şu anda çok seksisin." Ellerini göğüslerime koyup yoğuruyor, bol etli göğüslerimi birbirine doğru itiyor.

Kalçalarım kendi isteğiyle onun üzerinde ileri geri sallanıyor. "Ön sevişme bitti sanıyordum."

"Ön sevişme bitti." Öne eğilip meme ucumu emmeye başladı, bu çok ön sevişme gibi hissettirdi, ama sonra devam etti. "Kontrolü ele al, Lina.

Sen üstte olursan daha kolay olur. Benim sikimi kendi istediğin zaman içinde hareket ettirebilirsin. Hızı sen belirle. Her şey sana bağlı."

Tamam, bu... inanılmaz derecede güzel.

Gerçekten. Bu jesti eleştirmiyorum. Düşünceli bir hareket. Kesinlikle düşünceli.

Ve belki de ilk seferi idare etmenin en iyi yolu budur, ama... o kadar emin değilim.

Onun kucağında gergin bir şekilde kıpırdanıyorum, onun üstünde olduğum için inanılmaz derecede utangaç hissediyorum. Gerçekten benim kontrolü ele almamı mı istiyor? Dans etmek gibi basit bir şeyde bile ritmi tutturmakta hiç iyi olmadım. Ya beceriksiz davranırsam ve ritmi bulamazsam? Dildo ile kendimi becerirken hızım çok düzensiz oluyor. Gerçek bir erkek penisıyla daha iyi olacağımı sanmıyorum.

Ya ona çok ağır gelirse?

Ya tüm ağırlığımı ona verip penisini kırarsam? Böyle bir şey olabilir mi? Eğer olabilirse, bana da olur. Yani... bu çok büyük bir baskı.

"Şey..." Sesim hafifçe titriyor.

Reid altımda hareketsiz kalır. "Durdurabiliriz. Hiçbir zorunluluğun yok..."

"Hayır, seni sikmek istiyorum. Sadece... Gerçekten sikebilir miyim bilmiyorum. Bir şekilde... her şeyi mahvederim diye korkuyorum. *Just Dance* oynamaya çalıştığımı gördün mü?"

Gülümsemeyi zor tutuyormuş gibi görünüyor. "Bunu mahvedemezsin. Sadece içgüdülerini takip et."

Onun güven verici sözleri beni hiç sakinleştirmiyor. "Ve ben çok ağıyım.

Kıçım kadar büyük..."

"Kapa çeneni. Seni gözümü kırpmadan eve taşıyabilirim."

"Bu, benim ne kadar zayıf olduğumdan çok senin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor, ama..."

"Bir daha kendine şişman deme, Lina. Asla. Sen mükemmelsin."

Onun teselli etme çabaları işe yarıyor, ama öncelikle teselliye ihtiyaç duymaktan utanıyorum ve yine de endişelenmekten kendimi alamıyorum. "Ve göğüslerimin ne kadar sarkık olduğu ve yağlarımın sallanıp sallanmadığı konusunda çok endişeleneceğim..."

Beni bir öpücükle susturuyor. "Sen kesinlikle gördüğüm en güzel kadınsın."

"Ama..."

Beni tekrar öper. "En güzeli. Ama sen üstte olmamı tercih edersen..."

Konuşmasını bitirmesine izin vermedim. "Evet. Evet. Lütfen? Sen üstte olabilir misin?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, beni sırt üstü yatırıp üzerime uzanarak bacaklarımın arasına yerleşir. "Sana patronmuşum gibi becermemi mi istiyorsun?"

Nefesi kısa ve ağır, penisi hevesle amıma bastırıyor ve aniden onun ne kadar kısıtlı davrandığını fark ediyorum. "Beyefendi" rolünü oynamak onun için ne kadar zor olmuş.

Ne aptalım.

"Evet, Reid. Tanıştığımız gece beni sikmek istediğin gibi sik beni." Bacaklarımı daha da açtım. "Lütfen."

Cevap vermez, ama aramıza uzanır ve penisinin ucunu benim girişime hizalar. Bunu ne kadar istesem de, onu hemen içimde hissetmek için ne kadar istekli olsam da, bu his karşısında biraz gerginleşmekten kendimi alamam.

"Rahatla, bebeğim. Nefes al." Yavaşça, bir santim bir santim içime giriyor.

Vücudum onun boyutuna alışmaya başladıkça hafif bir acı hissediyorum. O benim yüzümü buruşturmamı fark ediyor ve duruyor.

Bu beni sinirlendirir.

Hem ona hem de vajinama. Ona, çünkü bana karşı çok dikkatli davranıyor. Vajinama, çünkü yıllardır kendime özen gösteriyorum. Bu bir sorun olmamalı.

Ama en çok utaniyorum. Bir nedenden dolayı bakire istememişti ve ben onun benden kaçınma içgüdüünün doğru olduğunu kanıtlamak istemiyorum. "Başka kimseyle bu kadar yavaş olmazdın. Endişelenmeyi bırak. Sadece sok şunu."

"Hem bana emir verip hem de ne yapmam gerektiğini söylemeye çalışamazsın." Tamamen dışarı çıkıyor ve ben protesto etmek için ağlamaya başlamak üzereyken, tekrar içeri giriyor. Henüz tamamen değil, ama daha önce olduğundan daha derinde

ve bu sadece nefesimi kesmekle kalmıyor, aynı zamanda acı da oldukça azalıyor.

"Tanrım, çok darsın," diye inliyor, sesi çabalamaktan gergin. "Neredeyse girdim. Nefes al, Lina. Söz veriyorum, yakında iyi hissedeceksin."

Bu sefer onu dinliyorum. Gerçekten dinliyorum. Onun ya da kendim için endişelenmeyi bırakıp, *ikimizi* düşünmeye başlıyorum. Aşırı romantik bir şekilde değil, aynı hedefe sahip iki insan olarak. Aynı sonuca ulaşmak için çalışıyoruz. Büyük, fallik şekilli bir nesneyi, dar ama genişleyebilen bir deliğe sokmaya çalışıyoruz.

Derin bir nefes alıyorum ve bu sefer Reid eğilip klitorisimi okşuyor, tıpkı daha önce dildoyla beni sikerken yaptığı gibi. Zevkten titriyorum.

Kaslarım gevşiyor ve o tamamen içeri giriyor.

"Bu kadar mı? İçime girdin mi?" Saçma sapan bir şekilde heyecanlanıyorum.

"Evet. İçindesin." Dişlerini sıkıyor. Hâlâ kendini tutuyor. Yavaşça kalçalarını döndürüyor, bu... ilginç... ve sonra, oh.

Oh.

Vay canına.

"Bu his... bu his gerçekten, gerçekten..." *Dolu.* Ama güzel. Sıcak da.

"Çok ıslandın." Söyleyişinden, sanırım çözülmek üzere olduğunu düşündüm.

Bunu doğru bir şekilde yapmasının zamanı gerçekten geldi.

Dizlerimi kaldırıp kalçalarına doluyorum. Bonus olarak, bu pozisyon beni daha da açıyor ve artık onun kendini tutması için hiçbir neden kalmıyor. "Reid..."

Ya ne demek istediğimi tam olarak anlıyor ya da artık daha fazla dayanamıyor. "Anladım." Bu sefer çekildiğinde, hemen geri giriyor. Sonra bunu tekrar tekrar yapıyor. Çılgın bir hızla bana tekrar tekrar girip çıkmaya devam ediyor.

"Oh, lanet olsun." Omuzlarına tutunuyorum, tırnaklarım derisine batıyor. "Oh, lanet olsun. Oh, lanet olsun." Tek söyleyebildiğim bu. Anlamı olan tek kelimeler. Kısa süre sonra, iki hece bir hamur haline geliyor ve sonra sadece uzun bir erotik ses dizisi haline geliyor.

Ben ne kadar sesli olursam, Reid'in itişleri o kadar güçlü hale geliyor. Sonra o da benimle birlikte inlemeye başlıyor. Seslerimiz gittikçe yükseliyor ve ben

müzisyen değilim, ama yemin ederim ki dışarıdaki dalgaların sesiyle uyum içindeyiz.

Ya da belki de bu sadece öforinin halüsinojenik etkisidir, çünkü onun penisi bir tür uyuşturucu gibidir. Kendimi çok iyi hissediyorum. Beklediğim gibi, orgazma yaklaşmadım bile ve hala çok zevk alıyorum. Bütün gece bunu yapabiliriz ve yine de bıkmayacağım.

Sonra Reid müstehcen konuşmaya başlıyor.

"Senin amın benim sonum olacak." Kalçalarını sallıyor ve içimdeki tahrik artıyor. "Sen çok, çok darsın."

Ona doğru eğiliyorum, daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. "Ne kadar... dar olduğunu seviyor musun? Benim... amcığım?" Seks hakkında konuşmak benim için doğal bir şey değil, ama onun küstahlığına ayak uydurmaya çalışıyorum.

"Evet, lanet olsun," diye inliyor, P kelimesini kullandığımda özellikle tahrik olmuş gibi görünüyor. "Amin çok açgözlü."

Tekrar söylemeye utanıyorum. "Aç... şey... senin... sikine."

"Sen büyük sikleri almak için yaratılmışsın, değil mi? Amcığın büyük sikleri almak için yaratıldığını söyle bana."

Yüzüm kızarır, ama tereddüt etmem. "Ben büyük sikleri almaya yaratılmışım."

"*Amin* büyük sikleri almak için yaratılmış."

"*Benim*... amcığım... büyük sikleri almak için yaratılmış. Senin büyük sikin için yaratılmış, Reid."

Sadece senin için.

Ama son kısmı söylemiyorum çünkü Reid'in Büyük Penisi'nin etkisi altında bile, aklımdan geçenleri daha az söylemeye çalışmak gibi bir planım olduğunu hatırlıyorum.

Zaten, sınırları zorladım bile. Bunun bir anlamı olmaması gerekiyor. Bunu biliyorum. Bunun bir söz olup olmadığını bile anlamadan, söz vermeyeceğime dair söz verdim.

Belki de naif *davrandım*. Belki de o sözleri vermemeliydim, çünkü bu eylemin hayal bile edemeyeceğim bir samimiyeti var ve kendimi Reid'le beklenmedik bir şekilde eskisinden daha derin bir düzeyde bağlı hissediyorum — sadece fiziksel olarak değil, ruhsal olarak da. Bu mutlaka duygusal bir şey değil — ama belki de öyledir. Bu, kelimelerle ifade edemeyeceğim bir şey. Beklemediğim bir netlik. O benim içimdeyken

O tam anlamıyla içimdeyken nasıl bir bağ olmasın ki? Tam anlamıyla, umarım pek çok kişinin aşına olmadığı vücudunun bir parçasıyla, daha önce hiç dokunulmamış vücudumun bazı kısımlarına dokunurken.

Kafa karıştırıcı. Nasıl hissedeyim? İnanılmaz derecede samimi bir şeyi paylaşmamış iki kişiye geri dönmenin mümkün olacağına nasıl inanayım?

Bu farkındalığın ortasında, Reid vücudunu öyle bir hareket ettiriyor ki, pelvisi klitorisime tam olarak sürtünüyor ve aniden içimde bir baskı oluşmaya başlıyor. O kadar ani ki, düşüncelerim altüst oluyor.

Bu çok fazla. Çok fazla düşünce, duygu ve derinlik. Nefes nefese kalıyorum, gözlerim yine Reid'inkilerle buluşuyor.

O, içimdeki değişimi hissetmiş gibi görünüyor. Endişeyle kaşlarını çatıyor. "İyi misin?"

Konuşamıyorum, duygularımın yoğunluğuyla boğuşurken başımı sallıyorum.

İkna edici değil ve o yavaşlamaya ve geri çekilmeye başlıyor, ki bu benim en son istediğim şey. Kendimi kelimeler bulmaya zorluyorum. Seks kelimeleri. Gerçekten iyi olmasam bile, iyi olduğumu kanıtlayacak kelimeler. "Ben sadece... senin sikiş... o... ben boşalacağım."

Aslında bu bir yalan değil. Duygularım giderek artıyor, klitorisim patlayacakmış gibi zonkluyor. Artık zevkin nereden geldiğini bile tam olarak belirleyemiyorum — her sinir ucu yanıyor gibi, tüm vücudum yeni doğmuş bir güneşin enerjisiyle canlanıyor.

"Siktir, Lina." Reid homurdanıyor ve hareketleri daha acil hale geliyor. "Boşaldığında çok seksi oluyorsun. Sikimin üzerine boşalmanı istiyorum. Hemen şimdi. Benim için yap. Sikimin sana ne kadar iyi hissettirdiğini göster."

Genellikle biri benden bir performans beklediğinde, hemen yapamaz hale gelirim. Ne tür bir performans olursa olsun. Donup kalırım. Bu neredeyse bilimsel bir gerçek.

Ama seks konusunda doğuştan yetenekli olmalıyım - ya da Reid'in Süper Penis'i o kadar iyi - çünkü bana boşalmamı söylediği anda, bunu yapıyorum, onun altında milyonlarca parçaya ayrılıyorum ve evin herhangi bir odasında bunu yapıyor olsaydık kesinlikle fark edilmeyecek bir çığlık atıyorum.

Ben parçalanırken, amım Reid'in sikini sıkıca kavrar. Buna karşılık, onun hızı artar, darbeler daha vahşi ve daha tutkulu hale gelir. Göğüslerim her hareketle sallanır, uyluklarım titrer

—Tanrıya şükür onun altındayım ve tüm bunlar ortada sergilenmiyor.

Yine de, garip bir şekilde, kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Makul ölçüde utangaç olduğum vücudum — en azından normal insanlar kadar utangaç olduğumu düşünüyorum — inanılmaz derecede yetenekli, güçlü ve değerli hissettiriyor. Bu gece bana zevk vermekle kalmadı, Reid için de iyi şeyler yapıyor gibi görünüyor.

Sanki benim aydınlanmamı onaylamak istercesine, bir inilti çıkarır. "Daha fazla dayanamıyorum."

Sonra aniden o da orgazm oluyor, vücudu geriliyor ve içime derinlemesine boşalıyor. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en mucizevi ve inanılmaz şey. Onun içime girmesinin fiziksel hissi ve bunu benim yaptığımın farkındalığı... Onu kontrolünü kaybetmesine neden oldum. Onu bu sınıra getirdim. Bu duvarı aştım...

Eğer izin veririm, bu benim kafama takılacak.

Dikkatli olmazsam kalbime de yansıyacak.

Dikkatli olmalıyım. Çok dikkatli. Doğum kontrolünde olduğu kadar dikkatli, çünkü ona aşık olmak söz konusu bile olamaz, ailelerimiz varken olmaz. Keşke duyguları kontrol etme seçenekleri olsaydı. Duygular için prezervatif gibi. Samimi bir şey yapmadan önce takarsın ve duygular yayılmadan önce onları yakalar.

Nereye takardın? Gövdende mi? Hap gibi yutar mıydın? Kalbine ulaşmak için göğsüne bir delik açar mıydın?

Reid üzerimden kalkıp hemen yanına dönerek beni inceleyince düşüncelerim kesintiye uğrar. "Sen...?" Bir an düşünür ve cümlesini değiştirir. "Nasılsın?"

Cevap vermeden önce bir düşündüm. "Bakire değil misin?"

Gülüyor, ama ifadesinde bütün gece görmediğim bir keskinlik var. "İyi misin? Ağrı katlanılabilir mi?"

"Aslında... hiç ağrım yok." Aniden oturup, tekrar uzanmadan önce bacaklarımdaki arasındaki çarşafı inceliyorum. "Sadece biraz kan var. Sana kızlık zarımın çoktan yırtıldığını söylemiştim."

Bu seferki kahkahası kısa sürüyor. "Tanrım, sen çok..."

Ama ne olduğumu söylemiyor. Sadece kollarını bana doluyor ve alnımı öpüyor.

Uzun süre öylece yatıyoruz. Düşüncelerimizde sessiz. Geçen her saniye aramızda bir boşluk yaratıyor gibi, ki bu tuhaf bir his, çünkü o hala fiziksel olarak burada, beni kucaklıyor. Yüzüm göğsüne yaslanmış. Eli sırtımda uzun, yavaş hareketlerle yukarı aşağı gidip geliyor. O kadar hipnotik ki, kafamda bu kadar çok şey olmasaydı uykuya dalabilirdim.

O da kafasında mı?

Daha çok, kaçabilmek için beni ne kadar süre kucaklaması gerektiğini merak ediyor gibi. Erkekler seks sonrası böyle hissetmezler mi?

Bu arada, ben kendimi... dengesiz hissediyorum. Sanki okyanusun kenarında değil de, içindeymişim gibi. Sanki dalgalar yükseliyor, tekne sallanıyor ve ben batmak üzereymişim gibi.

Ve lanet olsun, hala köpek stili yüzmeyi bile bilmiyorum.

Derinden uzak durmam gerektiğini bilmiyor muydum?

Bir süre sonra Reid, "Artık gitmeliyiz," diyor. Çok erken değil, ama onun bunu söyleyeceğini düşündüğümünden çok daha erken, bu yüzden ani geliyor.

Göğsümde panik hissi uyanmaya başlar. Açıklanamayan bir panik. "Yine yapmayacağız, değil mi? Ya da...?" İlk gece, bütün gece beni sikmek istediğini söylemişti. Benim bakire olduğumu öğrenmeden önce.

Tekrarlamak için yeterince iyi değil miydim?

Yine alnımı öpüyor, bu da tatlı olmaktan çok küçümseyici gelmeye başlıyor. "Bu iyi bir fikir değil."

"Değil mi?"

"Zaten acı çekeceksin."

Hareketsiz kalıyorum.

Mesele şu ki, benim vajinamın durumunu düşünmesi ne kadar sevimli olsa da, "Lina için Lina'dan daha iyi neyin iyi olduğunu ben bilirim" aşamasını çoktan geçtik sanıyordum. Çoktan geçtik.

Ama öyle olmadığımız gerçeği...

O kız olmak ve bunun acıttığını söylemek istemiyorum. Ama acıttığı bir gerçek.

Ve belki başka nedenlerden dolayı da acı çekiyorum, bir sürü neden var. Mesela durumumuz berbat ve ikimiz de

birbirimizi tamamen ortadan kaldıramıyoruz ve annem onunla birlikte olduğumu öğrenirse hayal kırıklığına uğrayacak, oh, ve ben de az önce bekaretimi kaybettim.

Evet, duygusal olarak pek dengeli hissetmemek için pek çok neden var. Ama kesinlikle bu nedenlerden biri de o.

Soğuk bir şekilde ondan uzaklaşıp yataktan kayıyorum. "Hadi gidelim o zaman."

"Lina..."

Lanet olası küstah *Lina*.

Ona bakmayı reddediyorum. Vücudum yapış yapış ve terli, bacaklarımdan sıvı aktığını hissedebiliyorum. O sepetin içinde temizlenmek için bir havlu aramak istiyorum, ama buradan hemen çıkmazsam duygusal olacağımdan korkuyorum, yani zaten duygusalım ve bu ona belli olmadan gitmeliyim.

Öfke gözyaşlarını geri yutarak, geceliğimi başımdan çıkarıyorum. Sonra onun ayakkabıları üzerinde tereddüt ediyorum. Onları giymeli miyim yoksa çıplak ayakla mı gitmeliyim? Bir yandan, şu anda onun yardımını istemiyorum. Öte yandan, kendi ayakkabılarımı almamış olmamın sebebi o.

Onun sorunlarının ayaklarımdan tabanını feda etmeye değmeyeceğine karar verip, onun sandaletlerini giyip Reid'in hazırlanmasını beklerken okyanusa bakıyorum.

Arkamda onun iç çektiğini duyarım. "Bu senin için sadece başlangıç, Lina."

Bu o kadar beklenmedik bir şey ki, ona dönüp bakmak zorunda kalıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Aynen öyle." Hala çıplak bir şekilde ayağa kalkıyor ve ben, ağzından çıkan korkunç sözlere odaklanmasaydım, onun penisinin hala sert göründüğüne odaklanırdım - bu normal mi, yoksa...? "Önünde bir ömür boyu cinsel deneyimlerin var. Neyi sevdiğini keşfedebilir ve keşfedebilirsin. Neyden hoşlandığını bul. Bundan sonra işler zorlaşacak."

Ben aptal değilim.

Bunu sık sık söylemek zorundayım çünkü birçok insan — aslında Reid. O, insanlar — bana sanki aptalmışım gibi davranıyor, o kadar sık ki bazen gerçekten aptal olduğumdan korkuyorum.

Ama değilim. Onun ne yaptığını çok iyi biliyorum. Ve şimdi sadece incinmiş değilim, aynı zamanda kızgınım da.

"Bunu yapma," diye bağırırım. "Bunu benim için ya da senin için nemsizleştirmeye alışma. Bu, sahip olduğumuz tek gece. Bunu biliyorum. Anlıyorum. Beşinci aşama yapışkan biri olmayacağım, ama yine de bu gecenin özel olmasını sağlayabiliriz. Sen de özel olmasını sağlayamaz mısın? Ben sağlayacağım."

Bana yine hiçbir şey bilmeyen aptal biriymişim gibi bakar. "Umarım bu doğru değildir."

Sanki bana tokat atmış gibi. "Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

"nk bir gün bunun sadece seks olduğunu anlayacaksın. Sadece eğlence. Özel bir şey değil. Tutunacak ya da değer verecek bir şey değil, ta ki senin için o kadar önemli olan birini bulana kadar. O zaman seks sadece üstüne konulan kiraz olur, asıl dondurma değil. O zaman daha fazlası olduğunu söyleyebilirsin, ama o zamana kadar sadece seks."

Onun sözlerinde analiz edilecek çok şey var. Çok fazla. Muhtemelen bir gün bunun benim sorunum değil, onun sorunu olduğuna beni ikna etmeye yetecek kadar çok. Ama şu anda hepsi aynı şey gibi geliyor.

"Siktir git." Sesim titriyor. "Siktir git, Reid Sebastian. Sen bir ikiyzlsn. Bir an beni fahişe gibi davranıp, bir an sonra ocuk gibi davranıyorsun. Eğer benim sevişecek kadar yetişkin olduğumu kabul ettiysen, o zaman yaptıklarımın sonuçlarını kabul edecek kadar da yetişkin olduğumu kabul etmelisin. Bunların benim için ne anlama geldiğine karar verecek kadar yetişkinim, bu yüzden kendini daha iyi hissedeceksen bu geceyi unutabilirsin. Ama sakın bana bu anıyı ne yapacağımı söylemeye cüret etme."

Eve dönüş yolunu yüzde yüz emin olmasam da, onun yanında bir saniye daha kalamam.

Böylece tek başıma, kalbim göğsümde çarparak, onu kabinada çıplak bırakarak uzaklaştım.

BÖLÜM YİRMİ

LINA

Denny'nin anahtarını kapıda duyduğumda eskiz defterimden başımı kaldırdım.

Birkaç saniye sonra, oturma odasının dışındaki koridorda, botlarındaki karları silkeliyor. Onunla birlikte soğuk Aralık havası da içeri giriyor ve şömineye rağmen titriyorum.

"Yürüyüş yollarını kürekle temizleyeceğini sanıyordum." Ses tonum çok kötü. Ağzımdan çıkar çıkmaz fark ediyorum, ama umarım fark edilmez. Benim mutsuzluğumun sebebi o değil.

"Stüdyoda fazladan bir vardiya aldım." Odaya girip koltuğa çökmeden önce şapkasını ve atkısını duvardaki kancalara asıyor.

Gözlerim doğrudan botlarına kayıyor. "En azından ayakkabılarını kapıda bırakabilirdin, her yere kar yaymak yerine."

"Yürüyüşleri kendin yapabilirdin, o zaman karları hiç içeri taşımazdım."

"Ama bunu yapacağını söyleyen ben değildim."

"Yine de ben yapacağım. Önce ısınmam için bana biraz zaman ver, olur mu?"

Neyse.

Bu kanepeden başka bir yere gidecek değilim ki. Pier'den döndüğümünden beri bu kanepeden başka bir yere gitmedim ki

Yürüyüşler neden umurumda olsun ki?

Yürüyüşler umurumda *değil*.

Hiçbir şey umurumda değil.

Skeçime geri dönüyorum, o kadar çok kırık fikirden oluşan bir montaj ki artık hiçbir anlamı yok. Bu, kaynağımdan çok ruh halimin bir yansıması, ama bu karmaşaya bakmak sadece huysuzluğumu artırıyor.

Kitabı kapatıp yere bırakıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Stüdyo bugün kapalı sanıyordum."

Denny ellerini üflemeği bırakıp cevap veriyor. "Öyle olmalıydı. Son dakika rezervasyonu geldi. Yılbaşı gecesi teknik olarak tatil günü olduğu için bir buçuk kat ücret alacağım."

"Burada olmayacağını söyleseydin iyi olurdu."

"Üzgünüm *anne*." Hak ettiğim kadar küstah bile değil. "Dürüst olmak gerekirse, fark edeceğini düşünmemiştim."

"Bu ne demek şimdi?"

"Bu, kendini acımaya o kadar kaptırmışsın ki, başka hiçbir şeyin ya da kimsenin farkında değilsin demek."

"Bu doğru değil. Yürüyüş yollarının kürekle temizlenmesi gerektiğini biliyordum."

Onun yanlış olduğunu kanıtlamaya yönelik zavallı girişimimi görmezden geliyor. "Açıkçası, seninle yaşamak zorlaştı. Senden uzaklaşmak için, fazla mesai olmasa bile bugün o vardiyayı alırdım."

Tamam, bu tam da hak ettiğim kadar küstahçaydı.

Bir uyarı, sanırım. Benim büyük bir kaltak olduğum gerçeğini fark etmem gerekmiyordu, ama bunun eninde sonunda en iyi arkadaşım ile olan ilişkiyi mahvedeceği gerçeğini fark etmem gerekiyordu. Tabii henüz mahvetmemişse.

İlişkimiz kalıcı olarak zarar görmeden önce düzeltmeye kararlıyım, ona daha yakın olmak için kanepenin diğer ucuna sürünerek gidiyorum ve çenemi koluna dayıyorum. "En kötüsüydüm, değil mi?"

"Kesinlikle en kötüsü."

"Şimdiye kadar yaşamış en aşağılık insan."

"Tüm canlılar arasında en aşağılık. Neden sadece insanlarla sınırlı kalsın ki?" "Uykumda beni öldürmesi için bir tetikçi tutmuş muydun?"

O, küçümseyen bir ses çıkarır. "Bir tetikçiye para harcamayacağım. Kendim halledeceğim." Sandalyenin ayak dayama kısmı yukarı kalkacak şekilde geriye yaslanır ve kirli botlarını üzerine koyduğunda dilimi ısırırım.

"Nasıl yapacaksın? Zehirle mi? Merdivenlerden 'kazara' düşerek mi? Beni Hudson Nehri'ne itip boğulmamı mı sağlayacaksın?"

Çenesini kaldırır ve soru üzerinde ciddi ciddi düşünür. "Düşen kitaplık."

"Meraklandım."

"O kadar çok kitabın var ki, ağırlığı altında ezilirsin."

"Okunacak kitaplar yüzünden ölüm. Uygun görünüyor."

Gülümsüyor, bu da beni gülümsetiyor çünkü artık aramızın iyi olduğunu biliyorum.

Muhtemelen, yürüyüşleri ben yapmayı teklif etsem daha iyi olurdu, ama gerekli değilse, bunu gündeme getirmeyeceğim. "Birlikte yaşaması zor bir insan olduğum için özür dilerim."

Omuzlarını silkiyor. "Evet. Sorun değil. Bir gün benimle yaşamak zor olduğunda bunu hatırla."

"Sanki hiç olmamış gibi."

"Hiç olmadı." Bana bakar. "Sormaya cesaret edebilir miyim, PMS mi?"

Arkamdan uzanıp kanepa yastığını alıp ona fırlatıyorum. "Hayır, seni pislik." Anlaşmamız var, adet dönemim nedeniyle huysuz ve sinirli olsam bile, huysuzluğumu ve sinirliliğimi adet dönemime bağlayamaz. Tabii ben ona PMS olduğumu söylemedikçe.

Yastığı yakaladı ve göğsüne sıkıca sarıldı. "O zaman o adada olan her neyse odur."

Bir iç çekiyorum. "Evet."

Onu tamamen karanlıkta bırakmış değilim. Ona temel bilgileri anlattım. Seks yaptığımı. Korunduğumuzu. Bunun tek seferlik bir şey olduğunu ve önceden anlaşmış olduğumuzu. Sorun olmadığını ve bunu hallettiğim için mutlu olduğumu. Ertesi gün onun ailesinin benimkinden önce ayrıldığını ve o günden beri onunla konuşmadığımı.

Başka bir deyişle, Reid'e yapmayacağımı söylediğim şeyi yaptım: tüm deneyimi en aza indirdim. Bunun birçok nedeni vardı. Kısmen

Denny'nin ilgilenmeyeceğini düşündüğüm için, ama bu o kadar önemsiz bir neden ki, sayılmayacak kadar.

Dirseklerini koltuğun koluna dayadı ve eline yanağını yasladı.

"Beklediğin gibi olmadı mı?"

"Eh..." Bu soruyu cevaplamak o kadar kolay değil.

"Sonrasında pislik gibi davrandı mı?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim.

" sen karar karar karar erkeklerden erkeklerden ve şimdi lezbiyen hayatı mı düşünüyorsun?"

Bu beni güldürdü. "Kesinlikle penis gibi." "Bana bundan bahsedecek misin?"

"Gerçekten duymak istiyor musun?" "Sordum, değil mi?"

"O zaman... tabii. Sana anlatayım." Ayaklarımı altına çekip oturuyorum ve ne söylemek istediğime karar vermeye çalışıyorum.

"Penisi küçük, değil mi? Sorun buydu.

Tatmin edici değil."

"Hayır. Küçük bir penisi yok." "Çok büyük mü?"

"Hayır. Şey..." Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. "Her neyse. Güzeldi. İyi vakit geçirdim. Gerçekten. Reid sabırlıydı, bazen fazla sabırlıydı, ama sonunda tam da ihtiyacım olan şeydi. Bana zarar vermedi. Benim tatmin olduğumdan emin oldu. Belirlediğimiz sınırlara sadık kaldı, ama sanırım beklediğim gibi olup olmadığını sorduğunda haklıydın. Çünkü değildi. İyi anlamda. Yani, rafıma koyup bir daha asla düşünmeyeceğim küçük bir şey olmasını bekliyordum. İyi bir kitap, ama bilirsin. Çok kitap var. Bir kitabı tekrar tekrar okumaya gerek yok.

"Ama bazı kitaplar da büyüktür. Uzunluktan bahsetmiyorum..." Reid'in hem uzunluğu hem de kalınlığı güzel olduğu için daha da kızardım.

Denny başını salladı. "Kitapları penis metaforu olarak kullanmak sana kalmış..."

"...ama kafandan çıkmayan türden büyükler. Hikaye bitti, kitap rafa kaldırıldı, ama sen... durmadan... onu düşünüyorsun. Şimdi onun bir pislik olup olmadığını anlamaya çalışıyorum

yoksa benim aptal olduğumu mu anlamaya çalışıyorum...

O gece oradan uzaklaştığımda bu konuda daha net hissettim. Ancak daha sonra bu konuyu fazla düşününce, belki de yanlış olanın ben olduğumu sorgulamaya başladım.

"İkisi de doğru olabilir. O pisliğin teki olabilir, sen de aptal olabilirsin."

"Çok teşekkürler." Başımı geriye atıp inledim. "Hiç yardımcı olmadın."

Ve acımasız."

"İlk sen söyledin."

Ona alaycı bir şekilde gülümserim. "Yani gerçekten abarttığımı mı düşünüyorsun?" "Benim ne düşündüğümün önemi yok."

"Tanrım, bunu yapmana bayılmıyorum." Diğer yastığı bulup ona fırlatıyorum, ama o kadar kötü ıskalıyorum ki yastık yan masanın üzerine düşüyor ve neredeyse orada duran sukulent bitkiyi deviriyor.

"Güzel," diyor alaycı bir şekilde. Yastığı bana geri atıyor ve tam kucağıma düşüyor. "Ama madem sordun..."

Ayak dayama kısmı aşağı inecek şekilde öne eğilir, sonra dirseklerini dizlerine dayar. "Ben orada değildim. Ne olduğunu bilmiyorum. Söylediklerinden ve o adam hakkında anladıklarımın, onun sadece küçük bir şey istediği ve onun için de sadece bu kadar olduğu anlaşılıyor. O yaşlı. Tecrübeli. Bunun anıtsal bir şey olmasına gerek yok. Ve bunda yanlış bir şey yok. Sonra sen..."

Bunun nereye varacağını tahmin ettiğim için onu keserim. "Ben de bunun büyük bir olay olmasını *istemedim*."

"Tamam. Elbette. Öyle olmasını istemedin, ama oldu. Ve bunda da yanlış bir şey yok. Aslında, biri senin hissettiklerini kötü hissettirmeye çalışsa, gerçekten üzülürdüm..."

O, Reid'i otobüsün altına atmam için beni kışkırtmaya çalışıyor, böylece o da aynısını yapabilecek. O, bu konuda sadık bir arkadaş.

"Beni kötü hissettirmek istediğinden emin değilim. Sanırım yardım etmeye çalıştığını düşünüyor."

"Ah. Peki. İstersen ona şans ver."

"Gerçekten istemiyorum..." Reid hakkında kötü hisler beslemenin, bu anıyı özel bir şey olarak korumaya çalışırken nasıl yardımcı olacağını anlayamıyorum.

"Ne istiyorsun?"

"Ne istediğim önemli değil. Tek gecelik bir ilişkiydi. Sayılır. Dört ay arayla iki gece gibi. Mutfağı da sayarsan üç gece..." Kafamı sallıyorum. Denny'nin mutfağı bilmesi kesinlikle gerekmiyor. "Bu bitti. Önemli olan bu."

Yani bunu kafamdan silip hayatıma devam etmeliyim.

Aniden, bu kadar kafa yorduğum için kendimi çok aptal hissediyorum. "Bak, yakında bunu atlatacağım. Sadece bu aptal hafta yüzünden... Noel ile Yeni Yıl arasında işim yok. Bunu kim buldu? Çok fazla tatil var."

"Sana bolca tatil süresi veren maaşlı bir işten şikayet etmek... tabii."

"Demek istediğim..." Prens gibi konuşmak istememiştim. "Sadece dikkatimi dağıtacak hiçbir şeyin olmadığı çok uzun bir zaman, bu yüzden beynim son ilginç olayda takılıp kaldı. Hepsi bu."

"Haklısın." Bir süre sessiz kaldı. "Ama istemek isteseydin ne isterdin? Aile kavgasını boşverip onunla görüşmeye devam etmek ister miydin?"

"Hayır!" Öyle mi? "Hayır. Biz... ilişki içinde değiliz. Ailelerimize orta parmak gösterecek kadar aramızda bir şey yok. Gizlice görüşsek bile. Ne için bu kadar risk alalım ki? Orgazm için mi? O benden daha fazlasını istemiyor, yani bu zaten bir seçenek bile değil."

Ama şimdi bana sınırların ötesinde düşünme izni verdi ve aniden, duygularımı biraz daha iyi anladığımı düşünüyorum. "Sanırım onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Sadece ne olacağını görmek için. Ve onun da bunu istemesini diliyorum, bizim durumumuzu düşünürsek bu çok fazla bir istek olsa da, istememesi beni üzüyor."

Yastığı göğsüme sıkıca sarıyorum ve yanağımı dikişine sürterek, kaçak bir gözyaşının onu ıslatmasına izin veriyorum. "Aptalca, değil mi?"

"Aptal değil." O arkasına yaslanır. "Ve zaten, bence o da bunu istiyor. Sana o kadar deli oluyor ki, bunu istemeyecek kadar deli olamaz. Sadece gerçekçi davranıyor. Kendini koruyor. Akıllı davranmaya çalışıyor."

Ona sert bir bakış atarım. "Bu yardımcı olacak mı?"

"En azından onun da acı çektiğini bilmek seni rahatlatır mı?" Gözlerinde görmezden gelmem gereken bir ışıltı var. Üniversitedeyken, Boston'da bir davulcunun atölyesine gitmem için beni dersleri asmaya ikna etmeye çalıştığı zamanki aynı ışıltı. O dönem, ertesi gün yapılan pop quizde aldığım F notunu telafi etmek için uğraştım.

"Sadece kendi çıkarın için bana kötü şeyler yaptırmaya çalışıyorsun. Neyin peşindesin?"

"Hiçbir şey." Masum rolüne pek yakışmıyor. Onu çok iyi tanıyorum. "Eğer gelecek hafta bunu unutacaksan, bu hafta biraz çocukça davranmana izin vermelisin. Teorimi test et. Bu gece kulübe git..."

"Bu gece mi? Yılbaşı gecesini kaçıracağız."

"İster inan ister inanma, bu kanepeden başka yerlerde de Yeni Yılı kutlayabilirsin." Evde geçirdiğim tatillerin çoğunda bana eşlik eden biri için çok kendini beğenmiş davranıyor. "Spice'a git. Orada olacağını biliyorsun. Gerçekten... kışkırtıcı giyin. Diğer erkeklerle flört et. Kıskanıp kıskanmadığını gör."

"Birincisi, kıskanmayacak. İkincisi, kıskansa bile bana belli etmeyecek. Üçüncüsü, ya onun bir kız arkadaşı varsa ve kıskanan ben olursam?"

"O çalışırken mi? Büyük bir tatil gecesinde mi?"

"Dördüncüsü, beni resmen yasakladı." Aslında... bu, onu kıskandırmaya çalışmaktan daha iyi bir neden.

Denny, ifademden düşüncelerimi okumuş olmalı. "O kim ki sana nerede olabileceğini ve olamayacağını söylüyor?"

"O, benim kendime bakabileceğimi görmeyi hak ediyor. Dışarı çıkıp deneyimler yaşamamı söylemesine gerek yok. Bunu kendi başıma yapabilirim." Bu mantığın hala geçerli olduğundan emin değilim, ama bu fikri düşündükçe kendimi daha iyi hissediyorum. "Dur tahmin edeyim, bu gece çalmasını istediğin bir DJ var, değil mi?"

Denny masumca omuz silkiyor. "Bugün stüdyoda kayıt yapan gruptan duydum. İnanılmazlarmış."

"Bunu en başından söyleyebilirdin."

"Gitmeyi kabul etmezdin." Haklı. "Bana bu hafta boyunca cehennem azabı çektiğin için bana borçlu olsan da."

"Oh, lütfen."

"Köpekbalığı haftası, ama kan yok."

Yastığı tekrar fırlatıyorum. Bu sefer tam yüzüne isabet ediyor.

"Tam isabet."

"Şimdi bana gerçekten borçlusun." Ayağa kalkıyor ve ben aslında kabul etmemiş olsam da, yanıma geliyor, elimi tutuyor ve çekmeye başlıyor. "Hadi. Duş alman lazım. Jade'e Facetime'dan ulaşp sana seksi bir kız kıyafeti seçmesine yardım edebiliriz."

"Tamam. Yapacağım. Ama sadece senin için."

Tabii ki bu bir yalan. Tamamen kendim için. Reid'e olduğu kadar kendime de, tamamen hayatıma devam edebileceğimi kanıtlamak için. Bu iyi bir şey. Sağlıklı bir şey. Düşündükçe daha da heyecanlanıyorum.

Ya da sadece Reid'i tekrar görme ihtimalinden heyecanlanıyorum.

Her ne olursa olsun, o kadar güzel görüneceğim ki, o adam kıskançlıktan çatlayacak.

BÖLÜM YİRMİ BİR

REID

Kulaklığımdaki düğmeye basıp mikrofonuma bağıryorum. "Onu kim içeri aldı?"

Kalp atışlarım zaten hızlanmıştı. Yılbaşı gecesini kulüpte yılın en önemli gecelerinden biridir. Pozisyonları doldurmak konusunda endişelenmemek için ekstra personel ayarlarım. Kaya resmi olarak görevli müdürdür ve tüm para teslimatları ve evrak işlerini halleder. Güvenlik iki katına çıkarılır. Yeterince barmen vardır, bu yüzden tezgahın arkasına hiç geçmem gerekmez.

Bu da, en iyi yaptığım şeyi yaparak zamanımı geçirebileceğim anlamına geliyor: müşterilerle ilgilenmek ve sorunları çözmek. Şimdiye kadar, gruplar arasında dolaşıp bedava içkiler dağıtıyor, ünlülerin katıldığı büyük partilerde ev sahibi rolünü üstleniyordum.

Sonra altın yıldızlı VIP odasından ana salona geçerken *onu* gördüm: Lina Quinn. Kulübümde, her kıvrımını saran ve altında giydiği siyah dantel iç çamaşırını tamamen ortaya çıkaran şeffaf siyah bir elbiseyle tüm kalbiyle dans ediyordu ve zaten hızla atan kalbim daha da hızlandı.

Bu büyük bir sorun.

O büyük bir sorun. Büyük bir dikkat dağınıklığı.

Ve hemen bilmem gerekiyor... Onu kim içeri aldı?

Gürültünün içinde, güvenlik şefim Cyrus kulağıma fısıldıyor. "Daha ayrıntılı bilgiye ihtiyacım var patron. Kimden bahsediyoruz?"

"Emmalina Quinn," diye
bağırıyorum. "Uçuş yasağı
listesinde mi?"

"Kesinlikle." O kesinlikle listede. Otel faturamı ödediği gün onu listeye ekledim ve bir daha çıkarmadım. Bu gece gibi bir gecede kapıya kadar gelebilmesi bile onun için büyük şans. Blok çevresinde bir kuyruk var — Aralık ayının soğuşunda çılgınca bir durum, Spice'ın popüleritesinin bir kanıtı — ve içeri alınanların neredeyse hepsi düzenli müşteriler, ünlüler ya da kapıcıya bin dolar verecek kadar zenginler.

"Onu çıkarmak için birini göndermemi ister misin?" Onu
kulüpten atmak, olay çıkarmak anlamına gelir.

Buna değer olabilir, çünkü onu bu binada tutup işime odaklanmamı bekleyemem. O geceye kadar zaten aklımın bir köşesindeydi. Düşünmemeye canla başla uğraştığım gece. Hayatımın en inanılmaz gecesi. Lina'ya olan hayranlığımı sona erdirmesi gereken, ama onu ruhuma daha da derinlemesine kazıyan gece.

Cyrus, cevap vermediğimde sorar. "Patron?"
Siktir.

Onu daha iyi görebileceğim balkona doğru döndüm. "Nasıl girdiğini bul. Kim olursa olsun, hemen kovulmasını istiyorum."

"Uh..." Birlikte çalıştığımız onca yıl boyunca, Cyrus benim verdiğim emirlere hiç itiraz etmemişti. "Araştıracağım."

"Araştır ve hallet." Bu aşırı tepki. Personelimde bu kadar önemsiz bir ihlal için kovulmayı hak eden kimse yok. Hatalar olur. Özellikle de böyle kaotik gecelerde. Kesinlikle bir adamın eksikliği hissedilecek bir zaman değil.

Ama Lina söz konusu olduğunda yaptığım şey bu: aşırı tepki vermek. En başından beri böyle. Onu fazla ilgilendiği için suçladım, sonra düğünde onunla yeniden bağlantı kurduğum anda peşine düştüm. Geri çekilmem için uyarıldım, sonra kadınlar soyunma odasında duş başlığıyla ona uygunsuz davranışlarda bulundum. Onun alanına saygı göstereceğime söz verdim

Onun alanına saygı duyacağıma söz verdim, sonra da sanki hakkımmış gibi onun bekaretini aldım.

Sonra ona, bu kulübü açtığımdan beri hayatıma anlam katan tek şey olduğu için bunun bir önemi olmadığını söyledim.

Bana ikiyüzlü demesine gerek yoktu, bunun farkındayım.

Ama bizim için başka seçenek yok. Mantıklı olan bir seçenek yok, bu yüzden o *benim lanet kulübümde olmamalı*.

Sırtıma sağlam bir el vurdu. "İşte burada! Perdenin arkasındaki adam, bayanlar. Bütün bu sihri gerçekleştiren kişi. Kardeşim, Reid."

Lina'yı izlemekle o kadar meşgulüm ki, ana kat balkonunun Alex'in alanı olduğunu unutmuşum.

Görünüşe göre bu gece altı kadını ağırlıyor. Görünüşlerine ve bazılarının yüzlerinin tanıdık gelmesine bakılırsa, hepsi manken. Coşkulu selamlaması ve önündeki masadaki boş shot bardakları, henüz sarhoş olmasa da sarhoş olma yolunda olduğunu gösteriyor.

"Reid, bunlar... herkes," diyor ve tanıtımına devam ediyor. "Ah, Lina'yı buldun." Gözlerimin izlediği yeri takip edip kime baktığımı anlayabiliyorsa, çok sarhoş olmamış olmalı.

Aniden ilgimi çekti. "Onun burada olduğunu biliyor muydun?"

"İçeri girdiğimde sıra bekleyen onu ve inek arkadaşını gördüm, ben de onları içeri aldım. Rica ederim." Arkadaşlarına dönerek, "Bu çocuk ona biraz aşık, bayanlar. O gerçekten bizden biri."

"Hayır, yok," diye çok hızlı bir şekilde cevap verdim. Bu yalan değildi. Aşık olmak, Lina'ya olan takıntım için çok hafif bir terim. "Bekle... onu içeri mi aldın? Tanrım, Alex. Öyle yapamazsın..." Saçımı elime alıp, deli gibi görünmeden bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilemeden düşündüm.

"Ne yapamam? Aile üyelerine yardım edemez miyim?" Yine arkadaşlarına açıklıyor. "O bizim kuzenimiz. Şşş. Kimseye söylemeyin."

"O da bizden biri," diyor kadınlardan biri. Uzun, düz saçlı ve dolgun dudaklı bir esmer.

Alex devam ediyor: "Dışarıda donuyordu. Kabanı beline bile gelmiyordu, giydiği şeyi görseydiniz..."

"Evet, ne giydiğini gördüm. Çok müstehcen." Aslında, bazı müşterilerin giydiği kıyafetlerden çok daha fazla giyinik, ama onu böyle halka açık bir yerde görmek nedense yanlış geliyor. Sadece...

Sadece neye ait olmalı? Bana mı?

Çünkü bu düşünmek için berbat bir şey, ama tam olarak böyle hissediyorum. Ve onun yanında kalabalık yapan o pislik. Bir adım daha yaklaşırsa, onu oradan uzaklaştırırım. Onunla dans etmeye ilk başlayanın o olup olmadığı umurumda değil.

"Bayanlar, ona yardım etmeliyiz." Alex'in sesi acıma dolu. "Durumu hepimizden daha kötü olabilir."

"Senden daha kötü olamaz," diyor mor saçlı, boyu belime bile yetişmeyen bir kadın. "Seninki açık ara en kötüsü."

"Şşş." Alex bu sefer parmağını dudaklarına götürdü. "Şu anda Reid'den bahsediyoruz. Benim küçük kardeşim Reid." Garson yeni bir shot tepsisi getirirken, Alex yine sırtına bir şaplak attı. "Teşekkürler, teşekkürler." Alex, garson Chance'e bir deste para uzattı. Chance, Kaya'nın yönetim kadrosuna hızla terfi ettirilmesi gerektiğini düşündüğü, işinde çok başarılı olan yeni bir eleman.

Chance parayı almadan önce bana doğru kaşlarını kaldırır.

"Al şunu," diyorum. Sonra onu Lina'yı ve ona çok yakın dans eden pis suratlı herifi ayırmaya göndermeyi ciddi ciddi düşünüyorum, ama neyse ki Alex, bu kadar aptalca bir öneride bulunamadan önce araya giriyor.

"Bizimle oyna dostum. Yeni bir tur başlıyoruz."

Kadınlar hep birlikte konuşarak Alex'in davetini tekrarlarlar.

Ne hakkında konuştuklarını hiç anlamıyorum — *o bunu hak ediyor ve en kötü ihtimalle bizden biri* — ve yapmak istediğim son şey, onların oynadığı içki oyununu oynamak, ama şu anda bir shot içmek gerçekten iyi bir fikir gibi geliyor.

Özellikle Chance'e Lina'nın emirlerini vermeden gitmesine izin verdikten sonra, ki bu pislik herif şimdi resmen onun peşinde olduğu için hemen pişman oldum.

Ona siktirip gitmesini söyle, Lina. Onu uzaklaştır.

"Karşılıksız aşk kulübünde olmak zor," diyor kadınlardan biri. Kim olduğunu bilmiyorum çünkü tek gördüğüm kırmızı. "Gözlerini kapat ve bir shot seç."

Ben hariç herkes öyle yapıyor.

Son shot elime verilir.

Üç deyince, herkesle birlikte bir yudum alıyorum. İçki boğazımdan aşağı inerken boğazım yanıyor. "Siktir, Alex, Jägermeister mi? Cidden mi? Üniversitede miyiz?"

"Başka kim Jäger içti?" diye sorar Alex. "Ben tekila içtim."

Tepsinde farklı içkiler olduğunu fark etmemiştim. Birinin eşleştiğini söylediğini belli belirsiz hatırlıyorum.

Gerçekten dikkatimi vermiyorum. Gözlerim hala dans pistinde yaşanan kabaya kilitlenmiş durumda. Fuckface artık onun önünde dans etmiyor çünkü Lina ona sırtını dönmüş, bu da onun ifadesini rahatça görebildiğim anlamına geliyor. Ona karşı kalçasını sürtmeye başladığında yüzündeki sırıtişı görebiliyorum.

Göğsüm mengene gibi sıkışıyor.

Aynı anda, bir kadın bana yaklaşıp beni öpmeye çalışıyor. Geri çekiliyorum. "Ne oluyor...?"

"Senin eşin o," diyor Alex.

"Aynı içkileri içenler öpüşmek zorundadır," diye açıklıyor kadın.

Oyun bu mu? Aynı fotoğrafı olanlar öpüşecek mi? Biz seks yapmak isteyen ergenler miyiz, yoksa...?

Görünüşe göre oyun tam da bu. Birisi Alex'i öpüyor. Diğer iki kadın çifti de öpüşüyor. Alex ve ben Jäger içseydik ne olurdu acaba diye merak ediyorum. Ya da bu oyun umurumda olsaydı diye merak ediyorum.

Ama umursamıyorum. Hiç de bile.

Hayır, teşekkürler, diyecek ve yoluma devam edeceğim. Ama tam o anda, Lina'nın gözleri benimkilerle buluşuyor. Bir mıknaatısın demiri bulması gibi bakışlarıma takılıyor. Beni fark edince gözleri büyüyor, varlığını algılıyor.

Yakalandığı için tepki vereceğini bekliyorum. Dehşet veya dehşet dolu bir ifadeyle. Burada olmasının yanlış olduğunu kabul etmesini bekliyorum. Sanki beş gün önce onun içindeymişim gibi bir yabancıyla müstehcen bir şekilde dans ediyor.

Bunun yerine, bana kendini beğenmiş bir gülümseme atar ve daha da sert bir şekilde dans eder.

Evet, kadının beni öpmesine izin verdim. Dilini ağızıma sokmasına izin verdim. Göğüslerini bana bastırmasına izin verdim. Lina'nın gözlerinden hiç ayrılmadığım için kadının neye benzediğini bile söyleyemem, ama oldukça fazla tükürük alışverişi oldu.

Ama sonra o pislik Lina'nın kıcını elliyor, gerçekten okşuyor ve onun okşamaya davet edip etmediğini ya da tamamen rızaya dayalı olup olmadığını umursamıyorum - o kış bana ait.

Kadını kendimden uzaklaştırıyorum ve omzumun üzerinden kısa bir "Affedersiniz" diyorum. Kısa merdivenleri atlayarak, korkuluğu atlayıp bir alt kata iniyorum ve kızıma doğru koşuyorum.

"Patron?" Cyrus'un sesi kulağıma ulaşıyor. "Görünüşe göre Alex..."

Zaten çözdüğüm haberleri dinleyecek sabrım yok, özellikle de başka nedenlerden dolayı güvenlik şefime sahnede ihtiyacım olacakken. "B ekranının bulunduğu alt kata gelmen gerekiyor."

Sormaması gerektiğini biliyor. "Hemen oraya gidiyorum."

Lina ve ona saldıran adama yaklaşıırken sesi kesiliyor. Parmaklarım onun tişörtünü kavrarken, Lina "Reid, hayır!" diye bağıyor.

Ama durdurmak için çok geç ve zaten durmak da istemiyorum. O pisliği Lina'nın üstünden çekip alıyorum ve yumruğumu çenesine o kadar sert vuruyorum ki kırıldığını duyuyorum.

Bundan sonra ortalık karışır.

Müşteriler kavgayı alkışlıyor. Aptal herif, kanamayan yüzü için ağlıyor. Lina, ona iyi olup olmadığını sorup duruyor ve bana doğru "Senin neyin var?" diye bağıyor.

Elimi sallayarak, kolumdan yukarı doğru yayılan acıya içimden küfrediyorum. *Buna değer.*

Lina ona doğru koşmaya çalışır, ama Cyrus iki adamıyla birlikte ortaya çıkar. Biri o pisliği yakalar ve kollarını arkasına çeker. Diğeri Lina'yı tutar. Hiçbir soru sormadan.

Sebastian olmanın gücü.

"Bunu nasıl halletmek istersin?" diye soruyor Cyrus bana sessizce.

"Onu güvenlik odasına götürün. Belgeleri imzalattın." Daha fazlasını söylememe gerek yok. Daha önce de benzer olaylar yaşadık; genellikle benim dahil olduğum olaylar değildi, ama bazı VIP müşterilerimiz, gizlenmesi gereken meselelere karışmışlardı. Cyrus ne yapacağını biliyor.

"Ona gelince..." Lina'yı işaret ediyorum. Vücudumu saran öfkeli adrenalin onun da suçu kadar onun da suçu. "O benim ofisime gitsin."

"Anladım."

"Bekle... ne?" Lina, salondan çıkarılırken direniyor. "Ben yanlış bir şey yapmadım. O da yanlış bir şey yapmadı. Reid!"

Onun dikkatimi çekme çabalarını görmezden geliyorum. Onunla yakında ilgileneceğim. Önce sakinleşmemi isteyecektir. Şu anda, ellerimi boğazına dolamadan onunla konuşabileceğimi sanmıyorum.

Güvenlik onları dışarı çıkarır ve kalabalık da peşlerinden gider.

Bara doğru yöneliyorum, ama birdenbire ortaya çıkan Denny beni durduruyor. "Hey, ne oluyor burada? Lina'yı nereye götürüyorlar?"

Ona sertçe çıkıştı. "Ne haltlar dönüyor burada, arkadaşını benim dans pistimde saldırıya uğramasına izin verdin." Onu koruyacağına dair tüm o cesur sözlerine rağmen, neredeydi bu adam?

Yüzü bembeyaz olur. "Aman Tanrım. O...?"

"Senin sayende değil, ama iyi olacak." Onu itip geçiyorum, sonra içimden gelen bir dürtüyle ona dönüp soruyorum. "Ne düşünüyordun sen? Onu böyle bir kıyafetle buraya gelmesine izin vererek?"

Ellerini kaldırarak benden uzaklaşmamı istiyor. "Söylediklerinin çoğu saçmalık ve bunun bana ya da Lina'ya haksızlık olduğunu biliyorsun."

Aklım başımda olsaydı ona hak verebilirdim. Ama şu anda o kadar sinirliyim ki, bu kadar önemsiz bir konuşmaya zaman ayıramam.

Kafamı sallayarak, arkamı dönüp bara doğru yürümeye başlıyorum. "Bekle! O nerede? Ben...?"

"Sana mesaj attıracağım," diye omzumun üzerinden sesleniyorum. Şu anda ikisinin de telefonları check-in sırasında kilitli olduğu için ona sunabileceğim en kötü teklif bu, ama Denny'yi teselli etmek umurumda bile değil.

Neyse ki, peşimden gelmiyor.

Barda, adamlardan birine bana birkaç bez parçası atmasını rica ediyorum. Tezgahın üzerine eğilip ikisini de buzla dolduruyorum ve birini elime sarıyorum ki Alex ortaya çıkıyor. "Dengeni kaybettiğinin farkında mısın?"

"Karşılıksız aşk hikayesiyle seksi kadınların acıma duygusunu kullanıyorsun." Bir şekilde, bilinçaltım bu saçmalıklar yaşanırken bunu fark etmiş. "Senin de ondan daha az acınası olduğunu sanmıyorum."

Omuz silkiyor. "Buna itirazım yok. Sen... iyi misin?"

Hayır, iyi değilim.

Ama o, sormaya değer buluyor ve bu, daha sonra geriye dönüp baktığımda bir anlam ifade edecek. "Top yakında düşecek," diyorum, ana ekrandaki görüntüye başımı sallayarak. Geri sayım on dakika olduğunu gösteriyor. "Git, gece yarısı öpüşecek birini bul."

"Zaten planlıyorum. Ama öpmek istediğim kişi o olmayacak." Bana parmaklarını silah gibi doğrulttu, ayıkken asla yapmayacağı bir hareket. "Fırsatın varsa daha iyisini yapmaya çalışmalısın."

Neye teşvik ettiğini tam olarak bilmiyorum, ya da kendisinin bile bildiğini sanmıyorum. Kimi öpmek istediğini de merak ediyorum, ama soru soracak kadar değil. En kolayı, "Elimden geleni yapacağım" demek, diğer buz torbasını almak ve bir sonraki durağım olan güvenlik odasına geçmek.

Ama bu, Pier Point'teki mutfakta geçirdiğim geceyi hatırlatıyor bana. Lina, ne kadar kötü davrandığımı konuşurken bana "daha iyisini yap" demişti ve o anda kafamda daha iyisini yapacağıma yemin etmiştim.

Ve sonra, ondan sonra defalarca onun vücudunu kullanarak her şeyi mahvettim.

Sanırım şu soru sorulmalı: Onun için "daha iyi olmak" tam olarak ne anlama geliyor? Daha fazlasına yol açmayacağı için bu inkar edilemez çekiciliği tamamen görmezden gelmek mi, yoksa onunla yüzleşip beni boğduğunu kabul etmek mi?

Güvenlik odasının dışında, kalabalığın geri sayımın yedi dakikaya başladığını haykırdığını duyuyorum. Hiçbir geçerli nedeni olmamasına rağmen, bu benim içimi yakıyor

. Hızlıca dışarı çıkmak niyetiyle kapıyı açıyorum.

"...söz konusu kadına onun açık izni olmadan dokundun mu, dokunmadın mı?" Cyrus masanın arkasında oturmuş, eliyle çenesini tutan adamı sorguya çekiyor. Aralarında bir yığın kağıt ve bir kalem var. Başka bir güvenlik görevlisi de gözdağı vermek için yakınlarda duruyor.

"Eğer kışına dokunulmasını istemiyorsa, onu sergilememeliydi," diyor pislik herif.

Yemin ederim, neredeyse kafasına bir yumruk atacaktım. Elbette, Denny ve Alex'e de benzer bir şey söylemiştim, ama bunu bu pislikten duymak, onu parçalamak istememe neden oluyor. Bir kadın nasıl giyinirse giyinsin, bu bir erkeğe onu fahişe gibi davranma hakkı vermez. Bu pisliğin öğrenmesi gereken bir ders bu.

Ama gitmem gereken başka yerler var ve başka bir tartışma sadece bunu geciktirecektir.

"Bir daha böyle bir şey söylersen, sabaha kadar cesedin nehirde yüzer," diyorum, adamın yüzüne koymasını için fazladan buz torbasını atıp, masanın kenarına yaslanarak ona dik dik bakıyorum.

Sanki onu dövecekmişim gibi geri çekildi, ama savunmasını iki katına çıkardı. "Sadece gerçeği söylüyorum. Ve bu kasabada aynı şeyi söylemeyecek bir yargıç yok."

Sebastian isminin gücünden haberi olmadığı belli.

"Gerçekleri mi istiyorsun? İşte gerçekler: Senin tarafındaki herhangi bir misilleme seni hiçbir yere götürmez. Bu şehirde senin şikayetini kabul edecek bir polis memuru yok. Davan olduğunu söyleyecek bir avukat yok. Cyrus, seninle bu gizlilik anlaşmasını gözden geçirecek. Eğer imzalarlarsa, bu yaralanmayla ilgili olabilecek tüm tıbbi masrafların için on bin dolar nakit ödeme alacaksın. Karşılığında, bu olayı asla kimseye anlatmaman, kulübüme bir daha asla gelmemen ve daha da önemlisi, dans ettiğin kadınla bir daha asla konuşmaman veya ona ulaşmaya çalışmaman bekleniyor. Başka bir müzakere olmayacak. Başka bir ödeme olmayacak. Kabul etsen de etmesen de, mesele bu gece burada sona eriyor."

Bu, hayatımda sadece birkaç kez yaptığım türden bir tehdit – genellikle babamın emriyle ve onun adına, ama aynı zamanda Spice'ın itibarı için örtbas edilmesi gereken kulüpteki benzer olaylar için de.

Bu anlardan tam olarak gurur duymuyorum, ama kesinlikle utanmıyorum da.

Daha önce hiç bu kadar ciddi bir tehdit anlamında söylememiştim.

Cevap beklemeden tekrar ayağa kalkıp kapıya doğru yöneliyorum, arkamdan seslenen adamı görmezden gelerek. Cyrus bundan sonra her şeyi halledecek. Artık bu durumla hiçbir ilgim kalmayacak. Bundan sonra olacaklardan haberdar bile olmayacağım.

O, aldığı yüksek maaşı kesinlikle hak ediyor diyelim. Kapı arkamdan kapandığında derin bir nefes alıyorum.

Kulüpteki kalabalık hep bir ağızdan "Üç dakika" diye bağırıyor.

Ofisim koridorun sonunda.

Başka bir güvenlik görevlisi, muhtemelen ona fikrini söyleyen Lina ile birlikte orada bekliyor.

Top düşmeden oraya girmem gerekiyor. Bana bu şansı vereceğinden emin değilim, ama verirse, Alex'in tavsiyesine uyup *daha iyisini yapacağım*.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

LINA

"Beni burada tutamazsın, pislik herif." Gardiyanın cevap vermeyeceğini zaten biliyorum. Reid'in emriyle beni buraya sürükleyeli on dakika oldu ve adam bana tek kelime bile etmedi. Sadece kapının önünde durup, sanki bir mahkummuşum gibi kaçmamı engelliyor.

Reid ona ne kadar ödüyorsa, iyi ödüyor olmalı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup homurdanıyorum. En azından Reid'in ofis mobilyaları rahat. Deri koltuk tam da onun zevkine uygun, başka koşullar altında burayı baştan aşağı keşfedip, beni uzak tutmaya çalışan bu adam hakkında daha fazla bilgi toplamaya çalışırdım.

Ama şu anda bunun için çok kızgınım. Ve burada mahsur kaldığım her saniye, daha da fazla sinirleniyorum.

Muhafızı izliyorum. Çok uzun boylu, çok kaslı, parlak siyah kel kafası ve ciddi bir ifadesi var. Kesinlikle korkutucu, çünkü ne dersem diyeyim hiç irkilmiyor. Sebastian olduğumu söylediğimde gözünü bile kırpmadı. Beni dışarı çıkarmak için kazandığının iki katını vereceğimi söylediğimde? Hiçbir şey.

Muhtemelen en iyisi buydu, çünkü muhtemelen o kadar param yok ve anneme ve Samuel'e

bunu neden istediğimi açıklamak, cevaplamaması daha iyi olan bir sürü soruya yol açacaktı.

Dışarıda, gece yarısına doğru geri sayım yaklaşırken kalabalığın tezahüratlarını duyabiliyorum. Bu yılın son dakikalarını böyle geçirmek istememiştim. Buradan bir an önce çıkmak istiyorsam, başka bir taktik denemem gerekecek.

"Hey, Brutus," diyorum, sakın ve dostça davranarak onu kazanabileceğimi umarak. "Sana böyle seslenebilir miyim?" Kendisi bir isim söylemediği için, şapkadan çekerek seçtiğim bir isim bu.

Bana bakmıyor. Sanki o kadar önemsizmişim ki, uğraşmaya bile tenezzül etmiyor.

"Ben Lina. Tanıştığımıza memnun oldum. Güneş gözlüğün harika, söylemeliyim. Otoriter görünüşünü gerçekten tamamlıyor. Yoksa gece kulübü havası mı yaratmak istedin? Kan çanağı gözlerini mi saklamaya çalışıyorsun? İş saatlerinde kokain mi çekiyorsun? Biraz..." Hızlıca iki kez nefes alıyorum.

Tek bir ses bile çıkmaz.

"Biliyorum, sana söyleneni yapıyorsun, ama masum insanları alıkoymakla ilgili yasalar var." Bu yasaların ayrıntılarını bilmiyorum, ama birini cep telefonu olmadan arka ofiste rehin tutmak kesinlikle yasal değildir.

Telefon!

Gözlerim Reid'in masasının diğer tarafındaki sabit telefonu bulur. Tanrım, ne kadar aptalım. Neden daha önce aramayı düşünmedim ki?

Ayağa kalkıp masanın diğer tarafına geçerken Brutus'u dikkatle izliyorum. Ondan tam olarak korktuğumdan değil, ama... hayır, ondan kesinlikle korkuyorum.

Dikkatlice ahizeyi yerinden kaldırıyorum. "Sadece bir telefon görüşmesi yapacağım..." Hatta duraksıyorum, Brutus'a beni durdurması için bir şans veriyorum.

Ama durdurmuyor!

Maalesef, ezberlediğim çok az numara var. Annemin numarasını biliyorum elbette, ama bu saatte telefonu açık olsa bile - o, yılbaşı gecesi bile saat 10'u geçmeyen türden bir kadın - onu bu dramaya karıştırmak istemiyorum.

Denny de benim gibi kapıda telefonunu kontrol etmek zorunda kalmıştı, ama buraya getirileli epey zaman oldu, belki şimdi telefonunu yanına almıştır? Numarayı çeviriyorum, ama kulağımda sadece yüksek bir bip sesi duyuyorum.

Tekrar deniyorum. Aynı şey.

Bu sefer kapatma düğmesine bastığımda, sesin normal olmadığını fark ettim. "Bu şeyin şifre mi gerekiyor?"

Önce dokuz tuşunu

deniyorum. İşe

yaramıyor.

Yıldız işaretini

deniyorum. Aynı

bip sesi geliyor.

Çaresiz hissetmeye başladığım için 911'i deniyorum, acil bir durumda tüm telefonlar şirket içi şifre gereksinimlerini geçersiz kılmamalı mı?

Bip. Bip. Bip.

Telefonu sertçe kapatıp avazım çıktığı kadar bağıriyorum. "Biri beni buradan çıkarın!"

Sanki sihirli kelimeleri söylemişim gibi, kapı açılır. Brutus kenara çekilir ve Reid'i görünce dizlerim titrer.

Onu daha önce görmüştüm, tabii ki görmüştüm. İlk önce kulübün diğer ucunda, o kadının dudaklarını dudak kremi gibi sürerken görmüştüm. Sonra yine orada dururken, yaralı elini sallayıp sorumluymuş gibi emirler yağdırırken görmüştüm.

Sanırım öyle de.

Ama ancak şimdi, siyah pantolonu ve mavi uzun kollu, dar kesim, altın rengi detaylı düğmeli gömleği içinde ne kadar yakışıklı olduğunu gerçekten fark etme şansım oldu. Bu detaylar, görünüşünü kitsch olmaktan çok şık hale getiriyor. Düğmelerin üst kısmı açık olduğundan, düz siyah bir tişört görünüyor.

Bir de kasıtlı olarak dağınık bırakılmış saçları var... Parmakların saç telleri arasına girip çekmesini adeta yalvarıyor.

Of.

Onun tüm kıyafetlerini makasla kesmek istediğim halde hala ona çekici bulmam çok sinir bozucu.

Lanet olsun.

Neden bunu daha önce düşünmedim ki? Masasının çekmecelerinden birinde mutlaka makas vardır ve odanın diğer tarafındaki dolapta bir palto asılı olduğuna bahse girerim.

Artık çok geç, ama başka bir yıkım fırsatı çıkarsa diye bu fikri bir kenara saklıyorum.

Brutus selam vermek için homurdanıyor.

"Sana sorun çıkardı mı?" diye soruyor Reid, sanki ben yetişkin bir esir değil de sorunlu bir çocukmuşum gibi.

Brutus omuz silkiyor. "Aslında oldukça sevimli." Ben kaşlarımı çatıyorum.

"Bu bir sorun," diyor Reid ve kaşlarımı daha da çatıyorum.

"Merhaba, ben buradayım."

İkisi de beni fark etmiyor.

"Şimdi aldım." Reid kulağından bir şey çıkarır, bir tür iletişim cihazı, ve cebine koyar. "Kaya'ya bu gece çevrimdışı olacağımı söyler misin?"

Kaya'nın kim olduğunu bilmek istemem, Reid ile yalnız kalma düşüncesinin midemi bulandırması kadar nefret ediyorum.

Bu olasılıkla hiç ilgilenmiyormuş gibi davranmaya çalışarak masanın etrafından koşarak muhafızın peşinden sesleniyorum: "Beni bırakma Brutus! Bana ne yapacağını bilmiyorsun. Ellerinde benim kanım varken yaşayabilir misin? Brutus!"

Kapı çarparak kapanır ve geriye sadece ben ve Reid kalırız. Tüylerim diken diken olur.

"Beni burada tutamazsınız." Garip bir şekilde, kapıda Brutus varken bu gerçeğe daha çok inanıyordum. "Ben yanlış bir şey yapmadım ve avukatımı görmek istiyorum."

Avukatım yok, ama kulağa hoş geliyor.

Reid cevap vermek yerine kollarını kavuşturup arkasındaki kapalı kapıya yaslanır, birkaç dakika önce gardiyanın duruşunu taklit edercesine.

Brutus ne kadar korkutucu olsa da, Reid'in de kendine ait bir tavrı olduğu ortaya çıktı.

Bu gerçekten çok sinir bozucu.

Ve bu beni sinirlendiriyor.

O odaya girmeden önce de zaten sinirliydim. "Biliyor musun? Sen çok cesursun, Reid Sebastian."

Tıpkı Brutus gibi, Reid de tek kelime etmez. Ama gardiyan benim tarafıma bakmazken, Reid'in gözleri bana dikilmiştir. Sanki savunmamı bekliyormuş gibi, siktir et bu saçmalığı. Kendimi savunması gereken kişi ben değilim.

"Bu ne cüret?" Ona parmakla işaret edecek kadar cesur değilim, ama hayali bir tokmak gibi yumruğumu havaya kaldırıyorum... Hayali bir tokmak gibi... Tokmakla vurulan bloğa ne diyorlar ki?

Adı ne olursa olsun, hayali tokmağımı yine hayali olarak ona vuruyorum. "O adam yanlış bir şey yapmadı." Aslında, benim rızam olmadan bana dokundu. Bu durumdan pek hoşnut değildim ve bu yanlış bir davranış, bu yüzden cümlemi yeniden kuruyorum. "O adam çenesinin kırılmasını hak etmedi... Ne için? Popomu ellediği için mi? Dans pistinde kaç erkeğin elini kolunu oynattığını biliyor musun? Hepsi. Hepsi. Her birine yumruk atacak mısın? Hayatımın geri kalanında?"

Reid, soruyu düşünüyormuş gibi kaşlarını kaldırdı, ama cevap vermedi.

"Bu yanıştı. *Sen* hatalıydın. Çok, çok hatalıydın."

Onun buz gibi sessizliği beni biraz tedirgin ediyor, çünkü ben de tamamen masum değilim. Çoğunlukla masumum, evet. Elleri uzun adamın suratına yumruk yemesinden kesinlikle sorumlu değilim, ama bu gece buraya tek amacım Reid'i kıskırtmak için geldim.

"Bak, buraya gelmemem gerektiğini ve muhtemelen içeri alınmamam için bir listede olduğumu biliyorum - ama bunu bana ilk geceden sonra söylemiştin ve o gecenin tüm dramasını artık geride bıraktığımızı düşünmüştüm, bu yüzden hala kara listede olmam gerektiğini düşünmüyorum, eğer öyleyse. Ama dürüst olmak gerekirse, Pier Point olayından sonra beni kara listeye geri koymuş olabileceğini anlayabiliyorum, çünkü sen kocaman bir pisliksin ve devasa sınırlara ihtiyacın var, bu yüzden Alex'in beni buraya getirmesi senin sınırlarını aşmış ve sinsî bir hareket olmuş olabilir, ve bunu yaptığımda kendimi biraz kötü hissettim. Bu aptalca, çünkü burası halka açık bir yer ve eğer yasaklandıysam, itiraz etme hakkım olduğunu bana bildirmelisin, çünkü bu gerçekten yapılacak en düşünceli şey..."

Nedense konuyu kaçırdığımı düşünüyorum.

"Oh!" Buldum.

Bu sefer parmağımı sallıyorum. Doğrudan ona değil. Sadece sözlerimi vurgulamak için havada. "Benimle dans ettiği için bir adamı yumruklamak, gizlice girmiş olsam bile, inanılmaz derecede saçma bir şey. Bunu benim halletmeme izin vermeliydin. Samuel'e söylersem, bu sadece aile kavgasını daha da kızıştıracak, biliyorsun." Belki. Açıkçası emin değilim. "O yüzden yapabileceğin en iyi şey, beni hemen bırakmak, sonra da tüm bunları unutabiliriz.

"Tabii önce çenesini kıran adama özür diledikten sonra. "Ve ona özür dilediğimi söyle.

"Ama izin almadan kadınlara dokunmamasını da söyle." Birkaç saniye geçer. Uzun birkaç saniye.

Sonunda konuşur. "Gidebilirsin Lina. Seni burada tutmayacağım."

Bu bir zafer gibi hissettirmeli.

Ama bu nasıl bir zafer olabilir ki? O pislik gibi davranıyor, sonra ben eve gitmeme izin verildiği ve tüm bunların hiç olmamış gibi unutabileceğim için mutlu olmam mı gerekiyor?

Ayrıca... Beni bırakmak istediğine inanamıyorum. Bunun için kavga bile etmek istemiyor mu?

Arka planda kalabalık "Gece yarısına bir dakika kaldı!" diye bağırıyor. Hareket etmeli miyim bilmiyorum. Hareket etmek istiyorum bilmiyorum. "Devam et." Reid bir adım yana çekiliyor, böylece artık

"Kapı kilitli değil."

Belki bir şeyi kaçırıyorum. "Bunun bir tuzağı var mı?"

"Tuzağı yok."

Ona doğru tereddütlü bir adım atıyorum.

"Ama gece yarısı hala ofisimdeysen, o saatten sonra olacak her şeye razı olduğun anlamına gelir."

Omurgamdan bir titreme geçer. "Bu aptalca. Neden kalayım ki?"

Başını eğiyor ama cevap vermiyor.

Onu anlamaya çalışarak gözlerimi kısıyorum. Neyin peşinde olduğunu. Benden ne istediğini. "Peki 'bundan sonra ne olursa olsun' derken neyi kastediyorsun? Ne olacak? Bana ne yapmayı planlıyorsun?"

Bir yandan, kendimi hak etmediğim bir tür garip cezaya maruz bırakıyor olabilirdim ve ben acı çekmeyi hiç sevmem.

Öte yandan, bir keresinde bana şaplak attığı zaman, bu aptalca bir şekilde çok tahrik ediciydi.

Ama ilk duruma dönersek, neden gezegendeki en büyük pislik olduğu için beni cezalandırıyor?

Ama öte yandan – hala iki farklı bakış açısı arasında gidip geldiğimden emin değilim, ya da bu tamamen farklı bir bakış açısıdır – Reid'in o adamı neden yumrukladığını ruhumun derinliklerinde biliyorum. Yanlış olsa da, bu kıskanç bir erkeğin işaretidir.

Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek için yeterince romantik kitap okudum, ancak birinin benim için böyle davranacağına şaşıyorum. Gerçek hayatta.

Ama neredeyse yüzde yüz eminim — yüzde doksan dokuz buçuk eminim — tam olarak böyle oldu.

Bu, Reid'in nihayet aramızdaki bu durumun ortadan kalkmayacağını kabul etmeye hazır olduğu anlamına mı geliyor?

Çenemi kaldırıp, fazla umutlanmamaya çalışıyorum. "Kalırsam ne olacak?"

Omuzlarını silkiyor ama cevap vermiyor.

Kendimden şüphe etmeye başlıyorum. Kapıya doğru bir adım atıyorum. Duruyorum.

Bir adım daha. "Gitmemi *istiyorsun*. Yapmaya çalıştığın şey bu. Beni göndermek. Tıpkı beni aşk yuvandan kovduğun gibi. Bu senin için bir alışkanlık. Çünkü ben gidersem, aramızda bir şey olduğunu kabul etmek zorunda kalmazsın. Hemen kafanı kuma gömmeye devam edebilirsin."

Reid tepki vermez.

Dışarıdaki kalabalık "On!" diye bağılıyor.

Kapıya doğru bir adım daha atarım. Sonra sandalyeye doğru bir adım geri çekilirim.

Geri sayım devam ediyor.

Onun yoğun bakışları beni nefes nefese bırakıyor. Göğsüm umutla sıkışıyor ve belirsizlikten ağlayacağımdan eminim. "Benden ne istediğini söyle, Reid!"

"Beş," diyor, kapının dışındaki koroya katılarak. "Dört."

Panik içinde sandalyeye koşup oturuyorum. "Senden korkmuyorum."

Aslında biraz

korkuyorum.

Heyecanlıyım da.

"Üç," diyor. Kapıyı kilitlemek için elini uzatıyor. Kalbim boğazıma kadar çıkıyor.

"İki." Bana doğru yaklaşıyor. "Bir."

Onunla yüzleşmek için sandalyemden fırlıyorum.

Gece yarısı vaktinde, Reid'in eli ensemin arkasına dolandır ve beni o kadar yaklaştırır ki dudaklarımız arasında sadece bir nefes kalır. "Kaldın."

Ağzı ağızıma çarptı. Öpücüğü çaresiz ve açgözlüydü. Sanki beni yutmak istiyormuş gibi.

Ve bu acımasızca.

Dili dudaklarımın arasına giriyor. Benimkiyle acımasızca savaşıyor.

Elini ensemin arkasında sabit tutarak beni geriye doğru itti ve kırım masasına çarptı. Sonra öpüşmeyi bırakıp eğildi ve elbisemi yırttı — aslında kumaşı yırttı, ki kumaşın şeffaf olduğunu düşünürsek bu çok da şaşırtıcı bir şey değil, ama yine de inanılmaz derecede seksi.

Özellikle de külotumun kasık kısmını yana kaydırıp parmaklarını ıslak am dudaklarımın arasına soktuğunda.

"*Benim* kulübüme gelip, benim önümde diğer erkeklere vücudunu sergileyebileceğini mi sanıyorsun?"

Kahretsin, bu sözler.

Zevkle inliyorum. Klitorisimi bulup tam doğru basınçla okşamayı da yardımcı oluyor.

"Diğer erkeklerin sana dokunmasını teşvik eden kıyafetler giyebileceğini ve benim buna tepki göstermeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Cevap vermeyi düşünürüm, ama tam o anda, elini ensemin arkasından boğazıma geçirir. Avucuyla hafif bir baskı uygular, böylece her düzensiz nefesimde kısıtlandığımı hissedebilirim. Herhangi bir cevap, hakimiyet altına alınmanın enfes heyecanı içinde kaybolur.

"Buraya gelip bu amcığı diğer erkeklere sunuyormuş gibi davranabileceğini mi sanıyorsun?" Başparmağı ve işaret parmağıyla klitorisimi okşadı

ve ben vücudumu saran hisle sığrayarak tepki veriyorum. "Bu benim amım. Bu am bana ait."

Bu duyguyu çok önceden biliyordum, ama bedenimin ele geçirilmesi içimde açıklayamadığım bir şey yaratıyor. Sanki tüm hücrelerim ona uyum sağlamış gibi. Sanki o onlara isim vermiş ve bu isimlerle onun emrine boyun eğiyorlarmış gibi.

Gerçekten çılgınca. Ona aitmişim gibi hissetmek. Bekaretimi aldığı için mi? Belki. Ama bence bundan daha derin bir şey var. Benim görünmez bir parçam, onun görünmez bir parçasıyla konuşmuş. Bilinçli düzeyde kelimelere dökemediğim bir dili paylaşıyoruz, ama bunu kanımda hissediyorum. Ruhumda. Kemiklerimin ilğinde.

Şu anda, bedenim o dilde, onun beni doldurması gerektiğini haykırıyor.

O bunu duyuyor ve sertçe kolunu sallayarak masasını temizliyor. Bilgisayarı, telefonu ve bir dakika önce orada duran çeşitli kağıtlar ve malzemelerle birlikte yere düşüyor.

Artık boşalan alanda, beni masanın üzerine kaldırıyor, kenarına çekiyor ve kalçalarıyla dizlerimi genişçe açarak, bacaklarımın arasında kendine yer açıyor. Kasığımdaki kumaş yırtılana kadar iç çamaşırımı tırmalıyor. Sonra pantolonuyla uğraşüyor, kemerini çözüyor ve boxer şortunun içine elini sokarak sertleşmiş penisini çıkarıyor.

Islak, nefes nefese ve çok tahrik olmuş durumdayım. Beklentiyle kıvranıyorum, pelvisim kurabiye kavanozuna uzanmaktan kendini alamayan bir çocuk gibi öne doğru çıkıyor. Burada bulunmam tek başına rıza anlamına gelse de, davetler ve izinler dudaklarımdan dökülüyor. "Sik beni, Reid. İçimde olmana ihtiyacım var. Lütfen, lütfen, o büyük sakinle sik beni."

Bana hiçbir uyarıda bulunmuyor ya da ısınma yapmıyor. Ucu girişime hizalandığında, içime giriyor ve hala sütyenimi giymiş olmama rağmen göğüslerimi sallatan bir çekiç hızına geçiyor.

"Sikişmek mi istiyorsun? Bu sakin hak ettiğini mi düşünüyorsun?" Sözleri, acımasızlıktan çok pislik bir sertlikle ısıyor. "Bu vücudu başkasına dokundurduktan sonra mı?"

"Ben sadece seni istiyorum."

İtirafım, sağ kalçamın üst kısmına sert bir tokatla karşılanır. "Bu benim kığım. O pislğin sikini kığma sürmesine izin verdin."

Onun sahiplenici konuşmalarını sevdiğim için kadın hareketine tamamen hayal kırıklığı mı yaşıyorum?

Çünkü onun penisinin vajinal duvarımdaki hassas noktaya çarpmasını sevdiğim kadar bunu da seviyorum.

Yine kığma şaplak atıyor, acıyı gidermek için masaj yapmak yerine acımasızca vuruyor. "Dikkatimi çekmeye mi çalışıyordun?"

"İşe yaradı, değil mi?" Uyluklarımı beline doladım, ayak bileklerimi çarpazlayarak topuklarımla sırtına bastırdım.

"Beni kıskandırmaya çalıştın."

"Evet."

"Benim olanı, hak etmeyen birine vermeye çalıştın

."

Her bir sahiplik beyanını ne kadar sevsem de, savunmasız gerçek dilime dolanıyor. "Sen istemedin. Beni uzaklaştırdın."

Sanki şiddetle gerçekleri inkar edebilecekmiş gibi başını hızla salladı. "Sana özgür olma fırsatı verdim. Buraya gelip sik açlığı çekiyormuş gibi göründüğün anda bunu reddettin."

"Bu fahişe utandırma."

"Öyle mi? Yoksa sadece dürüstlük mü? Bu saçma kıyafeti giyip buraya geldin, sikimi bu amcığa sokmamı umarak, gelmedin mi? Yalan söyleme, Lina."

Bu doğru mu? Denny akşam için planı önerdiğinde, Jade dolabımdan giymem için en skandal elbiseyi seçtiğinde, Reid'i kötü hissettirmek istedim. Pişman olmasını istedim. Ama daha fazlasını mı istedim? Bir an bile olsa, gecenin sonunda onun içimde o kadar derinde olacağını, testislerinin kalçalarım şiddetle çarptığını hissedebileceğimi düşündüm mü?

"Umuyordum."

"Yani benimle alay ettin. Başka birinin benim amımda sikini ıslatmasına izin verecekmişsin gibi davrandın." Beklenmedik bir şekilde, dizlerimi ayırıp beni geriye doğru eğdi, böylece dirseklerimle desteklenirken topuklarım

masaya dayandım. Bu beni açtı ve aniden, bir şekilde, sikini daha derine soktu. Pelvisi klitorisime çarptı ve birdenbire orgazm hızla yükseldi. "Seni onunla görmek bana ne yaptı biliyor musun?"

Aslında, biliyorum. "Başka bir kadını öptün." "O beni öptü."

"Benim durduğum yerden bakınca hoşuna gitmiş gibi görünüyordu." "O sikik herif kışını okşarken nasıl doğru bir karar verebildin bilmiyorum."

"Ne olacağını düşündün?" "Sadece beni istmeni istedim," diye fısıldıyorum, orgazmım o kadar yakın ki tadını alabiliyorum.

"Sadece beni istmeni istedim," diye ciyakladım, orgazmım o kadar yakındı ki tadını alabiliyordum.

"Sen, uzun zamandır istediğim tek şeysin, sensiz nefes almam için bir neden bile bulamıyorum."

Bu doğru mu?

Yoksa sadece şehvet, arzu ve o anın heyecanıyla söylenen sözler mi?

Önemli değil. Kalbim buna inanıyor ve damarlarımdan gerçek gibi akıyor. Oda karardıkça ve yıldızlar görüşümü kapladıkça kaslarım geriliyor ve ecstasy tüm sinir uçlarımı aydınlatıyor. "Siktir," diye bağıyorum, orgazmımı haykırırken tüm heceleri uzatarak. "Siktir."

Reid içimden çıktığında hala mini bir depresyon kadar şiddetli titriyorum. Çıplak penisini eliyle hızla yukarı aşağı hareket ettiriyor ve gerginleşip yüzü bir tür acı/zevk karışımıyla buruşurken, iç uyluklarımın üzerine boşalmasını büyülenmişçe izliyorum.

Geride bıraktığı beyaz sıvı neredeyse bir damla bile değil, ama kafamda *benimkini* ifade etmek için yeterli.

Mutluluk sisleri dağılmaya başlıyor ve onun bundan sonra ne yapacağını, yine kapanıp beni uzaklaştıracak mı diye endişelenmeye başlıyorum, ama o uçurumdan düşmeden önce, beni kollarına alıyor ve dudaklarımı ve çenemi öpücüklerle dolduruyor.

"Korunmadım," diyor, ağzı şimdi göz kapaklarımı okşuyor. "Üzgünüm. Bu... sorumsuzcaydı."

Kondom takmadığından bahsettiğini anlamam bir saniye sürer. "Sence bu bir sorun mu? Ben hap kullanıyorum."

Düzensiz adet dönemlerim, doğum kontrolünün düzenlenmesini gerektirdiği için teşekkürler.

Kafasını sallar. "Gerçekten çok iyi hissettim. Hiç korunmadan sevişmemiştim."

"Hiç mi?"

"Mm hm."

"Ben de hiç korunmadan sevişmedim."

Gülüyor ve sonra beni başımı döndüren bir öpücükle dudaklarımı ele geçiriyor.

Sonunda ayrıldığında, alnını alnıma yaslar ve derin bir nefes alır. "Bu gece buraya gelerek ne başlattığını bilmiyorsun, bebeğim."

"Zaten başlamıştı." Her neyse bu. "Bunun bir sonu olduğunu iddia eden sensin."

Beni incelemek için geri çekildi, sonra onaylayarak başını salladı. Elini kaldırıp yanağımlı okşadı. Yüzümden bir saç telini silip attı. "Artık bunu yapmayacağım."

Kahretsin, böyle şeyler söylediğinde kendimi çok sıcak, mutlu ve umutlu hissediyorum, ama durumumuzun farkında değilim. Aramızdaki şeyi kabul etmesi değişti, ama bizi çevreleyen engeller hala aynı. "Bu bizim için ne anlama geliyor?"

Elini enseme koyarak, cevap vermeden önce düşünür. "Sanırım bunu çözmemiz gerekiyor."

"Biz mi? Bu kelimeyi senden duyduğuma şaşırdım."

"Ukala." Beni bırakmadan önce ensemdaki deriyi çimdikliyor, sonra gömleğinin düğmelerini açıyor. Gömleğini çıkardıktan sonra tişörtünü de çıkarıyor ve bacağımdaki spermi temizlemek için tişörtünü kullandığında ikinci raunt için gerçekten heyecanlanmaya başlıyorum.

"Ah," diyorum, onun tutkunun izlerinin kayboluşunu izlerken.

"Senin de benim spermimle kaplı halini seviyorum." Gömleği yere atar, burnumu öper, sonra düğmeyi tekrar ilikler.

Yani bir tur daha yok.

Ama ben bunun bitmesine hazır değilim ve halletmemiz gereken çok şey var. "Şimdi konuşalım mı? Yani biz hakkında?"

"Yarın."

Dudaklarımda bir kaş çatma beliriyor. Saatin geç olduğunu ve duygularımızın yoğun olduğunu biliyorum, ve onun bunu yarına ertelediği için hayal kırıklığına uğramamalıyım — yarın sabah, sanırım, çünkü teknik olarak şu anda zaten yarın — ama bu konuşma önemli ve onun için de benim için olduğu kadar önemli olmasını istiyorum. Onun için de benim için olduğu kadar acil olmasını istiyorum. Beni gönderip düşünmek ve fikrini değiştirmek için zaman kazanmasını istemiyorum.

Ama sonra ekliyor: "Kahvaltıda."

Gülümserim ve kollarımı boynuna atarım. "Bu, geceyi seninle geçirmemi istediğin anlamına mı geliyor? Beni seks yatağına mı götüreceksin?"

"Çok yakın olduğu için cazip, ama senin içinde olmadan ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

Oh. Vay canına.

Kızların ereksiyonunun karşılığı her neyse, ben de onu yaşıyorum. "Peki o zaman...?"

"Seni evime götürüyorum."

Bum. Mutlu yıllar lan. İşler ciddileşiyor.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

REID

Yarı uyanığım ama yanımdaki yatakta Lina'nın varlığının tamamen farkındayım. Tek parmağıyla sırtımda benim anlayamadığım bir desen çiziyor. İlk başta rastgele bir desen olduğunu düşünüyorum. Sonra şekillerin harflere benzediğini fark ediyorum.

Ama bunu anlamaya çalışmak için fazla kafa yormak istemiyorum çünkü o zaman tamamen uyanık kalırım ve bunu itiraf etmek ne kadar erkeklikten uzak olsa da, ben çok yorgunum.

Birkaç dakika boyunca o beni dürtüp ben onu görmezden geldikten sonra, taktiğini değiştirir. "Reid." Teknik olarak bir fısıltıdır, ama kulağıma o kadar yakın ki, olduğundan daha yüksek sesli geliyor.

Ben homurdanarak cevap veriyorum.

Hırıltı, rahatsız edilmek istemediğimi ifade eder diye düşündüm.

Bunun yerine, Lina bunu beni daha fazla rahatsız etmek için bir davet olarak algılar. "Uyan

."

"Mm."

"Hadi Reid. Uyan."

"Neden?" diye
homurdanırım.

"Acıktım. Yemek arayabilir miyim?"

Birkaç nedenden dolayı tereddüt ediyorum. Birincisi, boş mutfağı mı karıştırırkenki hali eğlenceli geliyor. Boş dolaplar ve son kullanma tarihi geçmiş Yunan yoğurdu hakkında söyleyecek çok şeyi vardır herhalde. Gerçek şu ki, mutfağı makul bir şekilde stoklu tutacak kadar burada bulunmuyorum.

İkincisi, çıplak göğüslerinin bana bastırıldığını şimdi fark ettim ve enerjim olsun ya da olmasın, penisim hemen ilgilendi.

Üçüncüsü, bu konuyu daha önce ele aldığımı özellikle hatırlıyorum. "Kahvaltı sipariş ettim." Bir gözümü kapalı tutarak, yatak başındaki saate bakıyorum. "Yakında gelmiş olmalı."

"Ne zaman sipariş verdin?"

"Geçen seferden sonra." Belki de ondan önceki seferdi. Gece, tekrar sevişmek için enerji toplamak için yeterince uzun süren sevişme ve uyuklamadan ibaretti. O sırada, eninde sonunda yemek yememiz gerekeceğini fark ettim.

Kapıcıya onları içeri almasını söylemeyi bile hatırladım, böylece ben zili çalmak zorunda kalmayacaktım.

"Ne kadar akıllısın." Vurma sesi yeniden başlar. "Uyan." "Mn mm."

"Ama sıkıldım."

"Mm."

"Neden bu kadar yorgunsun?"

Dalga mı geçiyor?

Onu boğmak mı yoksa öpüp bayılmak mı istediğimi bilmiyorum, ama artık onun azmini görmezden gelemem.

Onu ters çevirip yatağa yatırıyorum ve üstüne çıkıyorum. "Bütün gece çok çalıştım. Hatırlatmam mı gerekiyor?" Penisimi onun amının üzerinde yukarı aşağı kaydırıyorum. Islak... Muhtemelen şu anda bana karşı benim ona karşı olduğum kadar duyarlı olduğu içindir.

Muhtemelen son seviştiğimiz zamandan beri, çünkü bayılmadan önce temizlenmeye zahmet etmemiştik.

Elimle yönlendirmeme gerek kalmadan, sikim onun girişini bulur. Ucu içeri sokarım, istediğim gibi içine girmeyi zar zor engellerim. "Acıyor mu?"

O kadar çok seviştik ki, seks konusunda hala acemi olmasa bile, onun ağrısı olmasını beklerdim.

Bacaklarını davetkar bir şekilde kalçalarına doladı. "Evet dersem, sen durursun. O yüzden kesinlikle hayır."

Ah, bu kadın.

Beni mağara adamı gibi hissettiriyor. Onu sahiplenmek, ona kötü davranmak ve onu şımartmak istiyorum.

İçeri biraz daha kayıyorum ve kalçalarımı sallıyorum. "Sana biraz daha acı çektirmemi mi istiyorsun?"

Cevap veremeden, kapı zili çaldı.

"Lanet olsun." Kendime çekilmemi söylüyorum, ama o kadar iyi ve sıkı ki.

"Kapı," diyor, sanki ben farkında değilmişim gibi.

Daha da içeri giriyorum. "Bekleyebilirler."

"Duyduğundan emin değildim. Bazen insanlar yaşlandıkça işitme yetilerini kaybederler."

Gülmekle inlemek arasında kalıyorum. İyi anlamda bir inleme değil.

Sonra karnı guruladı ve ben kendimi, kızımın yemek yemesi gerektiğini ve benim aletimin beklemesi gerektiğini kabul etmeye zorladım.

Kendi kendime homurdanarak, ondan uzaklaşıp yataktan kalkarım. Bir çift eşofman giyerim ve bacaklarımın her zamanki gibi sağlam durmadığını fark ederim. Muhtemelen benim de enerji depolamam iyi olur.

Yatak odamdan çıkıp apartmanın kapısına doğru yürürken, giriş masasından cüzdanımdaki bir deste banknotu alıyorum. Kapıyı açtığımda, teslimatçı beni beklemekten vazgeçmiş ve yiyecekleri yere koyuyor.

"Beklettiğim için özür dilerim." Ona birkaç yirmilik veriyorum. Sonra da yüzlük veriyorum, çünkü keyfim yerinde. "Mutlu Yıllar."

"Teşekkürler. Mutlu Yıllar."

Yerden yiyecek torbalarını topluyorum. Birkaç tane var ve şimdi hatırlıyorum da, Lina'nın neyi seveceğine karar veremeyecek kadar yorgundum, bu yüzden her şeyden biraz sipariş ettim. Son kez benim yataklarımdan birinde kaldığında sipariş ettiği şeyleri düşünürsek, bu uygun görünüyor.

En azından bu sefer onunla birlikte yatağında uyanabildim ve oraya geri dönmeye niyetliyim, ama kapıyı kapatıp arkamı döndüğümde, o oturma odamda, yatak örtülerimi taşıyor ve dün gece giydiğim gömleği giyiyor.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Piknik." Battaniyeyi sallayıp yere serdi. Eğildiğinde, am dudaklarını muhteşem bir şekilde görebildim.

"Yatakta ye," diyorum, görünüşe göre bu yeni mağara adamı modumda tam cümleler kuramıyorum.

"İğrenç. Ben yemek yerken çok dağınık olurum."

Şu anda dağınık bir yiyici olmak istiyorum. Yüzümü onun menisiyle kirletmek istiyorum. Sikim bunu düşünmekten vazgeçmiyorum.

Ama o, şakacı gülümsemesiyle beni çağırıyor ve ne yaptığımı fark etmeden, onun yanında yerde, birkaç strafor kabı battaniyenin üzerine boşaltıyorum.

"Vay canına. Ne kadar açsın?" İkinci çantadan daha fazla kap çıkardığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sence ne kadar açım? Palyaço arabası gibi. Hiç durmuyor."

"Ne istediğini bilmiyordum, o yüzden hepsini sipariş ettim."

Seçimlerini incelerken kapları açık bırakır ve muhtemelen zaten soğumuş olan yiyeceklerin daha da soğumasını sağlar, ama nedense bu beni normalde olduğu gibi rahatsız etmez.

Belçika waffle'ını keşfettiğinde "Tanrı seni korusun!" diyor. Sonra baharatları karıştırıyor. "Şurup, tereyağı ve krem şanti var mı? Hadi, hadi..." Üçünü de büyük bir ödölmüş gibi havaya kaldırıyor. "Bum!"

Gülümsemem hafif olsa da, göğsümde sanki bir güneş patlamak üzereymiş gibi hissediyorum. Yumurtalı omletimi buluyorum ve kapakları kapatıyorum, onun çantadan plastik çatal bıçakları çıkarmasını ve waffle'ını istediği gibi hazırlamasını izliyorum.

Sıradan bir şey, ama ben tamamen kendimi kaptırmış durumdayım.

İlk lokmayı aldığı anda, sanki orgazm olmak üzereymiş gibi gözleri parlıyor — dün gecedan sonra bunun neye benzediğini çok iyi biliyorum — ve memnuniyetle mırıldanıyor. "Tanrım, bu çok güzel."

"Sunmaktan memnuniyet duyarım."

Kanepeye yaslanıp bir bacağını altına çeker. Kendi yemeğini yemektense onu izlemekle daha çok ilgilendiğim için yanına otururum.

Bir ara, benim dikkatimi çektiğini fark eder gibi görünüyor ve ifadesindeki samimiyet biraz kayboluyor.

"Bu arada, bu yüzden kıvrımlı bir kız değilim. Kıvrımlı kızların kötü beslendiği genellikle yanlış bir stereotiptir. Genelde böyle abur cubur yemem. Sebzeleri severim. İyi bir... salatalığı severim."

"Patlıcan" diye düzeltiyorum. Çünkü burada imalı konuşuyorsak, boyutları doğru anlayalım.

O gülüyor. "Evet, tabii. Patlıcanın bu vajinaya sığması imkansız, ama sen fantezini yaşayabilirsin. Neyse, bu özel bir durum, o yüzden kendimi şımartıyorum."

Sözlerinin altında yatan güvensizliği fark etmem bir dakika sürer. "Seni yargıladığımı mı düşünüyorsun?"

Kafasını ileri geri salladı. "Sanırım kendimi yargılıyorum. Benim bedenimdeki biri muhtemelen asla hoşgörülü olmamalı."

Aynı anda hem sinirleniyorum hem de endişeleniyorum. O, hayatıma giren en güzel varlık ve eğer kendisiyle ilgili değiştirilmesi gereken bir şey olduğunu düşünüyorsa... Kahretsin, bu fikri kafasına sokan herkesi öldürmeye hazırım.

Ama aynı zamanda, bu düşüncenin ne kadar yanlış olduğunu anlamadığına da inanmıyorum.

"Bunu yapma." Ses tonum istediğimden daha sert çıkıyor. "Sen mükemmelsin. Vücudunun her santimi beni tahrik ediyor. Ve bu da ne demek oluyor? Senin beden ölçülerinde biri asla kendini şımartmamalı. Saçmalık."

Bana *baştan çıkarıcı* bir bakış atıyor. "Güzel düşünceler, ama toplum seninle aynı fikirde değil."

"Toplum umurumda değil. Senin ne kadar muhteşem olduğunu fark etmemen umurumda. Eğer bunu kendin karar veremiyorsan ve birinin seni dinlemesine ihtiyacın varsa, onları dinlemeyi bırak ve beni dinle."

"Tabii, çünkü birine bir şeyi düşünmemesini söyleyebilirsin ve düşünce tarzını değiştirmek için tek gereken budur. Bana düşünmeyi bırakmak için kendine kaç kez söyledin?"

O, kendinden eminliğini kaybeder. "O sadece bir şakaydı. Gerçekten beni o kadar çok düşündüğünü söylemiyorum..."

Elimi uzatıp boynuna doladım, sonra dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar ona doğru çektim. "Kendime defalarca söyledim, ama sen kafamda bir oda kiraladın, Lina Quinn."

Dudaklarını öpmeden hemen önce dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını hissediyorum, bu da sikime kahvaltı için başka planları olduğunu hatırlatıyor.

"Gerçekten benim muhteşem olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Takıntımı fark etmedin mi?"

"Bilmiyorum. Belki de kafan sikiktir."

"Belki. Ama sen nesnel olarak çok güzelsin." Onu tekrar öpüyorum, umarım kendini kaptırmama izin verir. "Mm. Tadı çok güzel."

Dudaklarını tekrar tatmak için eğilmeye başlıyorum, ama o plastik çatalını kaldırıyor, ucunda şekerle kaplı bir parça waffle var. "Bir ısırık ister misin?"

"Senin amından yiyebilir miyim?"

Geri çekilir ve aramıza hayali bir sınır koyduğunu hissediyorum. "Bu kahvaltı. Halletmemiz gereken şeyler var. Hatırladın mı?"

Ah, doğru. *Bizim* hakkımızda konuşacağımıza söz verdiğim konuşma.

O konuşmada sadece zorlu gerçekler var ve ben hafif şakalaşmanın tadını çıkarıyorum. "Aminin ne kadar ilham verici olabileceğini bilmiyorsun."

"Ama Reidgasm'ların beni ne kadar rahatsız ettiğini biliyorum." "Reidgasm mı?"

"Çok zekice değil, ama işe yarıyor. Bunu dene." Yine çatalı uzattı.

İsteksizce ağızımı açıyorum. İnanılmaz derecede zengin bir tadı var. Hayal ettiğimden bile daha tatlı. "Diyabetin geldiğini hissedebiliyorum."

"Diyabet öyle olmaz ve senin yargılamayacağını sanıyordum."

"Yargılamadım. Sadece benim vücudumun bir anda bu kadar şekerle başa çıkamayacağını söylüyorum." Kaçınılmaz çöküşün geldiğini şimdiden hissedebiliyorum, ve bu sadece bir lokmadan sonra.

"Ah, demek yaşlısın ve vücudun benimki kadar kolay toparlanamıyor. Bunu duymuştum." O ve o küstah sırtışı.

"Ben yaşı *değilim*."

"Sen öyle diyorsan..."

"Sadece tatlıları pek sevmiyorum." O, kendisinin tatlı olduğunu ve benim ondan hoşlandığımı ima eden bir espri yapmaya hazırlanıyor gibi görünüyor, ben de "Sen hariç" diyorum.

Aynı anda o da "Beni hariç" diyor.

"Özellikle de amin." Onun gömleğinin kenarını çekiyorum — *benim* gömleğimin — diğer her türlü ilgiden daha güçlü bir açlıkla altına girmek istiyorum.

Ama o beni itti, sonra şurup dolu çatalını bana doğrulttu. "Hala konuşmamız gereken şeyi konuşmuyoruz."

İnlerim.

Bacaklarının arasındaki bal kutusuna erişimim engellendiği için, parmağımla dizine daireler çizmekle yetiniyorum. O yumuşak — sadece cildi değil, her şeyi yumuşak. Düşünme şekli. Yaşam şekli. Benden ve hayatım boyunca etrafımda olan sert mizaçlı insanlardan çok farklı.

Bu beni ona çekiyor. O, iniş yapabileceğim yumuşak bir yer ve lanet olsun, hiç bu kadar iniş yapmak istememiştim.

Ben başlangıcı yapmayınca, "Bu konuşmayı ben mi başlatayım?" diye soruyor.

Bunu ertelemek adil değil. Ona bu konuşmayı borçluyum. Ne kadar uzun beklersek, o kadar zorlaşacak. Bizim için bir çıkış yolu olmayabilir ve kaçınılmaz olanı ertelemek sadece acıyı daha da artıracaktır. Durumumuzun gerçeği budur.

Buna rağmen, ağızımdan çıkan sözleri engelleyemiyorum. "Belki de bu konuşmayı hiç yapmamız gerekmiyormuş gibi davranmak istiyorum."

Başını eğip beni inceliyor. "Peki." Düşünürken dudakları kıvrılıyor. "Bunu ne kadar erteleyebiliriz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani... 4'üne kadar işe dönmem gerekmiyor."

"SNC yönetim ofisleri o kadar uzun süre kapalı mı? Vay canına. Patronun benimkinden daha iyiymiş."

"Şu anda patronum Adly. Senin patronun kim?"

"Ben."

"O zaman evet. Benim patronum seninkinden daha iyi." Gülümsemesi kaybolduğunda, sanki birden utangaçlaşmış gibi tabağına bakıyor. "Sadece söylüyorum, bu konuda hiç baskı hissetmene gerek yok, ama ben hissedebilirim. Şu anda başka bir yükümlülüğüm yok. Yani, ciddi konuşmayı birkaç gün ertelemeyi ve bu arada takılmayı istersen... Muhtemelen... Bilmiyorum... Bu aptalca, değil mi?"

Ona dönerek, sırtımı kanepeye yaslamak yerine bacaklarımı bükerek omuzlarımı kanepeye dayadım. "Eğer birkaç günlüğüne dünyadan kaçıp benim dairemde saklanalım, tavşanlar gibi sevişelim ve sonunda ne yapacağımıza karar verelim diyorsan, bence bu harika bir fikir."

Yüzündeki kızarıklık boynuna kadar iner. "Tavşanlar gibi sevişmek, ama aynı zamanda tavşanlar gibi sevişmeden de birlikte zaman geçirmek."

"Şaşırtıcı bir şekilde, buna hiç karşı değilim." Bir kadından seks dışında bir şey istediğimi en son ne zaman hatırlamadığım için bunu kabul etmek şaşırtıcı.

"Patronun sana izin verecek mi, yoksa her gün işe giderken beni Rapunzel gibi kuleye kilitli bırakacak mısın?"

"Patronum son dakika tatil taleplerini kabul etmeyen bir pislik, ama bu hafta tüm personelinin çalıştığını biliyorum ve hasta olduğumu söylersem beni kovmayacağını da biliyorum." Dün gece ayrılma sebebimin bu olduğunu Kaya'ya mesaj attım bile. Grip olursam birkaç gün işe gelemem, kimse soru sormaz.

Kimseye bir mazeret vermem gerekmiyor tabii.

Lina elinin tersini alnıma koydu. "Ooo. Çok ateşlisin. Sanırım ateşin çıkıyor."

"Ateşimi ölçmelisin."

"Oh. Bu... kışla ilgili bir şeyin kibar ifadesi mi? Buna karşı değilim ama unutma, ben acemiyim ve çok fazla talimat almam gerekiyor."

Evet, tabii ki. "Ve ben talimatlar için buradayım..." Talimatların hemen başlayabileceğini düşünerek ona uzanıyorum ve bir anlığına, beni kendine çekmeme izin veriyor.

Sonra aniden beni iter. "Ama, dur, dur, dur." "Ne?"

"Hala kahvaltı yapıyorum ve sen seninkine dokunmadın bile. Ve eğer birlikte vakit geçireceksem... kaç gün olacak bu?"

"Üç gün." Pier Point'teki gibi. Hayatımız sonsuza kadar böyle mi olacak? Çalınan anlar? Birkaç günden fazla sürmeyen zaman dilimleri?

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. *Şu anda bunu düşünmüyoruz.*

"Eğer üç gün boyunca birlikte olacaksak, kesinlikle sevişmeye ara vermemiz gerekecek." Aramızda ihmal edilmiş duran omletin bulunduğu kabı alır ve bana uzatır. "Ama bu yumurtaları yemelisin. Bol protein var. Yaşının yarısı kadar biriyle ayak uydurmak için buna ihtiyacın olacak."

Kabı alıp plastik çatal bıçak yığınınından bir çatal alıyorum. "Sen benim yarı yaşımda değilsin."

"Neredeyse öyle. Bana bir şey söyle. Irving dedemin tüm torunlarının onun şirketlerinden birinde çalışması bekleniyor, haber şirketi ya da sanayi şirketi, değil mi?" Bir konudan diğerine geçiş yaparken hiç ara vermeden konuşması çok sevimli.

Bu da beni tetikte tutuyor. "Otuz altı yaşına gelip güven fonlarına erişebilene kadar, evet." Artık oda sıcaklığında olan omleti bir ısırik alıyorum ve onu mikrodalgada ısıtmak için kalkmayı düşünüyorum.

Ama vazgeçiyorum. Soğuk yumurtalar, onunla geçirdiğim bu anın bir saniyesini bile kaçırmamaya değer.

"Peki, gece kulübünü nasıl aldın?"

Bu makul bir soru. Hayatımdaki özgürlük eksikliğim bu cevapla doğrudan ilgili olduğu için de yerinde bir soru.

Bu da onu ciddi bir soru yapıyor ve ben hala kaçamak cevaplar verme havasındayım. "Sıkıcı. Bana sanatından bahset."

"İlk ben sordum, ama bekle." Dudaklarının köşesinde öpmek istediğim kadar çok krem şanti var ki, aklım başımdan gidiyor. "Sanatım hakkında ne biliyorsun?"

"Odan. Eskizler, yapım aşamasındaki çalışmalar. Onlar senin olmalı."

Kızarıyor. "Onlar hakkında ne düşündüğüne bağlı."

Dili, çırpılmış kremayı silmek için dışarı çıkıyor ve ben iç çekiyorum.

"Oh. O kadar mı kötü?"

"Hayır, öyle değildi..." Tanrım, onun yaptığı her şeyin beni tahrik ettiğini nasıl açıklayabilirim? "İç çekiyordum çünkü sikim çok sertleşmiş durumda ve bu da beynime daha az kan gittiği anlamına geliyor ve senin sanatının ne kadar kötü olmadığını tam olarak ifade edemeyeceğimden eminim."

Sanki süper bir güç keşfetmiş gibi sırtıyor. Ve keşfetmiş de. "Senin için çok kötü olmalı. Benim fena olmayan sanatım hakkında daha fazla bilgi verir misin?"

"Düşünceli ve hayal gücü zengin ve..." Onun eserine hak ettiği değeri veremeyeceğimi bilerek kelimeler arıyorum. "Zekice. Beni çok etkiledi. Gerçekten. Keşke daha iyi ifade edebilseydim. Bununla ilgili bir şey yapıyor musun?"

"Meslek olarak mı? Hayır. Çünkü ben bir Sebastian'ım ve diğer tüm Sebastian'lar gibi SNC'de çalışmam bekleniyor, ancak yüz milyon dolarlık bir güven fonu vaadi yok. Sence bin dolarlık bir güven fonuna hak kazanabilir miyim? Bununla çok sayıda kedi barındırabilirim."

Bin dolar mı? Hemen ona vereceğim. İsteklerinin basitliği beni sakinleştiriyor ve Tanrı'dan bunun asla değişmemesini diliyorum.

Sebastian dünyasına bu kadar dalmış olduğunu düşünürsek, bunun makul bir beklenti olduğunu sanmıyorum. "O güven fonunu alamayacağından o kadar emin olma. Aileysen, ailedir."

"O zaman alırsam, SNC'den ayrılıp çevrimiçi bir sanat dükkanı açacağım. On beş yıl var. Göreceğiz." Sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. Bu süreçte benden çok daha sabırlı. "Ama neyse..." Bakışları talepkar. "Bana şu anda nasıl bir gece kulübü aldığını anlat, tamam mı?"

Gülmeme engel
oluyorum. Sonra iç
çekiyorum. Yine.

Tamam. O kazandı. "Aslında SIC'de başladım. Nefret ettim. Alex ve Hunter da oradaydı ve babam sorumlu olduğu için sürekli onlarla karşılaştırılıyordum. Sürekli kardeşlerim gibi olmam söyleniyordu. Daha iyisini yap. Daha iyi ol."

Nefes almak için durakladım ve Lina araya girdi. "Bu gerçekten berbat bir durum. Başına gelenler için üzgünüm."

Kafamı salladım. "Hayatım hep böyle oldu. Bu... Bunun için acınmayı hak etmiyorum. Bizim gibi bir dünyaya doğduğunda beklenen budur."

O da bana, vücudunu aşağılarken benim ona attığım aynı onaylamayan bakışı atıyor. "Bu normal değil, Reid. Eğer normal olduğunu düşünüyorsan, o zaman daha fazla *sempatiyi* hak ediyorsun. Acıma değil."

"Bu normal değil. Ama bizim sahip olduğumuz para da normal değil."

"Evet, bu doğru." Gözleri inatla parlıyor. "Ama yine de üzgünüm."

Onun şefkati göğsümün içinde bir şeyler yapar — her şeyi sıkıştırır ve aynı anda parçalar — ve bunu çok fazla düşünürsem, kafamın karışacağına dair garip bir hisse kapılıyorum.

Bu yüzden bunu bir kenara bırakıp devam ediyorum. "Bunu gündeme getirmenin tek nedeni, bu işi neden sevmediğimi açıklamaktı. SNC'de daha iyi bir performans gösterebilirdim, ama bu da babamla bir sürü farklı soruna yol açardı."

"Eminim buna bayılırdı. Onun yerine Samuel'i seçmene."

"Evet, anladın." Portakal suyu şişelerinden birini açıp bir yudum alıyorum. "Yirmi dokuz yaşındaydım ve otuz altı yaşına basana kadar sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyordu..."

"Tam yedi yıl. Pardon, devam et."

"—ve bunu yapamazdım. Bunu yapabileceğimi hayal edemiyordum. Ve bir gün bu konuda özellikle acı hissettiğimde, dedemin yanına gidip bunu yapamayacağımı söyledim."

"Peki o ne dedi?"

"Bana bunun yerine ne yapmak istediğimi sordu. Ben de o kadarını düşünmemiştim, aklıma gelen ilk şeyi söyledim ve ona bir gece kulübü işletmek istediğimi söyledim."

"Kariyerini panik içinde mi belirledin?" Neredeyse bitirdiği waffle'ını masaya koydu. "Bu hikayeye çok kapıldım. Lütfen devam et."

"Bunun harika bir fikir olduğunu söyledi ve nasıl finanse etmeyi düşündüğümü sordu, ben de ona güven fonuma erken erişim istediğimi söyledim."

fonuma erken erişim istediğimi söyledim."

"Irving dedesi harika biridir. Peki, kabul etti mi?"

O, tanıdığım en etkileşimli sohbetçi. Sık sık ağzı yarı dolu halde, kendi çıkarımları ve yorumlarıyla sohbe dahil oluyor. Bazıları bunu sinir bozucu bulabilir, ama ben bir daha başka kimseyle konuşmak istemiyorum.

Bu konuda, bir daha başka birine bakmak isteyip istemediğimi de bilmiyorum.

"Ne?" diye soruyor, bakışlarımı fark edince.

Kafamı sallayıp yumurtadan bir ısırık daha alıyorum, sonra kalanını kenara itiyorum. "Irving dedem... harika biridir, sanırım. Muhtemelen ailede en dürüst adamdır. Ama kendi kuralları vardır ve adaletle inanır, benim için istisna yapamayacağını söyledi... vesaire, vesaire."

"Ah, kötü Irving dede!"

"Ama o, aile dışından projeye finansman sağlayacak bir yatırımcı bulabilirsem, Sebastian Center'da bana bir yer vereceğini söyledi. Daha sonra mirasımı aldığımda onları satın alabileceğimi önerdi."

"Yani bir yatırımcı buldun ve şimdi buradasın."

Başımı salladım.

Sonra, tam olarak karar vermeden, ona geri kalanını, ilgili taraflar dışında kimsenin bilmediği acımasız sırrı anlatıyorum. "Ancak, yatırım yapacak kimseyi bulamadım. Konuştuğum herkes güven fonunu teminat olarak istedi, ama bu fonlar bu şekilde kullanılmak üzere kurulmamış, ya da kulübün yönetimi hakkında karar verme yetkisi istediler, yoksa benim için çok önemli olan satın alma opsiyonunu kabul etmeyeceklerdi. Başvurduğum banka kredileri ihtiyacım olan miktarı vermedi, istediğim türden bir kulüp için büyük bir başlangıç maliyeti vardı."

Şu anda hayranlıkla dinliyor, dirseğini uyluğuna dayamış, başını eline dayamış.

"Bu yüzden babam, dedemin paranın aileden geldiğini anlamaması için bir paravan şirket aracılığıyla bana para vermeyi teklif ettiğinde, ben de kabul ettim." Bunu itiraf etmek o kadar da zor olmamalı, ama bu benim hayatımda yaptığım en büyük hataydı ve Lina'nın benim hakkımda ne düşündüğü benim için çok önemli.

Özellikle utanıyorum çünkü bu yüzden babamın her isteğine boyun eğmek zorundayım.

"Korkunç bir karardı," diyorum ona, gözlerim dizlerinde. "O bu belgenin sahibi ve her fırsatta bunu bana karşı kullanıyor. Beni istediğini yaptırmak için kullanıyor. İlk zamanlarda onun için biraz para akladım. Bir ilişkisini örtbas etmesine yardım ettim. Amcamın eski karısını düğününe götürdüm, ortalığı karıştırmak için."

Ona bakıyorum. "Üzgünüm." Yeşil gözleri parlayarak başını sallıyor.

Siktir. Ona bakamıyorum.

Gözlerim ellerime kayıyor. "Hayatımda önemli olabilecek herkesi kovdu, Lina. Korkunç, incitici şekillerde. Çünkü o böyle yapar. Herkese karşı. Etrafındaki herkesin tüm dikkatini üzerine çekmek ister ve bunu başarmakta da çok başarılıdır. Bu yüzden artık ilişkilerim yok. Arkadaşlarım yok. İnsanların benim için önemli olmasına izin vermiyorum. Başka birinin benim için önemli olmasına izin veremem çünkü o... Yapamam..."

Birdenbire kucağıma tırmanıyor. Bacaklarını bacaklarımin üzerine atıyor ve elini saçlarımin arasında gezdiriyor. "Üç yıl daha var, değil mi? Üç yıl daha onun kontrolü altında kalacaksın, sonra hisselerini satın alabileceksin, değil mi? Sana izin verecek mi?"

Konuşmadan önce boğazımdaki yumruyu temizlemem gerekiyor. "Sanırım." O korkunç bir adam, ama anlaşmalarına sadık. Ve onu dava edersem, dava sırasında adı ortaya çıkar, bu da onun çıkarına olmaz.

"Üç yıl o zaman. Tek yapmamız gereken üç yıl dayanmak. Sadece üç yıl." Alnımı öper. "Bu hiçbir şey. Başarabiliriz."

Biz.

Yüzümü yukarı kaldırıp onu inceliyorum. Aramızda bundan sonra ne olacağına dair konuşmamız henüz yapılmadı, ama o şimdiden bir gelecek planlıyor. Uzun zamandır sadece benim omuzlarımda olan yükü üstlenmeye hazır.

Bunu yapmasına izin verebilir miyim?

"Şu anda bizimle ilgili hiçbir karar vermiyoruz," diyor, sanki ne düşündüğümü tam olarak anlıyormuş gibi. "Tek söylediğim, bunun

Üç yıl. Ve bu süre boyunca benimle birlikte olmamı istersen, bunu yapabilirim."

Ağzımı açıp ona söylemek için... Kahretsin, bilmiyorum. Mesele onu istememek değil. Onu istememek hiçbir zaman sorun olmadı.

Ama o parmağını açık dudaklarımın üzerine koyuyor. "Şşş." Kalçalarını benimkilerin üzerine kaydırıyor ve içimde savaşılan duygularla dikkatim dağınık olsa da, penisim hemen sertleşiyor. "Şimdi tavşanlar gibi sevişebilir miyiz?"

Neredeyse aptalca bir şey yapıp konuşmaya devam etmemiz gerektiğini söyleyecektim.

Ama çabucak kendime gelip onu altıma alıyorum. Elimi uzatıp sikimi eşofmanımdan çıkarıp onun amına dayıyorum.

Sonra ona doğru itiyorum ve kalan üç yıllık cezamın, şu anda birlikte geçirdiğimiz üç gün içinde unutulmasına izin veriyorum.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

LINA

"Yani bu adam, Twilight..."

Reid hemen sözünü keser. "Twilight bir erkeğin adı mı?"

"Bu onun kod adı. Gerçek adı değil. Merak etme, hala erkeksi ve sert biri." Öğleden sonra, kanepede birbirimize sarılıp, üzerimize ağır ve yumuşak bir battaniye örtmüştük. Ona, animeye aşına olmayan biri için biraz kültür şoku yaratabileceğini bildiğim, ama beni tanıyorsanız *Spy X Family*'yi de tanıyacağınızı bildiğim, en sevdiğim dizilerden birini gösteriyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre kendimi tutmam şaşırtıcı. Üç gün boyunca seks dışında başka bir şey yapmak için durduğumuz ilk sefer değil bu. Birkaç HBO belgeseli izledik, dama oynadık — hatta birkaç tur soyunmadan — ve en sevdiğim kitaplar hakkında gevezelik etmeme izin vermesi karşılığında, Reid'in en sevdiği Olimpik yüzme yarışmalarının YouTube videolarını izlememe izin verdim.

Ve ben de kendimi inek sanıyordum.

"Twilight, kötü şöhretli Donovan Desmond'ı gözetlemekle görevlendirilir, ama ona yaklaşabilmesinin tek yolu Donovan'ın çocuğunun gittiği özel okuldur. Tabii ki okula kaydolacak bir çocuğa ihtiyacı olduğuna karar verir."

"Tabii ki."

"Ve bu okulda ebeveynlerin evli olması gerekiyor, bu yüzden o sadece sahte çocuğu olacak bir yetim bulmakla kalmıyor, aynı zamanda sahte karısı olacak birini de bulmak zorunda. Sonunda bu sevimli küçük kızı, Anya'yı seçiyor. Bakın." Fragmanı durdurup onun karşı konulmaz büyük gözlerini gösteriyorum. "Çok sevimli. Ama onun telepatik olduğunu bilmiyor. Ve karısı olarak tuttuğu kadının bir suikastçı olduğunu da bilmiyor. Karısı onun casus olduğunu bilmiyor, ama Anya telepati sayesinde her şeyi biliyor. Oh, bir de köpeğin önsezisi var."

"Köpek mi?"

Karmaşık bir dizi değil, ama onun kaçırmamasını istemediğim birçok nüans var. "Sana bu dizinin dayandığı mangayı göstereyim mi? Bir uygulamam var..." Sanki ceplerim varmış ve son birkaç gündür yarı çıplak dolaşmamışım gibi uyluklarımı okşuyorum. Bu, telefonumu daha az taşımam anlamına geliyor, ki bu da hoş bir değişiklik, ama aynı zamanda ihtiyacım olduğunda referans olarak telefonumu kullanamayacağım anlamına da geliyor.

Açıkçası, Reid'in de telefonu yanında değildi. Benimkinden daha fazla giysisi de yoktu. İkimizin arasında, bir seferde sadece bir takım giysi giyebilmemiz komik. O bir eşofman giyiyor, ben onun gömleklerinden birini giyiyorum, ikimiz de başka bir şey giymiyoruz.

"Mangayı boş ver. Şova geçelim."

Onun coşkusunun gerçek olup olmadığından emin değilim, ama eğer numara yapıyorsa, erkek arkadaş olarak puan kazanmak için yeterince çaba sarf ediyor.

Tabii o bir erkek arkadaş olsaydı ve erkek arkadaşlar, kız arkadaşları olsun ya da olmasın, kadınlara iyi davranarak puan kazanabilselerdi.

"Tamam, Crunchyroll'u Roku'na indirmemiz gerekiyor." Uygulama mağazasına adı yazmaya başlıyorum, ama aniden dışarıda olanlara dikkatim dağılıyor. "Bak, kar yağıyor!"

Battaniyeleri atıp pencerelere koşarak dışarıyı izliyorum. Kar yağışını milyonlarca kez gördüm, evet, ama bu kadar yüksekte değil. İlk gece asansörle yukarı çıktığımızda çok dikkat etmemiştim — ellerimi senden alamıyordum belki de — ama çok yüksekte olduğumuzu biliyorum. Otuz kat falan. Pencerelerinden tüm Manhattan'ı görebiliyorsun.

Pencereler dairenin tüm uzunluğu boyunca uzanıyor. Her odada yerden tavana kadar uzanıyor ve tüm bu camlar, çok ihtiyaç duyulan sanat eserlerini sergilemek için daha az yer anlamına gelse de — bu daireye biraz kişilik katmak gerekebilir — manzara bir üst seviyede muhteşem.

"Aşağıda bir harikalar diyarı var." Kafamı cama dayayıp zemini görmeye çalışıyorum, ama sis çok yoğun ve tek görebildiğim soğuk bir yüz. "Battaniyeyle kale yapmalıyız."

"Harikalar diyarındaki insanlar için mi?"

Reid, çoğunlukla benim mantıksız sözlerime alışmış görünüyor. Artık dörtte birinde beni anlıyor ve benim anlamsız yorumlarımın sadece yüzde ellisini alay konusu yapıyor. Bunun açık olduğunu düşünmüştüm, ama görünüşe göre öyle değilmiş. "Bizim için. Burada."

Sanki dairesinin tüm zemininin sert ahşaptan yapıldığını bilmiyormuş gibi aşağıya bakıyor. "Bu pek rahat olmaz."

Tabii ki yatağı da buraya çıkaracağız, ama bunu onu ikna ettikten sonra söylemenin daha iyi olacağına karar veriyorum. "Pencerenin önünde beni sikmene izin vereceğim."

"Zaten izin vereceksin."

"Ama izin vermeyecekmişim gibi davranabiliriz." Asıl mucize, onu henüz pencerelere çarpmamış olmam.

Şu anda dairenin her odasında seviştik, bu kulağa etkileyici gelebilir ama evi o kadar küçük ki, aslında o kadar da büyük bir başarı sayılmaz. Sadece ana oda, misafir odası, çalışma odası, oturma odası/yemek odası/mutfak var — hepsi tek bir büyük oda ama metrekare başına en fazla verimi almak için üç alanı da kullandık. Giriş holü teknik olarak bir oda sayılmaz, ama komşumuz Reid'in eve vahşi bir kedi getirip getirmediğini sormaya geldikten sonra kapının önünde (sessizce) yaptık. Sanırım sevişirken biraz fazla gürültü yaptım.

Hatta çamaşır odasında bile seviştik, ki o odayı pek kullanmıyor çünkü çamaşırlarını dışarıya gönderiyor, ve tabii ki duşta ve giyinme odasında da, çünkü boy aynasının önünde seks yapmak benim hoşuma giden türden bir sapıklık. Evet, evi gezmiş oldum diyebiliriz.

Bu, benim kale fikrine bir başka satış argümanı daha kazandırdı. "Bunu ekstra bir oda olarak sayabiliriz."

"Hala evimin ne kadar küçük olduğundan mı bahsediyorsun?"

Yakındaki pufa oturdum. "Sadece benim evimdeki tüm odaları henüz gezemedik diyorum."

"Tribeca'da 2000 fitkarelik bir dairenin fiyatı ne kadar biliyor musun?"

Soruyu soruş şekline bakılırsa, onun evinden daha fazla etkilenmem gerektiğini düşünüyorum. "Bir milyon dolar mı?"

"On milyon."

Onu kızdırmak bu kadar eğlenceli olmamalı.

Bazen bunu tamamen kasten yapıyorum. Ama bazen de bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Mesela burası. Çok lüks. Mobilyalar *Succession* dizisinden çıkmış gibi görünüyor. Her şey son derece kaliteli. Mutfak ve banyo tezgahları mermerden yapılmış ve tüm pervazlar süslü. Bunların hepsi güzel, ama Brooklyn'deki brownstone evim neredeyse üç kat daha geniş.

"On milyon dolar için," eksik olanları saymak için elimi kaldırıyorum, "bir kütüphane, bir spor salonu, en az üç yatak odası daha, bir medya odası olmalı..."

"Bu, sevişmek için çok fazla yeni oda demek."

"Zillow'da daha sonra yerlere bakabiliriz. Ve kesinlikle battaniye kalesi yapacağız." Henüz farkında olmasa da onu ikna ettim.

Ama daha önce ona sormak istediğim bir şey aniden aklıma geliyor. "Ofisindeki ödülleri, hepsi Spice için mi?"

Bana sanki ona bir darbe indirmişim gibi gözlerini kırıştırdı.

Bu bakışı iyi bilirim. "Aniden aklına gelmiş gibi görünüyor, ama daha önce düşünmüştüm, ama o zaman sormadım çünkü beni masanın üzerine eğmiştin, ben duvara bakıyordum ve tüm plaketteki gördüm, üzerlerinde yazanları okudum, bazıları gerçekten etkileyiciydi, ama arkamda, bacaklarımın arasında sakinle yaptıklarından tam olarak zevk almadığımı düşünmeni istemedim, bu yüzden bunu söylemek için en uygun zaman değildi."

"Belli ki, yaptığım şeyden yeterince zevk almıyordun, yoksa aklına başka düşünceler gelmezdi."

"Oh, hay aksi. İy i seksin tanımı bu mu? Sana bunu söylemek istemezdim ama sevişirken kafamda bir sürü düşünce dolaşıyor. Tabii bunları dile getirme kapasitem olup olmadığı tamamen başka bir konu."

Yüzündeki ifade değişmiyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. "Sen... erkekliğini mi incittim? Erkek egonu daha iyi beslemem mi gerekiyor? Beklentilere alışkın değilim. Hiç kız arkadaşım olmadı..."

Kendimi yakalıyorum ve gülümsemem kayboluyor.

Biz hala saatimiz saatimizdaha gid kalan bize bir gidip konuşmamız o konuşmayı yapmalıyız. Aceleci davranmak ya da varsayımlarda bulunmak istemiyorum.

Onunla her ş e y çok kolay. Her dakika öyle ve bu gecenin ilerleyen saatlerinde her şeyin bir anda... sona erebileceğini hayal etmek zor.

Neyse ki, sanki odaya bir fil sokmamışım gibi, benim gafımı zarifçe görmezden geliyor. "Evet, onlar Spice için."

"Çok fazla ödül var."

"Hepsi çok prestijli değil. Babam hiçbirini önemli saymazdı, ama bazıları sektördeki insanlar için çok anlamlı."

"Senin için çok anlamlılar, değil mi? Bu kariyere çok ani bir şekilde başladığını düşünüyordum, ama gerçekten sevmişsin gibi görünüyor."

"Sanırım öyle." Düşündü ve yüzündeki konsantre ifadeye bakılırsa, şimdiye kadar bu konuyu hiç düşünmemiş gibi geldi bana. "Sanırım ilk başta, bu iş e çok şey bağladığım için başarılı olmak zorunda olduğumu hissettim. Irving dedemi hayal kırıklığına uğratmak istemedim, hatta babam bile... Onun benim başarısız olacağımı düşündüğüne eminim.

"Ama bir noktada, bunun bana uygun olduğunu fark ettim. İş ve eğlence arasında tam doğru denge var. Her gece bir parti var ve gecenin sonunda kimseye telefon etmek veya mesaj atmak zorunda değilim."

"Sen gerçekten bağlanmaktan hoşlanmıyorsun, değil mi?" Bu bir soru değil.

İlk günden beri onunla olan deneyimlerimden öğrendiğim bir şey.

Bunu hemen dile getirdiğim için pişmanım. Neden bu kadar hevesliyim? Saat daha 3:43, yani yarının ikimiz için de tamamen farklı olmayacağını varsaymak için bolca vaktimiz var.

Reid'in bana bir taahhütte bulunmak istemeyebileceğini kabul etmeye kalbimin hazır olması için daha saatler var.

Kahretsin, bunu düşünmek bile beni mecazi olarak kurdeşen döküyor. Kollarımı ovuşturarak mecazi kaşıntıyı gidermeye çalışıyorum.

"Pencerelerin yanında daha soğuk." Battaniyeyi kaldırarak beni yanına davet ediyor. "Buraya gel, seni ısıtayım."

Soğuk olduğumu hemen anlaması çok tatlı. Son birkaç gün bana bir şey gösterdiyse, o da onun bana bakmayı sevdiği. Ve benim de bakılmayı sevdiğim.

Ama artık çok geç. Gözlerimdeki at gözlüğünü çoktan çıkardım. Beynimin arkasında sessiz bir geri sayım var ve ne kadar yokmuş gibi davranmaya çalışsak da, patlamayı bekleyen bir bomba gibi tik tak sesini duyuyorum.

Hayır. Kalan saatlerimizi boşa harcamayacağım.

Ayağa fırlıyorum. "Neye ihtiyacımız var biliyor musun? Sıcak çikolata. Lütfen, lütfen, lütfen bana sıcak çikolata olduğunu söyle. Dolapların Mother Hubbard'ınki gibi boş olduğu için çok şey istediğimi biliyorum..."

"*Mother Hubbard'ın.*" O gülüyor. "Aslında, komşunun Noel'de bıraktığı hediye sepetinde sıcak çikolata paketleri vardı galiba."

"Ve dün gece kabak turtası için sipariş ettiğimiz krem şanti de var!"

"Evet, onu bu yüzden sipariş ettik."

"Suyu kaynatmaya başlayayım." Mutfağa doğru yöneldim, yani büyük odayı geçip mutfak alanını oluşturan tezgahlara doğru gittim.

Reid barına doğru yürüdü. "Maker's Mark'ı getireyim."

"Oh, yetişkin versiyonlarını yapıyoruz. Tamam." Belki/belki de olmayan ilişkimizle ilgili önemli kararları tartışırken sarhoş olalım. Hiç sorun değil. Önemli bir şey değil.

"Bununla başa çıkabilir misin, küçük kız?"

Hayır. "Lütfen. Ben alkolü senden daha iyi kaldırabilirim."

"Senin göğüslerinden yalarken gayet iyi idare ettim."

Sonra dört saat boyunca baygın kaldı, ama bunu belirtmenin gerekli olmadığına karar verdim.

Özellikle de ikimiz de mutfaktayken. Su ısıtıcısını suyla dolduruyorum. O, başımın üstündeki saklanmış kakao paketlerine uzanıyor. Su ısıtıcısını ocağın üzerine koyuyorum. O, dolaptan iki fincan alıyor. Ben krem şantiyi çıkarıyorum. O, her fincana birer shot viski döküyor.

Bu bir tür ev içi dans. Rahatlatıcı, ama yine de o yanımdan her geçtiğinde titriyorum. Suyun kaynamasını beklemek kaldığında, o ada mutfağa yaslanıyor, ben de onun karşısındaki tezgaha yaslanıyorum.

Aramızdaki mesafe çok uzak geliyor.

"Alexa," diye sesleniyorum. Reid sanal asistanı olduğunu belirtmedi, ama denemeye değer. "Bize biraz kar müziği çal."

Cevap yok ve Reid'in eğlenceli bakışları bana bir yere varamayacağımı söylüyor.

"Hey, Siri." Hiçbir şey olmuyor.

"Alfred var," diyor sonunda. "O da ne?"

"Başka bir sanal asistan. Özel olarak üretilmiş."

Tabii ki öyle.

"Alfred mi? Mesela..." Alfred adında bir asistan olması oldukça açık görünüyor. "Batman gibi mi? Bruce Wayne gibi yıkılmış bir milyarder mısın ve Alfred'den sana bir şeyler anlatmasını mı istiyorsun? Öyle, değil mi? Aman Tanrım, öyle! Öyle!"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Alfred, kar müziği çal." O kadar heyecanlıyım ki, teknolojinin komutumu algılamasına şaşıyorum, ama elbette bir şarkı başlıyor. Yavaş, daha önce hiç duymadığım bir şarkı, yumuşakça yağan kar ve "seninle" geçirdiğim bir kış gecesi hakkında, tam da istediğim gibi.

Reid'e doğru yürüdüm, kollarıma sarıldım ve ileri geri sallandım.

"Ne yapıyorsun?" Ben cevap vermeden o da bana sarılır, çıplak teni beni anında ateşler.

"Dans ediyorum. Tabii ki."

"Tabii ki," diyor, alaycı tonumu taklit ederek.

Ama sonra gerçekten dans etmeye başlar, beni çıplak ayakla mutfağında döndürür.

Onun iyi bir dansçı olduğunu biliyordum - annemin düğününde bunu kanıtlamıştı - ama o gece kendi ayaklarımla, kendi sözlerimle o kadar meşguldüm ki. O anın tadını çıkaramamıştım.

Bu sefer, çok kolay.

Onun ritmini tahmin etmeye çalışmak yerine, ona yaslanarak ritmini hissediyorum. Ağzı alnıma değiyor, sonra çenesi şakağıma yaslanıyor. Nefeslerimiz senkronize ve içimde derinlerde bir şey değişiyor, tüm vücudum ısınmaya başlıyor.

Ona o kadar kapılmışım ki şarkının yarısını kaçırıyorum ve sonunda bu anın her bir parçasını ezberlemek isteyerek sözlere daha dikkatli dinlemeye çalıştığımda, bunun özlemle ilgili bir şarkı olduğunu fark ediyorum. Birlikte geçirdiğimiz kış gecesinin geçmişte kaldığını, şimdiki zamanda olmadığını ve bu o kadar çok bir kehanet gibi geliyor ki gözlerim yaşlarla dolmaya başlıyor.

Ona daha sıkı sarılırım.

Sonra çaydanlık ısıklık çalmaya başlar, hızla sesini yükseltir ve görmezden gelinmesi imkansız hale gelir, çünkü elbette duygusal olmamaya çalıştığım anda çalmaya karar verir.

"Anladım." Ocağı kapatmak için ondan önce davranmak için hızla uzaklaşıyorum. Bu bana gözlerimi kırıp temizleme şansı veriyor. Sonra suyu dökerken buhar yüzüme çarpıyor ve artık kalan gözyaşlarım için suçlayacak bir şeyim var.

Bir kaşık alıp, içeceklerimizin üzerine bolca çırpılmış krema koyuyorum. Sonra, içmek için çok sıcak olacağını bilerek, ama sabırsızlanarak, buzdolabının kapısından birkaç buz küpü alıp, her birimizin bardağına birer tane koyuyorum ve birini Reid'e uzatıyorum.

Buz olsa bile, içimi dikkatlice yudumlamam gerektiğini fark ettim.

Reid sığağa daha dayanıklı görünüyor. "Annem hayattayken içtiğimden beri sıcak çikolata içmedim."

"Annen mi?" Neden daha önce onu düşünmedim bilmiyorum. Nelani'nin onun annesi olmadığı açık, çünkü onunla neredeyse aynı yaşta, ama gerçek annesine ne olduğunu merak etmemişim, ki bu adam hakkında bilmek istediğim onca şeyi düşününce akıl almaz bir şey. "Daha önce ondan hiç bahsetmedin. Ne...?"

Cümleyi nasıl bitireceğimi bilemedim, hassas davranmak istedim. "O ölmedi," dedi, aklımdan geçenleri okuyarak. Tekrar adaya yaslanmaya başladı.

adaya yaslanmaya devam ediyor.

Ben de yine onun karşısına geçtim. "Oh, iyi. Yani, benim de ölen bir ebeveynim var ve bu konuyu konuşmanın tuhaf olabileceğini biliyorum, ama yine de ona sorarken hiç düşünmeden sordum. Bilirsin. Düşünmeden."

"Onu kaybetmek zor oldu mu?" diye soruyor.

Ve sanırım şimdi babamdan bahsediyoruz, ki bu kesinlikle bu akşamki programımda yoktu, ama hayatımdaki önemli konular söz konusu olduğunda, onun ölümü listenin en başında olmalı.

"Evet. Evet. Hayal edilebilecek en kötü şeydi. Liseden, onun hastalığı veya ölümüyle ilgili olmayan hiçbir şeyi hatırlayamıyorum ve üniversitede de, onun ölümünü atlatmakla ilgili olmayan çok az şey oldu. Bu yüzden, bilirsin, yakın zamana kadar seks yapmaya vaktim olmadı."

Gülümsemesi temkinli. "Dikkatinin dağılmasına sevindiğimi söylemek uygunsuz mu olur?"

"Babamın ölmesine sevindiğini, çünkü böylece beni ilk beceren sen olabileceğini söylüyorsan, bu biraz uygunsuz olabilir." Yine de gülüyorum ve o itiraz etmeye çalışırken, ben ondan önce davranıyorum. "Ama ne demek istediğini anlıyorum ve ben de aynı şekilde hissediyorum."

Ciddi bir ifade takınıyor ve bir an için yine fazla şey açığa vurduğumu düşünerek endişeleniyorum. "Ama sen ve baban... yakın mıydınız?"

Oh. "Evet. Onu annemden daha çok sevdiğimi söylemek istemiyorum, çünkü bunu karşılaştırmak zor, ama... Bilmiyorum. Aramızda özel bir şey vardı. Annem ciddiyken o şakacıydı ve benim saçma sapan konuşmalarımı dinlemekten rahatsız olmazdı. Hatta biraz eğlenirdi bile. O gidene kadar bize ne kadar iyi baktığını fark etmemiştim. Annemin daha güçlü olduğunu düşünürdüm, ki o da kesinlikle zayıf biri değildir. Ama onun ne kadar çok... birine... her zaman yanında olmasına ihtiyacı olduğunu anlamamıştım."

Çeşitli nedenlerden dolayı kendimi duygusal ve savunmasız hissediyorum ve bu çok garip, bu yüzden ortamı neşelendirmeye çalışıyorum. "Neyi sevdiğimi biliyor musun? Baba şakaları yapmayı. Bazen o bile gülerdi."

"O da... o da baba şakası mıydı?"

Gülerek, sanki o berbat espriyi silebilecekmişim gibi elimi havada sallıyorum. "Kötü bir espriydi. Üzgünüm."

Sonra aklıma bir şey geliyor. "Bekle, sence benim babamla sorunlarım mı var? Bu yüzden seninle birlikte olduğumu mu düşünüyorsun? Seninle *birlikte* olduğumdan değil, sadece, bilirsin. Şu anda seninle birlikteyim ve son birkaç gündür de öyleyim. Alkol bu kadar çabuk etkisini gösterir mi? Çünkü birdenbire dilim inanılmaz derecede gevşemiş gibi hissediyorum. Yoksa bu benim normal halim mi?"

"Normalde öylesin."

"Haklısın. Öyle." İçki çok sıcak olduğu için henüz gerçek bir yudum bile alamıyorum. "Neyse. Artık annen hakkında konuşabilir miyiz?"

"O konudan kurtulamadım mı?"

"Yapmadın." Kupa bardağımı masaya koyup dirseklerimi arkamdaki tezgaha dayadım. "Hazırım. Anlat. O da baban kadar kötü mü? O kadar kötü olamaz, değil mi?"

"Emin değilim. Daha kötü de olabilir. Beş yaşımdan beri, annemle babam boşandığından beri ortalarda yok, bu yüzden sana bir şey söyleyemem."

"Sen beş yaşındayken ortadan kayboldu..." Midem kurşun gibi ağırlaştı. Onun bu kadar uzun süre ortadan kaybolmasının sebebi ne olursa olsun, iyi bir şey olamazdı ve benim empati seviyem her zaman oldukça yüksek olsa da, Reid'in yanında neredeyse dayanılmaz hale geliyordu. Başkasının yaraları yüzünden bu kadar üzüldüğümü hiç hatırlamıyorum. Bu, onun bahsedeceği herhangi bir travmadan kaçmak istememe neden olmalıydı.

Bunun yerine, bunu paylaşmak istiyorum. Üstlenmek istiyorum.

"Babam tam velayet istiyordu," diye açıklıyor Reid, sesi sakın. "Ama hakimi rüşvetle ikna edemedi, en azından benim anladığım kadarıyla. Bunun yerine, ona rüşvet verdi."

"Ona rüşvet *verdi*." Ben aptal bir papağan gibiyim, onun söylediklerini tekrar ediyorum, ama sadece bunu net bir şekilde anlamak istediğim için.

"Alex veya benimle bir daha asla iletişime geçmemesi için ona para verdi."

"Ciddi olamazsın. Ve o bu teklifi kabul etti mi? Hangi anne böyle bir teklifi kabul eder ki?" Gözyaşlarım hızla ve şiddetle akmaya başlayacak gibi olduğu için yine sık sık göz kırpmaya başladım. "Yanılıyor olmalısın. Bunu nasıl kesin olarak bilebilirsin?"

"Yaklaşık sekiz yıl önce onu bulmaya çalışana kadar emin değildim. Bir özel dedektif aracılığıyla onu Ibiza'da buldum. Görünüşe göre hayatı yolunda gidiyor. Güzel bir evi, yeni bir kocası ve yeni çocukları var. Özel dedektif bana birçok fotoğraf verdi. Çok mutlu görünüyordu, bunu bilmeliydim..." Kafasını sallayarak, varmış olması gerektiğini düşündüğü sonuca ilişkin fikrini değiştirir. "Onu aradım. Kim olduğumu söyledim ve onu görmek istediğimi söylemeye bile fırsat bulamadan, benimle konuşamayacağını söyledi. Benimle konuşmayacaktı. Ve babama, *onunla benim* iletişime geçtiğimi, onun değil, böylece babamın onun peşine düşmeyeceğini açıkça belirtmem gerektiğini söyledi.

"Sonra telefonu kapattı. Ve her şey yerine oturdu. Babamın nasıl bir insan olduğunu biliyorum. Elinden gelen herkesi satın alır. Mali kayıtları, boşanma sırasında kendisine verilen miktardan daha fazla paranın hesabında olduğunu gösteriyor. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok..."

Artık kendimi tutamayıp aramızdaki kısa mesafeyi aşıyorum. Tutmaya çalıştığım gözyaşları yanaklarımdan sel gibi akıyor ve yüzümü onun boynuna gömüyorum. "Seni terk eden bir başkası olmak istemiyorum."

Kollarını bana doluyor. "Ne?"

Beni duyduğunu biliyorum. Ağlıyorum, ama sözlerim net ve ağzım kulağına yakın. "Babanın korkutup kaçırıldığı bir başkası olmak istemiyorum. Sana bağlılık göstermeyen bir başkası olmak istemiyorum."

"Şşş, bebeğim." Saçımı öper ve evet, beni susturmaya çalışıyor, ama beni itip kakmıyor.

"Hayır, bu konuda sessiz kalamam, Reid. Bunu içimde tutamam. Hissediyorum..." Çok fazla şey. Bir anda çok fazla duygu. Tanımlamaya veya belirtmeye çalışmak için çok fazla. "Bu adil değil. Hayatın adil olmadığını ve tüm bu saçmalıkları biliyorum, ama bu insanları birbirinden ayıran bir şey olmamalı. Bizim ilişkimizin bitmesini istemiyorum."

Vücudu altımda sertleşiyor. "Yani şimdi bunu mu konuşacağız?"

Başımı onun köprücük kemiğine yaslayarak sallıyorum. "Evet. Bilmiyorum. Sadece... Bitmesini istemiyorum."

Beni nazikçe geri iter, ama sadece çenemi kaldırıp gözlerime bakabilecek kadar. "O zaman tamam. Bitmeyeceğiz."

Ne demek istediğini anlamadığım için birkaç kez gözlerimi kırptım. "Ama biz yapamayız... gece kulübünü riske atamazsın." Reid ve ben birlikte olmaya çalışırsak Reynard Spice'ı elimizden alır. Buna asla izin vermez.

Bir de kaybedeceğim şeyler var... Annem, yasakladığım tek kişiyle ilişki kurduğum için beni affeder mi? Samuel ne yapar? Bana o kadar kızar ki, öfkesini annemden çıkarır mı?

Annem nihayet kendine yeni bir hayat kurduktan sonra, onun incinmesine neden olmaya dayanamazdım.

"Siktir. Bizim için bir yol yok, değil mi?" İsteklerimde çelişki yaşıyorum, doğru yolu göremiyorum.

Reid başparmaklarıyla yüzümdeki gözyaşlarını sildi. "Üç yıl dayanabileceğini söylerken ciddi miydin?"

Bunu söylediğimde, olması gerektiği kadar net düşünmemiştim, ama o zamandan beri bunu düşünmeden edemiyorum. "Yapabilirim.

Yapabilirim." Hemen kendini düzeltir. "Üç yıl sonra ne olacağını bildiğimizi iddia etmiyorum.

Ama bunun nereye varacağını anlamak için zamana ihtiyacımız var ve ya o zamana kadar bekleyip deneriz..."

"Hayır," derim hemen, Reid'le şimdi birlikte olamayacağım anlamına gelen her türlü planı reddederek.

"Ya da bunu anlamaya devam ederiz. Şimdiye kadar yaptığımız gibi. Elimizden gelenin en iyisini yaparız. Kimseye söylemeden."

"Yani... demek istediğin...?" Aslında bunu ilk öneren bendim, bu kadar açıkça söylemeden, ama demek istediğim buydu. "Bizi gizli tutalım mı?"

"Bunun adil olmadığını biliyorum. Ve seni gizli tutmak *istemiyorum*, Lina." *Ama* sözlerinin altında bir anlam yatıyor. "Böyle bir şeyi herkesten saklamanın ne demek olduğunu biliyorum ve senden bunu istemeye hakkım yok..."

Onu keserek sözünü bitirdim. "Sen sormadın. Ben teklif ettim."

Beni inceliyor ve kafasında bir savaşın döndüğünü görebiliyorum, bu kararı benim vermeme izin vermesi mi yoksa ikimiz için de bu kararı veren bir şehit olması mı gerektiğine karar vermeye çalıştığı bir savaş.

"Yapma." Ona parmağımı kaldırıyorum. "Artık geri alamazsın. Bitmeyecek demiştin. Sen söyledin." Kafamı çevirip havaya sesleniyorum. "Alfred? Senin cihazların olan biten her şeyi gizlice kaydediyor, biliyorum. Onu duydun, değil mi? Bitmeyecek dedi. Onun için tekrar oynatabilir misin?"

"Üzgünüm, size yardımcı olamıyorum..."

Reid dijital asistanı keser. "Kapa çeneni Alfred. Tekrar dinlememe gerek yok. Ne dediğimi biliyorum."

"Evet, kes sesini Alfred." Ellerimi Reid'in gövdesinden boynunun arkasına doğru kaydırıyorum. "Yani ciddi misin? Gerçekten ciddi misin? Tanrım, şu anda gerçekten acınası bir durumdayım. Bize bir şans vermesi için yalvarıyorum. Ne kadar itici olduğunu hayal bile edemiyorum..."

"Hiç bu kadar güzel olmamıştın."

Yanaklarımdaki gözyaşlarını siler ve onun hala burada olduğunu fark ederim. Hala beni tutuyor. "Bu bir ayrılık cümlesi gibi gelmiyor. Teknik olarak ayrılabilceğimizden değil, çünkü resmi olarak birlikte olmadık, ama önemli olan, benden vazgeçmiş gibi gelmiyorsun."

Alnını alnıma yaslayıp iç geçiriyor. "Senden vazgeçmedim. Hiç de bile."

"Bu bizim resmi durumumuz mu? Bunu sosyal medyada paylaşabilir miyim?"

Reid Sebastian'dan vazgeçmedim."

"Sosyal medya durumuna hiçbir şey yazamazsın. Bu sırrın tam tersi olur."

"Mecazi olarak konuşuyorum. *Mecazi olarak*. Aptal değilim."

O yine bana bakıyor, ben ise sümüklü ve gözyaşlarıyla lekelenmiş durumdayım. Aynaya bakmam gerekmiyor, yüzümün lekelerle kaplı olduğunu biliyorum çünkü duygusal olduğumda cildim hep böyle olur. Yine de, nedense, o bana sanki sadece güzelliğimi görüyor gibi bakıyor.

Beni öpmeden önce sümüğümü temizlemem için bana peçete uzattığında da ona karşı bir garezim yok. Paylaşmaktan rahatsız olmadığım DNA miktarının bir sınırı var ve neyse ki o da aynı şekilde düşünüyor ve dudaklarımın mukusla kaplı olduğunu düşünmek zorunda kalmamak öpüşmeyi çok daha kolay hale getiriyor.

Sonra öpüşme daha çok okşamaya dönüşüyor ve bizim bu öpüşme seanslarımızın nasıl gittiğini yeterince iyi biliyorum, eğer durdurmazsam içime bir penis girecek, ve

onun penisini her zaman içimde hissetmek istesem de, önce halletmemiz gereken başka şeyler var.

Mucizevi bir şekilde, kendimi ondan kurtarmayı başardım. Sonra geri adım attım ve onun peşimden gelmesini engellemek için önüme elimi uzattım. Ona açık bir sınır çizdim. "Demek bunu gerçekten yapacağız."

"Başka bir şey yapacağımızı umuyordum."

Elimi daha yükseğe kaldırdım. "Bana bir kez daha söyle." Önce penisini düzeltti. "Bunu gerçekten yapmaya çalışıyoruz." Eklediği uyarı beni hiç rahatsız etmedi. Kendimi çok iyi hissediyordum.

Günlerdir ilk kez umutluyum. Annemin düğününde onu gördüğümünden beri ilk kez. Bunun kalıcı bir şeyin ilanı olmadığını, sadece öğrenmek için bir fırsat olduğunu biliyorum, ama bu, aramızda mümkün olabileceğini düşündüğümünden çok daha fazlası.

Ve eğer daha fazlası olursa...

O zaman, o noktaya geldiğimizde bunun sonuçlarıyla başa çıkabiliriz.

Tabii ki, Reid güzel anların uzun sürmesine asla izin vermez. "Kolay olmayacak. Anlıyorsun, değil mi? Çok dikkatli olmamız gerekecek. Kurallar koymamız gerekecek. Aile ortamlarında birbirimizden uzak durmamız gerekecek."

"Kulağa hoş geliyor." Her zaman böyle hissetmeyeceğimin farkındayım, ama ben bardağın yarısı dolu olan türden bir kızım ve onun moralimi bozmasına izin vermeyeceğim.

"Bu şaka değil, Lina. Riskler çok büyük..."

Parmağımı dudaklarına koydum. "Bana battaniye kalemizde istediğin kadar nutuk çekebilirsin."

Bunun çıplak battaniye kalesi olduğunu söylemedim, ama yakında öğrenecek ve şunu söyleyeyim, bu nutuk çok uzun sürmeyecek gibi hissediyorum.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

LINA

Telefonum kucağımda sessizce titriyor. Takım üyesi sunumuna geri dönene kadar bekleyip mesajı okuyorum.

Westalis ve Ostania gerçek değil, değil mi?

Artık Reid'in şu anda ne yaptığını biliyorum. Merak ettiğimden değil.

Kesinlikle merak ediyordum.

Bu görünüşe göre ben başka başka bir *Spy* *X Family* bağımlısı daha yaratmışım. Pazarlama departmanı beni kadrolarına almalı.

Cevap yazarken sıırtmamak için dudağımı ısırıyorum.

Onlar E. & W. Almanya

Alternatif bir dünyada

Hangi bölümdesin?

Onun cevabını beklerken telefonumu yüzüstü koydum. Neyse ki, sanat departmanı personel toplantısı ilginç ve dikkatimi çekmeyi başarıyor, her ne kadar bir parçam bütün gün, her dakika Reid'i düşünmek istese de.

Özellikle düşünmekten hoşlandığım birçok Reid var. Bana gösterdiği yeni dil numarası listenin başında ama

Sadece seks değil, zihnimi meşgul eden şey bu. Onu büyüleyen şeylere sonsuz bir ilgi duyuyorum, ama bunu ona itiraf ettirmek çok zor. İlk başta onun sıkıcı biri olduğunu düşünmüştüm. Gerçek bir ilgi alanı olmayan bir adam, özellikle de kariyer yolunu panik içinde seçtiğini öğrendikten sonra.

Ancak üç gün birlikte geçirdikten sonra, onun sadece kendini hiçbir şeyi sevmeye izin vermediğini düşünmeye başladım. Muhtemelen, kötü kalpli yaşlı babası tarafından elinden alınacağından korktuğu için. Samuel'in kardeşinden bu kadar nefret etmesine şaşmamalı. Reynard nefret edilmeyi hak ediyor.

Reid'in cesaretini toplayıp bizim bir ilişki kurmamıza izin vermesi bir mucize. O, benim riskleri anlamadığımı düşünüyor ve belki de onun kadar anlamıyorum, ama dün gece geç saatlere kadar oturup her şeyi düşünürken – şimdiye kadar var olan en muhteşem battaniye kalesinde – hayatlarımızın gizli bir ilişki için biçilmiş kaftan olduğunu fark ettik. İkimiz de Sebastian Center'da çalışıyoruz. Ben saat beşte işten ıkıyorum. Kulüp saat dokuz a kadar açılmıyor. Onun personeli saat yedi buçuğa kadar gelmiyor. Bu da bize her gün iki buçuk saat boyunca kulübünde baş başa vakit geçirme imkanı veriyor.

Bu sabah aılışılmadık bir sabah oldu çünkü onun dairesinden direkt SNC'ye geldim. Sırrımızı bilen tek kişi olan Denny, bana giysi getirecek kadar iyi davrandı. (Sonuçta, onunla DJ'leri izlemeye gittiğim onca seferden sonra bana bir borcu vardı.) Reid'in evinden metroyla gitsem bile, yolculuk Brooklyn'den yaptığım normal yolculuktan çok daha hızlıydı, bu da üzücü çünkü ikimiz de onun evine gelmenin çok riskli olduğuna karar verdik. O, paparazzilerin en çok peşinde olduğu Sebastian'lardan biri değil, ama ara sıra kapısının önünde muhabirler oluyor.

Bu yüzden, yatıya kalmak için benim brownstone'umu seçtik. Kimsenin radarına girmiyorum, bu yüzden güvenli olduğunu düşünüyoruz, ama böyle kalması için bunu en aza indirmemiz gerekecek.

Ve tabii ki kulüp açıkken de her zaman orayı ziyaret edebilirim. O, zarif barmenlik görevini yaparken, odanın diğer ucundan ona özlemle bakabilirim. Onunla yatmak isteyen kadınlarla flört etmesini izleyebilirim, ama sonra koşup ona açıkça benim olduğunu söyleyemem...

Belki birkaç dezavantajı var, ama yapılabilir ve önemli olan da bu.

Sanırım Anya, Fiona'nın da casus olduğunu o sıralarda keşfediyor. Reid bu işi kolayca hallediyor. Bu akşam iş çıkışı buluşmadan önce sezonu bitirmiş olacak. Bunu yazmaya başladığımda, başımın belada olduğunu hissettirecek kadar keskin bir sesle adımın çağrıldığını duyuyorum ve irkiliyorum, telefonumu düşürüyorum. "Ne? Evet. Dikkatimi veriyorum."

Başımı kaldırdığımda Samuel'in bana baktığını görüyorum. Adly hemen arkasında, gülmemeye çalışır gibi ağzını kapatıyor. Toplantıdaki diğer herkes eşyalarını topluyor, bu da benim fark ettiğimden daha fazla dalgın olduğumu gösteriyor.

Ve şimdi sadece patronum tarafından değil, şirketi yöneten adam tarafından da yakalandım.

"Merhaba, merhaba." Ayağa kalkıp eteğimi düzeltiyorum. "Özür dilerim, takvimime o tarihleri işaretliyordum." Aslında tarihlerin konuşulduğundan emin değilim, ama bu toplantılarda sık sık son tarihlerden bahsediliyor, bu yüzden bu tahminim yeterince güvenli gibi geliyor.

Adly arkama geçip durdu. "O gerçekten işinin ehli, baba. Çok iyi uyum sağladı."

Bu çok önemsiz bir şey, ama onun tam anlamıyla *arkamda* olması bana cesaret veriyor. Çünkü, kendim söyleyeyim, o yanılmıyor. Her şeyi gerçekten kontrol altında tutuyorum ve buraya çok iyi uyum sağladım. Belki şu anda dikkatim dağınıktı, ama bunun tek nedeni Reid'in dikkatimi dağıtması ve onunla olan yeni ilişkimizin dikkatimi dağıtmasıydı. Onun dışında, Adly'nin bana verdiği bu yeni iş yoluna o kadar uyum sağladım ki, kendimi bu departmanın gelecekteki lideri olarak hayal edebiliyorum.

Bu yüzden üstüm/üvey babamla konuşurken kendime güveniyorum. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? İlgili terimler hakkında beni sınamak ister misiniz? Bana verilen tüm terimleri ezberledim. Flash kartlar ve her şeyi hazırladım."

Samuel gözlerini kısarak bana biraz tepeden bakıyor gibi görünüyor, ama o da çok uzun boylu ve muhtemelen herkese tepeden bakıyordur. "Buna gerek yok. Alan'ın bugün sunduğu tasarım hakkında ne düşündüğünüzle ilgileniyorum."

"Ah. O mu." İnsanların bana bu tür konularda fikrimi sormasına alışkın değilim ve bugünkü toplantıda pek dikkatimi vermediğimi düşünürsek

bu benim için bir mayın tarlası olabilir.

Neyse ki, sadece Alan'ın sunumunda söylediklerini kaçırdım. Grafikleri dikkatlice inceledim, ayrıca fikirlerim de var. Güçlü fikirler.

Ayrıca, ana tasarım hala Samuel'in arkasındaki ekrana yansıtılıyor, bu yüzden kolayca bakabilirim.

Adly'nin desteğini görmek için arkama bakma isteğine direnerek, Samuel'in benim gerçek fikrimi mi istediğini yoksa ona yağ çekmemi mi istediğini anlamaya çalışıyorum. "Şey... Bence Alan, SNC için geçmişte neyin işe yaradığını çok iyi biliyor, bu yüzden benim düşüncelerim burada belki de o kadar önemli değil."

"Önemli olduğunu düşünmeseydim, sormazdım." "Tabii. Tamam."

Yutkunuyorum. Siktir. *Haydi bakalım.* "Şey, Renk seçimleri güçlü ve ilk test verilerinden, yaşlı demografik gruplarda güçlü bir yankı uyandırdığını görüyorum, ancak 20 ila 39 yaş grubundan çok fazla yanıt almamamızın bir nedeni var.

"Çünkü gençler haberlerle ilgilenmiyor." Bunu bir ifade gibi söylüyor, ama bence bu bir meydan okuma olmalı.

Bu beni her halükarda zorluyor. "Haber kanallarını izlemiyorlar, ama inanın bana, çoğumuz haberlerle ilgileniyoruz. Sadece geleneksel kaynaklardan haberleri tercih etmediğimizi düşünüyoruz, ve bu da şaşırtıcı değil, çünkü bu tasarımlara baktığımda..." —ekrana işaret ediyorum— "Alınma Samuel, ama bu set bir büyükannenin oturma odasına benziyor. Benim yaşımdaki kimse, bir Boomer'dan dünyanın durumunu duymak istemiyor. Pardon, uh, Baby Boomer, sanırım doğru terim bu.

"Yani, bahsedemeyeceğim başka engeller de var. Biz parçalar halinde sindirmeyi seviyoruz ve bu genellikle sosyal medya akışlarımızda görünen klipler anlamına geliyor. Neyin nerede yayınlanacağına karar veren tamamen başka bir departman var, ama o klip yayınlandığında, yorumcunun arkasındaki setin biraz gençlik havası olması gerekiyor, yoksa yayınlamayız. Daha da iyisi, set olmamalı bile. Görünüm daha az statik olmalı. Yeşil ekranlar kullanılmalı. Video kliplerin üzerinde konuşan kafalar her zaman kaydırmayı durdurmamı sağlar. Logoyu daha az politik gösterin. Kırmızı ve mavi renkler kullanmayın.

sessiz yeşil ve sarı renkler kullanın. Ve daha fazla yuvarlak görüntü ekleyin. Bu keskin kenarlar çok... keskin. Haberler zaten yeterince sert. Tasarımda biraz yumuşaklık olamaz mı? Cidden. O logoya bakarken bir kutu esrarlı şekerleme yemem gerektiğini hissediyorum.

"Esrarlı şekerler" kelimesinin ağzımdan çıktığını duyduğumda, fazla konuştuğumu fark ettim. "Ama tabii ki, ben burada yeniyim ve henüz pek bir şey bilmiyorum, ayrıca esrarlı şekerlerin neye benzediğini veya nasıl dağıtıldığını da bilmiyorum, esrarlı şekerler var mı ki?" Omuz silktim. "Sadece tahmin ediyorum."

Sanırım annem ve kocası birbirlerine ne kadar çok şey anlatıyorlar, bundan sonra bana uyuşturucu karşıtı kampanyaların linklerini göndermeye başlarsa anlarım.

Samuel uzun bir süre bana bakıyor.

Dürüst olmak gerekirse, bana bakıldığında her an uzun geliyor. Muhtemelen o an hiç de uzun değildi ve/veya geçen saniyeler onun benim yetkinliğime olan inancının azalmasıyla hiç ilgisi yoktu.

Mesele şu ki, onun ne düşündüğünü hiç bilmiyorum ve o cevap verene kadar ellerim terlemiş, boğazım kurumuş ve alnımda ter damlaları oluşmuş oluyor.

"Bu tür bir sanat konseptiyle test yaptık mı?" diye soruyor.

Bu sefer arkama bakıyorum çünkü benim cevabı bildiğimi düşünmesi imkansız, ama Adly garip bir şekilde ağzını sıkı tutuyor — Adly için garip, yani ifadesi gerçekten garip değil — bu da sorunun bana sorulduğu sonucuna varıyorum. "Sanmıyorum?"

En azından, bana gösterilen kavramların hiçbirinde gençlerin dikkatini çekmek için tasarlanmış unsurlar yoktu.

"Bir makara hazırlar mısın? Alan'a senin bu işle ilgilendiğini söylerim." "Uh... tamam." Daha sonra, referans olarak bana verilen sözlükte bulunmayan bir terim olduğu için, makara hazırlamanın nasıl yapıldığını Google'da aramam gerekecek.

daha sonra Google'da araştırmam gerekecek, çünkü bana verilen sözlükte bu kelime yoktu.

Sonra, beni şaşırtacak ve hayrete düşürecek şekilde, "Aferin, evlat" diye ekledi. Beni *evlat* diye çağıran yaşlı erkekleri pek sevmesem de —Irving dedesi hariç, çünkü o benim iki katım yaşında olanlara bile çocuk gibi davranıyor. Göğsümde bir heyecan hissediyorum, tıpkı

ve bu his... iyi. Sanki görülmüşüm gibi. Sanki söyleyecek ilginç şeylerim varmış gibi.

Herkese sürekli Samuel'in onayını almaya çalışmasına şaşmamalı. Samuel'in onayı bir uyarıcı.

Onun iltifatından heyecanlanıyorum ve Adly'ye kendisiyle gelmesini işaret ettiğinde, Adly ona bir dakika sonra yetişeceğini söylediğinde, onun beni tebrik edeceğini biliyorum.

Ancak Samuel gittikten sonra üvey kız kardeşime döndüğümde, yüzünde tebrik eden bir gülümseme yoktu. "Reid'le yatıyor musun?"

"Ne! Hayır." Sonra elinde cep telefonumu görüyorum. Samuel ve Adly odaya girdiğinde yere düşürdüğüm telefon. "Hayır!"

O da telefonu uzatıyor ve tabii ki kilit ekranımda Reid'in adı yazıyor — çünkü aptal gibi onun gerçek adını telefonuma kaydetmişim — ve önizleme kesilmeden önce benim amıma ne yapmak istediğini anlatan bir mesaj var, çünkü elbette öyle olacak.

Tabii ki kesiliyor.

"Hayır!" diyorum, yine. Bu noktada bu bir ağıt. "Daha ilk gün." Nasıl olur da ilk gün her şeyi mahvederim?

"Neyin ilk günü? Ona seni rahat bırakmasını söyledim. Seni rahat bırakmadı mı? Neler oluyor?"

Adly'nin cevap talebini görmezden gelerek, sanki bu her şeyi ortadan kaldıracakmış gibi gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda, aslında oldukça seksi olan mesaja tekrar bakıyorum ve onu, Adly'nin bir kediden bahsettiğine ikna etmenin bir yolu olup olmadığını düşünmeye çalışıyorum, ama kedileri deli gibi yalamak normal bir şey değilse, bu ikna çabası işe yaramayacaktır.

"Sır saklamakta berbatım, olan biten bu." Bir sandalyeye çöküp kafamı birkaç kez konferans masasına vuruyorum, sonra ona çaresiz bir bakış atıyorum. "Söylemeyeceksin, değil mi?"

"Neyi söylemeyeceğim?" Adly yanımdaki sandalyeye oturur. "Hala ne olduğunu bilmiyorum."

"Oh, iyi! O zaman söyleyecek bir şey yok. Bilmesen daha iyi. Hiç görmemiş gibi davran." Bu fikir aklıma ancak şimdi geliyor. "Biliyor musun, bu aynı Reid bile değil."

Bana sert bir bakış attı.

"Bunu hak ettim." Ne demek istediğimi anlamadığını fark edince ekledim, "Bana attığın o bakış."

"Ona seni rahat bırakmasını söyledim."

"Söyledin! Ve o da bıraktı. Sonra bırakmadı." Ya da ben bırakmadım. Sonunda birbirimizi rahat bırakamadık, sanırım.

"O yapmadı..." Elini benimkinin üzerine koydu, birdenbire çok ciddi bir hal aldı. "Eğer uygunsuz bir şey yaptıysa, Lina, bana söyleyebilirsin. Bu zengin çocukların her şeyden paçayı sıyırdığını hissettiğini biliyorum, ama hayatım üzerine yemin ederim, ben..."

"Tanrım, hayır!" Onun konuşmasına bu kadar uzun süre izin vermemin tek nedeni, uygunsuzdan neyi kastettiğini anlamamın biraz zaman almasıydı, çünkü Reid ile yaptığım hemen hemen her şey uygunsuz geliyordu. "Hepsi rızayla oldu. Yemin ederim."

"Peki, bu iyi. Çoğu elma ağacından uzağa düşmez diye düşündüğüm için sormak zorundaydım."

"Evet, Reynard bir salak... ha ha, kafiyeli oldu... ama hayır, Reid..." O, Adly'nin nefret etmek için yetiştirildiği adamın oğlu. "O kötü bir adam değil, Adly. Reid öyle değil. Onun hakkında ne düşünürsen düşün, o öyle biri değil."

"Ben pek öyle düşünmüyorum..." Başını salladı. "Bak, Reid'i severim. O benim kuzenim, yani iğrenç, ama onunla her zaman iyi geçinmişimdir. Babalarımız bizi düşman yapmakta ısrarcı oldukları için onu olabildiğince iyi tanımıyorum, ama büyükbabam hepimizin iyi geçinmesini istiyor ve hem babam hem de Reynard büyükbabamın mutlu olmasını istiyorlar, bu yüzden hepimiz gerçekte hissettiğimizden daha fazla rakip gibi davranmayı öğrendik.

"Ama mesele şu ki, babam Reynard'dan nefret ediyor ve bu nefret çocuklarına da yansıyor. Eğer ikinizin arasında bir şey olduğunu düşünürse..."

Cümlesini yarım bırakıyor, ama ben en kötü ihtimalin ne olabileceğini bilmek istiyorum. "O... ne yapar?"

"Gerçekten bilmiyorum, sanırım." Kahkahası hızla söner. "Ama o işleri öylece bırakmaz, Lina. Buna tahammül edemez ve işleri bitirmek için başvurabileceği yöntemler çok acımasız olabilir."

Elbette Reynard kadar acımasız olmaz.

Sormaya korkuyorum. "Önemli bir şey değil," diyorum yerine, durumu olabildiğince küçümsemenin daha iyi olacağına karar vererek. "Sadece

eğleniyoruz. Eğlenceli bir sır."

"O eğlenceli sırlar..." Derin bir nefes alıyor ve yemin ederim ki sanki kendi sırrı olan bir kadın gibi konuşuyor, ama bana soru sorma şansı vermiyor. "Eğlenceli sırların ne kadar kolay ciddi sorunlara dönüşebileceğini bilmiyorsun."

"Öyle olmayacak. Önemli bir şey değil. Sadece bir kaçamak." "Gerçekten mi?"

Tanrım, keşke daha iyi bir yalancı olsaydım.

"Hayır, pek sayılmaz." Başımı tekrar masaya eğiyorum. Laminat yüzeye bakarken gerçeği itiraf etmek daha kolay geliyor. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum, Adly. Gerçekten hoşlanıyorum ve sanırım o da benden hoşlanıyor. Ya da en azından, bunu anlamaya çalışırken görüşmeye devam edecek kadar hoşlanıyor. Riskler olduğunu biliyorum, ama bir şey olabileceğimizi görmek için bir şans hak etmiyor muyuz?"

Başımı kaldırıyorum, birdenbire bu konuda tutkulu hissediyorum. "Ve bu aptalca. Benim sevdiğim, onun sevdiği... Aslında biz kuzen değiliz. Samuel ve Reynard birbirlerinden nefret ediyorlar mı? Neden bu durum nesiller boyu devam etmek zorunda? Hangi çağda yaşıyoruz? *Romeo ve Juliet*'in günümüz koşullarında geçmemesinin bir nedeni var."

"Tanrıya şükür, çünkü spoiler uyarısı, ikisi de ölür." Elini benimkinin üzerinde biraz daha ovuşturur. "Ama haklısın. Hepsi. Aptalca. Ve eğer istediğin buysa, onunla görüşmeye devam etmelisin. Kimseye söylemeyeceğim. Seni destekliyorum. Ama lütfen benden yardım isteme, çünkü ben..."

"Hayır, hayır! İstemem."

Alt dudağını dişleriyle ısırır. "Tamam, gerçekten bir şeye ihtiyacın olursa, isteyebilirsin. Ben içten içe umutsuz bir romantikim."

"Yaşasın müstehcenlik." Tereddütlü bir gülümseme attım.

Onun gülümsemesi daha emin. "Telefonunda onun adını başka bir şeye değiştir."

"Oh, biliyorum. Şimdi yapıyorum." Aklıma gelen ilk şey olduğu için Twilight yazdım.

Konuşmasına devam ediyor. "Onu SNC'ye gizlice sokmaya çalışmayın

—çok fazla güvenlik kamerası var. İletişim için ofis bilgisayarlarını veya telefonlarını kullanma. Reid'e bildiğimi söylememek en iyisi. Ve sakın

—asla—onu veya Reynard'ı babama savunmaya çalışmayın. Bu, Reid'i görmüyorsanız bile geçerlidir

Reid'le görüşmüyor olsan bile. Elinde ne kadar kanıt olduğunu düşünürsen düşün, bu tartışmayı kazanamazsın."

"Bunların hepsi gerçekten iyi bir kardeş tavsiyesi gibi geliyor." Annemin düşününde bana verdiği bileziği parmaklarımla okşadıktan sonra, ona göstermek için kaldırıyorum. "Onu hiç çıkarmıyorum."

Gömleğinin kolunu sıyırarak bileğinde aynısından bir tane olduğunu gösterdi.

"İkizler," diyorum.

"Peki." O ayağa kalkar, ben de onu takip ederim. "Babam yakında beni aramaya başlayacak. İyi şanslar." Bana sarılır. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, tamam mı? Ama bir şeye ihtiyacın yok."

Gülüyorum. "Tamam."

Benden uzaklaşır ve kapıya doğru yürür.

"Ah, Adly. Bir şey daha var." Arkasını döndüğünde, ona en masum bakışımı atarım. "Bana bir demo kaset nasıl yapılır, anlatabilir misin?"

En azından gülümsüyor. "Sana bazı bilgiler e-postayla gönderirim."

"Ayrıca, muhtemelen sonunda söyleyeceğim..." O odanın diğer ucundayken onun adını söylemek istemiyorum, ama o onun kod adını bilmiyor. "Kim olduğunu biliyorsun... bildiğin kişi. Sır saklamakta iyi değilim."

"Lina!"

"Yani, yüz yüze sır saklamakta iyi değilim. Gizlice sır saklamak bambaşka bir şey, bu yüzden sadece biri bana doğrudan sorarsa sorun olur."

Bana attığı bakış, hak ettiğim başka bir bakış — kendimi toparlamam gerektiğini, hem de çabuk, diyor.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

LINA

Kanepede uzanıp, ayaklarımı Denny'nin kucağına koyuyorum.

"Hey," diyor, taklit bir sinirle. Ya da belki biraz gerçek sinirle. Her halükarda, kontrol cihazını hareket ettirebilmek için geriye yaslanıyor.

"Zelda oynarken seni izlemekle ilgileniyormuş gibi davranmamı istiyorsan, o zaman fedakarlık yapmalısın."

"Benim fedakarlığım, sen konsantre olmaya çalışırken hayatınla ilgili hikayelerini dinlemek olduğunu sanıyordum."

"Ne diyebilirim ki? Benim arkadaşlığımın bedeli pahalıdır." Açıkçası, oyun oynamasını öneren bendim. Uzun zamandır ilk kez programlarımız uyuştı ve Cumartesi gününü birlikte geçirebildiğimiz için mutluyum.

Son birkaç haftadır boş zamanımın çoğunu Reid'e ayırdığım için bu, suçluluk duygumu da hafifletiyor. Bu konuda çok fazla suçluluk duymuyorum — genel olarak neşeli ve aşırı mutluyum — ama Reid bugün işten önce takılamadığı için öğleden sonramı Denny'ye ayırdım. Hatta konuşmamızın ilk bölümünü, stüdyoda birlikte çalıştığı berbat gruplar ve DC bölgesinde keşfettiği yeni bir DJ hakkında anlattığı hikayelerle onun hakimiyetine bıraktım.

Onunla birlikte trene binip yeni yetenekleri dinleyeceğime söz verdikten sonra, Denny dikkatini bana çevirdi. "Üzerinde çalıştığın o mock-up reel ne durumda?"

"Bleh," diye inleyerek örgümü çekiştirdim. Sonuç fena değildi, ama yapımı saatler sürdü, çünkü ne yaptığımı bilmiyordum ve bildiğim kadarıyla Samuel henüz görmedi. Zaten, bana bu görevi verdiğinden beri üç haftadan fazla süredir onu görmedim ve haber almadım.

Alan da teslim ettiğimde pek bir şey söylemedi.

"Onu pazar testi örneklerine eklediler. Yakında geri bildirim almaya başlayacağız. O geri bildirimlere erişebilecek miyim, henüz belli değil."

"İlk başladığın zamanki kadar hevesli görünmüyorsun."

"Evet, öyle. Bu projeye görevlendirildiğim için duyduğum gurur, bir grup stajyerin de aynı şey üzerinde çalıştığını öğrendiğimde bir anda yok oldu. Bir yandan, herkes gibi ben de sıfırdan öğreniyorum. Öte yandan, maaşım stajyerlerin maaşının en az üç katı olduğu için, benim bir nepo bebeği olduğum apaçık ortada."

Denny oyununu durdurup bana baktı. "Çok para kazanmaktan mı şikayet ediyorsun?"

"Ya da stajyerlerin daha fazla kazanmadığından şikayet ediyorum."

Ön kapının açılıp kapanma sesini duyunca yüzümdeki ifade değişir. Denny ile birbirimize bakarız.

"Senin erkek arkadaşın," diyor Denny, çünkü Reid anahtarı olan tek kişi, ama bütün gün envanter sayımı yapması gerekiyor.

Ayağa kalkıp ne olduğunu araştırmaya hazırlanırken, Reid kolunu paltosunun içine sokmuş olarak oturma odasına girer.

"Burada ne yapıyorsun? Neden paltonu asmadın? Kısa bir ziyaret mi bu?" Ona merhaba öpücüğü vermek için odayı geçiyorum. İlişkimizin dördüncü haftasındayız ve onu her gördüğümde hala nefesim kesiliyor. Bazı yönlerden, benim üzerimdeki etkisi daha da güçlendi.

Öpücüğü kısa ve oldukça iffetli, muhtemelen yalnız olmadığımız için. "Denny," diyor, arkadaşımı selamlayarak.

"Ne haber?" Denny bir cevap beklemiyor gibi görünüyor, hemen dikkatini televizyon ekranına geri veriyor.

"Aslında bugün envanterim yoktu. Bu sadece bir bahaneydi, böylece..."

Ceketinin kıvrılmaya başlamasıyla söylediklerine olan ilgimi kaybettim. Ne olduğunu görmek için kumaşı geri çekmeye başladım. "İçinde ne var... Aman Tanrım, bu bir kedi yavrusu!"

Daha doğrusu, siyah beyaz bir yavru kedi. Kocaman gözleri, çok sevimli küçük burnu ve sıkmak istediğim kabarık vücudu var.

Reid'in elinden kediye alıp göğsüme sarıldım. "Senin mi? Benim mi? *Bizim mi?* Az önce birlikte bir bebek mi evlat edindik? Lütfen, lütfen öyle olduğunu söyle, çünkü bu kediciği bir daha asla kollarımdan alamazsın ve hoşuna gitse de gitmese de ona sana baba demesini öğreteceğim."

O gülüyor, ama ifadesinde eğlence kadar hayranlık da var gibi görünüyor, bu da beni deli gibi sırtmaya itiyor, sonra o da deli gibi sırtıyor. Birbirimize bu kadar düşkün olmamız aptalca ve sinir bozucu, Denny'nin bizi iğrenç bulup bizimle fazla zaman geçirmek yerine bodrumunda saklanmayı tercih etmesini tamamen anlıyorum.

"Onu senin için aldım." Reid oda arkadaşıma sert bir bakış atıyor. "Çünkü bir kadın kedi istediğinde, ona kedi alırsın."

Denny ellerini kaldırarak teslim olur. "O aslında benim kadınımdı değil."

"Onu korumak senin görevinmiş gibi davrandın." "Hadi ama çocuklar. Yapmayın." Her zaman sinirliymiş gibi davranıyorlar.

birbirlerine karşı, ama geçen gece kanepede uyuduğumu sanırken bir saat boyunca kulüp karışimleri hakkında konuştuklarını duyduktan sonra, bunların hepsinin rol olduğuna emin oldum. "Erkek mi dedin? Ona ne isim vereceğiz? Ona yiyecek almamız gerek mi? Oh, ve bir kedi kumluğu lazım." Kedi çok hareketli olduğu için onu kucağıma alıp yere oturdum.

Reid, cevap verirken ceketini çıkarıp koridora asıyor. "Burada biraz malzeme var. Daha fazlası da teslim edilecek."

Geri döndüğünde, iş için giydiği güzel pantolon ve uzun kollu mavi gradyan düğmeli gömleği olmasına aldırmadan benimle birlikte yere oturur. "Adı... Twilight mı olsun?"

Ona, telefonumda Reid'in kod adı olarak bunu kullandığımı söylemedim, ama tabii ki bu, kedi için kullanamayacağım anlamına geliyor.

Her neyse, kedi Twilight'a benzemiyor. "Bence uymuyor. Gözlerinde yaramazlık var."

Reid benim bakışımı yakaladı ve ikimiz aynı anda "Donovan Desmond" dedik.

"Kediye *Spy X Family*'deki kötü adamın adını mı veriyorsunuz?" Denny başını sallar.

"Donovan harika bir isim," derim, seçimimizi savunarak yeni kedimin tüylerine yüzümü gömerim.

"*Donovan Desmond* harika bir isim," diye düzeltir Reid. "Bence ikisini de kullanmak gerekiyor. Ayrıca, onu diğer Donovan'larla karıştırmak istemeyiz."

"Anlaştık." Reid etrafta olduğunda çok fazla gülümsediğim anlaşıyor. Yüzüme çizdiği geniş gülümsemeler yüzünden yanaklarım hep ağrıyor ve şu an da bir istisna değil.

Donovan Desmond ellerimden kurtulup kedilere uygun olmayan oturma odamı keşfetmek için koşarak uzaklaştığında, öne eğilip "Babacığım"a bir öpücük daha veriyorum. Bu öpücük, onun geldiği ilk günkü öpücüğümüzden biraz daha fazla minnettarlığımı gösteriyor.

"Bana bir kedi aldın. Seni seviyorum..." Neredeyse "*seni*" diyecektim, ama son anda fikrimi değiştirdim ve "onu" dedim. Duygusal olarak hazır olduğumu düşünüyorum. Ama daha önce akrabam olmayan bir erkeğe hiç böyle bir şey söylemedim ve her ne kadar duygularımla dolu olsam da, Reid'in yakın zamanda orada olmasını beklemiyorum. O çok temkinli ve ihtiyatlı, ve bunun iyi bir nedeni var, bu da kabul etmeyi kolaylaştırmıyor, ama çok yetişkin bir ilişkimiz olduğu için yetişkin gibi davranmaya çalışıyorum.

Reid parmağını çenemin üzerinde gezdiriyor. "Neredeyse bir aylık yıldönümümüz kutlu olsun."

Karnım keleklerle dolup taşıyor. "Bu bir yıldönümü hediyesi mi? Vay canına. Çok etkilendim ve şu anda çok tahrik oldum.

Cidden." Gözleri kararır. "Benim kedi için bir kedi."

Denny oyun kumandasını kanepeye fırlatır. "Yeter. Ben gidiyorum."

Gülerek, bodruma inen en iyi arkadaşımı kucaklamak için zıplıyorum. "Birlikte vakit geçirdiğin için teşekkürler. Sonra pizza yemek ister misin?"

Denny beni geçip Reid'e bakar. "Onu bütün gece benden çalmayacaksın, değil mi?"

Denny'nin çenesini çimdikleyip bana doğru çeviriyorum. "Ona sorma. O benim erkek arkadaşım, patronum değil." Ama sonra Reid'e bakıyorum. "Bu gece beni senden çalmayacaksın, değil mi? Beni Paris'e götürmek gibi gizli planların yok, değil mi?"

"Maalesef yok." Reid yerden kalkıp daha rahat koltuğa geçer. "Bu gece her zamanki gibi çalışacağım."

Ancak *bu gece çalışmak*, Brooklyn'den ayrılıp Spice'ın açılışına yetişmek için birkaç saat önce çıkması gerektiği anlamına geliyor. Onun programı adeta kafama kazınmış durumda ve bir yerden diğerine gitmesi için ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu dakikasına kadar biliyorum. Çalınan anlarda geçen bir hayat işte.

Denny'ye dönüyorum. "O zaman pizza yapalım. *Thousand Year Blood War*'ı izleyebiliriz."

Zamanı kesinleştiririz ve o ayrılırken, "*Teşekkürler ve bir süre yukarı gelme*" derim, çünkü ortak yaşam alanında erkek arkadaşınla sevişmek üzereyken oda arkadaşına uyarıda bulunmak adil bir davranıştır.

Bodrum kapısının kapandığını duyana kadar beklerim, sonra Reid'e döner ve utangaçça örgümü çekerim. "Bana bir kedi aldın." Uygun bir şekilde, neredeyse mırıldanıyorum.

"En iyi erkek arkadaşlar listesinde miyim?" Kendinden emin ifadesi, bunun farkında olduğunu gösteriyor.

Ve eğer öyle olmasaydı, şimdi öyle olurdu çünkü kendini benim *erkek arkadaşım* olarak tanımladı. Ben Denny ile konuşurken ona hep öyle sesleniyorum ama Reid bu terimi sadece birkaç kez kullandı ve her seferinde iç çamaşırlarımı değiştirmek zorunda kaldım.

Hatta, hepsini birden çıkarmalıyım.

Kazak elbiseyi belime kadar kaldırıp iç çamaşırlarımı çıkarmak için kıvranarak bir gösteri yapıyorum. "*En mutlu* erkek arkadaşlar listesine girmek üzeresin," diyorum, sonra kucağına tırmanıp bacaklarımı onun üzerine atıyorum.

"Envanter sayımı hakkında sana daha sık yalan söylemeliyim."

"Yalanın bana hediye alacağı anlamına geldiği sürece, tabii ki. Bana uyar." Özellikle de hediye, onun yıldönümünü hatırladığını kanıtladığında. Kalçalarımı kaldırıp, hızla sertleşen penisinin üzerine kayıyorum. "Dört hafta. Dört hafta boyunca benim dışımda başka hiçbir kadınla yatmadın. Bu senin için büyük bir bağlılık. Korkuyor musun? İnanabiliyor musun?"

Artık otelde seks için kullandığı oda yok, bu konuda onu kızdırmayı çok seviyorum. Bana anlattığı hikayeler arttıkça, erkeğimin bir "sürtük" olduğunu daha iyi anlıyorum. Benim onu küçümseyeceğimi düşünerek bunu benden saklamaya çalışıyor, ama ben sadece bunun faydalarını görüyorum. Dilini bir kez sallayarak beni orgazma ulaştırmayı öğrenmek için birçok kadınla yatması gerekiyorsa, bence kazanan ben oldum.

Bağlılık konusuna gelince, benim bakış açımdan, eskisine göre çok daha rahat. Belki de artık aramızdaki çekimi her zaman engellemeye çalışmadığı içindir, ama birbirimize o kadar doğal uyuyoruz ki, hiçbir yükümlülük hissetmiyoruz.

Reid ellerini elbisemin altına sokup göğüs kafesime kadar çıkardı. "İnanması en zor olan şey, sadece Adly'ye söyleyerek dört hafta dayanmış olman."

"Evet, ve Jade." Joe ve Amani de var, ama hepsine gizlilik yemini ettirdim ve önemli kimseyi tanımadıkları için sayılmazlar, kimlere söyleyecekler ki?

Gözlerini kısar ve yüzünü buruşturur, sanki parmağını çarpmış gibi görünür. "Arkadaşlarına söylediğini bilerek unutuyorum."

Bu bizim tekrarlayan tartışmalarımızdan biri, ciddi bir tartışma değil. Kimse bağırıyor ya da eşya fırlatmıyor. Sadece Reid, "sır"ın dünyadaki hiç kimsenin bilmemesi gerektiği anlamına geldiğini düşünüyor, ki bu en güvenli yol gibi görünüyor, ama öte yandan, arkadaşlarım benimle neler olup bittiğini bildiklerinde, bilmediklerine göre çok daha fazla sessiz kalıyorlar. Bildiklerinde spekülasyonlara başlıyorlar ve her türlü söylenti çıkıyor.

Ona bunu hatırlatırdım, ama şu anda bu tartışmaya girecek havada değilim. "Tamamen anlıyorum," diyorum, kemer tokasına çalışırken.

"Sikini çıkarmama yardım et."

Sanki benim sormamı bekliyormuş gibi, pantolonunu çok hızlı indiriyor, aradığım şeyi ortaya çıkarmak için yeterli kadar. Elini tabanının etrafında dolaştırıyor ve uzunluğunu okşuyor. "Üstte olmak senin için uygun mu?"

İlk gecemizde bana teklif ettiği pozisyon buydu. Dört hafta boyunca sürekli seviştik, ama ben hala kontrolü ele almaya cesaret edemedim. Reid kontrolü elinde tutmaktan memnun gibi görünüyor, ama ben cesur davranmaya çalıştığımda da bundan hoşlandığını düşünüyorum.

Bana bir kedi verdi. Cesur bir teşekkür hak ediyor.

Ya da en azından cesur bir girişim. "Sanırım bunu çok yakında öğreneceğiz."

Dizlerimin üzerine çöküp kendimi onun üzerine yerleştiriyorum. Reid yardım ediyor, sandalyeden aşağı kayıyor ve penisini tutup ucunu benim açıklığıma yönlendiriyor. Ancak, penisinin başı içeri girince, bırakıyor. "Artık her şey sana kalmış, bebeğim."

Tek yaptığım oturmak ve o içime giriyor. "Oh. Vay canına."

Gerçekten rahat hissetmem bir dakika sürüyor. İlk başta uyluklarım engel oluyor ve dizlerimi daha fazla açana kadar onun penisini tamamen içime alamıyorum. Neyse ki pelvisim esnek ve o kadar kadar esneyebiliyorum. Ayrıca sandalye çok büyük olduğu için bacaklarımı açacak yer var.

"Harika gidiyorsun." Kıçımı öne doğru çekiyor ve sonunda tamamen oturduğumda tıslıyor.

"Oh, lanet olsun. Çok derinsin." Onu amımla sıkıştırıyorum. Bu pozisyonda farklı hissediyorum. Penisini içimde yeni bir yere ulaşıyor ve bu hem garip hem de harika bir his. Yavaşça hareketleri deniyorum. Kalçalarımı öne ve arkaya eğdiğimde klitorisim çok hoş bir şekilde okşanıyor, ama yukarı aşağı sallanmaya başladığımda Reid'in ifadesi vahşileşiyor.

"Siktir. Lina." Belimde toplanmış elbiseyi çekiyor. "Bunu çıkarıyorum."

Kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum, böylece o da onu başımdan çekip göğüslerimi serbest bırakabiliyor. "Sütyen giymediğinde beni öldürüyor."

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

"Öldürölmenin iyi bir yolu var mı? Siktir." Göğüslerimi avuçlayıp sertçe yoğuruyor. "Senin siktiğimin göğüslerini seviyorum."

Bana sert davranmasını seviyorum — meme uçlarımı çekiştirip beni oyun hamuru gibi davranmasını — ama ellerini tamamen çekip hareketlerimle birlikte sallanmalarına izin vermesini de seviyorum. Tam olarak rahat sayılmaz, ama bu bir şekilde erotizmi artırıyor.

Aslında, zevkin yanı sıra tüm bu süreçte biraz rahatsızlık da var. Yukarı aşağı sallanmak için çaba sarf etmek gerekiyor ve eminim ki uyluklarım günlerce bunu hissedecek. Ancak, tenlerimizin birbirine çarpıştığını duymak buna değer.

Ama Reid klitorisimi masaj yapmaya başladığında bu pozisyona gerçekten bayıldım. Sikişmeye konsantre olmak zorunda kalmadığında, onun mükemmel bir şekilde yapabildiğini bilmediğim bir beceriye çaba sarf edebildiğini anladım.

Görünüşe göre, bunu yapabiliyor ve kısa sürede nefeslerim inlemelerle karışıyor ve orgazmımın çok yakın olduğunu hissediyorum.

Ta ki Donovan Desmond'un yerde kayarak arkamdaki bir şeye atladığını duyana kadar.

Zıplamamı yavaşlatıyorum, bu da uyluklarımda oluşmaya başlayan krampları hafifletmeye yardımcı oluyor ve omzumun üzerinden bakıyorum. "Bizi böyle görmesi kötü mü? Anne ve babasının sevişmesini görmek onu sonsuza kadar travmatize eder mi?"

Örgümü çekerek dikkatimi tekrar kendisine yönlendirir. "Modellik yapıyoruz. Ona nasıl düzgün bir şekilde teşekkür edileceğini öğretiyoruz."

"Biz çok iyi ebeveynleriz."

"En iyisi. İşte." Reid ellerini kalçalarımın koyar ve pelvisimi yukarı aşağı sallarken ileri geri eğecek şekilde hareket ettirir. "Böyle hareket etmeyi dene."

"Böyle mi?" Kendi başıma deniyorum ve bunun sadece uyluk kaslarımı dinlendirmekle kalmayıp, aynı zamanda amımı da yeni bir şekilde okşadığını keşfediyorum. "Oh, işte böyle. Bu iyi, değil mi?"

Cevap olarak, elini boynumun arkasına getirip ağzımı kendininkine yaklaştırır. Her zaman iyi öpüşür, ama gerçekten tahrik olduğunda öpücüğü sahiplenici ve acımasız olur ve ben tamamen eririm. "Az önce benim sikimin her yerine ısladın."

"Ya pantolonunu kirletirsem?" Sesim o kadar tiz ve cırtlak ki, benim sesim gibi gelmiyor.

"Diğer kadınları uyarmaya mı çalışıyorsun? Kokunu bana bulaştırıp beni senin olarak mı sahipleniyorsun?"

"Eğer işe yararsa, o zaman..." Çok iyi hissettiriyor, düşünmekte zorlanıyorum. "Oh, lanet olsun."

"Amin çok sıkı."

"Çünkü boşalmak üzereyim." Görüşüm kararıyor. Uzuvarım karıncalanıyor. Nefesim karnımda sıkışmış gibi ve tüm kaslarım kilitlenmiş durumda.

"Ritmi kaybetme. Sikimde zıplamaya devam et, bebeğim." Reid bana yardım etmek için ellerini kalçalarımın geri koyuyor.

"Yapamıyorum... Yapamıyorum..." Hareketlerimin kontrolünü kaybetmiş olmakla kalmadım, amım da Reid'i dışarı çıkarmaya çalışıp duruyor.

O hayal kırıklığıyla homurdanıyor. "Harikaydın Lina. Sik sürmede çok iyisin. Ama şimdi benim..." Kalçalarımı yerinde tutuyor ve kontrolü ele alıyor, orgazmımı uzatacak çılgın bir hızla içime giriyor ve saniyeler içinde birlikte boşalıyoruz.

Vücudumu tekrar kontrol altına alır almaz, yüzünü avuçlarım ve tekrar öpüşürüz. Bu sefer yavaş öpücükler. Nefesimiz normale dönerken ve kalbim sakinleşirken tatlı öpücükler.

Hâlâ içimde oldukça sert ve ben kalçalarımı şehvetle onun üzerinde sallıyorum. "Daha fazla squat yapmaya başlamam gerekecek." Ya da genel olarak squat yapmaya, çünkü şu anda hiç yapmıyorum.

O gülüyor ve sesi tüm vücudumda titreşiyor. "Gerçekten harikaydın."

"Biliyorum."

Yine gülüyor, sonra yüzümü incelerken başparmağıyla çenemi okşuyor. "Ben..." Derin bir nefes alıyor. "Beni çok etkiledin, Lina."

Onun ne demek istediğini anlıyorum çünkü ben de öyle hissediyorum. Bunu kelimelerle ifade etmek zor.

Sadece büyük, tam ve tüketici bir şey.

Korkutucu da, bu yüzden sormak zorundayım, "İyi anlamda mı?"

"Oh, bebeğim. En iyi şekilde." Bana tekrar öpmek için eğildi, ama kapının açılma sesini duyduğumuzda durakladı.

Denny'nin ona verdiğim uyarıdan sonra yukarı çıkması imkansız, ayrıca ses bodrumdan değil, n kapıdan geliyor gibi. Ama başka kimin anahtarı var ki?

Cevap, bir sesin "Lina?" diye seslenmesiyle gelir.

Ah, doğru, bu evin anahtarı olan başka biri daha var—
onun evinin anahtarı olan biri daha var. annem.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

LINA

"Siktir." Reid'den, kendimde olduğunu bilmediğim bir hızla sıçrayarak uzaklaştım. Ben elbiseyi giyerken, o da kendini toparlıyordu. Annem kapıda belirirken, oturma odasının girişinde külotumu gördüm.

"Anne." *Aşağı bakma. Aşağı bakma.* Ona bakmamasını söyleyeceğim, ama kendime de söyleyeceğim, çünkü beni tanıyan biri olarak, ilk önce onlara bakarak onun dikkatini onlara çekecek olan kişi ben olacağım. "Burada ne yapıyorsun? Uğrayacağını söylemiş miydin? Evde her şey yolunda mı? Arayıp denedin mi?"

Gergin olduğumda biraz kaotik olurum. Gergin olmadığımda da öyle, umarım o da bunu fark etmez.

Bana sertçe bakar.

Sonra hala sandalyede oturan, dirseklerini uyluklarına dayayarak öne eğilen Reid'e bakar, bu da bana kemerini bağlamayı başaramadığını düşündürür.

Sonra da az önce ayak başparmağımı yemeye karar veren kedi yavrusuna bakar. O yanıt vermeden sadece birkaç saniye geçmiştir, ama benim için bu sessizlik çok fazladır.

Kediyi kucağıma alıyorum. "Reid, Noel'de söylediğim bir şeyden ya da birinin söylediği bir şeyden

ve bak. Komşusunun kedisi yavrulamış, senin komşun, değil mi? Ve bana bunu getirdi. Adı Donovan Desmond. Bir diziden. Senin izlediğin diziden değil. Ama benim en sevdiğim dizilerden biri. Tebrikler! Artık resmen büyükanne oldun."

Annemin gözleri kısıılır. "Elbisen ters giyilmiş."

Yüzüm tamamen kızardı, ki bu biraz şok ediciydi çünkü zaten seksten ve sonra onun girişinin verdiği adrenalin yüzünden oldukça kızarmıştım. Cildimi renklendirecek daha fazla kan kaldığını bilmiyordum, ama hey, bu kadar İrlandalı bir kız olduğum için başıma gelen bu.

Reid sessiz kalıyor, ama her ne pahasına olursa olsun sırrımızı korumamı istediğini biliyorum. Eğer şu anda burada oturuyor olmasaydı, eğer beni rol yapmaya zorladığını hissetmeseydim, muhtemelen hemen pes ederdim. O benim annem ve son birkaç yıldır çok yakınız. Ondan sır saklamak zor.

Ama Reid'i daha çok korumak istiyorum ve bu yüzden o kazanıyor. "Oh, ne talihsizlik," diyorum, göğsümden sarkan etikete bakarak. "Ne utanç verici. Neden bir şey söylemedin, Reid?"

"Ben..." Omuzlarını silkiyor. Sonra ayağa kalkıyor ve aman Tanrım, *pantolonu* düzeltilmiş, şükürler olsun. "Dürüst olmak gerekirse, fark etmedim."

"Teşekkürler anne, bunu bana gösterdiğin için," diyorum, ağır bir alaycılıkla. Çünkü bütün gün kazara elbiseyi ters giymiş olsaydım ve onun bunu söylemesi bu anın garip kısmı olsaydı, bu harika olmaz mıydı?

Bir kız dilek tutabilir.

"Ben, şey..." Reid koridoru işaret edip bana bakar. Ya da yanıma, çünkü gözlerime bakmakta zorlanıyor. "Donovan Desmond için ihtiyacın olan her şey orada olmalı."

Kapıya doğru yürürken el sallıyor.

"Teşekkürler, Reid. Teşekkürler." Ama onunla konuşmadan gitmesine izin veremem. "Seni kapıya kadar geçireyim."

"Gerek yok."

Anneme dönüp Reid'i işaret ediyorum. "Ben sadece..." Sonra onun peşinden koridora koşuyorum ve onun ceketini giymeye başladığını görüyorum. "Çıldırmak üzereyim!" diye fısıldayarak bağıriyorum.

"Gelmemeliydim."

"Hayır, öyle deme." Çok ilerleme kaydettik. Bunun onu benden tekrar uzaklaştırmasına dayanamam.

Ceketinin düğmelerini iliklemeyi bitirir ve bana bakmadan önce oturma odasına doğru bakar. "Her şey yoluna girecek. O hiçbir şey *bilmiyor*. Beni sonra ara. Tamam mı? Ne olduğunu anlat."

O ön kapıya doğru dönüyor, ama ben onu durdurmak için kolunu tutuyorum. "Ama Reid. Böyle gitme..."

Aniden beni kendine doğru çeker. "Öyle demek istemedim. Geldiğim için üzgün *değilim*. Aramız iyi." Bunu kanıtlamak için beni öper. "Tamam mı? Aramız iyi."

Karnımda kelebekler uçuşmaya başlar ve onun arkasından kapıyı kilitlediğimde, onu kovaladığım zamankinden daha sakinim.

Yine de oturma odasına geri dönüp annemle yüzleşmek hiç de kolay değil.

Önce elbiseyi düzeltiyorum. Önemli değil ama en azından kendimi biraz daha toparlanmış hissediyorum.

En azından odaya girene kadar. Annem şu anda kanepenin yanında duruyor, bu iyi bir şey çünkü Reid ile koridorda konuştuklarımızı duymamış olabilir, ama kötü bir şey de çünkü şimdi daha önce ayaklarının dibinde olan şeyi doğrudan görebiliyor. "Külotun yerde, Lina."

"Onları kedi oyuncağı olarak kullanıyorum." Her şeyi hallettiğimi hissetmek buraya kadarmış.

Onları yerden alıp top haline getiriyorum, ama sonra cebim olmadığını ve saklayacak yerim olmadığını hatırlıyorum. Annem beni azarlarken külotumu elimde tutmak tuhaf ve yanlış geliyor, bu yüzden onu sehpadaki mendil kutusunun içine tıktırıyorum ve daha sonra almayı unutmamayı umuyorum.

Ona dönüp baktığımda, yüzünde hüzünlü bir ifade var. "Artık bakire olmadığını bilmiyordum."

Ellerimi yüzümü kapatmak için kaldırıyorum. "Aman Tanrım, ölmek istiyorum." "Bana söyleyeceğini düşünmüştüm, Lina."

Ellerimi indiriyorum, konuşmaya buradan başlamasına şaşırmışım.

Belki de şaşırmamalıyım. Eskiden ona her şeyi anlatırdım. Seks ve benim deneyimsizliğim konusunda her zaman çok açtık. Hatta en sevdiği, baharatlı sahneler içeren kitaplarından bazılarını bana vermişti. Benim hazır olduğumu biliyordu.

"Sana söyledim. Ama..." Ama Samuel'le tanıştı ve ilişkimiz değişti, artık ona böyle şeyler söyleyemiyordum.

Annem bunun arkasında başka bir neden olduğunu düşünüyor. "Ama o oydu."

Reid gibi, bu da doğru. Ona ondan bahsedemedim.

Kanepeye oturdu ve ben hemen yanına çöktüm. "Üzgünüm. Üzgünüm. Çok, çok üzgünüm."

Onu görmeyi bırakacak kadar üzgün değilim, ama onu incittiğim için üzgünüm.

Ama elini dizime koyduğunda beni yine şaşırttı. "Neden üzgünsün? Kızdığımı mı düşünüyorsun?"

Uh... "Bana *onu değil*, başkalarını söylemiştin. Noel'de. Onun dışında herkesi."

Sanki ne demek istediği çok açıkmiş gibi gözlerini devirdi. "Evet, çünkü bu çok rahatsız edici ve birçok açıdan işleri zorlaştırıyor. Bir erkekle, senin ve benim hayatımızı çok karmaşık hale getirebilecek bir ilişkiye başlamadan önce bunu düşünmeni gerçekten umuyordum. Seni korumaya çalışıyordum." Tekrar düşündü. "*Bizi* korumaya çalışıyordum. Hala mümkün olsaydı."

"Haklısın. Sadece..." Kucağıma bakarak, nasıl olduğunu açıklamaya çalışıyorum. "Zaten başlamıştı. Birbirimizi tanımadan önce bile."

"Angela seninle ilgili bir şeyler olduğunu düşündü. Seni ateşli bir anında yakaladığını düşündüğünü söyledi."

"Angela sana bunu mu söyledi?" Artık bu tür şeylere şaşırmamam gerek. "Ve bana hiçbir şey söylemedin mi?"

"Sana söylemiş olacağını, onun deli olduğunu söyledim. Noel'de sizi birlikte gördüğümde, her şeyin onun tarafında olabileceğini düşündüm."

Annemin bakış açısını hayal ederken, tamamen farklı bir perspektif ortaya çıkmaya başladı. "Oh. O zaman sana ürkütücü bir avcı gibi görünmüş olmalı."

"Aklımdan geçti." Hâlâ dizimde duran eline ve kocaman alyansına bakıyor. "Çok daha yaşlı bir adamla evli olduğum için ikiyüzlülük yaptığımı biliyorum, ama Reid'i şahsen tanımıyorum. Tek bildiğim, Samuel'in Reynard hakkında söyledikleri ve tatlım, bunlar hiç de iyi şeyler değil."

"Oh, Reynard şeytanın ta kendisi, ama bu Reid'in de öyle olduğu anlamına gelmez." Ona daha iyi bakabilmek için yönümü değiştirirken, elini benden uzaklaştırıyorum, bunu bilerek yapıyorum çünkü Reid'in babasının yaptıklarından dolayı otomatik olarak Reid'i suçlaması beni rahatsız ediyor. Özellikle de Reid'in kendisi de bu tür şeylerle çok uğraşmak zorunda kaldığı için.

"Haklısın. Mutlaka öyle olmak zorunda değil. Ama çocuklar bir yerlerden öğrenirler."

"Reid değil, anne." Çok heyecanlanmadan önce derin bir nefes alıyorum. "O babası gibi değil. O iyi ve dürüst biri, ve aramızda hiçbir şey olmadığını söyleyebilmeyi ve bunu içtenlikle söyleyebilmeyi isterdim, çünkü bunun karmaşık bir durum olduğunu biliyorum, ama..." Söyleyebileceğim pek çok şey var, ama hiçbirisi yeterli gelmiyor.

Annem bunu kısa yoldan ifade ediyor. "Ama onu seviyor musun?"

"Evet, öyle." Bunu yüksek sesle söylemek rahatlatıcı. Beni dünyada en iyi tanıyan kişiye söylemek daha da rahatlatıcı. "Aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmiyorum, ama *bir şeyler* hissediyor ve birlikte olmaktan hoşlanıyoruz, ayrılmaya çalışsak da ayrı kalamıyoruz, bunun sorunlara yol açacağını bilmemize rağmen. Bu yüzden aramızda neler olduğunu anlamaya çalışırken bunu gizli tuttuk."

"Kimse bilmiyor mu?"

"Adly." İtiraf eder etmez, açıklamam gerektiğini anladım. "O öğrendi. Ben bilerek söylemedim. Sana söylemek istedim."

"Ah, bebeğim. Söyleyemeyeceğini düşündüğün için üzgünüm." Kollarını bana açıyor ve lanet olsun. O benim annem.

Onun omzuna yaslanıyorum ve tabii ki ağlıyorum çünkü iyi anneler insanı savunmasız olmaya teşvik eder. "Ben kocaman bir bebeksin. Neden böyle davrandığımı bilmiyorum. Aslında çok mutluyum."

"Anlıyorum."

Gülüyorum, bu da ağlamamı kısaltmaya yardımcı oluyor. Tekrar oturunca, mendil kutusuna uzanıyorum ama iç çamaşırlarımın kutunun içinde olduğunu hatırlıyorum.

Son dakikada, dört yaşındaki bir çocuk gibi kolumla yüzümü siliyorum.

"Sana güvenmediğimden değil," diyorum ona, bunu söylemem gerektiğini fark ederek. "Evliliğine yük olmak istemedim."

"Doğru, Samuel'e söyleyemem. Ona söylemeyeceğim."

Hemen suçluluk duymaya başlıyorum. Kiminle birlikte olmak istediğim için tepkiyle karşılaşmak benim için bir şey, ama onun benim adıma bununla yüzleşmesi adil değil. Ayrıca, kocasına benim sırrımı saklaması da adil değil. "Reid'in babası gibi olmadığını ona anlatabilir misin?"

"O kadar kolay olduğunu sanmıyorum. O çocuklara baktığında tek gördüğü şey..." Sesi kesilir, bakışları uzaklara dalar.

Dikkatini bana geri verdiğinde, bir karar vermiş gibi görünüyor. "Tamam, bunun bir söylenti olduğunu ve Reynard'ın olayları nasıl gördüğünü hesaba katmadığını biliyorum, ama Samuel bana bunun Sonya'ya dayandığını söyledi."

"Samuel'in ilk karısı mı?" Kendimi öne eğilmemek için zorluyorum, ama bu dedikoduyu duymak için can atıyorum.

O başını salladı. "Üçü birlikte büyüdüler, ama Samuel onunla biraz çıktı. Onun için sıradan bir ilişkiydi, ama Samuel için daha ciddiydi. Sonra Samuel birkaç aylığına Avrupa'ya gidip babasıyla çalışmaya başladı ve geri döndüğünde Sonya hamileydi ve - bu noktada hikaye, anlatan kişiye göre farklılık gösteriyor - Sonya, Samuel'e Reynard'ın ona tecavüz ettiğini söyledi. Bunun kanıtı yok, ama..."

"Sen kadınlara inanırsın. Evet, ben de." Reid'in babası hakkında bana anlattığı her şeyden sonra, bu neredeyse tahmin edilebilir bir şey gibi görünüyor.

Aynı zamanda yürek parçalayıcı.

"Zavallı Sonya bunu asla atlatamadı. Reynard'ın iyi avukatları ve iyi bağlantıları vardı ve Sonya suç duyurusunda bulunup kazanamayacağını biliyordu. Sonunda bununla başa çıkmak için bir süre akıl hastanesinde kaldı ve o pislik de bunu, çocuğu doğduğunda velayetini almak için bir bahane olarak kullandı."

"Hunter mı? Oh." Parçalar yerine oturdukça midem bulanıyor. "Bu çok berbat."

"Öyle. Samuel onu seviyordu ve onunla evlendi, bu da Reynard'ın yaptıklarına sürekli maruz kalması anlamına geliyordu çünkü

Sonya artık eskisi gibi bir kadın değildi. Samuel ne yaparsa yapsın, kardeşinin yaptıklarını düzeltemezdi, elbette düzeltemezdi ve Sonya kısa hayatının geri kalanında çok mutsuzdu.

"Ve evet, Samuel bu suçluluk yükünü Reynard'ın çocuklarına yüklemekle hata ediyor, ama Samuel bir insan ve bu, kendi zamanında kabullenmesi gereken bir şey."

Annemle Samuel'in arasında özel bir şey olduğunu ilk kez bu anda hissettim. Onların ilişkilerinin sadece seks ve güvenlikten ibaret olduğunu düşünmemeye çalıştım - annem öyle istiyorsa sorun yok, ama ben öyle düşünmek zorunda değilim - bu yüzden aralarında bir yakınlık olduğunu keşfetmek rahatlatıcı.

Onun hatırı için, kocasına insanlık hakkını tanımaya ve onun bakış açısıyla bakmaya çalışıyorum. "Reid'in babası için sürekli saçma sapan şeyler yapması da pek yardımcı olmuyor sanırım. Bu, Samuel'in başka bir fikir edinmesine engel olmuştur."

"Reid'in Samuel'in eski sevgilisini düğünümüze eş olarak getirmesi gibi mi? Hayır, yardımcı olmuyor."

"Kendi isteğiyle yapmadı. Yemin ederim."

Omuzlarını silkiyor. "Her şey yolunda gitti. Dürüst olmak gerekirse, yüzüğü benden daha çok hak ettiğini düşünen birine yüzüğümü göstermek hoşuma gitti."

"Ona çok nazik davrandın!"

"Onları nezaketle öldür, derler."

Annemin bu kadar sert biri olduğunu bilmiyordum. Etkilendim.

Ama sonra sevdiğim adamla birlikte olmanın getirdiği ikilemi düşünmeye başlıyorum. "Peki, Reid ve ben birlikte olmak istersek... açıkça? Benimle Samuel arasında seçim yapmak zorunda kalır mısınız? Aile etkinliklerinden men edilir miyim? Seni hiç göremez miyim?"

Sanki ona tokat atmışım gibi bakıyor. "Evet, beni görebilirsin. Asla kendi çocuğumu kocamdan daha az sevmem. Sen benim her şeyimsin, Emmalina. Aile etkinliklerinden men edilmek mi? Asla olmaz. O da benim orada olmamı istiyorsa olmaz. Samuel'in Reid'i evine kabul etmesi daha zor olabilir, ama bir çözüm buluruz."

Şükran Günü yemeğinde gerginlik yaşayan ilk aile biz olmayız."

Böyle söylediğinde, başka türlü düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ama yine de, o kadar basit görünmeyen başka yönler de var. Örneğin Reynard, kimseye işleri kolaylaştırma konusunda bir geçmişi yok. Bir de benim işim var. "Sence Samuel beni SNC'den kovar mı?"

Annem cevap vermeden önce düşünür. "Sanırım kovabilir. Reynard'ın şirkete herhangi bir şekilde erişebilmesinden hoşlanmıyor. Ama SNC'de çalışmazsan gerçekten umurunda olur mu?"

Komik, çünkü başka bir seçeneğim olduğunu hiç düşünmemiştim. Ya da belki de en kolay seçenek gibi görünüyordu, çünkü aslında bir seçimdi ve bu seçenek olmasaydı, hayatımda ne yapacağımı bulmam gerekirdi ve bu çok zor gelirdi.

Daha geniş düşünmem için cesaretlendirildiğimde, bunu düşünmeye başladım. "Gerçekten iyi bir para. Ama dürüst olmak gerekirse, o kadar paraya ihtiyacım yok."

"Artık zengin bir erkek arkadaşın var. Bırak o seninle ilgilensin." "Anne! Bu çok anti-feminist."

"Lütfen. Feminizm seçenekler demektir. Ben bir erkeğin bana bakmasını tercih ediyorum ve bundan çok mutluyum. Eğer bu senin yolun değilse, öyle olsun." Elini uzatıp örgümü çekiştiriyor. "Zaten onun parasına ihtiyacın yok. Bu ev senin, bu yüzden uğradım. Sonunda tapuyu sana devrettim. Çantamda. Artık resmi olarak mortgage ödemen yok. Denny sana kira ödemeyi teklif etti, teklifi kabul et. Böylece SNC olmadan da bir gelir elde edersin. UberEats'e para harcamayı bırakman gerekecek, ama bütçeni iyi yönetirsen, hayatında ne yapmak istediğine karar vermek için zaman kazanırsın."

Bana bir hediye veriyor. Öyleyse neden aynı zamanda bağlarını koparıyormuş gibi hissediyorum?

"Ama tüm Sebastianlar şirket için çalışıyor."

"Sen Sebastian değilsin. Sen Quinn'sin." Parmağıyla burnuma hafifçe vurdu ve kendimi hiç bu kadar yetişkin ve aynı zamanda küçük bir kız gibi hissetmemiştim. "Reid parmağına bir yüzük takmayı planlamıyorsa tabii..."

"Olmaz. Hayır. Ben... Hayır. Reid de buna yakın bile değil..." Yüzüm inkarla kızarıyor. Böyle bir şey söylemesi bile bana çılğınca geliyor. Onun fırtına gibi bir evlilik yaptığını biliyorum, ama ben daha yirmi bir yaşındayım.

Sonra onun her zaman böyle davrandığını hatırlıyorum. "Bu yüzden sana bir şey söyleyemiyorum. Hemen torun planları yapmaya başlıyorsun. Denny'den ne kadar çok çocuğum olacağını hayal ettiğini hatırlıyor musun?"

Omuzlarını silkiyor. "Bebekleri severim."

Yakınımdaki su birikintisi bir gösterge ise, yeni yavru kedimi kucağıma alıyorum. "Al. Donovan Desmond senin sevginle dolu. Onu sevmeye alış, çünkü doğum kontrolünde gerçekten iyiyim."

O, kediye elimden alırken gülümsüyor. "Donovan Desmond. Sen kelimelerle anlatılamayacak kadar tatlısın."

"Öyle değil mi?" Onu daha yeni verdim ama şimdiden geri istiyorum. Henüz onu iyice sevme fırsatım olmadı.

Anne, benim yaptığım gibi yüzünü onun kürküne sürter, sonra bana sinsî bir gülümseme atar. "Sana bir kedi verdi, Lina. Bence o çocuk seni seviyor."

Yine gülümsüyorum. Reid burada bile değil, ama yüzümü kızartıyor. Utanç verici bir durum ve dikkatini yüzümden sızmaya çalışan güneşten başka yöne çekmeye çalışıyorum.

"Kimi sevdiğimi biliyor musun?"

Cevap belli olmasın diye ona sarılırım.

Ama Reid yüzünden gülümsemem devam ediyor ve bir kez olsun, annemin genellikle haklı olduğunu kabul etmekten mutluyum.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

REID

Cuma öğleden sonra Spice'a girip alarmın çalışmadığını fark etmek kadar kan basıncımı yükselten başka bir şey yok.

Bina içinde devriye gezen güvenlik ekibi, alarm bütün gece çalışmamış olsaydı bana haber verirdi, ama personelimden hiçbirisi birkaç saat daha gelmeyecek.

Kimin yapabileceğine dair şüphelerim var.

Dikkatlice, telefonumu elimde, koridorda ilerliyorum, yanıyorsam bir hırsız tarafından yakalanabileceğimi biliyorum. Neredeyse diğer seçeneği tercih ederdim.

Tahmin ettiğim gibi, ofisimin kapısı açıktı ve babam masamın arkasında oturmuş, rakamları önemsiyormuş gibi dün geceki kapanış raporlarını okuyordu.

Kendimi tanıtmadan önce, Lina'ya kısa bir mesaj atıyorum.

Gelme. Babam burada.

İşten çıkmasına hala bir saat var, umarım gelmeden önce mesajını kontrol eder. Geçen hafta sonu annesi bizi yakaladığından beri buluşmalarımızda çok dikkatli davranıyoruz. Oturma odasında seks yapmayı bıraktık ve öğle vakti kadınlar soyunma odasındaki buluşmalarımızı da sonlandırdık

Lina'nın ögle saatlerini geçirdiği kadınlar soyunma odasındaki buluşmalarımızı da bıraktık.

Ancak bir bakıma, hiç olmadığı kadar rahat hissediyorum. Giulia ve Adly'nin desteği bu sırrı saklamayı kolaylaştırdı. Rahatladım. Babamın hayatımın neredeyse her alanına erişimi olduğunu unuttum. Ya bir saat sonra gelseydi?

Kulüpte buluşmayı yeniden düşünmemiz gerekecek.

Şu anda babamla yüzleşmem gerekiyor. O hiçbir zaman bir şey istemeden gelmez ve istediği şeyler de asla basit şeyler değildir.

"Senin koltuğumda oturmana ne diyeceğimi bilmiyorum, baba." Bu bir yalan.

Nasıl hissettiğimi biliyorum. Bundan nefret ediyorum.

Beni selamlayarak selamlamıyor. Rapordan bile başını kaldırmıyor. "Bunların çoğunda Kaya'nın adı yazıyor. Artık kulübü kendin kapatmıyor musun?"

Hayır, çünkü yoğunluk biter bitmez çıkıp, Lina işe gitmeden önce birkaç saat onun yatağında vakit geçirmek istiyorum.

"Evrak işleri ve kasa dengelemesi zamanımı en iyi şekilde kullanmak değil." Bana sandalyemi geri vermeyecek, bu yüzden misafir sandalyesine oturuyorum. Sandalye kasıtlı olarak benimkinden daha alçak, böylece orada oturan kişiyi sindirebiliyorum. Bu taktiğin ne kadar işe yaradığını ilk kez görebiliyorum. "Uğramanın bir nedeni var mı? Cuma günü saat dört. Bu saatte golf sahasında olmanı beklerdim."

"Tee zamanı yarın." Gülümsemesi sert, sanki yeterince kullanmadığı için nasıl yapacağını bilmiyor gibi.

Onu hiç mutlu görmediğimden değil. Adam bir zafer kazandığında, kurt gibi sırıtıyor. Ama bu çok farklı bir bağlam. Başka biriyle mizahı veya keyfi paylaşmak için yapılan türden gülümsemeler onun yüzünde nadiren görülür.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim," diyor, önce soruyu cevaplamadan. "Benim izlenimim, saat yediye kadar açılmana gerek olmadığı yönündeydi."

Yalan hazırlıksız olarak çıkıyor. "Daha erken gelmeye başladım. Normal çalışma saatlerinde satıcılar ve diğer iş ortaklarına ulaşmak daha kolay oluyor."

"Mm." Bu tek hecede bir yargı var, ama ifadesi taş gibi. Beklemek ve en etkili olacağını düşündüğü anda fikirlerini söylemek istiyor.

en etkili olacağını düşündüğü anda.

Ama bugün onun oyunları ile ilgilenmiyorum. "Bir şeye mi ihtiyacın var? Eğer yoksa, ben..."

Raporu masaya bırakarak, özür dilemeden sözümü kesti. "Sam'in karısı."

Sanki bir tepki bekliyormuş gibi cümleyi yarım bırakır.

Midem burkulur, ama ifademi onun ifadesine uydurmaya çalışırım. "Giulia mı? Ona ne olmuş?"

"Küçük düğün hediyemiz umduğum gibi gitmedi. Senin hatan değil, eminim. Sam artık Bunny'ye ilgi duymuyor. O her zaman sadakatini korumuştur. Yeni eşine de aynı şekilde davranmasına şaşmamalıyım." Koltuğuma yaslanıp ellerini birleştirerek, mükemmel bir kötü adam portresi çizdi. "Başka bir yol bulmalıyız. Doğrudan karısına gideceğiz."

Daha fazla bilgi almak için ellerimi havaya kaldırdım. Düşüncelerinin yönünü tahmin edebileceğimi sanıyorsa, yanılıyor. Zihnim o kadar acımasız değil.

"Onun dikkatini çek," diyor, bunu açıkça söylemek zorunda kaldığı için açıkça sinirlenmiş bir şekilde. "Onunla flört et. Ona yalakalık yap. Gerekirse onu becer. Eğer istersen. Sadece biraz dalga yarat."

Ona uzun uzun, sert bir şekilde bakıyorum. Tabii ki bunu yapmayacağım. Lina yüzünden. Giulia onun annesi olduğu için değil, Lina ile *birlikte* olduğum için. Meğer ben de sadakatini koruyan bir erkeğim.

Kötü olan şey, Lina olmasaydı, gözümü bile kırpmayacağımı biliyorum. Bu ilişki, Spice'dan önce de hep böyle işledi. O bana bir emir verir, ben de hemen yerine getiririm. Bizi böyle yetiştirdi. Muhtemelen bir sonrakini de böyle yetiştirecek. Ordusundaki bir başka asker.

Bu beni hasta ediyor. Hepimizi hasta ediyor.

Ama babama hiç hayır demediğim için, nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum.

Onun yerine, "Neden?" diye soruyorum.

"Neden?" Bu kelimeyi bana yabancı bir dilmiş gibi geri atıyor.

"Evet. Neden? Neden onların evliliğinde dalgalanmalar yaratman gerekiyor ki? Neden onları rahat bırakmıyorsun? Samuel sikişiyor mu?"

Evliliğin mi? Nelani'nin dikkatini çekmek için birini mi gönderdi? Onun yaptığı bir harekete misilleme mi yapıyorsun? Neden?

Bana şaşkın şaşkın bakıyor, bu soruyu sormama şaşırmış gibi, ya da belki de ona soru sormaya cesaret ettiğim için şok olmuş gibi. "Samuel benim olanı aldı."

"Sonya mı?" Lina, Hunter'ın annesi hakkında öğrendiklerini bana anlattığından beri, babamın düşmanlığı konusunda yeni bir merakım var.

"Hayır, Sonya değil." Adını ağzında kötü bir tat varmış gibi söylüyor. "SNC. Haber şirketi benim olmalıydı. Ben ikinci en büyük çocuğum. Henry endüstri bölümünü almalıydı. Ben haber şirketini almalıydım. Diğer üçü de bizim emrimize verilmeliydi. Samuel babama saçma sapan yalanlar söylemeden önce her şey yolunda gidiyordu, ama sonra bir baktım ki, ben Henry'ye yardım ederken, Sam *benim* yerime SNC'nin başına geçmişti."

"Yani büyükbaba sana SNC'yi vermedi çünkü bir kadına tecavüz ettin." Ona karşı hiç bu kadar cesur davranmamıştım, ama babamın cesurluğu saygı duyduğunu fark ettim.

Çenesi gerildi. "Sen ne dediğini bilmiyorsun." "O zaman söyle bana."

"Senin bilmediğin bir şey yok." Konuyu burada bırakacak gibi göründü, ama devam etti. "O kız ben ona dokunmadan önce zaten berbat durumdaydı. Benimle evlenmemi umarak kendini hamile bıraktı. Ben evlenmediğimde tecavüz edildiğini söyledi. Kadınlara karşı dikkatli olmalısın, Reid. Özellikle de bugünlerde. Bir kadın fikrini değiştirebilir ve birdenbire sosyal medyada linç edilirsin. Neyse, Sonya iyi çıktı. Zengin bir adam buldu kendine. Samuel'in o aptalın peşine takılması benim suçum değil. İnsanları iyi tanıyamadığını asla kabul edemedi."

Söylediği pek çok şey korkunç, ama belki de en korkunç olanı, Sonya'nın iyi bir sonuca ulaştığına dair görüşü. Kadın öldü ve kuzenlerimden duyduğum söylentiler doğruysa, kendi eliyle öldü.

Ona yardım edilmesi gerektiği çok açıktı.

"O senin çocuğunun annesiydi, baba. Onun için bir şeyler yapmalıydın."

"Yaptım. Onu hastaneye yatırdım. Hunter'ın velayetini almamasını sağladım."

"Bunlar ona yaptığın şeyler. Onun *için* ne yaptın?"

Babam kendini daha fazla savunmak üzereyken, bir daha düşünür. "Bu konuda kafana kim sokuyor? O kadının kızı mı?"

Panik, hızlı etkili bir iğneyle enjekte edilmiş gibi damarlarımdan akıyor. Lina'yı kastetmediği mümkün değil. Başka hangi kızı olan kadından bahsediyor olabilir ki?

Aptal rolü yapıyorum. "Kim...?"

Bu sefer dudaklarında kurt gibi bir sırıtış var. Zafer kazandığını gösteren bir sırıtış. "Benim çatımın altında neler olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Unutuyorsun, bu yerin tapusu bana ait. Kendi sistemim olmadığını mı sanıyorsun?" Tavanı işaret ediyor.

Ancak, cebinden telefonunu çıkarıp ekrana bir şey açıp cihazı bana verene kadar ne demek istediğini tam olarak anlamıyorum.

Orada, siyah beyaz bir fotoğrafta ben ve Lina var. Çok... samimi... bir anda yakalanmışız.

Yüzümün rengi atıyor ve sanki zeminin altımdan kaybolduğunu hissediyorum.

Fotoğraflarını kaydırıyorum ve birden fazla fotoğraf olduğunu görüyorum. Bir düzineden fazla. Hepsi kulüpte çekilmiş. Hepsi de ilki kadar skandal. Lina adına utanç duyuyorum. Öfkeliyim. Bu anlar özeldi. Bu anlar bize aitti.

Sayfaları çevirirken başka bir şey daha fark ettim. Açıları, bildiğim kameraların açılılarıyla uyuşmuyor. Ofis güvenlik kamerası masamı değil, kapıyı gösteriyor. Ana barın yanındaki kamera ise tezgahı değil, kasayı gösteriyor.

Bu da demek oluyor ki... benim kulübüme kendi güvenlik sistemini kurmuş mu?

Siktir.

Ve sonra gerçek tam olarak ortaya çıkıyor: o biliyor.

Başından beri biliyordu.

Biliyordu ve bunu manipülasyon için kullanabileceği zamana kadar bana söylemedi.

Babam için hissettiklerimin kayıtsız olduğunu düşünmüştüm, ama yanılmışım. Ondan nefret ediyorum. Ondan o kadar nefret ediyorum ki, ölmesini diliyorum.

Ama öyle değil. O burada, tam önümde, kız arkadaşımı küçük düşürebilecek görüntüler ve bir dizi üstü kapalı tehditlerle.

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyorum, sesimde yenilgiyi belli etmemeye çalışarak.

"Samuel'in karısını, kızını siktiğin gibi sikmeni istiyorum. Zaten senin yaşına daha yakın, sanırım."

Boğazımın arkasında acı bir tat hissediyorum.

"Yoksa ne olur?" "Bence biliyorsun."

Fotoğraflar utanç verici, ama gerçek bir baskı unsuru yok. İkimiz de evli değiliz. Gerçek kuzen değiliz. Yaş farkı da o kadar sıra dışı değil. Lina reşit. Fotoğrafları yayınlatabilir, ama halkın ilgisini çekecek kadar ilginç değiller, babamın beni şantajlamak için ihtiyaç duyduğu etkiyi yaratacak kadar. Başlangıçta magazin skandalıyla uğraşmak zorunda kalırız, ama internetten silinmeleri için birini tutabilirim ve bir göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolurlar.

Onun elindeki gerçek tehdit, her zaman olduğu gibi benim kulübüm. Spice'ı alacak.

"Neden?" diye tekrar soruyorum. "İntikam için mi? Onu becerip sonra ne yapacaksın? Samuel'e fotoğrafları mı göndereceksin? Sonra ne olacak? Onların evliliğini zorlayacaksın. Belki boşanırlar. SNC'yi alamayacaksın. O tren çoktan kaçtı."

Elini küçümseyerek salladı. "Hunter SNC'yi alacak. Bunun için endişelenme."

"O zaman bu ne için? Sadece kötü olmak için mi?"

Aniden ayağa kalkıp masama yumruğunu vurdu. "Siktiğimin kaçak askerine hesap vermek zorunda değilim. Kendini diğerlerinden o kadar üstün görüyor musun ki aile işine zaman ayırmaktan kaçabilirsin? Kurallar kuraldır, çünkü böylece herkes eşit muamele görür. Başka bir şey mi kurmak istiyorsun? O zaman kardeşlerin ve kuzenlerin gibi güvenini kazanana kadar bekle. Sırayı atlayamazsın."

Onun yüksek sesine alışkınım. Onun aşağılayıcı sözlerine alışkınım. Onun acımasızlığına bile alışkınım, ancak

banaya karşı hiç bu kadar şiddetli bir şekilde yöneltilmemiştir.

Bu ana kadar buna karşı duyarsız kalmıştım. Şimdi ise üzerime çöken bir örs gibi hissediyorum ve bu yükten kurtulmak için üç yıl bekleyemem. Beklemeyeceğim.

Önce bir şeyi bilmem gerekiyor. "Öyle hissediyorsan, neden bu işe girdin?" Ona kulübü satın almasını ben istemedim. O teklif etti.

O kurt gülümsemesi geri dönüyor. "Çünkü bu bir fırsattı. Ve bu işte geçirdiğim zamandan öğrendiğim şey, iyi fırsatları kötü fırsatlardan ayırt etmeyi bilmektir."

Onun sözlerini düşünürüm. "Ben iyi bir fırsattım çünkü beni istediğin gibi kullanabileceğini ve o senedi her zaman başımın üzerinde tutabileceğini biliyordun."

"Görünüşe göre sen de bir şeyler öğrenmişsin."

Ofise bakıyorum, burayı kaybetmek üzere olan birinin gözleriyle etrafı inceliyorum. O kadar çok anı var ki. Bu ofiste büyüdüm. Nasıl yetişkin olunacağını öğrendim. Babam bu işi benim seçtiğim için kolay olduğunu söylese de, işimi yaptım. Burada bir şeyler başardım.

Komik olan, bu ana kadar onu ne kadar sevdiğimi hiç fark etmemiştim.

Çünkü bu *benim*.

Sözleşmede öyle yazıyor olsun ya da olmasın. Spice benim gözyaşlarım, terim ve kanımdan doğdu. Ruhum bu kulüpte ve onu kaybetmenin beni ne kadar üzeceğini bilmiyordum. Beni çok üzecek.

Ama alternatif ne? Lina'yı kaybetmek mi? Kim olduğumu kaybetmek mi? Spice, ondan önce benim her şeyimdi, ama o, daha fazlası olabileceğimi görmemi sağladı. O, daha fazlası olmak istememi sağlıyor.

Bunda tartışma yok.

Ayağa kalkıp arka pantolon cebimden cüzdanımı çıkarırım. "Aslında, senin sandığından daha fazlasını öğrendim, baba. Burası senin. Ben sadece yüzün oldum." Cüzdanımdan anahtar kartımı çıkarır ve masanın üzerine atarım. Sonra Spice American Express ve Mastercard'larımı. Ardından sahte bir şekilde *sahibi* yazan kartvizitlerimi. "Bu, Spice'ın senin sorumluluğunda olduğu anlamına gelir."

Babam ilk kez korkmuş görünüyor. Bu yeri nasıl yöneteceği konusunda hiçbir fikri yok. Kaya ve diğer yöneticiler

bir süre işleri idare edebilirler, ama eninde sonunda babam devreye girmek zorunda kalacak. Sonunda birini işe alacak, ama bu arada onun telaşını düşünmek eğlenceli. Özellikle de bana, sözde sahibine, olanları açıklamaya çalışırken.

O ise pek eğleniyor gibi görünmüyor. "Bu kadar dürtüsel davranma."

"Bunu o kadar uzun süre kafama takmışsın ki, aslında düşünmek için bolca vaktim oldu. Fark ettim ki, her şeyin senin paravan şirketin üzerinden yapılmasını ısrar etmek yerine, istediğim gibi bana doğrudan para ödünç verseydi, tüm kredi raporlarında benim adım yazacaktı. Senin sayende, bu işten tamamen kurtulabilirim. Hepsi senin olsun, baba. Ben istifa ediyorum."

Sonra, hayatımda sevdiğim tek şeyden uzaklaşıp, çok daha fazla sevdiğim kadına doğru yola çıkıyorum.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

LINA

Saat beşe yirmi kala departman toplantısından çıkıp küçücük ofisime girdiğimde, kapıda Adly ile karşılaştım.

"Ona hiçbir şey söylemedim," diyor, ben selam veremedim. "Yemin ederim. Az önce beni aradı ve seninle Reid hakkında bir şey biliyor musun diye sordu, ben de 'Hayır, ne olmuş onlara?' dedim, sanki hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi, sonra sana konuşmaya geldiğini ve benim de onunla gelmemi istediğini söyledi."

Kimin hakkında konuştuğunu sormama gerek yok. Burada önemli olan tek kişi Samuel Sebastian.

Ancak dilimin ucunda başka birçok soru var. İşlemem gereken çok şey var ve hızlı olmalıyım. İşten sonra Reid'i göreceğim düşüncesi, son dakika personel toplantısını atlatmamı sağlayan tek şeydi. Toplantı çok sıkıcıydı, çünkü bir saat dokuz dakika boyunca aynı statik görüntüden bahsettik. Daha da kötüsü, telefonumu evde unutmuştum, bu yüzden sıkıcı toplantı sırasında gizlice telefonumu kaydıramadım. Toplantı bittiğinde neredeyse ofisime zıplayarak gittim.

Şimdi ise tam bir panik içindeyim. "*Buraya* mı geliyor? Ofisime mi? Şimdi mi? Ve biliyor mu? Nasıl biliyor? Beni kovacak.

Bu yüzden seni gönderdi, değil mi? Tabii senin bildiğini bilmiyorsa. Senin bildiğini biliyor mu? Ne yapmam gerekiyor?

Adly sırtımı sakın bir şekilde okşadı. "Önce, bir saniye dur ve nefes al."

Ben bunu yaparken, masamın üzerinde dağınık duran dergileri, raporları, yapışkan notları ve karalamaları düzenli bir yığın halinde istifliyor. Sonra beni sandalyeme yönlendiriyor, saçlarımı düzeltiyor ve mendille dudaklarımın köşesini siliyor.

"Yoğurt?" diye sordu.

"Dalga mı geçiyorsun? O öğle yemeğinden beri oradaydı. Kimse bana söylemedi mi?" Çantamı karıştırıp telefonumu bulup kamerasını ayna olarak kullanmak üzereyim, ama Samuel'in beni nerede bulabileceğini soran sesini duyuyorum.

"Ben gidip onunla buluşayım," diyor Adly. "Bu arada, nefes almaya devam et."

O ayrılır ve onun talimatına rağmen, ayağa kalkıp neredeyse peşinden giderim. Ofisim çok küçük. Benim sandalyemin yanında iki sandalye daha var, ama çok dar ve önemli biriyle görüşmek için uygun değil. Belki de koridordan ilerideki toplantı odalarından birine geçmek daha iyi olur.

Ancak, hepsinin cam duvarları var. Tüm sanat departmanının bizi izlemek için dışarıda sıraya girdiğini hayal edebiliyorum, normalde böyle bir şey yapmazlar ama kesinlikle yapabilirler. Özellikle de dedikodu yapmaya değer bir şey olduğunu düşünürlerse, ve Samuel'in ofislerimize gelmesi, tek üvey kızını kovmak için gelmemiş olsa bile dedikodu yapmaya değer bir olaydır.

Yeniden oturdum.

Son anda Reid'i hatırlıyorum. Masamın alt çekmecesinden çantamı çıkarıp telefonumu çıkarıyorum, ona geç kalacağımı söylemeyi planlıyorum, ama ekranımda Twilight'tan bir mesaj görüyorum.

Gelme. Babam burada.

Bunun bir tesadüf olup olmadığını düşünmeye vaktim yok çünkü başımı kaldırdığımda Samuel kapımda duruyor ve Adly hemen arkasında.

"Oh. Merhaba. Um. Merhaba." Telefonumu çantama geri atıyorum, ayağa kalkıyorum ve ayağımla çekmeceyi kapatıyorum. "Ben sadece... Lyft çağırıyordum."

Sokaklar buzluymu ve gelirken çok kaydı, spor ayakkabılarımla bile. Spor ayakkabılarımı gelip giderken giyiyorum, buraya geldiğimde ise daha profesyonel görünmesi için topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Yine de, bu kıyafetle çok şirin durduklarını söylemeliyim. Etekle spor ayakkabı giymek şu anda moda, ama neyse, biraz savurganlık yapıp toplu taşıma yerine araba ile gelmeye karar verdim. Bu yüzden iş saatinde telefonumu çıkardım. Çünkü gitme vaktine sadece on dakika kaldı. Eğer tam saat beşe kadar beklemem gerektiğini düşünüyorsan...

Babasının arkasında, Adly boynunun hizasında eliyle kesme hareketi yapıyor, sanırım bu benim gevezelik ettiğimi ifade ediyor.

Ama sonra nasıl bitireceğimi ve hatta ne dediğimi bile bilemiyorum, bu yüzden cümlelerin ortasında bırakıyorum.

Samuel bir saniye bana bakar. Sonra, sanki hiçbir şey söylememişim gibi, "Cuma günü iş gününün sonunda sizi yakaladığım için özür dilerim, ama sizinle acil bir konu hakkında konuşmam gerekiyor" der.

Midem düğümlenir. Adly bana olanları anlattıktan sonra midem zaten yerlere vurmuştu, hala düğümlenebilmesine şaşıyorum.

"Tabii." Sesim çok tiz çıkıyor. "İster misiniz...?" Masamın arkasından çıkıp ona en rahat sandalyeyi teklif ediyorum.

Ofisime göz gezdirip, dar düzen nedeniyle kapıdan hemen görünmeyen, fazladan sandalyelerin bulunduğu köşeyi fark etti. "Hayır, kalın lütfen. Adly ve ben oturabiliriz."

"Uh. Oh. Tamam."

Kapıyı kapatır, sonra dünyanın en güçlü adamlarından biri ucuz, neredeyse hiç yastıklı olmayan, istiflenebilir bir ofis koltuğuna oturur. Beklediğimden çok daha zarif ve ortama uygun görünür. Adly böyle yanında dururken, onun babasına ne kadar benzediğini ilk kez fark ettim. Görünüşünden çok tavırlarından. Kendini nasıl taşıyacağını ondan öğrendi ya da genlerini miras aldı. Ya da belki de sadece kendi haline geldi ve bir gün ben de onun kadar kendinden emin olacağım.

Ya da öyle olabilirdim. Bu toplantı bittikten sonra, utançtan kendimi bir daha toparlayamayabilirim.

Hepimiz oturduktan sonra, Samuel hiç vakit kaybetmeden konuya girer. "Az önce kardeşim Reynard'dan ilginç bir telefon aldım."

Reynard Samuel'i mi aradı? Tüylerim diken diken oldu.

"O istedi istedi bana bana bana bir potansiyel skandal bir durumdan haberdar. Bunun farkında mısın —?"

Kapı açılır ve Samuel'in konuşmasını keser. Şeytandan bahsedince, Reid gelir. Reid, SNC ofislerine beni görmeye hiç gelmemiştir. Reid, bizim birlikte kamuya açık yerlerde görünmememiz için özenle çalışır. Reid, nefes nefese, yanakları kızarmış, sanki buraya gelmek için birkaç kat merdiven çıkmış gibi görünür.

"Lina, sana aşığım."

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

"Öyleyim," diye devam ediyor kapı eşiğinden, sanki benim bir şey söyleyeceğimi beklemiyormuş gibi. "Sana aşığım ve babam mı? Siktir et onu. Yaptığı her şey için siktir et onu. Bana yaptırdıkları her şey için. Spice'ı tekrar almayla tehdit etti ama biliyor musun? Ben istifa ettim. Ona anahtar kartımı ve kredi kartlarımı verdim ve çıktım. İşimi seviyorum Lina ama seni sevdiğim için kaybetmeyi umursamıyorum. *Seni seviyorum.*

"Ve bu zor olacak – özellikle benim için, çünkü ben hep bu yaşam tarzını sürdürdüm ve bundan başka bir gelecek hayal etme şansım olmadı – ama yemin ederim ki buna değecek. Sen yanımda olduğun sürece başka hiçbir şeye ihtiyacım yok, senin de aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmiyorum ama öyle olmasını diliyorum. Çünkü önemli olan sensin, Lina Quinn. Başka hiçbir şey değil. Eski hayatımdan hiçbir şeye ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var."

Mutlu bir kaos diye bir şey var mı? Çünkü kafamın ve kalbimin içinde, hatta tüm vücudumda olan şey bu. Bir sürü duygu ve endişe var ama hepsi bu basit ifadeyle örtülüyor. Fırtınalı bir günde gökkuşağı görmek gibi bir his.

Aynı zamanda, en azından şok edici. Buraya gelmesi, yaptığı açıklama. Onun ağzından çıkan, ondan beklediğimden çok benim yapacağım bir konuşmaya benzeyen saçma sapan sözler. Ve ben, onun henüz yalnız olmadığımı fark etmediğinden bin

yüzde yüz eminim ki, yalnız olmadığımı henüz fark etmedi, ama şoktan bunu söyleyemiyor.

Ve sonra bir dizinin üzerine çöküyor...

Hemen koltuğumdan kalkıp sesimi buluyorum: "Aman Tanrım, kalk!" Onu ayağa kaldırıyorum. "Ben sadece yirmi bir yaşındayım. Sadece yirmi bir!"

Ama yüzüm gülüyor.

Ve sanki evrendeki tek şey oymuş gibi düğmeli gömleğine yapışıyorum.

"Yüzüğüm bile yok," diye itiraf ediyor. "Düşüncesizce bir hareketti. Ben sadece... Senin benimle olmanı istiyorum, Lina. Ne olursa olsun. Evlilik hakkında konuşmaya hazır değilsen, beklerim. Bir etikete ihtiyacım yok. Hayatımı mahvettim ve onu yeniden inşa etmek istediğim tek kişi sensin. Artık sır saklamak istemiyorum. Sadece seni saklamak istiyorum."

Kesinlikle gözlerim dolduğu için milyonlarca kez göz kırpmam gerekiyor. "Ben de seni istiyorum."

"Öyle mi?" Rahatlaması belli oluyor.

"Evet, seviyorum. Seni bir süredir seviyorum. Bu çok bariz değil miydi?"

"Sanırım nasıl görüldüğünü bilmiyordum."

Yüzünü avuçlarım ve bu çok samimi sahnenin tanıkların önünde gerçekleştiğini hatırlamasaydım, üç saniye içinde onunla öpüşmeye başlayacaktım.

Ayrıca, Samuel bu anı boğazını temizlemek için seçer.

Reid sesin geldiği yöne doğru başını çevirir ve amcasının varlığını fark edince yüzü bembeyaz olur. "Farkında değildim..."

Adly sessizce masamdan bir mendil alır ve gözlerini siler.

"Toplantıyı bitiriyorduk," diye açıklıyorum.

Samuel bir şey söylemeye çalışıyordu ve ben de kesintiye neden olduğum için özür dilemem ve sözü ona bırakmam gerektiğini biliyorum, ama sorun şu ki, ben genelde Reid'den daha dürtüselim. Bunu genellikle en kötü karakter özelliklerimden biri olarak görürüm, ama romantik ve baş döndürücü bir dürtüselliğin nasıl olabileceğini gördükten sonra — ya da belki de onun cesareti bulaşıcı olduğu için — aniden kendi aceleci kararımı vermek için harekete geçiyorum.

"Aslında, Samuel." Üvey babam olan patronuma dönerek Reid'in elini tuttum. "Beni ailenize kabul ettiğiniz, bana bu işi ve siz olmasaydınız asla sahip olamayacağım harika bir fırsat verdiğiniz için çok minnettarım. Ve belki de beni kovmak üzere olduğunuzdan emin olduğum bir anda bunu söylemek uygunsuz olabilir, ama burası benim için doğru yer değil. Sebastianların bu şirkette çalıştığını söylediğinizi biliyorum ve bugün yaptığım seçimler yüzünden bu ailede, sizin ailenizde bir yerimi kaybedebilirim. Annemin ailesinde değil, çünkü o beni her zaman sevecek, ama ben bir Sebastian değilim." Reid'e bakıyorum. "En azından şimdilik değil. Ben bir Quinn'im. Ve bir Quinn olmanın ne anlama geldiğini hala anlamaya çalışıyorum, ama kalbimin olmadığı bir yerde bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Reid'e dönerek konuşuyorum. "Üzgünüm. Belki de önce bunu konuşmalıydık? İkimizin de aynı anda işsiz kalması pek iyi bir fikir değil, ama..."

Elimi sıkıyor. "Bir çaresini buluruz," diyoruz aynı anda.

"Tanrım, birbirlerine çok yaklaşıyorlar." Adly masamdan bir mendil daha alır.

Samuel ayakta dururken ifadesiz kalır. "Eminim Adly'ye uygun bir bildirimde bulunarak istifanı vereceksin."

"Evet, evet. Tabii ki." Bu tamamen spontane bir şey olduğu için böyle bir planım yoktu, ama ipucunu anladım.

"Çocuklarımla güven fonundan yararlanabilmeleri için şirkette çalışmaları gerekiyor. Sizin de belirttiğiniz gibi, siz resmi olarak bir Sebastian değilsiniz ve babamın size aynı cömert hediye yapıp yapmayacağını bilemem. Bu beni ilgilendirmez.

"Bugün buraya gelme sebepime gelince, sorunun cevabı verilmiş gibi görünüyor. Kardeşimin araması, Reid'in uygunsuz bir davranışta bulunduğundan endişelenmeme neden olmuştu, ama görünüşe göre bu ilişki karşılıklı rıza ile kurulmuş. Daha acil bir konu olarak, kardeşim, uygunsuz fotoğraflar olabileceğinden bahsetmişti?"

"Fotoğraflar mı?" Reid'e bakarken kaşlarım çatıldı.

Reid bana döndü, yüzü hareketlendi ve onu hiç bu kadar aceleyle konuşurken görmemiştim. "Benim bu konuda hiçbir bilgim yoktu, Lina. O

kameralar taktırmış. Kulübün her yerine. O gördü..."

Sözünü yarım bırakıyor, ama ben boşluğu doldurabilirim. Oradaydım. Yüzümün renginin attığını hissediyorum. "Oh. Vay canına."

Ellerimi uyluklarımın üzerine koyup eğildim, nefes almaya çalışıyordum. Hafızamda bir slayt gösterisi oynuyordu. O kulüpte yaptığımız her şeyin görüntüleri. Reynard'ın gördüğü her şey.

Resmi olarak bir porno yıldızı oldum. Üvey amcam için.

Sorunum nefes almakta değil, midemde. Kusabilirim.

Reid çömelerek göz hizama geldi ve sırtıma sertçe elini koydu. "Eğer onun isteklerini yerine getirmezsem onları yayınlayacağını söyledi, ama eminim ki istediği şey o fotoğraflardan daha da kötüydü. Bu bardağı taşıran son damlaydı Lina. Oradan ayrılmak zorundaydım. Ama büyükannem Adeline'in mezarı üzerine yemin ederim, o fotoğrafları kaldırmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Onlarla ne yaparsa yapsın. Avukat tutacağım. İnternet temizleyicileri tutacağım. Ne gerekiyorsa yapacağım."

"Tamam. Sana güveniyorum." Ben de ciddiym.

Ve dürüst olmak gerekirse, internette biraz çıplaklık ne önemi var ki? Belki ev pornosu yedek bir gelir kaynağı olabilir. Şaka yapıyorum, ama aynı zamanda açık fikirli olmaya da hazırım.

"Aslında, burada devreye ben giriyorum," diye Samuel sözünü kesti.

"Nasıl yani?" Reid ayağa kalkar, ben de onu desteklemek için ona yaslanarak onu takip ederim, çünkü hala biraz dengesizim.

"Bunun Reynard'ın bir hilesi olduğunu ummuştum. Kısmen öyleydi. Senin onların arkasında olduğunu, kesinlikle ikinizin arasına nifak sokmaya çalıştığını öne sürdü."

Sıraya gir, Reynard. Bunu deneyen ilk kişi sen değilsin ve başarısız olan ilk kişi de sen değilsin.

Samuel kızına döner. "Adly, onları Scott'la görüştürebilir misin?"

Kızım anlayışla başını sallar. "Scott, halkla ilişkiler krizlerini çözmekten sorumlu. Bu konuda sana yol gösterebilir. Hemen onunla iletişime geçeceğim. Eğer bu işi halledebilirsek, onlar hiç görünmeyebilirler."

Onun güven verici sözlerinin bu kadar bulaşıcı olması şaşırtıcı. Hemen rahatlarım.

"Görülmemelerini sağla. Giulia'nın bunları görmesini istemem." Samuel ceketinin düğmelerini ilikliyor. "Bu, benim gündemimi halleder. Hafta sonuna devam et."

Reid ve Adly ile göz göze geliyorum. *Bu kadar mı?*

Onu çağırdığımda hala kapının eşiğinde duruyor. "Bir dakika, Samuel?"

Başını bana doğru çeviriyor ve ifadesinin sinirli mi yoksa sıkılmış mı olduğunu anlayamıyorum, ama onu kızdırarak kaybedecek bir şeyim olup olmadığını bilmiyorum çünkü tüm bunlara neredeyse hiç tepki göstermedi ve bunu bilmem gerekiyor. "Yani sen sadece... fotoğraflar için mi buradaydın?"

"Bu, hem evde hem de medyadaki imajımda sorunlara yol açar. Burada sağlıklı bir ağ işletmeye çalışıyoruz."

"O zaman beni kovmayı mı planlıyordun?"

"Fotoğraflar yüzünden mi? Hayır. Bu tür skandallara karışan birçok çalışanımız oldu. İşten çıkarma standart uygulamamız olsaydı, çalışanlarımızın yarısı kalmazdı."

"Hayır... çünkü..." Yanımdaki adama bakıyorum. "Reid'i sevdiğim için." Reid kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor.

Samuel saatine bakar, gitmek için sabırsızlanıyor. "Senin *bu...* ilişkin hakkında bilgim yoktu. Dolayısıyla, yeni öğrendiğim bu haberle ilgili herhangi bir planım yoktu."

Kasten anlamazlıktan mı geliyor? Soruyu kaçındığı kesin. "Bu, ikimizin birlikte olmamızı sorun etmediğin anlamına mı geliyor, anlamaya çalışıyorum. Reynard'ın oğlu olmasına rağmen."

Samuel kaşlarını çatı. "Senin teklifini kabul etmediğin izlenimini edindim. Bu işin o kadar ciddileşmeden sona ereceğine iyimserim. Bu arada, Reid'in anneni üzecek herhangi bir sorun çıkarmayacağından eminim." Yeğenine burun kıvrarak baktı. "Değil mi, Reid?"

"Hayır, tabii ki hayır." Gülümsediğinde dişlerini sıkıyor.

"Başka bir şey yoksa...?" Kimse bir şey söylemeyince Samuel ayrılır.

"Annemi üzmemin dedi," diye söylüyorum, onun duyamayacağı bir mesafeye çıktığından emin olduktan sonra. "Kendisini üzmemin diye bir şey demedi."

"Aklımdan geçenleri okudun," diyor Reid.

"O biraz pislik, değil mi? Üzgünüm, Adly. Reynard kadar pislik değil, ama yine de."

"Hepsi pisliğin teki," diyor. "Bizim nesil onların izinden gitmemek için elinden geleni yapıyor, değil mi kuzen? Bu arada, harika bir jestti. Şef öpücüğü." Parmak uçlarını öper ve sonra ellerini havaya açar. "Scott'ı aramam lazım, ama daha sonra seni kesinlikle arayacağım, böylece kaçırdığım bir sürü şeyi bana anlatabilirsin."

"Teşekkürler, Adly." Ona el salladıktan sonra Reid'e döndüm. "Aslında, benim de öğrenmem gereken çok şey var."

Ellerini belime doladı. "Ve bir sonraki adım için bir plan yapmamız gerekiyor."

"Muhtemelen ikimiz de birbirimize daha sık 'seni seviyorum' demeliyiz, çünkü bunu söylemeyi ve duymayı gerçekten çok seviyorum."

"Bunu söylediğimiz zamanlarda kesinlikle sevişmeliyiz."

"Seks sırasında söylediğinde sayılır mı? Bu konularda hala acemiyim."

"Hiç söylemediysen sayılmaz. Ama söylediysen ve içtenlikle söylediysen, penetrasyon sırasında iki kat sayılmış."

"Vay canına. Öğrenecek çok şey var." Kollarımı boynuna doluyorum. "Gelecekte bu lüksümüz olmayacak gibi görüldüğüne göre, Sebastian Center'da bir kez daha sevişelim mi?"

Düşünür. "Sanırım seni yatakta sevişmeyi tercih ederim. Ayrıca, Donovan Desmond muhtemelen ailesini özlüyordur."

Yine de öpüşürüz ve birkaç kez "seni seviyorum" deriz. Sonunda ofisten çıktığımızda, tüm dünyanın görmesi için parmaklarımızı birbirine kenetleyerek gururla birlikte yürürüz.

BÖLÜM OTUZ

REID

Lina'nın odasının kapısı açılır ve Donovan Desmond'un peşinden, bir bardak süt ve karbonhidrat ve şekerle dolu bir tabak taşıyan Lina ortaya çıkar. "Akşam yemeği için krep var!"

Bu benim normalde tercih ettiğim bir yemek değil, ama boynunda hamur, gömleğinin kolunda şurup lekesi olan o kadar sevimli ki, sipariş vermek yerine kendisi yemek pişirerek harcamalarımızı azaltmaya çalışıyor. Şikayet etmeye cesaret edemem.

Ancak giydiği düğmeli gömlek merakımı çekiyor. Bedeni büyük ve seksi, ama benim değil, bu da bana onu kimin gömleklerini giymesi için verdiğini merak ettiriyor.

Bunu öğrenmek kesinlikle gündemimde.

Şu anda ise Kaya'ya yazdığım mesajı bitirip Gönder tuşuna basıyorum. Lina yemek pişirirken, Kaya'ya durumun temel noktalarını anlattım, kulüp için hala endişelendiğimden değil, ona hiçbir açıklama yapmadan bir sürü pisliği yüklemeye layık olmayan iyi bir kadın olduğu için. Umarım tüm bunlar sayesinde maaşına zam alır, ama ayrılmaya karar verirse onu suçlamam, hatta onu desteklerim.

Artık resmi olarak ve sonsuza kadar Spice'ın saatinden çıktım.

Bu bir süre acı verecek bir yara, ama artık bunun ötesini görebiliyorum.

Telefonumu komodinin üzerine atıp Lina'nın yatağa girmesi için yer açıyorum. "Benim şişman ve mutlu olmamı istiyorsun, değil mi? Şımarık olmamı da. Yatakta yemek yemenin iğrenç olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Yatağında yemek yemek iğrenç. Seninkinin ne gördüğünü bilmiyordum. Benim yatağımdaki DNA'dan rahatsız değilim." Bacağını kıvrıp bana sütü uzatıyor ve benim için ayırdığım yere oturuyor. "Ve benim kreplerimi yargılama. Tam tahıllı ve lifli olmalarının yanı sıra, karbonhidratlar hakkında bir şey söyleyeceğini bildiğim için protein tozu da ekledim. Bütçemiz kısıtlı olduğu için her öğünde et yiyemeyiz.

"Aslında..." Dudaklarını ısırıp suçlu bir gülümsemeyle devam etti. "Protein tozu çok pahalıdır, tüm takviyeler öyledir. Sağlıklı olmak ayrıcalıklı kişilerin hakkıdır. Bu bir gerçek, ama bu kutuyu Sebastian Center'ın aile soyunma odasından çaldım. Oradan kovulmayacağız, değil mi?"

"Soyadımın hala Sebastian olduğundan eminim."

"O zaman spor salonu protein ihtiyacını karşılayacak. Ve fitness rutininden vazgeçmek zorunda kalmayacaksın, çünkü spor salonları da pahalı. Bize bak. Zaten uyum sağladık." Çatalına pancake doldurup ağzıma doğru uzatıyor. "Şurup düşük şekerli ve doğal akçaağaçtan yapılmış. O yüzden şişman ve mutlu olmakla ilgili saçmalamayı bırak. Eğer istiyorsan, mutlu olup yine de vücut yağ oranını yüzde onda tutabilirsin."

Cevap vermeden önce yutkunuyorum. "Bu gerçekten çok iyi." Alıştığımdan biraz daha tatlı, ama bir yudum süt içiyorum —neyse ki badem sütüymüş— ve tat kombinasyonu mükemmel. "Gerçekten çok iyi. Sen harikasin, biliyor musun?"

"Mm." Kendi tabağından bir ısırık alır. "Yani, beni krep yapma becerim için mi seviyorsun?"

"Krep yapma becerilerin için seni seviyorum. Fitness rutinimi düşündüğün için seni seviyorum. Bütçemizi en iyi şekilde kullanmanın yollarını bulduğun için seni seviyorum."

"Bunu söylediğin için seni seviyorum." Gülümsemesi bulaşıcı. Güneşin doğarken gökyüzüne yayıldığı gibi.

Bir lokma daha krep uzatıyor, ama asıl yemek istediğim kişi o.

"Uh-uh," diyor. Ya aklımı okuyabiliyor ya da ifadem benim şehvetli arzularımı ele veriyor. "Çözmemiz gereken şeyler var. Ve senin yakıtı ihtiyacın var. Benim de yakıtı ihtiyacım var. Beyin karbonhidratla çalışır, biliyorsun. Onlar senin düşündüğün kadar kötü değiller."

"Bunu antrenörüne sen açıkla." Elinden tabağı alıp sütü uzatıyorum. "Oh, lanet olsun. Artık antrenörüm kalmayacak, değil mi?"

"Bunu da tabloya ekle. Sanırım gitmesi gerekiyor, ama göreceğiz."

Yine eşyaları yeniden düzenliyoruz — o sütü komodinin üzerine koyuyor ve tabağı geri alıyor, böylece ben de yerden onun dizüstü bilgisayarını alabiliyorum. Daha önce üzerinde çalışıyorduk, ekran Sebastian Center'dan eve dönerken telefonunda açtığı Google sayfasına açılıyor. İkimiz de işsiz olduğumuz için parayı araba sipariş etmek için harcamalı mıyız diye kısa bir tartışma yaşandı, ama şoförümün maaşlı olduğunu ve haftalık ücretinin ödendiğini söylediğimde izin verdi.

Bunu duyunca, ona en az iki hafta önceden haber vermemizi ve bu süre zarfında onu mümkün olduğunca çok kullanmamızı önerdi. Şu anda ikimizin de gidecek bir yeri yok, ama eminim ki o, onun son gününe kadar arabayı götürebileceğimiz tüm yerlerin listesini bir yerlere yazmaya başlamıştır bile.

Ben bütçe tablosuna antrenörümün ücretini yazarken Lina yanıma yaklaşır. Bana akşam yemeğinden bir lokma daha yedirir ve sonra, Donovan Desmond'un gizemli bir şekilde yerde duran bir rulo kağıt havluyu parçalamasına bakıp durduktan sonra, yeni gider toplamımıza kaşlarını çatar. "Vay canına."

"Dairemi satabilirim." Spice'ı kaybettikten sonra, diğer tüm kayıplar önemsiz geliyor. Zaten dairede pek bulunmuyordum. Orada geçirdiğim en güzel anılar, onunla paylaştıklarımdı.

"Buna mutlaka ihtiyacımız yok, ama... emin misin? Mortgage ödemesi ne kadar?"

Bunu masraflara ekliyorum ve gözleri neredeyse yerinden fırlıyor. "Evet, belki de satmalısın. Kar elde edecek misin? On milyon dolarlık bir daire olduğunu söylemiştin.

on milyon dolarlık bir daire olduğunu söylemiştin."

"Onu sadece birkaç yıldır sahibim ve son zamanlardaki piyasa düşüşüyle, neredeyse hiç zarar etmeyeceğimizden eminim."

"Ama en azından o ipotek ödemesi olmayacak." Ağzıma bir lokma daha soktu. "Bu arada, sürekli '*biz*' dediğin için seni seviyorum."

"Benim hiç umursamadığım dairemi korumaya çalıştığın için seni seviyorum." Giderler sütunundan mortgage ödemesini siliyorum ve toplam rakam çok daha az korkutucu bir rakama dönüyor, ama yine de korkutucu.

Ekranın başka bir rakamını işaret ediyor. "Bu ne?" "Şu anda banka hesaplarımda olan para."

Bana, sonra ekrana bakar. Sonra tekrar bana bakar. "Tanrım, Reid. Zenginiz. Bu bize yıllarca yeter. On yıllarca."

"Dalga mı geçiyorsun? Bu... bu birkaç aydan fazla sürmez. En fazla."

"Aman Tanrım. Biz iyiyiz." Dizüstü bilgisayarı kapatıp bu sefer yatağın kendi tarafındaki yere geri koyuyor.

Bu sefer *ona* bakan benim. "Yaşam maliyetinden açıkça habersizsin."

"Sen de neyin gerekli neyin gereksiz olduğunu bilmiyorsun."

"Bu ev eski. Onarımlar ne olacak? Burada bir yetişkin daha yaşayacağı için elektrik, su, doğalgaz faturaları artacak, ayrıca sigortamız olmadığı için market, giyim ve sağlık harcamaları da artacak."

"Ah, doğru. Senin yaşındaki insanların daha sık doktora gitmesi gerektiğini unutmuşum." Sırıtarak krep tabağını komodinin üzerine koyar.

Onun çok eğlenceli olduğunu görmezden geliyorum. "Gelecekteki harcamalar için birikim yapmayı da unutma. Düğünler ucuz değildir. Balayı da öyle. Bir aile kurarsak, Denny'ye yer kalmaz, yani kira geliri de gider."

"Gelin annesi düğün masraflarını karşılıyor – ki düğüne daha yıllar var – ve belki bilmiyorsundur ama annem zengin biriyle evlendiği için bu sorun da hallolmuş durumda. Büyükbaba Irving bize Pier Point'te balayı yapmamıza izin verecektir, eminim. Bu kattaki diğer oda mükemmel bir bebek odası olacak.

Ama en az on yıl, belki daha uzun süre çocuk sahibi olmaya hazır olmayacağım. O yaşta hala çocuk yapabilir misin ki?"

Onu deli eden bir şey olduğunu bildiğim için uzanıp onu gıdıklıyorum. "Erkekler yaşlılıkta bile bebek yapabilir, bana güven. Seni hamile bırakabileceğimi söylediğin anda..." Parmaklarımı şıklatıyorum. "Anında bebek."

"Tamam, Bay Süper Sperm." Gülüyor. "Yaşlılıkta bebek sahibi olabilenlerin sadece bazı erkekler olduğunu ve araştırmaların çoğu erkeğin de biyolojik saatinin işlediğini gösterdiğini boş ver, ama eminim biz iyi olacağız."

"Ben *bazı erkekler* gibi değilim. Her şey yolunda gidecek." Babam altmışlı yaşlarının sonlarında hala çocuk sahibi olabiliyorsa, kırklı yaşlarımı dert etmeyeceğim.

Sonra ciddi bir tavır takınır. "Gerçekten endişelenmiyorsun, değil mi? Bir iş bulacaksın. Daha fazla gelirimiz olacak. Çoğu insanın maaş maaş yaşadığını biliyorsun, değil mi? Biz onlardan çok daha iyiyiz. Hala güven fonun da olabilir."

"Haklısın. Haklısın." Sadece çok fazla bilinmeyen var. Hiç endişelenmeme gerek kalmayan türden bilinmeyenler.

Büyükbabam en büyük bilinmeyen. Yakında ona Spice hakkında gerçeği söylemek zorunda kalacağım, ki bundan çok korkuyorum. Babam söylemeden önce ben söylersem daha iyi olacağını biliyorum, ama bunu yüz yüze yapmak istiyorum ve büyükbabam şu anda gelecek haftaya kadar Florida'daki evinde. En azından ne söyleyeceğimi hazırlamak için biraz zamanım olacak. Güven kurallarını ihlal ettiğim için mirasımın elinden alınacağını çoktan kabullendim.

İşe gelince... "Bunun, geçmişimi silip belki de kariyerimi değiştirmek için bir fırsat olduğunu biliyorum, ama ben ne yapmak istediğimi zaten biliyorum."

Bana doğru dönüp dirseğiyle başını destekledi. "Ne?"

"Kendi gece kulübümü işletmek." "Öyle mi? Çok beğendim."

Kendim bir tane kurmak ya da satın almak çok pahalı, belki de bu yüzden banka hesabımızın bakiyesi konusunda bu kadar endişeliyim. Çünkü mevcut durumumuzda bunun çok uzak bir ihtimal olduğunu, hatta belki de asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum.

Ama bazı fikirlerim var. "Yönetmeye başlayabilirim. Hudson Pierce'ı düşünüyordum, karısı başka bir kadınla birlikte harika bir gece kulübü işletiyor. İkisi de küçük çocukları var. Belki de mekanı başkasına devretmeye hazırdırlar."

"Tabii, çünkü kadınlar aile kurduklarında kariyer yapamazlar."

"Ben öyle demek istemedim..." Sözümü yarıda kesiyorum. Bu kadın beni sürekli tetikte tutuyor. Kadınlara adil davranmamı sağlıyor. "Öyleyse öyle değil. Ama artık harika bir özgeçmişim var. Kazandığım ödüller var. Belki Pierce başka bir şube açmak ister. O istemezse, başka bir yatırımcı benim değerimi görebilir, özellikle de iş ilişkilerinden beklentilerim konusunda bu kadar inatçı olmazsam."

Tırnaklarını sakallarımın üzerinde gezdiriyor. "Bence bu harika bir fikir."

"Beni harika fikirlerim için mi seviyorsun?"

"Harika fikirlerin için seni çok seviyorum."

Kahretsin, bu kadını seviyorum. "Peki ya sen? Ne yapmak istediğin konusunda bir fikrin var mı?"

"Ah, Donovan Desmond'a bakacaktım. Evde kalıp kedi annesi olacaktım." Esnedi ve sırt üstü yuvarlandı. "Hayır, cidden. Yukarıdaki eski odamı temizleyip bir tür sanat stüdyosuna dönüştürebilirim diye düşünüyordum. Tam olarak ne satmak istediğimi bilmiyorum. Belki çeşitli şeyler. Süslenmiş kitap kenarları. Hayran sanatları. Orijinal eskizler. Yaratıcı işlerde çok hızlı değilim, bu yüzden muhtemelen gelirimi gerçek bir işle desteklemem gerekecek. En azından yarı zamanlı."

Başını bana doğru çevirir. "Sence porno sektöründe bir geleceğimiz var mı?"

"Hayır, tabii ki hayır."

"Hayır mı?"

"Bebeğimin doğumunu benden başka kimse görmeyecek." Şu anda onun doğumunu görmek için sabırsızlanıyorum. Üzerine çıkmak için yuvarlanıyorum ve başının yanında ellerimle ağırlığımı destekliyorum.

"Görünüşe göre, sen ve baban dışında kimse görmüyor."

"Hayır, hayır, hayır." Kafamı şiddetle sallıyorum. "Bu düşünceyi kafama sokmadığını varsayacağım." Ama zaten kafamda var

ve pişmanlıkla dolu alınımı alnına dayıyorum. "Seni bundan korumadığım için üzgünüm."

"Teşekkürler, ama ben iyiyim. O ürkütücü bir yaşlı adam ve bu beni rahatsız ediyor, ama her şeyin bu şekilde sonuçlanmasından memnunum ve dediğim gibi... eğer bu yeni bir kariyerin başlangıcıysa..."

Gömleğinin altına elimi sokup poposunu çimdikledim. "Uh-uh. Hiç şansın yok." Üst düğmesini açtım, başka bir şey için beni durduracağını düşünerek, ama durdurmadı. Ben de bir sonraki düğmeyi açtım. "Bu gömlek kimin?"

"Benim."

"Bu erkek gömleği." Onu soymaya devam ediyorum.

"Erkek gömleğine benziyor. Erkek arkadaşı varmış gibi davranmak isteyen kadınlar için bir gecelik. En azından ben onu bu yüzden aldım."

"Sana benimkilerden birini vereceğim." *Giysilerimi giymeni seviyorum.* Bunu söylemeye gerek yok çünkü şimdi gömleği açık ve ben onun çıplak halini sevmekle meşgulüm. "Aşağıda külotsuz olarak krep mi yapıyordun?"

"Uzun bir gömlek. Denny'nin haberi yoktu." Yakamdaki düğmeyi açmadan önce manşetlerimin düğmelerini açıyor. Birkaç düğmeyi açtıktan sonra, gömleğimi başımdan çıkarıp yere atıyorum.

"Donovan Desmond'a dikkat et."

"O iyi," diyorum, bakmadan. Krep tabağını fark edince, uzanıp parmağımın ucunu şuruba batırıyorum, böylece onu meme ucuna damlatabileceğim. Sonra sivri ucunu ağızıma alıyorum. "Şurup gerçekten çok iyi."

"Şişeden yeni açılmış," diyor, ama sesi şehvetli ve diğer meme ucuna da aynısını yaptığımda nefesi kesiliyor.

Bir parçam aşağı inip o şişeyi bulmak istiyor, böylece onu vücuduna damlatıp hepsini yalayabilirim.

Ama sikim pantolonumun içinde çelik bir çubuk gibi sertleşmiş ve yaratıcı ön sevişmeyi geride bırakan bir aciliyetle onun sıcaklığını arzuluyor.

Lina da aynı derecede istekli görünüyor. Ben pantolonumu çıkarmaya çalışırken, o da kemerimi tırmalıyor ve geceliğini kollarından çıkarıyor.

İkimiz de tamamen çıplak kaldığımızda, başparmağımı emip aşağı uzanarak klitorisini okşuyorum. "Doğum kontrol hapi kullandığın için seni seviyorum," diyorum ona.

"Çünkü sikimin etrafında hiçbir şey olmadan seni hissetmeyi seviyorum."

"Beni tamamen tahrik etmeden sikini içime soktuğun için seni seviyorum."

Gülmek isterdim, ama ağzım onu öpmekle meşgulken, başparmağımla onu tahrik etmeye devam ediyorum. Penisim de eyleme katılıyor, ıslak yarık boyunca yukarı aşağı kayıyor. "Benim olduğun için seni seviyorum. Beni beklediğin için - beni beklediğini bilmesen de. Bana bu amcığı verdiğin için. Onu benim yapmama izin verdiğin için."

"Yani, onu alman için neredeyse yalvarmak zorunda kaldım. Bazı şeyler asla değişmez." Kalçalarını benim altımda yukarı doğru kaldırıyor. "Hadi. Ölüyorum burada."

Bana sürtünüyor ve bu sefer, onu sabit tutmak için elimi kalçasına koyuyorum. Kendimi girişine hizalıyorum ve aniden içine giriyorum.

Ani müdahaleye karşı çığlık atar.

"Şşş." Başparmağımla dudaklarına sürerim ve sonra elimi boğazına götürürüm. Avucumun altında, kalp atışlarını hafifçe hissedebiliyorum. Sabit bir nabız. Düzenli bir ba dum, ba dum, ba dum.

Onun benim sikimin etrafındaki hissi her seferinde çok güçlü oluyor ve erken boşalmamak için nefes almam gerekiyor. Sikiştiğim tüm kadınlarda bu kadar iyi hissetmemiştim. Lina ile her seferinde daha da iyi ve daha da yoğun oluyor.

Kendimi kontrol altına aldığımda, onun nabzının ritmine uyarak içinde girip çıkıyorum. İlk başta yavaşça. Onun heyecanı ile hızlanıyorum, ta ki onun yoğun bakışları dikkatimi dağıtırsa.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum, onun her düşüncesinin bana ait olmasını istiyorum. İlk gece, onun bizi özel bir şeye dönüştürmeye çalışacağını düşündüğüm için ilişkimizi bitirmem çok saçma, çünkü şimdi onun her bir parçasına bağımlı olan benim. Onun bu gezegende yürüyen en inanılmaz insan olduğunu düşünen benim. Onun bana karşı benim ona karşı hissettiğim gibi hissetmeyeceğinden gizlice korkan benim.

"Sanırım haklısın," diyor.

"Tabii ki haklıyım." İçeri. Dışarı. Beni sıkıca kavlıyor. "Ne hakkında?"

"Sikişirken iki katı sayılır."

Bir saniye düşünmem gerekiyor, sonra seks sırasında "*seni seviyorum*" demekle ilgili daha önce söylediğim şeyi hatırlıyorum. "Ama ben söylemedim."

"Ama hissedebiliyorum. Sen de hissedemiyor musun?" Bacaklarını belime dolayarak beni kendine çekiyor. Daha derine.

"Göğsün bir anda genişliyor ve eziliyor gibi hissediyor musun?"

Kafasını salladı. "Sanki aramızdakinden başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Sanki bu, zor olsa bile, kolay olan tek şey gibi. Sanki kimse anlayamazmış gibi, ama sen anlıyorsun, ben anlıyorum, ve bu en güzel sır, ve sadece bizim."

Evet. Evet.

Omurgamın tabanında bir karıncalanma hissediyorum ve henüz hazır olmadığım için bir nefes daha alıyorum.

Elimi boğazından çekip, onun eliyle birleştiriyorum ve diğer eliyle de aynısını yapıyorum. Ellerini başının üzerine uzatıp, onu nazikçe öpüyorum ve sonra gerçekten söylüyorum. "*Seni seviyorum.*"

O da aynı şeyi söylediğinde, her şeyin yoluna gireceğini anlıyorum.

BÖLÜM OTUZ BİR

REID

"Vay canına," diyor Lina, Irving dedemin Park Avenue'daki apartmanının lobisine adımımızı attığımızda. "Burası inanılmaz."

"Gündüz vakti görmelisin."

"Hayal edebiliyorum. O pencerelerden içeri giren tüm ışık... Ben de burayı isterdim. Bir milyar dolarım olsaydı."

"Birkaç milyar dolar," diye düzeltiyorum. Burası tam anlamıyla büyükbabamın binası. Sadece çatı katını değil, binanın tamamını satın almış ve sahip olduğu her şey gibi, bu da baştan aşağı lüks.

Dünyanın dört bir yanında evleri olmasına rağmen, Manhattan'daki bu ev hayatım boyunca en çok gittiğim evdir. İçeri girdiğimiz anda, yıllar önce vefat etmiş olmasına rağmen, büyükannem Adeline'in parfümünün kokusunu neredeyse hissedebiliyorum. Burası bana hemen evimdeymiş gibi hissettiren bir yer.

Genelde.

Bugün ise midem o kadar düğümlenmiş ki, korkudan başka bir şey hissedemiyorum.

Kulüpten ayrılmak zorunda kalalı neredeyse iki hafta oldu ve sonunda en çok korktuğum adamlarla yüzleşiyorum. Sürekli ayak diriyordum ama Lina, bu civarda iyi bir metro durağı olmadığı ve kiralık arabamızın sadece bir gün daha kalacağı için daha fazla oyalanamayacağımı söylüyor.

Bir insanın nasıl bu kadar pratik ve aynı zamanda bu kadar tuhaf olabildiğini anlamıyorum, ama onu her iki özelliği için de seviyorum.

Kapıcıyla görüştüktan sonra, çatı katı asansörüne yöneliyoruz. Çağrı düğmesine basmadan önce tereddüt ediyorum. Buraya gelip dedemden Spice'ı açmak için izin istediğim zamanın canlı bir anısı zihnimi dolduruyor. O zaman da gergin olduğumu sanıyordum, ama bugün endişem on kat daha fazla.

O zamanlar, başıma gelebilecek en kötü şey reddedilmektir. Bugün ise en kötü şey çoktan gerçekleşti: dedemi hayal kırıklığına uğrattım. O nasıl tepki verirse versin, bunu geri alamam, yani en kötü şey çoktan gerçekleşti ve hayatımda hiç bu kadar boktan hissetmemiştim.

Onun gücüne ihtiyacım var, Lina'nın elini tutuyorum, ama telefonu çalınca birkaç saniye sonra elimi çekiyor.

Arayanın kim olduğunu görünce "Adly" diyor.

"Onu daha sonra ara." Büyükbabama gerçeği söylemekten vazgeçmediğimden emin olmak için arıyor olabilir. Alex ile birlikte beni sıkıştırıyorlardı.

Her şeyin olduğu günün ertesi günü onu aradım ve her şeyi anlattım. Cuma gecesi kulüpte neden olmadığımı soran bir sürü mesaj bırakmıştı. Spice'a o kadar sık gidiyor ki, onu habersiz bırakamazdım. Ona söylemek, büyükbabama söylemek kadar zor olmadı, ama Alex kesinlikle işimi kolaylaştırmadı. Bu konuda kötü davrandığı için değil, gülmeyi kesmediği için.

"Ne tür bir aptal Reynard Sebastian'la anlaşma yapar?"

Bu makul bir soru. Benim cevaplayamadığım bir soru, muhtemelen bu yüzden büyükbamı bu kadar uzun süre görmeyi erteledim. Alex bilmek isterse, büyükbaba Irving de kesinlikle bilmek isteyecektir ve o zaman ne diyeceğimi hala bilmiyorum.

Benim itirazımı dikkate almadan ve zaten beş dakika geç kalmış olmamıza rağmen, Lina Adly'nin aramasına cevap veriyor.

"Merhaba, şu anda büyükbabamın evindeyiz," diyor.

Gözlerimi devirip saatime işaret ediyorum, ama o beni görmezden geliyor ve ben de birkaç dakika Lina'nın

konuşma, çoğunlukla Adly'nin söylediklerini onaylamaktan ibaret.

Lina'nın dağınık düşünceleriyle konuşmayı sık sık domine edebildiğini düşünürsek bu garip bir durum ve Lina'nın pek bir şey söylemeden konuşma uzadıkça merakım da artıyor.

Telefonu kapattığında, bilgi almak için sabırsızlanıyorum. "Ee?"

"Şunu dinle." Yüzü canlanmış, gözleri parlıyor. "Alan'ın... Alan, Sanat Departmanı müdürü. Aslında teknik olarak müdür yardımcısı, ama diğer adamlar nadiren çalıştığım için, sorumlu kişi olarak Alan'ı görüyorum. Diğerine lafım yok. Adı neydi? Hatırlayamıyorum, ama neyse. Alan, Adly'ye geliştirdiğim pazar videosunun birkaç test grubundan geçtiğini söyledi. Bunun üzerinde ne kadar uzun süre çalıştığımı ve sonra hiçbir sonuç alamadığımı hatırlıyor musun? Aslında, hiçbir sonuç alamadık gibi hissettim çünkü tüm testleri onlar yapıyordu ve bu bazen çok uzun bir süreç olabiliyor ve..."

"Lina. Sadede gel, bebeğim." Büyükbabamızı ne kadar uzun süre beklettiğimizin farkındayım, ama daha da önemlisi, onun heyecanı bu hikayenin sonunu öğrenmek için can atmamı sağlıyor.

"Oh. Üzgünüm. Şey, iyi performans gösterdi! Gerçekten çok iyi. Alan, daha önce hedefleyemedikleri bir demografik gruptan tepki aldıklarını ve aldıkları geri bildirimlerin çok yararlı olduğunu söyledi.

"Ama en iyi kısmı bu değil! En iyi kısmı, Adly'nin Holt'a anlatması ve Holt'un tanıdığı bir pazarlama şirketi sahibi olan adamla iletişime geçmesi. Adı Donovan bir şeydi. Sadece ilk adını hatırlıyorum çünkü Donovan Desmond gibi bir şeydi..."

"Kincaid," diyorum, gülmeme engel olarak. Donovan Kincaid'i kim tanımaz ki?

"Aynen öyle! Ve karısı Sabrina orada pazarlama departmanını yönetiyor ve Adly ona benim portföyümü gönderdi çünkü Sabrina, Z kuşağına yönelik bu tür işlerde çalışacak birini aradığını söyledi ve uzun lafın kısası..."

"Çok geç."

Bana sevimli ve seksi bir şekilde kaşlarını çatıyor. Sevimli mi yoksa seksi mi demek istediğini bilmiyorum, ama yaptığı her şey sevimli ve seksi. "Beni işe almak istiyor!"

"İş mi buldun?" Hiç şaşırmadım. Lanet olsun, çok gurur duyuyorum.

"Sadece yarı zamanlı bir iş, ama sosyal hakları var ve gerçek bir şirket ofisinde çalışıyorum, ayrıca bu bir kayırma işi değil... Yani, bir bakıma kayırma işi sayılır, çünkü tanıdıklarına ulaşan Adly'di ve o benim üvey kardeşim olmasaydı muhtemelen beni dikkate almazlardı. Yani bu tamamen bir kayırma işi, değil mi?"

Kollarımı beline doladım. "Bunu hak ettin. Bunu hak ediyorsun. Ben çok..."

"Bekle, hepsi bu kadar değil, Reid." Geriye yaslanıp avuçlarını göğsüme dramatik bir şekilde vuruyor. "Adly, bazı eserlerimi, en sevdiği kitaplardan biri olan *The Secret History'nin* kenarlarını tasarlamam için beni işe almak isteyen bir arkadaşına da gösterdi. Bunun için bana para ödeyecek. O kitabı okumadım, bu yüzden önce okumam gerekecek, yani aslında kitap okumak için para alacağım, Reid, bu rüya gibi bir iş, daha rüya gibi bir iş olamaz."

"İki işin mi var?"

"İki işim var!" O parıldıyor ve lanet olsun, onun heyecanı o kadar bulaşıcı ki ben de parıldıyor olabilirim.

Ben de kıskanıyorum. Yalan söylemeyeceğim. O, sonsuza kadar işsiz kalacağını düşündüğü için benim de bir an önce iş bulmam gerektiğini söyleyerek şaka yapardı. Şimdi ise dünyayı yönetiyor, ben ise zar zor bir özgeçmiş hazırlayabildim.

"Sıra sende, ihtiyar," diyor bana, sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi.

"Teşekkürler, aklımı okuyabildiğin için seni seviyorum." Onu hızlıca öpüyorum. "Ama ilerleyebilmem için önce..." Yukarıyı işaret ediyorum.

"Dedemi görmem lazım. Evet." Çağrı düğmesine basar, sonra elimi tutar ve parmakları benimkilerle birleştiği anda, sanki tüm özgüveni ve enerjisi osmoz yoluyla bana aktarılır ve asansöre adım attığımda çok daha güçlü bir insan olurum.

Yolculuk sorunsuz ve kısa sürer. Farkına varmadan, kapılar büyükbabamın giriş holüne açılır. Asistanı Elias, sanki bizi bekliyormuş gibi hızlıca selamlar ve şu anda ne kadar geç kaldığımızı düşünürsek, kesinlikle bekliyormuş.

"Kayboldunuz sandım," diyor Elias, aile üyesi gibi samimi bir şekilde, çünkü büyükbabam için o kadar uzun süredir çalışıyor ki, pratikte bizden biri gibi. "Kapıcı, neredeyse on beş dakika önce geldiğinizi söyledi."

Lina elini kaldırır. "Merhaba, o benim. Sorun benim. Lobide cevaplamam gereken bir telefon geldi. Aslında cevaplamak zorunda değildim, ama cevapladığım için memnunum. İki işim var! Ayrıca, ben Lina. Sanırım daha tanışmadık. Tabii annemin düğünündeydin ve ben seni görmedim ya da hatırlamıyorsam, bu durumda çok üzgünüm ve gerçekten utanıyorum, bu sefer seni unutmayacağıma söz veriyorum. Ayrıca, burası harika bir yer ve biz daha sadece fuayedeyiz."

Elias gülümser — Lina'nın yanında gülümsememek imkansız, yemin ederim. "Kısa bir süre oradaydım, ama ne yazık ki tanışma fırsatımız olmadı. Şimdi tanıştığımıza sevindim, başka bir zaman size tur düzenlerdim, ama şu anda kütüphanede bekleniyorsunuz."

"Kütüphane mi?" Lina'nın gözleri Disneyland'a giden bir çocuk kadar parlıyor. "O tür bir kütüphane değil."
ama *kütüphane* aslında *büyükbabamın kumar odasının* kod adı.
"Teşekkürler, Elias. Biz kendimiz gireriz."

Gerginlik geri döndü. Lina elimi tuttu ve birlikte oturma odasından kütüphaneye geçtik. Tahmin ettiğimiz gibi, büyük televizyonda NASCAR yarışı yayınlanıyordu ve Irving büyükbaba büyük bir deri koltukta oturmuş ekrana bağıırıyordu. "Dışarıdan! Dışarıdan koş, seni orospu çocuğu. Ah, lanet olsun, şimdiden uyarı bayrağı mı? Elias, bahis oranım neydi..."

Bizi görünce sözünü keser. "Sen Elias değilsin. Uzaktan kumandam nerede?" Hemen kucağında bulur ve sessiz düğmesine basar. "Reid. Bir saat önce burada olman gerekiyordu."

Saatime bakıyorum. "Yedi demiştik, değil mi?"

"Yirmi dakika geçti ve sen zamanında gelersen geç kalmış olursun, bu yüzden saat altı buçukta burada olacağını düşündüm." Sesinde kızgınlık ya da sinirlilik yok. Sadece huysuz ama kalbi iyi olan sıradan bir büyükbaba. "Yoksa ayağa kalkmamı beklemiyorsun, değil mi? İçeri gel. Otur. Bu kazanın temizlenmesi biraz zaman alacak zaten."

Kanepeye doğru yürümeye başladık ve o anda büyükbaba yalnız olmadığını fark etti. "Ah, Lina da seninle birlikte."

İçgüdüsel olarak elini bıraktım. Sanırım çok uzun süre sır sakladığım için, elini bıraktığım anda hemen geri almak istedim.

Doksan altı yaşında olmasına rağmen, adamın gözleri hala bir kartalinki kadar keskin. "Benim yüzümden onun elini bırakmana gerek yok. Siz ikiniz artık bir şey mi var?"

Cevap vermeye başlıyorum ama sonra Lina'ya dönüyor. "Senin için biraz yaşlı değil mi?"

"Öyle mi?" Sanki yaş farkımızı hiç düşünmemiş gibi bana gözlerini kısarak bakıyor. "Aslında şu anda yaş farkı moda olduğunu duydum."

"Bilemem. Eskisi gibi trendleri takip edemiyorum." Sandalyesinde dönerek bize doğru eğildi. "Ciddi bir şey mi? Yakında başka bir düğün mü planlıyoruz? Reynard bu duruma çok kızmış olmalı." Kıkırdadı. "Hoşuma gitti."

"Düğün yok," diyor Lina.

"Henüz," diye ekliyorum.

"Ben daha yirmi bir yaşındayım. Çok erken, ama sana temin ederim ki nişan yüzüğü olmasa da birbirimize karşı son derece ciddiyiz — birlikte bir kedimiz var."

Gülüşümü görmemesi için başımı eğiyorum.

"Ve Reynard *çok kızgın*," diye devam ediyor. "Eğer bu gerçekten kızgın demekse tabii. Bu terimi daha önce hiç duymadım, ama kesinlikle mutlu olmadığı kesin."

"Yeterli." Büyükbaba kanepeyi işaret eder. "Otur. İnsanlarla konuşmayı sevmem. Reid, bana söylemek istediğin bir şey mi var? Yarış yeniden başlamadan önce çabuk ol."

Sanki zaten baskı hissetmiyormuşum gibi. "Tamam. Evet. Şey." Öne eğilip ellerimi uyluklarımın üzerine koyuyorum. "Bana verdiğiniz fırsatlar için çok minnettar olduğumu bilmenizi isterim. Adalet, kurallar ve geleneklere inandığınızı ve bana izin verdiğiniz için..."

"Ya da, ya da, ya da. Bu çok sıkıcı." Havada dairesel bir hareket yaparak acele etmemi işaret etti. "Nereye varacaksın?"

Kahretsin. Bir monolog hazırlamıştım. "Şey..." Bana cesaret verici bir şekilde başparmağını kaldıran Lina'ya bakıyorum.

"Ona başparmağını kaldırma. O bu işi uzatıyor." Lina'yı azarladıktan sonra bana bakıyor. "Spice için buradasın, değil mi?"

bana babanın bunca zamandır tapuyu elinde tuttuğunu ve senin evi terk ettiğini söylemek istiyorsun. Özetle böyle mi?"

Bunu nasıl biliyor?

Lina ile tekrar göz göze geldik. "Alex," dedik ikimiz de aynı anda.

"Evet, Alex. Bana son gelişmeleri anlattı. Babanın pislik gibi davranıp seni istifa etmeye zorladığını. Açıkçası, bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Ama en başından beri yatırım yapanın Reynard olduğunu biliyordum."

"Başından beri mi?" Aklım başımdan gitti. Bu yıllar önceydi.

"Sen benim mülkümde yer kiraliyordun. Para, tanımadığım bir LLC şirketinden geliyordu. Tabii ki sahibi hakkında araştırma yaptım." Büyükbaba ellerini koltuğun kollarına koyup ayağa kalktı. "Rey muhtemelen adını gizlediğini sandı, ama ona bunu nasıl yapacağını benim öğrettiğimi unutuyor."

Ben de ayağa kalktım, çünkü büyükbabam ayağa kalktığında, bana öyle öğretilmişti. "Anlamıyorum. Bunca zamandır biliyordun. Neden bir şey söylemedin?"

Bu bana tanıdık geliyor. Babamın Lina ile birlikte olduğumu bildiği ve bu bilgiyi bana karşı kullanabileceği zamana kadar beklediği gibi.

Ama büyükbabam babam gibi değil. En azından benim tanıdığım büyükbabam öyle değil, ama gençken farklı bir adam olduğu söylenir. Acımasız. Sert. Katil. Ne pahasına olursa olsun başarılı olan bir adam. Çocuklarını yetiştirirken böyle bir adam olduğu söylenir, bu da babamın ve amcalarımın dünyanın en iyi insanları olmamasını açıklıyor.

Belki de dedem içten içe hala o adamdır ve ben bunu fark etmemişimdir.

Bu tür bir adamın yol açacağı sonuçlara kendimi hazırlarım. Ama o omuz silker. "Neden önemliydi ki?"

"Çünkü kuralları çiğnedim. Çünkü sana yalan söyledim."

"Kurallar, kurallar." Elini küçümseyerek salladı. "Bak, evlat. Neden bu şekilde bir güven fonu kurduğumu biliyor musun? Çünkü hayatımın çok geç bir döneminde, bir grup açgözlü, hak iddia eden, narsist pislik yetiştirdiğimi fark ettim. Adeline ve ben, bazı şeylerin değişmesi gerektiğine karar verdik.

Sizin nesil için durum farklı. Ben çocukların büyürken örnek aldıkları kişiydim. Her şey ellerine sunulmuşken, kendi çocuklarına daha iyi davranmalarını nasıl bekleyebilirdim ki? Onları mahveden bendim. Sizin de aynı şekilde mahvolmamanızı sağlamak benim görevimdi.

"Bu yüzden, yaptıklarınızı izleyebileceğim ve performansınızı görebileceğim şirketlerimde çalışmanızı istiyorum. Böylelikle, mirasınızı altın tepside sunulmadan önce etik, sorumluluk ve çalışkanlık kavramlarını öğrendiğinizden emin olabilirim. Paranızı babanızdan aldınız, evet, kuralları çiğnediniz, ama yine de bir şeyler öğrendiniz. Hem de benim bölgemde. Benim istediğim şekilde. Bonus olarak kirandan iyi para kazandım. Başka ne önemi vardı ki?"

Elimi saçlarımın arasından geçirip alnımdaki teri silerken, "Ben sadece... Ne diyeceğimi bilemiyorum, büyükbaba. Düşündüm ki..."

"Kızacağımı mı sandın? Ne..." Gülümser. "Güvenini elinden alacağımı mı sandın? Hadi ama Reid. Orası çok başarılı bir yer. Kendini kanıtladın."

Kağıtlar ve çeşitli eşyaların bulunduğu yuvarlak masaya doğru yürür — onun deyimiyle bahis istasyonu — ve yığınları karıştırmaya başlar. "Ama baban... O bir sorun. Ona fırsat versek Spice'ı batırırdı. Kininden. Bu da çok yazık olurdu."

Katılmalı mıyım, istifa etme nedenlerimi açıklamalı mıyım, yoksa onun tavsiyesini mi istemeliyim, bilmiyorum.

Hangi yolu seçeceğimi düşünürken, Lina araya girer. "Öyle olur, büyükbaba. Ama ispiyonlamak için değil..."

"Devam et, ispiyonla," diyor büyükbaba, sonra hemen fikrini değiştiriyor. "Aslında, bilmek istemiyorum. Bilmeme gerek yok. Muhtemelen seni tehdit etmiştir. Muhtemelen Samuel'le ilgilidir. Her neyse. Sorun olmayacak. Ben hallettim bile. Ah. İşte burada."

Elinde bir manila zarfıyla bana doğru yürüyor. "Rey burayı bana satmayı kabul etti. Bu arada, çok ucuza. Evrak işlerini başlattım bile. Tapu birkaç hafta içinde elimde olacak. Birkaç yıl sonra, güvenini kazandığında, ikimiz makul bir satış fiyatı üzerinde anlaşabiliriz."

Bu çok fazla bilgi ve ben henüz hiçbirini sindiremeden zarfı bana uzatıyor. "Bu senin. Eğer istersen."

Lina yanıma yaklaşıyor, benim açmamı izliyor. İçinde kulübün anahtar kartım ve resmi olarak istifa ettiğimde masamın üzerine bıraktığım diğer eşyalar var.

Boğazımda golf topu büyüklüğünde bir yumru var. Konuşacak sözlerim olsa bile, konuşamazdım.

"O bunu istiyor," diyor Lina heyecanla. "Yani, belki fikrini değiştirmiştir, ama bence bunu istiyor."

Boğazımı temizliyorum. "Ben istiyorum." Bu çok cömert bir teklif ve ben bunu hak etmiyorum, ama ruhumun her parçasıyla istiyorum.

"Tabii ki istiyorsun. Zaten senin." Büyükbaba, yaşına göre şaşırtıcı bir güçle sırtıma vuruyor. "Bana bir iyilik yap ve o kartvizitleri yenile. Sebastian kalitesinde değiller."

"Oh! Tasarım konusunda yardımcı olabilirim," diyor Lina. "Bekle. Öyle demek istemedim. Ya da sana baskı yapmak istemedim. Her zamanki gibi başvurabilirim..."

Kolumu ona doladım, onu kendime çektim ve yüzümü saçlarına gömdüm. "İşe alındın." Benim için sonsuza kadar ve her zaman. "Üç iş!"

Onu bu kadar sıkı tutmasaydım, muhtemelen sevinç çığlıkları atardı. "Dur biraz, bunun için para alacağım, değil mi?" Tanrım, onu seviyorum.

"Çünkü bununla dalga geçtiğimi biliyorum, ama gerçekten maddi olarak kendi ayakları üzerinde duran bir kız olmak istiyorum. Bana sen para ödüyorsan, bu kendi ayaklarım üzerinde durmak sayılır mı?"

"Önemli," dedik büyükbabamla aynı anda.

"Kendi güven fonunu beklediğini unutma," diye devam eder büyükbabam.

"Uh, ben... Bekle. Ne?" Bana bakar, sonra tekrar dedeme bakar.

"Sen bir Sebastian'sın. Torunlarımla ilgilenirim."

"Ama artık SNC'de çalışmıyorum. Bunu bildiğinden emin değilim, o yüzden açıkça belirtmek istiyorum."

"Sen iyi bir aileden geliyorsun, Lina," diyor ona. "İş ahlakının konusunda endişelenmiyorum. Haklarını kullanman konusunda da kesinlikle endişelenmiyorum."

"Vay canına. Ne diyeceğimi bilemiyorum." Yanağından süzülen bir gözyaşını siler. "Hakkında okuduğum her şeyde, eskiden acımasız biri olarak tanındığınız yazıyordu, ama ben sizde sadece cömert bir kalp gördüm. İnternette okuduklarınıza inanmamak gerçekten doğruymuş."

Aniden benden uzaklaşır ve büyükbabamı kucaklayarak sarılır. "Her şey için teşekkür ederim. Ve Reid için yaptıkların için. Senin ailenin bir parçası olduğum için çok şanslıyım."

Hayatım boyunca, büyükbabamın cömertliği hiç dokunmaya kadar uzanmamıştı. Büyükbabam Adeline bile dokunmadan sevgi gösterirdi.

Ancak birkaç saniye şaşkınlık yaşadktan sonra, Lina'nın kucaklamasına karşılık verir. Garip ve kısa bir kucaklaşma olsa da, yine de aile tarihine geçecek bir an.

"Teşekkür ederim, büyükbaba," dedim, onların anı sona erdiğinde. "Bunun için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

"İyi. Yapma. Zaten o duygusal saçmalıklara dayanamıyorum." Bize sırtını dönüp koltuğuna geri döner ve uzaktan kumandayı alır, bu karşılaşmanın bitmesini istediğini açıkça belli eder.

İpucunu anlıyorum, ama bilmem gereken bir şey var. "Dede, babamı satmaya nasıl ikna ettin?"

Bana "*Dalga mı geçiyorsun?*" diyen bir bakış attı. "Henüz ölmedim, evlat. Oğlum, vasiyetimi hala değiştirebileceğimi çok iyi biliyor."

"Çok kızmış olmalı," diyor Lina gülümseyerek.

Gülümsememi saklamak için daha fazla çaba sarf ediyorum. "Aile toplantıları çok garip olacak."

"O, hiçbir şey olmamış gibi davranacak." Büyükbaba uzaktan kumandasını bana doğrultuyor. "Çünkü ona öyle yapmasını söyledim ve o da benim dediklerimi yapar."

Babamı büyüten adamın bir parçası görünüyor. Babamın ebeveynlik yapmanın yolunun çocuklarını kontrol altında tutmak olduğunu düşünmesine şaşmamalı. Büyükbabamın yöntemlerini takdir etmeli miyim, etmemeli miyim karar veremiyorum, ama bu durumun böyle sonuçlanmasına minnettarım.

Uzaktan kumandayı tekrar televizyona doğru çevirir. "Yol açıldı." Sesini yükseltir ve tecrübelerimden biliyorum ki, onun için biz çoktan gitmişizdir.

Yine de veda ediyorum. "Seni rahat bırakacağız, büyükbaba."

Lina'nın elini tutup dönüp gitmek üzereyken, bize seslendiğinde şaşıyorum. "Kuzenlerinize bunu başardığınızı söylemeyin. Kuralları çiğnemek için yeterince cesur olup olmadıklarını kendileri keşfetsinler."

"Anladım, dede," diye cevap veriyorum.

"Umarım araban kazanır," diye ekler Lina.

Fuayeye geri döndüğümüzde, endişelenmeye başlar. "Bu doğru bir şey miydi, yoksa tiyatrodaki olduğu gibi iyi şanslar yerine 'kırık bacaklar' gibi güzel şeyler söylemek kötü şans getirir mi? Lastik patlasın falan demeli miydin, yoksa..."

Onu kollarıma alıp, bir öpücükle sözünü kesiyorum.

Ve bu, o masum öpücüklerden biri de değildi. Elias köşede bir yerde gizleniyorsa, onu rahatsız edebilecek türden bir öpücüktü.

Ne için olduğunu bilmiyorum," diyor, nefes almasına izin verdiğimde. "Sana Spice'ı alan ben değilim."

Kahretsin, anlamıyor mu? "Sen olmasaydın, hala babamın emrinde olurum. Hala o sırrın yükünü taşıyor olurum. Hala idare ediyor, her şeyi kulübe adıyor ama o düzenlemenin getirdiği korku ve suçluluk duygusu yüzünden onu asla sevemiyor olurum. Sen her şeyi değiştirdin."

"Şey, öyle deyince... Ben gerçekten harikayım. Bana bir şekilde ödül vermelisin. Beni bir kitapçıya götür ya da bana başka bir kedi al ya da..."

"Asansörde sevişmek mi?"

"Reid! Büyükbaba diğer odada." Kızarıyor, ama asansör düğmesine de basıyor. "Biliyorsun, artık her şey değişti. Çözmemiz gereken çok şey var. Daireyi tutacak mıyız? Satacak mıyız? İkimiz de şehirde çalışıyoruz, daireyi tutmak iyi olabilir. Ama brownstone'da sanatım için çok daha iyi bir alanım var. Ama araba hizmetimizi tutabiliriz."

Yolculuk sırasında uygunsuz bir hızlı seks yapma umudum suya düştü. "Beni amına almadan önce her şeyi tartışmamızda ısrar edeceksin, değil mi?"

Asansör kapıları açılır ve içeri girdiğimizde, o kollarıyla boynuma sarılır. "Beni bu kadar iyi tanıdığın için seni seviyorum."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Pantolonumda olanlar için kötü haber.

"Ama ayrıca, Irving dedemiz kuralları çiğnememizi teşvik etmemiş miydi?" Panele uzanır, gözleri endişe ve yaramazlıkla parlar ve ben cesaret verici bir şekilde başımı sallayınca acil durum düğmesine basar. "Aman Tanrım. Yaptım. Yaptığıma inanamıyorum. Yani, zaten kamera önünde seviştik, bu yüzden sanırım bu da bir şey değil. Çabuk, çabuk. Yakalanmadan önce."

Konuşurken elbisesini kaldırıp külotunu indiriyor, ben de güvenlik kamerasının açısını değiştirip hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde sikimi çıkarıyorum. Bacağını kalçama dolayarak, ipeksi amının içine giriyorum.

Sonra bir görevim varmış gibi ona tekrar tekrar vuruyorum.

Bu, bizim tüm ilişkimiz gibi, ateşli ve yasak bir şey. Birbirimize çok odaklandığımız için, çalan alarm zilini ve interkomdan gelen, iyi olup olmadığımızı soran sesi görmezden geliyoruz.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, kıkırdamalar ve inlemeler arasında.

Ben birkaç küfürlü kelime ve "Ben seni daha çok seviyorum" derim ve ikimiz de rekor sürede boşalırız, tam da asansörün tekrar çalışmaya başladığı anda.

Asansörden çıkıp lobide kapıcı bizi bekliyor, ben terliyim, o parıldıyor, seks kokusu ucuz kolonya gibi üzerimize yapışmış. Lina gereksiz bir açıklama yapar ve kısa sürede arabamızı beklemek için sokağa çıkarız.

"Sence kapıcı biliyor mu?" diye soruyor, elbisesini düzeltiyor. "Sanmıyorum."

O, tanıdığım en inanılmaz insan, tanıştığım en güzel kadın. Komik, çekici ve zeki, ama yeni temizlenmiş bir cam pencere kadar şeffaf. İlişkimizi gizli tutabileceğimizi düşünmemiz bile şaşırtıcı. Özellikle de ona olan hislerimi herkesin bilmesini ne kadar istediğimi düşünersek. Bunu herkese haykırırım. O izin verdiğinde, parmağına yüzük takarım.

Sebastian isminin yükünü ona yükleyeceğim, böylece tüm dünya onun benim olduğunu görecektir.

Ama o, hızlı kaçamağımızı gerçekleştirdiğimize o kadar emin görünüyordu ki, ona söylemeye gönlüm el vermiyordu.

"Olmaz," diyordum ve onu kucaklayarak Şubat ayının acımasız soğğundan koruyordum. "Bu bizim küçük sırrımız olacak."

EPILOG

LINA

Beş yıl sonra

"Hadi." Reid'in kolunu çekerek, onun otuz sekizinci doğum günü partisini kutlamak için Spice'da toplanan kalabalıktan uzaklaştırıyorum.

Bu belki de en iyi kız arkadaş hareketi değildir, çünkü o nadiren arkadaşları ve ailesiyle vakit geçirmek için bir gece izin alır. Genellikle, ne olursa olsun, her zaman çalışır. Özellikle de Brooklyn'de, bizim brownstone evimizden sadece birkaç blok ötede Spice BK'yi açtığından beri - her iki mekan da onun güven fonu parasıyla tamamen ödenmiştir.

Bu gece şehir merkezindeyiz, ama o genellikle BK'da çalışıyor. Daha yakın olmak istediğini söylüyor, böylece *babalık görevini yerine* getirebilecekmiş. Gerçi henüz evli değiliz, hatta nişanlı bile değiliz ve şu anda onun babası olabileceği tek bebekler Donovan Desmond ve kız kardeşi kedi Anya. Sanırım bu, biyolojik saatinin işlediğini ima etme şekli. Eğer her şey ona kalsaydı, şimdiye kadar beni hamile bırakmış olurdu, ama kariyer ve ev hayatını dengelemek zorunda olan tek kişi o değil. Reach'teki part-time işim çok zamanımı alıyor, ayrıca online sanat mağazamda da başa çıkamayacağım kadar çok sipariş var, ya birini bırakmam ya da birini ya da iki kişiyi işe almam gerekecek.

bazılarının sorunları var ama hepsi iyi sorunlar ve ben hala gencim. Her şeyi çözmek için zamanım var.

Ama bir şeyi çözdüm.

Önemli bir şey ve Reid'e bunu anlatmak için sabırsızlanıyorum, bu yüzden onu kendi partisinden kaçırıyorum.

En azından deniyorum. "Reid? Geliyor musun?" Yine kolunu çektiştiriyorum.

Sonunda Holt'un sohbetinden kurtulur. Adil olmak gerekirse, onun ortak olduğu haber ağı hızla büyüyor ve dinlemesi çok ilginç, başka bir gün, acil bir işim olmasaydı, ben de ona hikayeler anlatması için yalvarırdım.

"Nereye gidiyoruz?" Reid, sonunda dikkatini çektiğim için soruyor.

"Avlu. Sana doğum günü hediyeni vermek istiyorum."

"Hızlı bir seks için gizlice dışarı çıkmaya varım. Nereye sokacağımı ben seçebilir miyim?"

Tabii ki hediyemin seks olacağını düşünüyor, çünkü... genelde öyledir. Ve bu seferki hediyem de o olsaydı, evet. Nereye sokacağını seçmesine izin verirdim. Beş yıldır birlikteyiz ve bu süre zarfında, bu adam benim bekaretimin son zerresini bile benden aldı.

Bana sorarsan, porno yıldızı olarak kariyer yapabiliirdik, ama yaptıklarımızı aramızda tutmaktan da memnunum. Ve ara sıra güvenlik kameralarına yakalanmaktan.

"Bu sefer sana hızlı bir seks yapmayacağım," diyorum ve çalışanlara özel kapıdan geçerek, yirmi birinci doğum günümde ilk tanıştığımız dış avluya çıkıyorum. O geceyi her düşündüğümde gülüyorum, bizi bağlanmadan ve kimliksiz tutmaya ne kadar kararlıydı.

Aptal yaşlı adam.

"Uzun bir sevişme mi olacak? Belki önce bazı insanlara veda etmeliyim."

"Hayır, seni seks bağımlısı." Gülerek onu ilk öpüştüğümüz bankın yanına çekiyorum. "Aslında bir hediyem var. Kutusu falan her şeyi var."

Boş ellerime bakar — aslında boş değil, biri onun eliyle tutunmuş durumda. "Lina, doğum günü hediyem sütyeninine içine mi sıkıştırdın?"

"Bütün gece orada değildi." Tanrıya şükür, çünkü çok rahatsız edici olurdu ve o kadar uzun süre saklayamazdım, çünkü göze çarpıyor ve Reid göğüslerime ara sıra bakmadan duramıyor.

Aniden, elimi elbisenin üst kısmına sokup küçük kare mücevher kutusunu çıkarırken gergin hissediyorum. Terli avuçlarımla kutuyu Reid'e uzatıyorum. "Tabii ki paketlenmemiş, ama paketlenmiş olsaydı tuhaf olurdu. Ve sanırım kaşındırırdı. Zaten sütyenimde fazla yer yoktu."

Kutuyu benden alırken kaşlarını çatıyor ve neredeyse aklından geçenleri okuyabiliyorum. Kol düğmeleri. Ona aptalca kol düğmeleri aldığımı düşünüyor. Ya da kravat iğnesi. Bu boyutta bir kutuda erkeklere başka ne tür hediyeler alınır ki?

İşte bu yüzden bu hediye bu kadar harika. Tamamen beklenmedik bir şey.

En azından, harika bir hediye olmasını umuyorum.

O kapağı kaldırıp içine baktığında kalbim göğsümde bir ağaçkakan gibi atıyor, rat-a-tat-tat-tat-tat-tat-tat.

Çok uzun süre bakıyor ve bana baktığında, bakışları çok yoğun. "Lina, benim doğum günüm için kendine bir yüzük mi aldın?"

Şüphe ve güvensizlik beni ele geçiriyor ve birdenbire beş yıl önceki garip kız haline dönüyorum — sanki her gün aynı kız değilmişim gibi. "Ah, lanet olsun. Aptalca, değil mi? Sevimli olabileceğini düşündüm, biliyor musun? Çünkü bana sürekli soruyorsun, ben de sürekli seni oyalıyorum ve ne tür yüzükleri sevdiğimi bildiğini biliyorum, yani mesele o değildi, ama gidip satın alsam — bu arada, senin kredi kartınla — hazır olduğumu söylemenin sevimli bir yolu olur diye düşündüm, ama haklısın. Bu aslında sana bir hediye değil. Bu benim için bir hediye ve düşündüm ki, düşündüm ki..."

Bir anda, kollarında buldum kendimi, ona sıkıca sarıldım, sözlerim onun öpücüğüyle kesildi. "Bu, şimdiye kadar aldığım en güzel doğum günü hediyesi. Daha fazla isteyebileceğim bir şey yok. Hiçbir şey."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Evet. Evet."

"Sanırım böyle demem gerekiyor," diye şaka yapıyorum, ama o dinlemiyor çünkü şimdi tek dizinin üzerine çökmüş durumda ve lanet olsun, neden ağlıyorum ki? Bunu planlayan benim. "Bunu şimdi yapmak zorunda değilsin," diyorum ona. "Bunu daha sonraya saklayabilirsin..."

"Kapa çeneni, Lina. Yıllardır bu anı bekliyordum. Lanet olası yıllar." Elimi tuttu ve elimin titrediğini fark edince utandım. "Bebeğim, seni çok seviyorum. Sanırım seni ilk gördüğüm andan itibaren. Ve bana beklediğin için sürekli teşekkür ettiğimi biliyorum, ama aslında seni bekleyen bendim. Hayatım boyunca. Seninle tanışmadan önce yaşadığım karanlık hayatıma ışık getirmeni bekledim. Bu avluya çıkıp, sevimli bir deli gibi kendi kendine konuşan seni gördüğümde beri her şey daha parlak. Her gün güneş ışığı, babamın şakaları, tuhaf animeler ve kedcikler var." Sırıttıyor. "Bir sürü kedcik."

Gülüşüm, yüzümden akan gözyaşlarına bir anlık ara verir.

"Bu yüzüğü parmağına takıp seni benim yapmak için çok uzun zamandır bekliyordum. O gün buradan ayrıldığımdan beri. Bana ait olmak için zamana ihtiyacın olmuş olabilir, ama ben o günden beri sana aitim. Kalbim senin. Lütfen, lütfen, bana bu şerefi bahşet..." Beni bırakmadan tek eliyle kutudan yüzüğü çıkarır, çünkü o bu konuda inanılmazdır, ve mücevheri parmağıma geçirir. "Adımı al, gelinim ol, çocuklarımdan annesi ol, hayatımı paylaş. Her gün senin için elimden gelenin en iyisini yapmaya söz veriyorum. Emmalina Alessia Quinn, benimle evlenir misin?"

"Ben zaten seninim, Reid Sebastian. Ama evet. Seninle evleneceğim." Bir anda ayağa kalkıyor. Elleriyle yüzümü okşayarak, sanki ben çok değerli, yeni ve her şeyimmişim gibi beni öpüyor ve tanrım, onu seviyorum

onu seviyorum. Hiç düşünmediğim kadar çok.

"Bir daha bakmam lazım," diyor, çekilirken. "Yüzük. İstediyin gibi mi?" Elimi tutup inceliyor. Dört çatal ile platin bir banda tutturulmuş, pavé ayarlı, iki karatlık yuvarlak kesim bir elmas ve muhteşem.

"Bütçenize uygun bir şey mi aldınız diye soruyorsanız, size söz veriyorum, almadım. Beğendiniz mi?"

"Bayıldım. Hiç bu kadar güzel görünmemiştin." Elimi ağzına götürüp öptü. Sonra, onu hiç görmediğim kadar büyük bir gülümsemeyle beni kucaklayıp döndürdü. "O benimle evlenecek!"

Kimseye söylediğini sanmıyorum, çünkü burada bizimle birlikte kimse yok ve kulüp çok gürültülü, o ne kadar yüksek sesle bağırırsa da kimse duyamaz. Ama onun bu kadar mutlu olması, göğsümün patlayacakmış gibi hissettiriyor.

"İçeri girip herkese söylemek ister misin?" diye soruyorum.

"Evet." Beni yere indirip kapıya doğru çekiyor, sonra aniden fikrini değiştiriyor. "Aslında hayır. İstiyorum, ama önce hızlıca kutlama seansı yapmak istemediğinden emin misin?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Şey, bugün senin doğum günün. Ama sana söylemeliyim ki

—Nişanlarken hiç seks yapmadım."

"Oh, yani ben senin ilkin olacağım."

"Evet. Ve şimdiden uyarıyorum, muhtemelen bunu özel bir şey olarak göreceğim ve hayatımın geri kalanında hatırlayacağım. Bununla başa çıkabilir misin?"

Beni tekrar öper, bu öpücük yepyeni bir başlangıç gibi gelir. "Biliyor musun Emmalina, bence bu iş çok iyi gidecek."

Brutal Secret'tan bonus sahne ister misin? [Yeni yayınlanan haber bültenime](#) kaydol ve tüm bonus materyallerimin bağlantısını al.

Reid'in hikayesi bitti, ama Alex ve karşılıksız aşkının acıları hakkında merak ediyordunuz. Onun hikayesi [Brutal Arrangement](#) ile devam edecek.

Ayrıca, [benim web sitemde Sebastian ailesinin soy ağacını](#) bulabilir ve bu can sıkıcı akrabalarınızı ve aralarındaki bağlantıları netleştirebilirsiniz.

Bu arada, diğer Sebastian erkekleriyle tanışmadıysanız, bu dünyada öğrenebileceğiniz pek çok hikaye var. Daha fazla bilgi için sayfayı çevirin.

DAHA FAZLA SEBASTIAN İSTİYOR MUSUNUZ?

Güç, seks, sırlar ve acımasız milyarderlerin dünyasında
Sebastian'larla tanışın

www.laurelinpaige.com/sebastian-family-tree
adresinde Sebastian aile ağacını inceleyin

Man in Charge - **Scott Sebastian** ofis romantizmi, patron/çalışan romantizmi, alfa milyarder, kibirli playboy varisi, kamuoyunun ilgi odağı

Man for Me - **Brett Sebastian** milyarder romantizmi, arkadaştan sevgiliye, ofis romantizmi, ilk aşık olan o, kısa okuma/novella

Brutal Billionaire - **Holt Sebastian** milyarder romantizmi, hayali aşk üçgeni, patron/çalışan, yasak, ahlaki açıdan gri, alfa erkek, "iyi kız"

Kirli Milyarder - **Steele Sebastian** milyarder romantizm, sapkınlık, sınıf farkları, "bana borçlusun", kısa okuma/novella

Acımasız Sır - **Reid Sebastian** milyarder romantizm, yasak, yaş farkı, kıvrımlı kız, zorla yakınlık, ilk kez, garip kahraman, takıntılı kahraman, yeni yetişkin, üçüncü perdede ayrılık yok

Acımasız Anlaşma - **Alex Sebastian** yakında **Acımasız**

Pazarlık - **Adly Sebastian** yakında **Acımasız Piç** -

Hunter Sebastian yakında

LAURELIN PAIGE'DEN DİĞER ESERLER
SONRA NE OKUYACAĞIMI MERAK MI EDİYORSUN? YARDIMCI
OLABİLİRİM!

İçerik uyarıları ve daha ayrıntılı okuma sırası için www.laurelinpaige.com adresini ziyaret edin.

Acımasız Milyarderler

[Brutal Billionaire](#) - bağımsız bir kitap (Holt Sebastian)

[Dirty Filthy Billionaire](#) - bir novella (Steele Sebastian)

[Brutal Secret](#) - bağımsız bir kitap (Reid Sebastian)

Kirli Evren

Kirli Düet (Donovan Kincaid)

[Kirli Zengin Adamlar](#) | [Kirli Zengin Aşk Kincaid](#)

Kirli Oyunlar Düeti (Weston King)

[Kirli Seksi Oyuncu](#) | [Kirli Seksi Oyunlar](#)

Kirli Tatlı Düet (Dylan Locke)

[Tatlı Yalancı](#) | [Tatlı Kader](#)

(Nate Sinclair) [Kirli Pis Düzeltme](#) (bir yan roman)

Kirli Vahşi Üçlemesi (Cade Warren)

[Vahşi Asi](#) | [Vahşi Savaş](#) | [Vahşi Kalp](#)

Sorumlu Adam Düeti

[Sorumlu Adam](#)

[Aşık Adam](#)

[Benim İçin Adam](#) (bir yan roman)

Sabit Evren

Sabit Serisi (Hudson & Alayna)

[Sana Sabit](#) | [Sende Bulundum](#) | [Sonsuza Kadar Seninle](#) | [Hudson](#) | [Sonsuza Kadar Sabit](#)

Bulduğum Düet (Gwen & JC) [Beni Özgür Bırak](#) | [Beni](#)

[Bul](#) (Chandler & Genevieve) [Chandler](#) (bir yan roman)

(Norma & Boyd) [Sana Aşık Oldum](#) (bir yan roman)

(Nate & Trish) [Kirli Pis Düzeltme](#) (bir yan roman) **Slay**

Serisi (Celia & Edward)

[Rekabet](#) | [Yıkım](#) | [İntikam](#) | [Yükseliş](#)

(Gwen & JC) [Açık Kapı](#) (bir yan roman)

(Camilla & Hendrix) [Slash](#) (bir yan roman)

İlk ve Son

[İlk Dokunuş](#) | [Son Öpücük](#)

Hollywood Bağımsız Romanları

[Bir Kez Daha](#)

[Yakın](#)

[Seks Sembolü](#)

[Yıldızlara Hayran](#)

Flört Sezonu

[Bahar Aşkı](#) | [Yaz Aşkı](#) | [Sonbahar Aşkı](#) | [Kış Aşkı](#)

[| Bahar Aşkı](#) | [Yaz Aşkı](#)

Kayti McGee ile birlikte Laurelin McGee adıyla da yazılmıştır.

[Miss Match](#) | [Aşk Serserisi](#) | [Yanlış Anlaşılma](#) | [Kiralık Tatil](#)

Sierra Simone ile birlikte yazılmıştır

[Porno Yıldızı](#) | [Seksi Polis](#)

İLETİŞİMDE KALALIM!

Okuyucu grubum [The Sky Launch'a katılın](#).

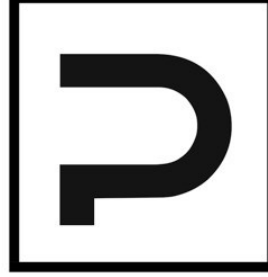
[Bookbub](#) ve [Instagram'da beni takip edin](#).

[Yazar sayfamı beğenin](#).

[Haber bültenime](#) kaydolun, **her ay** en çok satan yazarların sadece abonelerime özel **ücretsiz kitaplarını** ve en son yayınlarımla ilgili güncel bilgileri alın.

www.laurelinpaige.com adresini ziyaret ederek benim ve tüm kitaplarım hakkında daha fazla bilgi edinebilirsiniz.

PAIGE PRESS

[Paige Press](#) artık sadece [Laurelin Paige](#) değil...

Laurelin Paige, okuyucularına daha da ateşli aşk romanları sunmak için yayıncılık şirketini genişletti.

Yayınlarımızla ilgili en son haberleri almak ve muhteşem yazarlarımızdan birinin kitabını ücretsiz olarak almak için [haber bültenimize kaydolun:](#)

[Stella Gray](#)

[CD Reiss](#)

[Jenna Scott](#)

[Raven Jayne](#)

[JD Hawkins](#)

[Poppy Dunne](#)

[Lia Hunt](#)

[Sadie Black](#)

LAURELIN PAIGE HAKKINDA

Milyonlarca kitap satan Laurelin Paige, NY Times, Wall Street Journal ve USA Today'in en çok satan Fixed Trilogy serisinin yazarıdır. İyi bir romantizm hayranıdır ve öpüşme sahneleri gördüğünde heyecanlanır, bu da üç kızını utandırır. Ancak kocası bundan şikayetçi görünmüyor. Seksi hikayeler okumadığında veya yazmadığında, muhtemelen şarkı söylüyor, Billions ve HGTV tasarım yarışmaları gibi programları izliyor veya Michael Fassbender'ı hayal ediyor. Ayrıca Mensa International'ın gururlu bir üyesidir, ancak bu organizasyonla biyografisi için malzeme olarak kullanmak dışında hiçbir ilgisi yoktur.

www.laurelinpaige.com

laurelinpaigeauthor@gmail.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

